

GÜNEŞ ÜLKESİ

Türk'lüğün Yeni Dünya Düzeni

ARSLAN BULUT

BİLGEOĞUZ

GÜNEŞ ÜLKESİ

Türk'lüğün Yeni Dünya Düzeni

ARSLAN BULUT

2006

BİLGEOĞUZ

GÜNEŞ ÜLKESİ

Türk'lüğün Yeni Dünya Düzeni

Yazan : Arslan BULUT

Yayın Yönetmeni : Oğuzhan Cengiz

Editör : Ümmühan Cengiz

Kapak Tasarımı : Rahşan Kondu

Dizgi Mizanpaj : Rahşan Kondu

Baskı / Cilt : Altan Matbaa Ltd.

4. Baskı Haziran 2006

Kitabın uluslar arası seri numarası

(ISBN) : 975-6217-10-3

www.bilgeoguz.com.tr

BİLGEOĞUZ

İrtibat : Barbaros Bulvarı. İBA Blokları. 14 / 1 Kat : 3 Daire : 8

Balmumcu / Beşiktaş - İSTANBUL

Tel : (0212) 288 65 42

Faks : (0212) 288 65 27

İçindekiler

Önsöz

Birinci Bölüm

Türk Han'dan Günümüze, Zaman Tüneli'ne Bakış

Türklerin Dünyaya Düzen Verme Düşüncesinin Kaynakları	15
Türk Milleti'ni Düşmansız Kılmak.....	18
Türk Milliyetçiliği.....	19
Milletler Mücadelesi.....	21
Amerika Birleşik Şirketleri.....	23
Milliyetçilik, Türk'ün Tarihi Karakteridir.....	23
Milliyetçilik Abideleri.....	26
Bölünmez Bütünlük.....	27
Yeryüzü, Türkleri Taşımaya Yetmiyordu.....	29
Dünyayı Saran Dallar.....	30
Türk Asrı.....	31
Kızıl Elma.....	32
Fatih, Birleşmiş Bir Dünya Hedefliyordu.....	33
Medeniyet Yarışında Sebepler ve Sonuçlar.....	34
Osmanlı Kudretinin Kaynakları.....	34
Sebepler ve Sonuçlar.....	36
Kuran'daki İlimle İlgili Ayetler.....	37
Türkler'de Bilim Hayatı.....	40
Töre, Teamül Hukukuydu.....	41
Tek Tanrı İnancı.....	42
Altın Elbiseli Adam.....	43
Uluğ Bey'in Zaman Tüneli!	44
İlim Tahsili.....	46
"Galileo'nun Beraatı".....	51
Türk Tarihinin Dönüm Noktası Matüridilik ve Eşarilik Makası.....	52
Tahkiki İman-Taklidi İman.....	54
Skolastik Felsefeye Dönüş.....	57
Dönme-Devşirme Takımı.....	58
Pencüyek Oğlanları.....	59

Sokoloviç Mehmet Paşa!	60
Türkmenleri Katleden Devşirmeler!.....	60
Kafa Yormak Yok!.....	62
Tanzimat, 'Taklitten Başka Yol Yok' İnancı İle Doğdu.....	63
Gaspıralı İsmail Bey.....	65
Türkiye Cumhuriyeti'nin Fikir Temelini Türk Ocağı Attı	66
Türk Derneği.....	67
Türk Yurdu Dergisi ve İlkeleri.....	68
Türk Ocağı.....	69
Türkçülük Gerçek Oldu.....	71
Türkçülüğün Esasları.....	72
Turan da Gerçekleşecek.....	74
Kültür - Medeniyet Ayırımı.....	74
Türkler, Nasıl Köylüleşti?.....	76
Gökalp'in Hazırladığı Türkçülük Programı.....	77
Atatürk'ün Türkçülüğü: "Cenneti Gören Uhud Şehitleri Gibi Türk Birliği'ni Görüyorum".....	79
İman Gücü.....	81
İslam Kavimleri.....	82
Atatürk ve Türk Milliyetçiliği.....	84
Yarım Çarıkli Türk Çobanı.....	84
Atatürk'ten Japon Büyükelçisi'ne: "Sizinle Bir Gün Çin'de Karşılaşacağız?".....	85
Gökalp'in Turancılığı.....	89
Sultan Galiyev, Üniter Bir Turan İçin Şehit Oldu.....	90
Turan Yıldızının Kısa Süren Parlayışı.....	92
Türk İstiklali İçin, Her Şey Araç İdi.....	95
Müdafaa-i Hukuk Anlayışı.....	97
İlham ve Kudretin Kaynağı.....	98
Kemalizm.....	99
Atatürkçülük Kavramı.....	100
Çağdaş Müşrikler.....	103
Laiklik Tartışmaları.....	108
Akıllı Yolu Terkedilince.....	111
Medeniyet Değiştirmek.....	114
Laiklik Kargaşası.....	116

Türk Rönesansı.....	119
Türk Tipi Laiklik.....	124
Cumhuriyetin Temeli Atılırken Yaşanan İdeolojik Sıkıntılar.....	131
Gazi'nin Çevresi Değişiyor.....	133
İsmet Paşa, 'İslam Kaldıkça İstiklalimiz Tehlikededir' Diyordu.....	134
Ruşen Eşref'e Söylenen Söz.....	136
Atatürk'ün Vasiyetnamesinde Erdal İnönü Niçin Var?.....	137
Kültür - Medeniyet Ayırımı!.....	139
Cumhuriyet İdeolojisi.....	140
Anadolu Köylüsüne Klasik Batı Müziği Konserleri!.....	143
Çelişkilerin Kaynağı.....	145
Üniter Devlet - Federatif Devlet.....	147
İlk Darbe Tanzimatçılardan.....	148
Sistem Kemikleşirken Devlet Küçültülüyor!	149
Amerika Aşkı!.....	151
Tartışma Yanlış Yerden Başladı.....	152
Gücün Kaynağı.....	153
Başlangıçtaki Yanlışlar.....	157
Nihal Atsız'ın Gözüyle.....	158
Aşağılık Duygusu ve Batı'yı Üstün Görmek.....	161
İsmet Paşa'nın Siyaseti, İhtiyat ve Çekingenliğe Dayanıyordu.....	166
900'üncü Yıl Dönümü.....	167
Gacı-Gucur Viyolonsel ile Dünyaya Müzik Ziyafeti!	168
Softalarla Dinsizler Birarada!.....	170
İslâmiyet'in Bütün İnsanlığa Ulaşmasına Engel Olan Kim?.....	172
Araplar'ın Kabileciliği, İslam Dinini Darlaştırmıştır.....	175
TBMM Kürsüsünde Hacı Bayram Veli Sancağı.....	176
Tasavvuf Önderleri, İslam'ı Temsil Edebilir mi?.....	177
Tekke ve Türbeler.....	179
Milliyet Bilincini Yok Edenler.....	183
Silindir Şapkanın Üzerindeki Sarık!.....	188
Yeşil Kuşak Meselesi.....	189
Sünnilik - Şiiilik.....	193
Alevilik - Sünnilik.....	194
Bölücülük.....	194

MHP ve Türk Milliyetçiliği	198
“9 umde” den “9 Işık” a.....	199
Atsız’ın 9 Maddelik Kalkınma Programı ve Türkeş’in 9 Işık Kitabı.....	201
Milliyetçilik Parti İdeolojisi Oluyor!.....	203
Türk - Amerikan İlişkileri.....	208
“Siz Meyve ve Balık Üretin”	209
68 Kuşağı.....	210
Bamteli!.....	211
Ve 6. Filo Dolmabahçe’ de.....	212
Gong.....	213
55 Gizli Anlaşma!.....	215
Yardım Yap ve Denetle!.....	216
Sovyetler’in Dağılma Süreci.....	217
“Rüşvet Aldım Diyen Varsa Ortaya Çıksın!”	219
İsmet Paşa’nın Gönül Kulakları Sağır mıydı?.....	220
“Bizim Çocuklar” Kimdi?.....	224
Ekonomi Politikaları	226
Pamuk Eller Cebe Beyler.....	228
Çürümüş Sistemle Örnek Olmak!.....	231
Türk Kurultayı Toplayalım.....	233
“Milletin Cevheri Dildir”	236
Anlamak, Düşünmek Demektir.....	236
Kuran Okuyanların Çoğu Anlamından Habersiz!.....	240
Türk Dilinin Bozulma Süreci.....	242
Arap İsmi Almakla Müslüman Olunmaz!.....	244
Dehanın Özü Dildir.....	251
Medeniyet Yarışında Sonuçları Sebep Zannetmek	257
İkinci Bölüm	
Güneş Ülkesi; Türklüğün Yeni Dünya Düzeni	
Şimdiki Kızıl Elma Türklüğün Yeni Dünya Düzeni’dir	263
1- Yeni Kızıl Elmanın Milletın Kalbinde Yer Bulması	265
Yıldızları Hedef Almak.....	269
2- Akıl - İman ve Dil	269
3- Nüfus	271
Hap Savaşları.....	276

4- Ahlak, Dil ve Sanat Birlikte Düşünülmeli.....	278
5- Hız Kavramına Göre Donanmak; Çağın Atlarını İcat Etmek.....	280
Sibernetik.....	281
Müzik ve Medeniyet İlişkisi.....	283
Hızlılar ve Yavaşlar.....	286
6- Bilgi Toplumu Olmak.....	287
7- Hürriyet.....	292
8- Basın - Medya Yeniden Yapılanmalı.....	296
9- Enerji.....	299
10- Beslenme.....	301
11- Adalet Duygusunun Yerleşmesi.....	302
Türk - İslam Töresi.....	304
Yeni Yorum, Yeni Töre.....	305
Nasıl Bir Adalet?	307
Adalet, Kendini Bile Kayırmamaktır.....	309
12- Devlet.....	310
13- Devletin Organları ve Kurultay Sistemi.....	313
Büyük Kurultay.....	314
Küçük Kurultay ve Hükümet.....	315
Devşirmecilik Hilesi.....	316
Sistemin Temeli Örgütlü Millet.....	317
14- Kurultay Sisteminin Uygulanması.....	318
15- Daimi Seçim Sistemi.....	320
16- Siyasi Partiler Ne Olacak?.....	321
17- Ekonomide Model: İnsan Vücudu Mekanizması.....	322
Ekonomik İskelet.....	324
Solunum Sistemi.....	325
Sindirim Sistemi.....	327
Dolaşım Sistemi.....	328
Sinir Sistemi.....	330
Ekonomik Ruh.....	331
Millet Sektörü ve Bilgi Kentleri.....	332
18- Madem Ki Türkler Var, Güneş Ülke Neden Vücut Bulmasın?.....	335

Kaynaklar

Arslan Bulut Kimdir?

ÖNSÖZ

Birinci ve ikinci basımlarda, “Türklüğün Yeni Dünya Düzeni” adıyla yayımlanan ve büyük ilgi görüp 100’ün üzerinde konferans vermemize yol açan bu eserimizi, esasını değiştirmeden, yer yer güncelleştirip yeniden düzenledik. 1992 sonunda tamamlayıp 1993’te ilk baskısını yayımladığımız bu eser, Sovyetler Birliği’nin dağılışından sonra ortaya çıkan Türk Cumhuriyetleri’ni sıcaklığına gezip görmemizin heyecanını da taşımaktadır. Dolayısıyla, o tarihteki heyecanın aynen kalması için düzeltmeler ve küçük güncelleştirmeler dışında kitabın kurgusuna ve mesajlarına dokunmadık.

Bu eser, Türk tarihini bütünüyle kavrayan, süreçteki dönüşümler ışığında günümüzdeki tartışmaları ele alan, sonuca bağlamaya çalışan, aynı zamanda bir çıkış yolu arayan ve “tez”i olan bir araştırmadır.

Bu eserde, Türk tarihinin zaman tüneline gezinirken, kendi tespitlerimiz yanında, her dönemi bizce iyi yorumlamış yazarların değerlendirmelerinden örnekler verdik.

Tez bölümünü “bir hayal ülkesi” olarak yorumlayan bir genç okuyucumuzun kabulü, bize Peyami Safa’nın Simerenya’sını hatırlattı. İnternette Grup Türk adıyla yayın yapan sitede rastladığımız Canpenella’nın şu sözleri ise hayallerimizi her ne kadar somut dayanaklarla güçlendirmiş olsak da, bizi yeniden heyecanlandırdı:

“Madem ki; düşüncüyü zindana koymayan, hakikat sevgisini zincire vurmayan bir millet, o cesur ve adil Türkler var, üzerinde hakikatin, adaletin ve hürriyetin hüküm sürdüğü bir güneş ülke neden vücut bulmasın”

Bu sevinçle, eserimize bu baskıdan itibaren “Güneş Ülkesi” adını vermeyi uygun gördük.

Bu eserde, kendi zihnimizde oluşan “tespit”leri, okuyucuya aynen yansıtabilmek için, bugünkü ideolojilerin veya sosyal, siyasi oluşumların tarihi arka planını da incelemeye gayret ettik. Türklüğün gerçeklerini sergilerken, insanlığın gerçeklerini gözardı etmedik.

Mevcut ve muhtemel şartlarda, “Türkiye merkezli bir entegrasyon” modelini açıklamaya çalıştık.

Çıkış noktamız, “Entegre olan değil, entegre olunan bir Türkiye”dir. Sistemin güneşi Türkiye’dir.

Çalışmamızı sürdürürken, 1 Ocak 1992 tarihli Tercüman gazetesindeki Tespit adlı köşemizde yayımlayıp, bu eserde de yer verdiğimiz, “Türk Kurultayı toplansın” gibi bazı önerilerimizin uygulanmaya başlandığını gördük. Bu coşkuyla, eserimizi, 20-21 Mart 1993 günlerinde Antalya’da birincisi toplanan ve bizim de siyaset-hukuk komisyonu delegesi olarak hepsine katıldığımız “1. Türk Devletleri Dostluk, Kardeşlik ve İşbirliği Kurultayı” vesilesiyle Türk gençliğine ithaf ettik.

Güneş Ülkesi’ni Türkiye’nin içinde bulunduğu karanlıkları aydınlatma umuduyla ortaya çıkardık.

Hatta; “Türkler, önce kendilerine bir çeki-düzen versinler de, ondan sonra yeni dünya düzeni kurmaya kalkışsınlar” itirazlarının gelebileceğini de dikkate alarak, bu düzenin neden Türkler tarafından kurulabileceği üzerinde durduk; dolayısıyla tarihin zaman tüneline geçerek günümüze geldik ve yarınlar için bazı öngörüler ortaya koyduk.

200 yıllık tarihi olan devletlerin dünyaya “nizam” vermeye kalkıştığı günümüzden binlerce yıl önce, “Küneş tuğ ol, kök kurikan” diyerek, güneşi tuğ, gökyüzünü çadır olarak gören Türk Milleti’nin, bu muhteşem ülkünün gereklerini yerine getirme şansının her zaman varolduğu kabulüyle yola çıktık.

Bugün, Türk Dünyası bütün azametiyle yeniden ortaya çıkmış, Türk zirvelerinde Türk yıldızı parlar olmuştur. Bütün mesele, Türk Milleti’nin bütün varlığını aynı hedefe yöneltebilmesi, hatta bu düşüncenin bir inanç gibi benimsenebilmesidir.

Mesele, milletin, “kıyamet yarın kopacakmış gibi ahiret için, hiç kopmayacakmış gibi dünya için çalışmak” inancını, sadece bireysel mutluluk için değil, toplumsal mutluluk, hatta bütün insanlığın huzuru için değerlendirebilmesindedir.

Zaten, içinde bulunduğumuz zaman diliminde, yalnız kendi milletin düzenini sağlamak için çalışmak bir anlam ifade etmiyor. Siz dünyaya düzen vermezseniz, size düzen veriyorlar. Size hazırladıkları düzen, haydutluktan başka bir şey değilse, ne yapacaksınız?

“Türklüğün Yeni Dünya Düzeni” ve “Güneş Ülkesi” derken, şüphesiz en önemli ölçümüz, ırka dayalı üstünlük iddiası değil, hangi dine mensup olursa olsun, Türk milletinin töresine ve inançlarına dayalı, “şerefli olma” ölçüsüdür. Üstünlük iddiası, ahlâk, ilim ve kültür, kısaca

uygarlıkta en önde olmaya dayandırılırsa olumlu bir anlam taşır. Bu üstünlüğün hangi yöntemlerle sağlanacağı ise Türk Milleti'nin tarihteki ve günümüzdeki hatalarının neler olduğu açıkça ortaya konulduktan sonra anlaşılabilir.

Milletler, yaşama kudretini milliyetçilikte bulduğu için, bu araştırmada, öncelikle Türk milliyetçiliği üzerinde durduk. Bu çalışmanın doğru algılanabilmesi için, kavram kargaşasının etkisini sıfırlamak düşüncesiyle, Türkçülük, Turancılık, İslâmcılık, Laiklik, Atatürkçülük, tarikatlar, dil, din ve bilim ilişkisi gibi konuları bir bir ele aldık. Bu çerçevede akıl yolunun, ne zaman ve hangi süreçlerde terk edildiğini, belirleyici etkenler çerçevesinde inceledik. Son bölümde de Üçüncü Binyıl başında, Türklüğün Yeni Dünya Düzeni'nin veya Güneş Ülkesi'nin hangi temel düşünce ve davranış biçimleriyle kurulabileceğini ortaya koymaya çalıştık.

Atatürk'ün ufuklardan yeni bir güneş gibi doğmasını arzuladığı 'Türk Medeniyeti', herhalde kendiliğinden değil, bütün Türk gençlerinin böyle bir ülkeye sahip olması ve bu uğurda her türlü özveriye katlanması ile yeniden tarih sahnesine çıkacaktır.

Arslan BULUT

E-posta: arslanbeg@hotmail.com

BİRİNCİ BÖLÜM

TÜRK HAN'DAN GÜNÜMÜZE,
ZAMAN TÜNEL'İNE BAKIŞ

**TÜRKLERİN DÜNYAYA DÜZEN
VERME DÜŞÜNCESİNİN KAYNAKLARI**

Türklüğün Yeni Dünya Düzeni'ni veya Güneş Ülkesi'ni açıklayabilmek için şüphesiz "Türk Cihan Hakimiyeti Mef-kûresi Tarihi"ni iyi bilmek gerekir...

Türk Milleti, millet olarak varolduğu günden beri, Tan-rı'nın cihan hakimiyetini kendisine emanet ettiğine inanı-yordu. Prof. Dr. Osman Turan'ın belirttiği gibi, milliyet, din ve insanlık ideallerini ahenkli bir şekilde kaynaştıran Türk kağan veya sultanları "milletin babası" sayılmakta iken, im-paratorluğa geçişte ve özellikle İslâm çağında derhal "cihan ailesinin babası" mevkiine yükseliyordu.

Bugün, Türkler'in aynı ruha sahip olmakla birlikte, kendi düzenlerini tatbikata geçiremeyişinin sebeplerinden biri de, milliyet, din, insanlık ideallerini tarihteki gibi birbi-rine kaynaştırmak, bağdaştırmak yerine, bu kavramları bir-birine aykırı unsurlar imiş gibi ele almalarıdır.

Türkler, kendi millî idealleriyle, mensup oldukları dinin ve insanlığın ortak ideallerini kaynaştırdığı gün, Güneş Ülkesi'nin temelleri atılmış olacaktır...

Türklüğün dünyaya düzen vermek iddiasının yeniden ortaya çıkmasını, günümüzdeki mevcut dünya düzensizliği ortamı da hızlandırmaktadır.

Zira, Türkiye'nin etrafı bir ateş çemberi gibidir. Yıllarca süren İran-Irak savaşının ardından, Irak'ın Kuveyt'i işga-liyle başlayan Körfez krizi sonrasında Kuzey Irak'ta yaşanan olaylar en çok Türkiye ve Türkler'i etkilemiş ve üzmüştür. Bosna'da yüzbinlerce Müslüman, sırf Türkler'in bu coğraf-yaya yeniden gelmesini önlemek adına öldürülmüş, onbin-lerce Müslüman kadın ve çocuğa tecavüz edilmiş, Türkiye ve Türk Milleti, kendini bu vahşete müdahale etmekle sorumlu hissetmiştir. Karabağ'da binlerce Azerbaycan Türk'ü Ermeni saldırısında öldürülmüş, 1.5 milyonu işgal altındaki toprak-ları terk ederek, kaçkın durumuna düşmüş, Türkiye kendi-sini sorumlu hissetmiştir. Kırım Türkleri, Ahıska Türkleri, vatanlarına dönebilme mücadelesi verir, Abhazy'a'dan, Çeçe-nistan'dan, Doğu Türkistan'dan, Afganistan'dan, İran Türk-leri'nden gelen acı haberler Türkiye'de yaşayan "insan"ların vicdanlarını derinden yaralamıştır.

Açlık problemi ile kimse ilgilenmezken Somali'ye de, Ar-navutluk'a da, hatta Türk katleden Ermenistan'a da buğday gönderen ülke, Türkiye olmuştur.

Dünyanın neresinde kan dökülüyorsa, açlık çekiliyorsa, Türk milleti ve devleti bu ülkelerin insanlarıyla ilgilenmeye çalışmış, dünyaya düzen verme iddiasındaki ülkeler ise çıkarlarını esas almıştır. Kuveyt’le ve Kürtler’le ilgilenme-leri, petrol ve Körfez’in stratejik değeri yüzündendir. Türkiye ve İsrail ile bağlantılı stratejik hesaplar ve Türkiye ile diğer Türk ülkeleri arasında tampon bir güç oluşturmak da aynı ilgi alanındadır! Somali’ye ilgileri, uranyum hevesleri ve Kızıldeniz’in Hint Okyanusu’na açılan ağzını kontrol etme düşüncesinden kaynaklanmaktadır.

Elbette petrol, uranyum, doğalgaz, altın, pamuk ve buğ-dayla ilgilenmeleri normaldir, ancak enerji kaynaklarını ele geçirmek uğruna, insanlık ideallerini de hristiyanlık ideal-lerini de hiçe saymaktadırlar.

İşte bu yüzden dünya, Türk Milleti’nin, milli, dini ve insani ülkeleriyle, kısacası kültürüyle kuracağı yeni düze-nin, yeni uygarlığın doğum sancılarında gebedir.

Osman Turan’a göre, Türkler, islâm öncesi “tek tanrı” inancına mensup oldukları dönemde de islâmı tanıdıktan sonra da kendilerini bir hanedan, bir sınıf ve zümrenin veya sadece bir milletin değil, hüküm sürdükleri coğrafyadaki bütün kavim ve dinlerin hamisi olduklarını düşünüyorlardı. Orta Asya’da kurulmuş Türk devletleri yalnız yabancı din mensuplarına himaye bahşetmekle kalmamış, bizzat Türkler de bu dinlere girerek türlü cemaatler halinde ve ahenk içinde bir arada yaşamışlar ve bu suretle tarihte din ve vicdan hürriyetine ait ilk ve en güzel örnekleri vermişlerdir:

“Türkler’in, islâmiyeti kabullerini kolaylaştıran ve süratlendiren sebeplerin bir kısmı, İslâm medeniyetinin yüksekliği idiye, diğer kısmı da islâmiyetin onların idealle-rine ve töresine uygun bulunması ve tek tanrı inancı ile islâmın Allah inancının birbirine yakınlığıydı...

İslâmiyet döneminde de Türk cihan hakimiyeti birçok yabancı kavim, din ve kültürler üzerinde kurulmuş, çok defa hristiyanlar da, yahudiler de Türk idaresini kurtarıcı ola-rak görmüşlerdir.”

Bir Osmanlı tabiri olan “nizâm-ı alem” iddiası, bugün, çağın en güçlü ülkesi olduğu iddiasındaki ABD’den yüksel-mektedir. ABD’nin “yeni dünya düzeni”ni yükselen değer olarak kabullenmek, kültür yönünden devşirilmiş, ilini, tö-resini unutmuş durumdaki Türkler için bile bir çeşit çok tesiri meydana getirmektedir...

Denilebilir ki, “Evet, her ne kadar 21. asır başlamadan Türk yıldızı parlamışsa da, Türk coğrafyasının yıldızı olan Türkiye, adeta bir cendere içine alınmıştır. Ülkenin uyguladığı idari, ekonomik-sosyal ve siyasi sistemler ve o sistemlerin organları perişan durumdadır. Ülkede büyük bir manevî buhran vardır. Böyle bir Türkiye, nasıl Türklüğün Yeni Dünya Düzeni’ni veya Güneş Ülkesi’ni kurabilir?”

Bu sorunun akla gelmesi yerindedir ama, cevap olarak belirtmemiz gerekir ki, zaten böyle bir maddî-manevî buhran doğmuş olmasaydı Güneş Ülkesi hayaline de gerek olmazdı. Türkler zaten, dünyaya düzen veriyor olurdu. Üstelik böyle bir buhran olmasa, Türk’ün ilini ve töresini yeniden derleyip toplama ihtiyacı doğmasa, bu araştır-maya gerek duyulmazdı.

Burada, Ziya Gökalp’ın “Germenlik ülküsü, Prusya’nın Napolyon ordusu tarafından aşağı bir duruma getirildiği büyük felâket anında patladı. O zamana kadar ‘milletim insanlık, vatanım yeryüzüdür’ diyen filozof Fihte bile, o anda iliklerine kadar Germen olduğunu his ve ilan etti” sözlerini hatırlamamak mümkün müdür?

Yine Bilge Kağan’ın babasından bahisle, “Yediyüz er olup ilsizleşmiş, kağansızlaşmış milleti, cariyeye olmuş, kul olmuş milleti, töresini ziyan etmiş milleti, atalarımın töresince yeniden düzenlemiş, harekete geçirmiş, yetiştirmiş...” sözle-rini hatırlamamak mümkün müdür?

Türkiye’de 700 er yok mudur? 700 bin er yok mudur? Yedi milyon er yok mudur? Üstelik bugün, Türkiye’nin gücü giderek artmaktadır. “Büyük ülkü”ler, büyük sıkıntıların içerisinde filizlenir, serpilir, yayılır...

Kadını erkeklesen, erkeği kadınlaşan, cariyelikten, kul-luktan da öteye insanlıktan çıkan ve belki de artık felâketin içinden kurtarılamayacak bir mahlukat türü de meydana ama, bütün bunlar Türk Milleti’nin kendi töresini önce kendi ülkesinde tamamen hakim kılmasını, sonra dinî ve insanî değerlerle bağdaştırarak dünyaya yeniden düzen vermesini engellemeyecek, bilakis çabuklaştıracaktır.

Türk Milleti'ni düşmansız kılmak

Türk Milleti, kendine sormalıdır: “İlli millet idim, ilim var ama gücüm hani? Kime il kazanıyorum? Kağanlı millet idim, kağanım hani? Hangi kağana işimi gücümü veriyorum? Törelî millet idim, törem hani? Kimin töresine uymak-tayım? Soylu erkek oğullarımın bazıları neden kadınlaşıyor, genç kızlarımın bazıları neden erkekleşiyor? Bazı Türk beğleri Türk adını, Türk töresini bırakıp neden önce Sovyet, şimdi ABD başkanına hizmet ediyor?”

Ve Türk beğleri de milletin bazı unsurlarına sorma-lıdır;

“İtaat ettiği zaman seni yükseltmiş, yüceltmış olan, milletvekili, general, bakan, başbakan, cumhurbaşkanı ya-pan devlete, hür ve bağımsız kalmaya çalışan yurdunda, yanılıp isyan edersen kötü iş yaparsın. Silahlı insanlar nereden geliyor da senin oğullarını eşkiya, kızlarını cariye yapıyor, seni de dağıtıp götürüyor? Kalaşnikoflu, roketatarlı insanlar nereden geldiler de seni sürüp göturdüler? Vardığın yerde hayrın o oldu ki, kanın su gibi aktı; bilmediğin için, yanılıp kötülük ettiğin binlerce Mehmetçik ve polis uçmaya vardı...”

Sonra, solcu-sağcı, ilerici-gerici, çağdaş-çağdışı, laik-anti laik gibi ikilemlerle zamanını geçirip enerjisini tüketen Türk aydınları biraraya gelip, önce kendilerine, sonra birbirlerine sormalıdır:

“Yerden yere varmış milleti, öle bite, yayan, çıplak büyük şehirlere, Almanya’ya, Hollanda’ya akın eden ve ara-besk bir kültür oluşturan milleti yüceltmek için nasıl bir fikir temelinde buluşalım? Kimliğini kaybetmeye yüz tutmuş milleti nasıl diriltelim? Aç milleti tok, az milleti çok nasıl yapalım? Giyimsiz milleti giyimli, yoksul milleti bay nasıl yapalım? Dört yandaki milletleri nasıl Türk’e tabi kılalım? Türk Milleti’ni nasıl düşmansız kılalım? Bunca töreyi millete nasıl kazandıralım?”

TÜRK MİLLİYETÇİLİĞİ

Şimdi, kavramlar çerçevesinde Türk tarihinde bir gezin-ti yapalım. Türk Han’dan günümüze bir zaman tüneline girelim. Günümüze gelerek geleceğin zaman tüneline uzana-lım...

Ahmet Rasim'e göre, basın tarihinde ilk defa, Osmanlı toplumunda "millet" kelimesini açıktan açığa kullanan Şina-si ile Namık Kemal'dir. O tarihlerde, yani 1862'den, daha doğrusu Tasvir-i Efkâr'ın yayın hayatının başlarından itibaren, Osmanlı milleti tamlamasının gerçek karşılığı Türk kelimesi idi...

Millet kelimesi esasen Arapça olmakla birlikte, Türk dilinde, Arapçadan farklı bir anlam taşır. Eski Türkçe'de milletin Türkçe karşılığı "budun"dur... Bir başka deyişle, bugün Türkler millet dediği zaman kastedilen anlam, tarih-teki "budun"dur. Budunun daha altta kalan bir birim olduğunu öne sürenler vardır, ancak Orhun Abideleri'nde Bilge Kağan'ın "Türk budunun ilini töresini düzenlemek" "Türgiş kağanı Türk'tü, budunumdandı", "Türk budunu yok olmasın diye", "Türk-Oğuz beyleri işitin" "Ben kardeşimle başa geçip kazanmasam Türk budunu yok olacaktı", "Tanrı'nın kutladığı Türk Bilge Kağan", "Doğuda gün doğu-suna, güneyde gün ortasına, batıda gün batısına, kuzeyde gece ortasına kadar ülkelerde yaşayan bütün budunlar hep bana bağlı kaldılar. Bunca budunu düzene soktum." "Ey Türk, düşün ve kendine dön" ifadelerindeki buduna, bugün-kü Türkçede millet deniliyor. Bilge Kağan, farklı budunların adını da veriyor, Çinliler'e de budun diyor. Bugün Türkçe'de Çinliler'e millet deniliyor...

Böyle açıklamaya gerek duyuşumuzun sebebi, günü-müzde Türkiye'de millet ve milliyetçilik üzerinde kavram kargaşası olmadığı halde, milleti ümmetle eş anlamlı kabul ettirmeye çalışanların bulunmasıdır.

Halbuki Müslümanlar'ın tamamı İslâm ümmetini, Türk, Arap, Fars gibi topluluklar da Müslüman milletleri meydana getirmektedir.

Diğer taraftan Kuran' daki "Biz her kavme kendilerin-den bir peygamber gönderdik" ve "Sizi birbirinizle tanışa-sınız diye kabile ve milletlere ayırdık" anlamındaki âyetler-den de böyle bir netice çıkmaktadır. Dolayısıyla ümmet kavramını, millet kavramı ile özdeşleştirmenin İslami temeli de yoktur...

Hucurat Sûresi 13. âyette bulunan "şuub" kelimesi "şa'b" kelimesinin çoğuludur. "şab" birçok kabileyi içine alan kavim, budun veya bugün Türkiye'de kullanılan mânâda millet demektir.

Buhari'ye göre İbni Abbas, şab'ın büyük kabile, uzak ve geniş soy olduğunu ifade etmiştir. İbni Kesir de Şab'ın büyük insan

topluluğu olduğunu, ondan sonra kabilelerin geldiğini ifade etmiştir. Nitekim Araplar millet yerine şab kelimesini kullanır. Âyette, “Sizi şablara ayırdık” ifadesi mevcuttur.

Prof. Dr. Zekeriya Beyaz, “İslâm’a göre milliyetçilik” adlı eserinde, “Şu kadar ifade edelim ki, Kurân-ı Kerîm’de 300 küsur kere, kavim kelimesi tekrar edilmiştir” der...

Budun, ulus veya şab... Bütün bu kelimelerin Türkiye Türkçesi’ndeki yerleşmiş karşılığı “millet”tir.

Bugün her akıl sahibi, dünyadaki millet gerçeğini kendiliğinden kavrayacağı gibi, her iman sahibi müslüman da millet gerçeğini kendiliğinden kabul etmelidir. İster akıl yoluyla, ister iman yoluyla bakılsın, netice değişmez.

Milletler mücadelesi

Yine Kurân’da zikredildiği gibi, insanlık tek bir millet olsaydı, farklı milletler birbirini safdışı bırakmasaydı, dünya fesada boğulurdu. İnsanlık açısından tabiatta denge veya milletler mücadelesi budur. Dolayısıyla millet-milliyet duy-gusunun temelinde böyle bir kanun vardır ve bu kanun, insanlık tarihinin en önemli bağlayıcı gücüdür.

“Millet gerçeğini reddedenler, tarihi reddetmiş olur. Dolayısıyla akli ve bilimi reddetmiş olur.”

Yine, millet gerçeğini reddeden müslümanlar, Kurân’ı da doğru anlamamış olur.

“Türk Milliyetçiliği Fikir Sistemi”nde Ayhan Tuğcugil’in belirttiği gibi, “Asırlardır, bugün ve gelecekte, tarihin temel birimi millet, tarihin temel yürütücü âmili de milletler mücadelesidir...”

Sınıf bilinci elbette vardır, ama millet gerçeği sınıf tanımamıştır. “Sovyet” anlayışını yıkan, kendi dayanağı olan proleteryadır. Türk olmak, Rus olmak, Bulgar olmak, “proleter olmak”tan ağır basmıştır...

Tuğcugil’e göre, “Geçici amaçlar için kurulan siyasî, ekonomik ve askerî ittifaklar ve bunların geniş şekli olan bloklar millete üst birim olamaz. Tarih de bu sonucu doğru-lar.”

Nitekim, Varşova Paktı dağılmıştır. NATO’nun geleceği tartışılmaktadır. Yeni bloklar için arayış başlamış, Avrupa Birliği’nin,

Avrupa ordusuna Türkiye'yi almak istemeyişi, NATO'yu zayıflatmıştır.

Milletler, farklılıklarını koruyarak tarih içinde uzun süre yaşamışlardır. Kaybolan, eriyen ya da parça-parça olup, küçük gruplar oluşturan, başka isimler alan veya yeni milletler haline gelen topluluklar da vardır.

Ümmet şeklinde siyasi birlikler ise kısa dönemli olarak gerçekleşmiştir. Ancak, her dinin öncü milletleri olmuş, öncülük başka milletlere geçmiştir. Öncü milletler, kendileri ile aynı dine inanan milletleri himaye altına almışlardır. Tarihi gerçek budur.

Bir millete mensubiyet bilinci oluştuğundan sonra, birey-lerin veya toplumun milliyetçi olmasından daha tabii ne vardır?

İnsan, kendisini koruma ve geliştirmeye göre program-lanmıştır. Hayvanda koruma içgüdüğü vardır ama, gelişme içgüdüğü yoktur. Pavlov'un şartlanmış köpekleri ne kadar gelişirse, basketbol oynayabilen yunuslar ne kadar gelişirse, hayvan o kadar gelişir. Bu gelişme esasen hayvanın inisiya-tifine bağlı da değildir.

İnsan, kendisini, ailesini, akrabasını, komşusunu, hemşerisini, aşiretini, sülalesini, boyunu, milletini sürekli olarak geliştirmeye çabalar. Millet gibi çok üst düzeyde bir topluluğa hizmet, tarih boyunca en şerefli görev sayılmıştır.

İnsan, millete hizmet ile diline, kültürüne, dinine, soyu-na, vatanına, devletine, ümmetine, insanlığa ve sonuçta yine kendisine hizmet etmiş olur.

Sınıf esas alındığında diğer sınıflar unutulur. Ülke içi çatışma kaçınılmazdır.

Ümmet esas alındığında milli kimlik yok edilmek iste-nir. Millet esas alındığında, millete bütün sınıflar dahildir. Özellikle Ahmet Yesevi kaynaklı, Yunus Emre ve Mevla-na'nın zirveye taşıdığı Türk felsefesi, bütün insanlığa aynı gözle bakar. Aklın yolu da budur, iman gereği de budur. Tarih de bunu doğrular...

Ama, uygarlıkta üstün olmak için bütün milletler yarışır. Milletler mücadelesinin kanunu da budur. En şerefli millet, uygarlıkta en üstün olanıdır.

Amerika Birleşik Şirketleri

İnsan haklarını, milletleri etnik ve dini temelde çözmek için çifte standartlı bir kılıf olarak kullanmak ile şeref kazanılmaz. Müslüman-Hristiyan ayrımı gözetmeden, pet-rol uranyum-doğalgaz vardı-yoktu demeden hak ve adaleti götürmek istiyorsanız şerefli millet sizsiniz. Yoksa, sadece ekonomik-stratejik menfaat için hak ve adalet dağıtma rollerine giriyorsanız, millet değil, ancak dev bir şirket olabilirsiniz. Tıpkı Amerika Birleşik Şirketleri gibi.

Ama, menfaat bittiği gün şirket dağılır. Milliyetçilikte ise adalet bittiği gün millet de dağılır, devlet de dağılır. Dolayısıyla milliyetçilik anlayışında, adaleti esas alarak ırkının şerefini yüceltme ile; ırkı esas alarak, adaleti gözardı etme ve insanlığa düşmanlık gütmeye anlayışlarını birbirine karıştırmamak lâzımdır.

Milliyetçilik, Türk'ün tarihi karakteridir

Milliyetçilik, tabii ki önce milletini sevmekle başlar. Milletini sevmeyen, insana nasıl hizmet edebilir? Milletinin ebedî bekasını gaye edinmeyen kişi, insanlıktan nasıl bahsedebilir?

Bu yüzden Türk milliyetçiliği de Türklük sevgisine, Türklüğün ebedî bekasına dayanır... Milliyetçilik, basit olarak, milletini sevmek ve yükseltmek için çalışmak demektir.

Türk milliyetçiliği, Türk milletinin var olduğu günden beri vardır.

Yusuf Akçuraoğlu'na göre "Türkçülük Türklükle yaşıttır. Türklükle varolmuştur. Türklük varoldukça Türkçülük de sürecektir."

Remzi Oğuz Arık'a göre "Milletler, yaşama kudretini milliyetçilikte bulurlar."

Prof. Dr. İbrahim Kafesoğlu'na göre, "Türk milliyetçi-liğinin önemli bir özelliği vardır ki, o da bunun tarihte ilk defa görünmesi ve böylece beşer hayatının en ileri safında yer almasıdır.

Batı'da milliyetçilik duygularının 18. yüzyılda belirmeye başladığı, bu fikirlerin yayılmasında Alman ve İtalyan siyasi birleşme hareketlerinin başlıca rol oynadığı kabul edilir ve bize de oradan geldiği söylenir. Bu genel kanaatin eksik tarafları vardır.

Milliyetçilikte Avrupa görüşünün Batı dünyası bakımından doğruluğu belki mümkündür, fakat Türk tarihi yönünden isabeti herhalde şüphe ile karşılan-malı ve hatta reddedilmelidir? Çünkü Türkler’de milliyetçiliğin bundan ikibin yıl öncesine ait izleri bizzat Avrupalı bilginler tarafından tespit edilmiştir. Tanınmış Alman ilim adamı Sinolog Fr. Hirth, eski Çin yıllıklarında araştırmalar yaparken, Asya Hun imparatorlarından Çi-Çi’nin (ölümü M. Ö. 36) nutkundan parçalara rastlamış ve hayretle görmüştür ki, bu ünlü Türk başbuğunun devlet anlayışı doğrudan doğruya milli duygulara dayanmaktadır.”

Denilebilir ki, milliyetçilik Türk’ün tarihi karakteridir.

Türk tarihi, aynı zamanda Türk milliyetçiliği tarihidir.

“Çi-çi’nin, atalarından kalan yadigârlar arasında, geniş ülkelerle birlikte, hürriyet ve istiklâlin de bulunduğunu ve bu en kıymetli emanetlere ehemmiyet verilmemesinin, millî ihanet sayılacağını açıklayan sözlerini, dünya edebiyatında milliyet fikirlerinin ilk dile gelişi diye tefsir eden Fr. Hirth şu neticeye varmıştır: Tarihte milliyetçiliği devlet siyasetin-de temel yapan ilk devlet adamı Çi-çi’dir.”

Peki, neydi Çi-çi Kağan’ı bu bilince ulaştıran tarihî biri-kim?

Efsanelere ve destanlara dayanan bazı kaynaklar, “Türk” soyunu, Nuh tufanından sonra, “Isıg Köl” denilen yeri beğenen ve orada oturan Türkhan’a bağlarlar. Prof. Dr. Muharrem Ergin’in günümüz Türkçesi’ne kazandırdığı Ebul-gazi Bahadır Han’ın Şecere-i Terakime (Türkler’in Soykü-tüğü) adlı eserine göre “İlk çadır evi Türkhan icat etti... Türkler’in birçok adeti ondan kaldı... Türk’ün oğullarından Tütek, Acem padişahı Keyumers ile çağdaş idi... Yemeğe tuz koymayı o çıkardı...”

Türkhan’dan, Oğuzhan’a kadar hüküm süren hanları sayan ve Oğuzhan’ın Karahan oğlu olduğunu belirten Ebul-gazi Bahadır Han’a göre Türkler, Oğuzhan’dan 3 nesil önce-sine kadar müslüman idi! Oğuzhan’ın da müslüman olduğu rivayet edilir. Ebulgazi Bahadır Han’ın derlediği “Oğuzna-me”ye göre Oğuzhan, bütün halkı islâm dinine çağırmıştı. Tabii bu rivayetler, Türkler’i İslâmiyete ısındırmak için sonradan üretilmiş sayılmaktadır.

Oğuz’un 6 oğlunun birinci hatunlarından olan 24 oğlu ile ikinci hatunlarından olan 24 oğlu bugünkü Oğuz neslinin atalarıdır. Ebulgazi Bahadır Han’ın verdiği bilgilere göre hesaplama yapılırsa

Oğuzhan'dan 2000'e kadar geçen süre 5400 yıldır. Türkhan ile Oğuzhan arasında geçen süre de bu süreye yakındır.

Aynı eserde, Oğuzhan'ın, 126 yıl süren hanlığı sırasın-da, Turan ve Hindistan'a, Irak, İran, Şam ve Mısır'a yürüdü-ğü, Mısır'a kadar olan bölgeleri vali tayin edip kendisine bağladığı ve yurduna döndüğü anlatılır.

Oğuz'un gün doğusundan gün batısına kadar kurduğu düzen; sonra Hun, Göktürk, Büyük Selçuklu, Anadolu Selçuklu ve Osmanlı dönemleri, diğer Türk imparatorluklarını, devletle-rini saymaya gerek olmadan tarih boyunca Türkler'in cihan hakimiyeti mefküresini açıklamaya yeter.

Milliyetçilik abideleri

Dünya tarihinin belki de en büyük milliyetçilik anlayışı Orhun Abideleri'nde yer alır.

Bakınız Bilge Kağan ne diyor:

“Doğu'da Şantung Ovası'na kadar ordu sevkettim, denize ulaşmamıza az kaldı. Güneyde Tokuz Ersin'e kadar ordu sevk ettim, Tibet'e erişmemize az kaldı. Batı'da İnci Irmağı'nı aşarak Demirkapı'ya kadar gittim. Kuzeyde Yir Bayırku'ların toprağına ordu sevkettim... Bunca yerlere Türk adını, Türk şanını alıştırdım...”

Türk adını, Türk şanını bunca yerlere alıştıran Bilge Kağan'ın etrafında kimler vardır?

“Ben Tanrı'nın kutladığı Türk Bilge Kağan bu çağda tahtıma oturdum. Kardeşlerim, yeğenlerim, oğullarım, bü-tün soyum, milletim, sağımdaki şad, pıd beyleri, solumdaki tarkanlar, buyruk beyleri, Otuz Tatar ve Dokuz Oğuz halkı-nın beyleri sözlerimi iyice işit, yürekten dinle!” diyen Bilge Kağan'ın etrafında bütün Türk Milleti vardır.

Bilge Kağan'ın hitabından, bütün halkının Türk milleti-ni meydana getirdiği anlamı çıkmaktadır.

Bilge Kağan, hakimiyeti altına aldığı bölgeye Türk adını ve Türk şanını alıştırdığını söylediğine göre, onun milliyet-çilik anlayışının bugünkünden de üstün olduğunu söyleye-biliriz. Bilge Kağan'ın bir

kültür politikası olduğu ve kültür-de-dilde milliyetçilik yaptığı anlaşılıyor.

Şu ifadelere bakınız:

“Küçük kardeşim Kül Tigin ile sözleştik. Babamızın kazandığı millet adı, millet sanı yok olmasın diye, Türk Milleti için gece uyumadım, gündüz oturmadım. Küçük kardeşim Kül Tigin ile, iki şad ile, ölesiye, bitesiyeye çalıştım. Toplanan milleti, ateşe, suya düşürmedim...”

Bölünmez bütünlük

Türkiye’de hakim kılınmak istenen görüş, “Milliyetçilik Fransız ihtilâliyle başladı” şeklindedir.

Elbette, Avrupa için uluslaşma süreci ve milliyetçiliğin Fransız ihtilali ile başladığı söylenebilir. Ancak Türk Milleti için öyle midir?

Milli devlet, milli birliğe dayanır. Bunun en belirgin ifadelerinden biri, Türk anayasalarında yer alan “ülkesiyle ve milletiyle devletin bölünmez bütünlüğü”dür... Ve devletin bütünlüğünde başkentin önemi tartışılmaz.

“Ülkesiyle ve milletiyle bölünmez bütünlük” ve “başken-te bağıllık” bakın nasıl olmuştuk:

“Yanılıp bize karşı gelen Türk kavimleriyle de savaştık ve onları da düzene soktuk... Artık, küçük kardeş büyük kardeşi, oğullar babalarını bilir oldu...”

Türgiş Kağanı Türk’tü, milletimdendi. Bize düşünce-sizce baş kaldırdığı için buyruğu ve beyleriyle beraber öldü-rüldü. On ok halkı da ezildi. Dokuz Oğuz benim milletim-dendi. Gök ve yer bulanıp içlerine kıskançlık dolduğu için bir yılda 4 kere savaştım. Türk ordusu sarsıldı, perişan olacaktı. Orduyu yayayarak karşı koydum. Düşmanı püskürttük. Orada ölecek olan çok kişi sağ kaldı.

Doğuda gün doğusuna, güneyde gün ortasına, batıda gün batısına, kuzeyde gece ortasına kadar ülkelerde yaşayan bütün milletler hep bana bağılıdır. Bunca milleti düzene soktum. Artık

karışıklık yok. Türk kağanı, Ötüken’de olduk-ça ülkede düzen bozulmaz.

Türk Milleti’nin beyleri, sözlerimi işitin! Birliğini korur-san yurduna sahip olacağını, yanılırsan öleceğini buraya yazdım.

Türk Begleri, millet, işitin!

Üstte gök basmasa, altta yağız yer delinmese, Türk Milleti, senin ilini ve töreni kim bozabilir? Ey Türk Milleti! Öykün (düşün) ve kendine dön!”

Bilge Kağan’dan önce ise Çin Sarayı’nı basan ve yanın-daki 39 yiğit ile birlikte uçmaya varan Kürşat’ın o günlerde büyük bir manevi dirilişi başlattığını ve yeni Göktürk devle-tine zemin hazırladığını söylemek gerekir. Kürşat efsane-sinin günümüze de çok büyük tesirleri olmuştur. Bozkurt-ların Ölümü ve Bozkurtlar Diriliyor romanlarıyla büyük Türkçü Nihal Atsız, Kürşat’ı 1300 yıl sonra Türk gençliğinin hafızasına naksetmiştir. Binlerce Türk çocuğuna, bu roman-lardan esinlenerek Kürşat adı verilmiştir. Bugün Türkiye’de milliyetçi bir gençlik var ise bunun en önemli zeminini “Bozkurtlar” romanı, dolayısıyla Kürşat efsanesi hazırla-mıştır. Kürşat, sadece bir roman kahramanı değil bir Gök-türk prensidir. Doğu Göktürk hakanının oğlu idi. Doğu Göktürk Hakanlığı’nın, Çin egemenliğine girmesinden sonra 630 yılında Çin’e götürülmüştür. Çin saray muhafız birliğinde görevliyken, Göktürk devletini diriltmek için 39 arkadaşı ile birlikte gizli bir örgüt kurmuştur. Hazırlanan plana göre, Çin imparatoru şehir gezisi sırasında kaçırıla-caktı. Planın uygulanacağı gece, imparator fırtına sebebiyle dışarı çıkmayınca Kürşat ve arkadaşları saraya saldırdılar. Ancak, yüzlerce Çinli’yi öldürdükten sonra birer birer uçu-ma-ya vardılar.

Dünya tarihinde böyle bir baskın örneği yoktur.

Kürşat’ı harekete geçiren tek sebep Türk milliyetçili-ğidir.

Bugün, Kürşat adının, bazı uğursuz senaryocular ve yönetmenler tarafından, dizi film tiplerinde, sapık veya sapkın karakterlere verilmesi tesadüf olmasa gerek. Hedefle-ri, Türk çocuğunun bilinçaltındaki kutsal temaları yıkmak-tır. Milli vicdan taşıyanlar, buna izin vermemelidir. Esasen, Türkiye’den başka hiçbir ülkede milli değerlere bu nitelikte sinsi saldırı yoktur.

Yeryüzü, Türkleri taşımaya yetmiyordu...

Prof. Dr. Osman Turan'a göre, Oğuz Kağan Destanı'nda, Oğuz'un tahta çıkar çıkmaz bütün kavimlere elçiler göndere-rek, "Ben artık bütün dünyanın hakaniyım" dediği, veziri Uluğ-Türk'ün de "Ey kağanım, Gök-Tanrı bütün dünyayı sana bağışlasın" diye hitap ettiği belirtilir...

12. asır Süryani tarihçisi Mihael, "Yeryüzü, Türkleri taşımaya kâfi gelmiyordu. Batı'ya doğru ilerlerken, önlerin-de bir kurt bulunuyor ve ona yetişemiyorlardı. Bozkurt hareket etmek istediği zaman (Göç) diye bağırıyorlardı..." der...

Hun hükümdarı ise "Tanrı Kut" unvanını taşıyordu. Tanrı'nın kutladığı, yani o zamanki mânâyla "Tanrı'nın iktidar verdiği..."

Bizans elçisi Priskos, "Hunlar, Atilla'nın ilâhî bir yerden geldiğine, ilâhî bir kudret tarafından dünyanın hükümdarı tayin edildiğine, kılıcını da bu kudretin idare ettiğine inanmaktadır" diye yazmıştır.

Avrupalılar, Atilla'nın, kendilerini cezalandırmak üzere gönderilmiş "Tanrı'nın kılıcı" olduğuna inanıyordu. Göktürk kağanı İstemi Han ise Bizans elçisi gelince gözleri yaşarmış, sebebi sorulduğunda, "Atalarımızdan işittik ki, Batı impara-torluğu elçileri geldiği zaman, bu bizim için artık yeryüzünü fetih ve istila edeceğimize delalet eder" demiştir.

İstemi Han Bizans'a ve Çin'e yazdığı mektuplarda "Tanrı tarafından gönderilmiş büyük Göktürkler'in bilge kağanı" ifadesini kullanmıştır.

Osmanlılar da, "Allah'ın halifesi, yeryüzünde Allah'ın gölgesi" tabirlerini kullanmışlardır...

Süryani tarihçi Mihael'e göre, "Türkler, daima tek Tanrı'ya inanıyor ve Araplar'ın da aynı Allah'a inanmaları onların dinini kabûle sebep oluyordu." Talas Savaşı'ndan sonra, Oğuzlar ve Karluklar, artık kitleler halinde İslâmi-yet'e giriyordu. Ve Türkler, Abbasi ordusu içinde yer aldık-tan sonra Mısır'da bile kendi devletlerini kurmaya başlıyor-du.

Fetih başlamıştı. Karahanlılar, Selçuklular derken 13. asırda bugün Avrasya denilen dünya coğrafyasının dörtte biri "Türk ülkesi"

oluyordu... Marco Polo, Tuna boylarından Çin hudutlarına kadar olan bölgeye “Büyük Türkia” Anado-lu’ya ise sadece “Türkia” diyordu.

Antakya’da Akdeniz’e ulaşan Melikşah, atı ile denize dalıp kılıcını 3 defa dalgalara çarpmış, Allah’a şükretmişti. O, dünyayı fethetmeye kararlıydı. “Alemin sultanı ve dünya padişahı” Sultan Sancar ise, “Allah, bu dünyayı bizim tarafımıza tevdi ve emanet etmiştir. Bütün hükümdarlar ve emirler bizim memurlarımızdır” diyordu...

Dünyayı saran dallar

Yine Osman Turan’a göre Selçuk’un babası Dukak, rüyasında göbeğinden üç ağaç çıktığını, her tarafı saran dallarının göklere yükseldiğini görmüş ve bunun üzerine Korkut Ata da kendisine evlatlarının cihan padişahı olacağı-nı müjdelemiştir...

Osman Gazi de rüyasında göbeğinden muazzam bir ağaç yükseldiğini ve dallarının dünyayı sardığını görür. Zaferler birbirini takip ettikçe, cihan hakimiyeti tam bir iman halini alır...

Dede Korkut’un, “Âhir zamanda hanlık girü Kayı’ya değe, kıyamet oluncaya dek. Bu dediği Osman neslidir” dediği rivayet edilir.

Fatih’in ise, “Dünyada tek bir devlet tek bir iman, tek bir hükümdar olmalı. İstanbul da cihanın payitahtı olmalı” dediği Batılı kaynaklarda yer alır.

Yavuz’un görüşü ise, “Biz Allah tarafından memur olmadıkça bir sefere gitmeyiz” şeklindedir.

Nitekim Yavuz hilâfet ile saltanatı birleştiriyordu. Osmanlı İmparatorları; Türk cihan hakimiyeti, Roma İmparatorluğu ve İslâm halifeliği mirasına sahip bulunuyordu.

Kanunî ise bir taraftan Avrupa’da, diğer taraftan Tebriz’de, Azerbaycan’da, Horasan’da Turan’da otağ kurmak peşindeydi...

Türk asrı

“Türklüğün yeni dünya düzeni”ni kurabilmek için bilhassa bir Türk asrı olan 16’ncı asırdan sonraki, fikirde, bilimde, ekonomide, sanayide gerilemeyi ve dış etkileri incelemek gerekir.

“Osmanlı’nın Yükselişi ve Çöküşü” adlı eserinde Necdet Sevinç, 16. asrı şöyle anlatır:

“16. asırda 5 Türk imparatorluğu hakimiyet ve üstünlük yarışında en ön safa yükselmişti. Beşi de süper devletti. Anadolu’da Osmanlı Türk İmparatorluğu, Mısır’da Memluk Türk İmparatorluğu, Hindistan’da Timuroğulları Türk İm-paratorluğu, İran’da Safevi Türk İmparatorluğu, eski dünya-nın çok büyük bir kısmını kesin ve tartışılmaz hakimiyetleri altında tutuyor, hudutlarının ötesinde de ayrı ayrı nüfuz bölgelerine sahip bulunuyorlardı...

Asrın ilk çeyreğinde, sınırları Afrika’dan Anadolu’nun güneyine kadar dayanan Memluk Türk İmparatorluğu, Yavuz tarafından tasfiye edilip Osmanlı Türk İmpara-torluğu’na katılmış, Safevi Türk İmparatorluğu Çaldıran’da gene Yavuz’dan şiddetli bir darbe yemesine rağmen dünya-nın ikinci süper devleti olmaya asırlarca devam etmişti. Türkistan Türk İmparatorluğu, 17. asrın başında yarışı kay-bedip, büyük devletler arasından çıkmış, birer asır ara ile de 18. asırda Hindistan Türk İmparatorluğu, 19. asırda İran Türk İmparatorluğu, milletler mücadelesindeki etkin rolle-rini kaybederek büyük devlet olma yarışını yitirmişlerdi.

Bu imparatorlukların en uzun ömürlüsü ve en büyüğü olan Osmanlı Türk İmparatorluğu, en muhteşem devrini XVI. asırda yaşamıştı.”

Kızıl elma

Turan’a göre, “İstanbul muhakkak fetholunacaktır. Onu fetheden kumandan ne güzel kumandan ve onun askerleri ne güzel askerlerdir” hadis rivayetinden de kuvvet alarak Allah’ın askeri sayılan Türkler’in en asilini Oğuz Han’ın torunları arasında Kayı Han nesli olan Osmanlılar teşkil ediyordu. Bu hadisenin şanına da Osmanlılar mazhar olu-yordu:

Türk Siyaset ve fikir adamlarının geliştirdiği ve halk ile askerler arasında yayılan kızıl elma efsanesi ise Türk cihan hakimiyeti ülküsünü İstanbul'da ve Ayasofya'da sembol-leştiriyordu...

Ayasofya'nın önünde dikili bir sütun üzerinde, at üstün-de bulunan Justinianus heykelinin bir elinde kızıl bir küre vardı ve bu küre Türk kızıl elması ve cihan hakimiyetinin hedefi idi. Bizans da bu heykeli cihan hakimiyetinin tılsımı kabul ediyordu. Ancak 14'üncü asırda heykelin ve kürenin düşmesi Bizans'ı manevi bir çöküşe götürmüştü.

İstanbul'un fethinden sonra Türk cihan hakimiyetinin sembolü olan kızıl elma, oradan Roma'ya, Saint Pierre'nin kubbese, yani Katolik dünyasının merkezine intikal eder. Fatih'in İtalya seferi ve Otranto'yu zaptetmesi bu yüzdendir. Kanunî'nin, Haçlı seferlerini organize eden papalığa hakim olmak için, karşısına çıkan Alman İmparatorluğu'nu ve Viyana'yı düşürmek stratejisiyle Viyana seferine çıkması da bu hedefin bir diğer göstergesidir.

Kuzey Türkleri için kızıl elma ise Moskova idi...

Diğer taraftan, kızıl elma yeniçeriler arasında da yaygın bir efsaneydi. "Destiye kurşun atar; keçeye kılıç çalar, kızıl elmaya dek gideriz" sözü bir slogan halindeydi...

Fatih ve ataları, Allah, hak ve adalet yolunda cihad yaptıkları için kendi askerlerine "Allah'ın Ordusu" sıfatını veriyorlardı. Fatih, atalarının ve kendisinin daima gaza, cihad ve Allah adını yüceltme "ilai kelimetullah" yolunda olduklarını açıklıyordu. Fatih, Trabzon'un fethinde, Zigana Dağları'nı yaya yürüyerek geçerken, "Elimizde, İslâm kılıcı var. Eğer bu zahmete katlanmazsak, bize gazi demek yalan olur" demişti...

İstanbul'un fethiyle Osmanlılar, Ortodoks Rumları ve Balkan kavimlerini kendi tarafına ve himayesine almış, Katolik dünya ise Roma etrafında kenetlenmişti. Fatih'in Roma üzerine yürümesinin sebebi buydu...

Fatih, birleşmiş bir dünya hedefliyordu

İtalyan Langusto, Fatih'in 26 yaşında iken, "Dünyada tek bir imparatorluk, tek bir iman, tek bir hükümdar olmalıdır. Birleşmiş bir

dünya için İstanbul'dan daha münasip bir payitaht yoktur" dediğini yazar...

Nitekim, Amerikalılar'ın İstanbul'daki "Dikilitaş"ın; içinde 40 kişilik bir asansörü bulunacak büyüklükte bir modelini Washington'a dikmeleri ve kongre binasının kubbesini Ayasofya'ya benzetmeleri, binanın içini, gelmiş, geçmiş en büyük devlet adamlarının sözleriyle süslemeleri de aynı hedefin eseridir. Ancak, Fatih din ve vicdan hürriyeti ile birlikte, Hristiyanları koruma altına alırken, ABD, Bosna'daki katliama ve ırza tecavüzlere seyirci kaldı. Aynı ABD, Somali'ye uranyum ve stratejik çıkar ile birlikte İslâmî canlanmayı önlemek için gitti. Kuveyt'e karşı kışkırtıkları Irak'a ise petrol yüzünden müdahale etmişlerdir. Hak ve adalet diye bir düşünce yoktur. Osmanlı'yı taklit etmişlerdir ama bu çok kötü bir taklittir.

Fatih, Yavuz, Kanunî ve sonraki sultanlar, İslâm gele-neği zorla din değiştirmeye izin vermediği için, "islâmlaş-tırma" veya "etnik arındırma" gibi yollara teşebbüs etme-diler... Herkesi dininde, ibadetinde serbest bıraktılar. Ancak, halkın darbimeseli "Gavurun akli olsa Müslüman olurdu" şeklindeydi...

Osmanlı ülkesindeki Hristiyanlar, Avrupa'da mevcut olmayan bir hürriyete ve adalete sahipti...

MEDENİYET YARIŞINDA SEBEPLER VE SONUÇLAR

Osmanlı kudretinin kaynakları

Osmanlı kudretinin kaynaklarını ise Prof. Osman Turan şöyle özetler:

"1- Anadolu'da yüksek hayatıyeti olan bir nüfus yoğunluğu ile birlikte Türk-İslâm medeniyetinin bir filiz halinde gelişmesi.

2- Millî-İslâmî ahlâk; fazilet ve ülkülerin tam ve ahenkli kaynaşması ile dünya nizamı ve cihan hakimiyeti davasının en yüksek dereceye erişmesi...

3- Tasavvuftan gelen ilâhî kudretin, ferdi kurtuluştan, İslâm'ın hak ve adalet yolunda sosyal bir cihada dönüşmesi...

4- Bütün mezhep ve tarikatların ayrılıklar ve tefrikalardan kurtarılp aynı büyük ülkü etrafında birleştirilmesi...

5- Bütün kavim, din ve mezhep mensupları arasında hoşgörü ve adaletin sağlanması...

6- Büyük fedakârlıklara katlanılarak, “nizam-ı âlem” ideali ile merkeziyetçi ve istikrarlı bir devlet mekanizma-sının kurulması...

7- Devlet mülkiyeti sayesinde, büyük toprak sahipleri ile topraksız veya esir köylü sınıfları ve bunlar arası uçurumlara meydan verilmemesi, her çiftçiye işleyebileceği kadar arazi sağlanarak, tarihin kaydetmediği bir sosyal adaletin kurulması ve bu şekilde zirai üretim ile birlikte refahın artırılması...

8- Dini ve ekonomik esaslara dayanan Ahilik ve esnaf teşkilatının şehir ve kasabalarda yüksek bir ahlâk, bir sosyal düzen oluşturmaları...

9- Osmanlı ordusunu teşkil eden Tımarlı Sipahi ve Ye-niçeri teşkilatının mükemmelliği, Türk askerlerinin yüksek hasletleri yanında, ordunun disiplini, teknik ve silah üstün-lüğü...

10- Tarihin, hiçbir hanedan ve devlete nasip etmediği hayatiyetle Osmanlı hanedanının ilk on büyük insanının, birbiri ardından sultanlık makamına getirmesi...

11- Merkeziyetçi muazzam bir imparatorluğun başında bulunmalarına rağmen, başka hükümdardan farklı olarak, millî ve İslâmî kanun ve ananelere bağlı kalan ulema ve kamuoyu denetimi altında bulunan sultanların, keyfî, dikta-törce idareye, zulme ve hatta eğlenceye sapmamaları...

Tabii, Osmanlı kudretinin kaynakları bozuldukça sis-tem de bozulmuştur ve bu yüzden imparatorluk çökmüştür ama, Prof. Turan'ın tespitleri, devletin kuruluş ve yükseliş dönemi için geçerlidir.”

Yine Yılmaz Öztuna'nın belirttiği gibi, “Osmanlı'nın ömrünün uzun olmasında en büyük sebep, tepedeki iktidar kavgalarını en aza indirmiş olmasıydı.”

Nitekim, bugün iktidar kavgası yapmayan tek ülke ABD'dir ve o da dünyanın süper gücüdür... 2000 yılının sonunda başkanlık sisteminde yaşadıkları zaafiyet bile, ABD'nin gücünü bir an için bütün dünyada tartışılır hale getirmiştir.

Sebepler ve sonuçlar

Peki, ne oldu da Osmanlı, dolayısıyla Türklük, durakla-maya ve gerilemeye başladı?

Keşifler ve icatlar, yeni ticaret yollarının bulunması, kapitülasyonlar gibi olaylar sonuçtur, sebep değil...

Sebeb gibi gösterilen bu olaylar, Osmanlı döneminde belirli bir tarihten sonra keşif ve icat yapılmamasını açıkla-maz. Osmanlı neden kendi üstün ekonomisini daha da gelişt-tirmedi? Amerika'yı neden Osmanlı işgal etmedi?

Bulunan cevaplar, anlaşılmış olsaydı, bugün “Türklü-ğün Yeni Dünya Düzeni”ni aramak zorunda kalmazdık. Ancak, şunu teslim etmemiz gerekir ki, bu sorulara en pratik cevabı ve çözümü bulan veya uygulamaya çalışan kişi Mustafa Kemal Atatürk’tür.

Atatürk’ün millete gösterdiği kılavuz, yol gösterici mürşit sadece “ilim”dir...

“Hayatta en hakiki mürşit ilimdir” sözü içi boş bir slogan olarak kalsın diye değil, aksine millet hayatının en önemli yöntemi olsun; Türk kültürünü çağdaş medeniyet seviyesinin üstüne çıkarsın diye, Türk kültürü, medeniyet ufkundan bir güneş gibi parlansın diye söylenmiştir.

Neydi, Atatürk’e bu sözü söyleten şartlar? Bu soru, bizi İslâm’ın temel tartışmasına götürür...

Türkler, Müslüman oldukları andan itibaren, gerek Ma-turidi itikadına göre, gerekse Hanefî mezhebine göre, “ilim” yolunu tercih etmiştir... Müslüman olduktan sonra Türkler’in kurduğu devletlerin, imparatorlukların “ilim” temeline dayandığını rahatlıkla söyleyebiliriz. Buna rağmen meydana gelen gerilemenin sebebini izah edebilmek için, önce ilim zihniyetinin Türkler’de ve İslamdaki gerçek

teme-lini, sonra da bu temelin nasıl kaybedildiğini ortaya koymalıyız.

Denilebilir ki, “iman” temelini de gözardı etmemek gere-kir. Evet, iman, bu devletlerin temelindeki en önemli unsurdur. Peki ama, imanın temeli nedir? Kurân’ın temeli nedir? “Allah’ın sonsuz ve kuşatıcı ilmi” değil midir?

Kuran’daki ilimle ilgili ayetler

İşte Kurân’ın ilim hakkındaki âyetleri:

“And olsun ki, kendilerine kitap verilenlere her türlü âyet getirsen yine de senin kıblene uymazlar. Sen de onların kıblesine uyacak değilsin. Onların kimi, kiminin kıblesine zaten uyacak değildir. And olsun ki, sana gelen bunca ilim-den sonra kalkar da onların arzu ve heveslerine uyacak olur-san şüphesiz ki, o zaman sen de zalimlerden olursun.” (Bakara-148)

“Ama onlardan ilimde kök salıp derinleşenler, sana indirilene de, senden önce indirilene de inanan, namazı kılan, zekâtı veren, Allah’a ve ahiret gününe iman eden mü’minler ise, işte onlara büyük bir ecir vereceğiz?” (Nisa-162)

“Ama Allah, sana indirdiğiyle, şahidlik eder ki, onu kendi ilmiyle indirmiştir; melekler de şahidlik ederler. Şahid olarak Allah yeter.” (Nisa-166)

“Rabbim, ilim bakımından her şeyi kuşatıp kapsamıştır. Artık düşünüp öğüt almaz mısınız?” (En’am-80, Ar’af-89)

“Biz, dilediğimiz kişilerin derecelerini yükseltiriz. Her ilim sahibinin üstünde bir bilen vardır.” (Yusuf-76)

“Ve işte böylece Kur’ân’ı Arapça bir hüküm olarak indirdik, artık sana gelen ilimden sonra onların heveslerine uyacak olursan, senin için Allah’tan ne bir yardımcı dost, ne de bir koruyucu vardır.” (Ra’d 37)

“Sonra da Allah, kıyamet günü onları rüsvay eder de ‘Hakkında tartışıp düşmanlık ederek bana koştüğunuz ortaklar nerede?’ diye sorar. Kendilerine ilim verilenler derler ki: Doğrusu bugün, rezillik, aşağılık ve kötülük kafirleredir.” (Nahl-27)

“Sana ruhtan soruyorlar, de ki: Ruh, Rabbim’in emrin-dendir. Size ilimden az bir şey verilmiştir.” (İsra-85)

“De ki: O’na ister inanın, ister inanmayın, ondan önce kendilerine ilim verilenlere karşı okununca çeneleri üzerine secdeye kapanırlar.” (İsra-107)

“Böylece onlar, kendisine yanımızdan bir rahmet verdi-ğimiz ve katımızdan bir ilim öğrettiğimiz kullarımızdan bir kul buldular.” (Kehf-65)

“Sizin ilâhınız kendisinden başka hiçbir ilâh olmayan Allah’tır. O, ilmiyle her şeyi kapsayıp kuşatmıştır.” (Tâ-Hâ-98)

“Hak olan o yegâne hükümdar Allah çok yücedir. Vahy olan, sana henüz tamamlanmadan Kur’ân’ı (hemen okuya-yım diye) acele etme ve de ki: Rabbim! İlmimi artır...” (Tâ-Hâ-114)

“Senden önce, ancak kendilerine vahyettiğimiz bir takım erkekleri Peygamber olarak gönderdik. Eğer bilmiyor-sanız, ilim ehlinde sorun.” (Enbiya-7)

“And olsun ki, size öyle bir kitap indirdik ki, şeref ve itibarınız ondadır. Hâlâ aklınızı kullanmayacak mısınız?” (Enbiya-10)

“Lût’a da hüküm-hikmet ve ilim verdik ve onu çok iğrenç işlerde bulunan kasabadan kurtardık. Şüphesiz ki onlar, kötü, doğru yoldan çıkmış ahlâksız bir kavim idi.” (Enbiya-74)

“...Allah, şeytanın attığı vesveseyi giderip tesirsiz bırakır. Sonra da, kendi âyetlerini sağlam biçimde tespit eder. Allah bilir ve hikmet sahibidir. Bu da , şeytanın attığı vesveseyi, kalplerinde hastalık bulunanlara ve kalpleri katılaşınlara bir imtihan kılması içindir. Şüphesiz ki zalimler uzak bir ayrılık içindedirler. Ve bir de kendilerine ilim verilenlerin O’nun, senin rabbinden olduğunu bilmeleri ve böylece O’na inanıp kalpleri de O’na saygı duyarak bağlanması içindir. Hem, şüphesiz ki Allah, iman edenleri doğru yola iletendir. (Hacc-52, 53, 54)

“O’nu, (Kuran’ı) İsrailoğulları’ndan olan ilim adamları’nın bilmesi, onlar için bir belge ve delil değil midir.” (Şuara-197)

“Musa, olgunluk çağına erişip ölçü ve itidalini bulunca, ona hüküm, hikmet ve ilim verdik. Biz, iyi-güzel işlerde bulunanları böyle mükafatlandırırız.” (Kasas-14)

“Kendilerine ilim verilenler ise “yazıklar olsun size Allah’ın sevabı, dosdoğru iman edip iyi-yararlı amelde bulu-nan için daha hayırlıdır. Buna da ancak sabredenler kavuşa-bilir.” (Kasas-80)

“Biz, işte bu örnekleri, insanlar için getiriyoruz. Bunları ancak ilim adamları düşünüp akleder.” (Ankebut-43)

“O’nun açık belgelerinden biri de, gökleri ve yeri yarat-ması, dillerinizin ve renklerinizin farklı olmasıdır. Şüphesiz ki bunda bilenler için deliller, ibretler vardır.” (Rûm-22)

“O’nun açık belgelerinden biri de, size korku ve umut vermek için şimşegi göstermesi ve gökten su indirip, öldük-ten sonra yeryüzüne hayat vermesidir. Doğrusu bunda, aklını kullanan bir millet için deliller ve ibretler vardır.” (Rûm-24, Rûm-28/56)

“Görmediniz mi, Allah, göklerde ve yerde olanı sizin emrinize vermiş; açık-gizli nimetlerini size tamamlamıştır. İnsanlardan öylesi var ki; ilimsiz; doğru yolu gösterici aydın-latıcı kitabı olmaksızın Allah hakkında tartışıp durur.” (Lokman-20)

Küfre saplananlar “kıyamet bize gelmiş” derler. De ki: Hayır, gaybı bilen Rabbime and olsun ki herhalde kıyamet size gelecektir. Göklerde ve yerde zerre ağırlığınca hiçbir şey onun ilminden uzak kalmaz. Bundan daha küçüğü de, daha büyüğü de mutlaka o açık ve açıklayıcı kitaptadır.” (Sebe-3)

“Allah’tan ise, onun kullarından ancak ilim sahipleri saygı ile korkarlar.” (Fatır-28’dan)

“Rabbimiz, rahmet ve ilmin her şeyi içine almıştır.” (Mümin-7’dan)

Kurân, milletleri aklını kullanmaya davet ediyor.

Verilen örnekleri ancak bilim adamlarının düşünüp akıl edebileceğini, bilinmeyenlerin ilim adamlarından sorulması-nı, çünkü insanlara ilimden az bir şey verildiğini, her ilim sahibinin üstünde bir bilen olduğunu, her şeyi ilmiyle kuşatanın Allah olduğunu ortaya koyan, Kurân’dır. İslam’ın ilk emri de “Oku” değil midir?

Demek ki, “Hayatta en hakiki mürşit ilimdir” sözü yüzünden Atatürk’ü eleştiren ve başka mürşit arayanlar, İslam’a uygun bir tavır içinde değildir.

Türkler’de bilim hayatı

Konuya dönmek üzere Yavuz dönemine kadar, Türk-ler’de bilim hayatına kısaca bir göz atalım.

İlk olarak İslâm öncesi dönemi inceleyelim.

Bugün derinleşen ilmî araştırmalar, Türkler’in Orta Asya bozkırlarında gelişen büyük bir kültürün sahibi olduklarını meydana çıkarmaktadır.

Bu kültürün merkezinde at bulunuyordu. Kafesoğlu’na göre, “Türkler, ehlileştirilip insanlığın hizmetine verdikleri at sayesinde sürati kavramışlar, komşuları üzerinde kurduk-ları hakimiyetle, dünyanın ilk fatihleri olarak görünmüşler ve yine, kurdukları “devlet” ile ilk hukuk koyucu millet olmak şerefini kazanmışlardır... Türkler’e yabancı kavimlere nazaran üstünlük sağlayan bir madde de demirdi... Demir-cilikleri ile meşhur Türkler, bu madenden imal ettikleri silahlarla kolayca fütühat yapıyorlardı. Bu suretle, Hind’de, Çin’de, Yakın Doğu’da ve Avrupa’da büyük kültürel tesirler icra etmişlerdir...”

İlk ilkel arabayı icad eden de Türkler’dir... Oğuz Kağan destanında, savaşta elde edilen ganimetleri taşımak için Kanklı Bey’in bir alet icat ettiği bildirilir ki, bu isim günü-müze kadar “Kağrı” olarak gelmiştir. Demek ki, “at”tan, “araba”ya ilk geçen millet, Türkler’dir. 5400 yıl öncesi için büyük bir buluştur bu.

Kafesoğlu’na göre, bütün eski medeniyetlerde Türklü-ğün izlerini görmek mümkündür. İlk Hind-Avrupalılar (In-do-Germenler) bir devlet nizamı içinde yaşamayı Türkler’den öğrenmişlerdir.

Çin medeniyetinin kuruluşunda Türkler’in hissesi büyüktür. Milat’tan önce yaşamış ünlü Çin filozofu Konfç-yüs, çoğunlukla Türk telakkilerini geliştirmiştir. Çin dilinde muhafaza edilmiş “Tanrı” gibi bazı Türkçe kelimeler bunu ispat eder. Yine Çin tarihlerinde tesadüf edilen eski Türkçe sözlerden biri de “kut”tur ki, aslında “iktidar” manasına gelen bu tabir, sonraları “mutluluk, uğur” ifade etmiştir. Buda Türkler’in saadeti muktedir olmakla bulduklarını gösterir.

Töre, teamül hukukuydu...

Kafesoğlu'na göre, dünya medeniyet tarihine yeni ufuklar açan eski Türkler'in kendilerine mahsus bir hukuk nizamı, bir inanç sistemi ve sanatı vardı. Türk teamül hukukuna "töre" adı verilir. Özel hukuk hükümleri kadar, kamu hukuku esaslarını da kapsayan töreye göre kadına hürmet edilirdi, aile müessesesi kutsaldı, zinanın cezası idamdı, hırsızlık yasaktı, barış zamanında silah çekmek şiddetle menedilmişti, bundan dolayı cinayet suçları çok nadirdi. İnsana, sırf insan olduğu için, saygı göstermek törenin genel hükümlerindendi. Bu sebeple fertler ile kitleler arasında da ayırım yapılmazdı. Devlete karşı vazifesini yerine getiren herkes, "töre"nin himayesinde hürdü. En medenisi dahil, bütün yerleşik kavimlerde mevcut bulunan kölelik kurumu, eski Türkler'de yoktu. Türk ülkelerinde savaşlarda yakalananlar dışında, esir bulunmazdı.

Türk hükümdarı, törenin ve kurultay denilen meclisle-rin kontrolü altındaydı; görevi, milleti "aç ve çıplak bırakma-mak"tı.

Tek tanrı inancı

Diğer taraftan bütün dünya milletleri putlara veya insanlara tapar, yani çok Tanrılı dinlere mensup iken, eski Türkler, aynı dönemde Gök Tanrı'ya inanıyorlardı. Gök Tanrı tek yaratıcı kudreti temsil ediyordu...

Onuncu yüzyıla kadar Budizm, Manihaizm, Hristiyan-lık, Musevilik gibi dinlere de giren Türkler, herhalde hiçbir dinde kendilerini İslâmiyet'teki kadar bahtiyar hissetmemiş-lerdir.

Bunun başlıca sebebi, İslâmî akideler ile, eski Türk telakkileri arasındaki yakınlıktır. İslâmiyet'in cihada verdiği yüksek değer, Türkler'in fatih ruhuna fevkalade uygun gelmişti.

İslâmiyet'in ciddiyet, vekar, yardım ve saygı şiarları eski Türk ahlakıyla tamamen aynıydı. Adalet ve eşitlik konularında İslâm dininin asilâne davranışı, Türk alp karakterinin bir aynası gibiydi...

Çok geniş fütuhât politikası ile eski dünyanın etnik çehresini tayin eden, Haçlı seferleri yolu ile, Avrupa'da derebeylik rejiminin yıkılarak, yerine burjuva hakimiyetinin doğmasına sebep olan ve Rönesans hareketinin teşvikçisi sıfatı ile de çağımız Batı

Medeniyetinin olgunlaşmasına katkıda bulunan Türkler, bilindiği gibi, denizlerden uzak, kara iklimlerinin çocukları idiler. Bu itibarla siyasi hakimiyet ve kültürel tesirleri daha ziyade büyük kıta şartlarına dayanıyordu.

Kafesoğlu şöyle der: “Askerlikte ve orduların teşkilinde Türkler, eski dünyanın hocası durumunda idiler. Türkler’le karşılaşmak zorunda kalan Çinliler, Romalılar, Bizans ve başkaları, askeri birliklerini Türk örneğine göre teşkilat-landırımlar, Türkler’in kullandığı silahlarla teçhize çalışmışlardı. Süvarilik böylece dünyaya yayıldı. Bugünün mo-dern kıyafeti olan ceket-pantolon aslında Türk süvari elbi-sesi idi. Çinliler masa, sandalye, perde kullanmasını Türkler’den öğrenmişler, Romalılar da, insanların gömlek giydi-ğini yine ilk olarak Türkler’de görmüşlerdi.”

Altın elbiseli adam

Türkler’in eski medeniyetinin en güzel örneklerinden biri de Kazakistan’ın başkenti Almatı yakınındaki Esik höyüğünden çıkarılan ve M. Ö. 5. yüzyıldan öncesine ait ol-duğu kesin olan bir Türk tiginine ait altın elbisedir. Saf altından yapılan böyle bir elbise, dünyanın başka hiçbir yerinde yoktur.

Refik Özdek’in verdiği bilgiye göre, altın elbisenin başlığı ok ve tuğlarla süslü. Alın hizasında koç, geyik ve at kabartmaları var. Bu kabartmalara kama kılıfında ve öteki eşyalarda da rastlanıyor. Belindeki kemerin solunda bir kılıç, sağında ise bir kama asılı. Ceketin altındaki düz pantolonun paçaları çizmenin içine giriyor. Ceket, yüzlerce üçgen altının birleştirilmesinden meydana gelmiş. Çorabın çizme ile diz kemiği arasında kalan kısmında yine üçgen parçalar var, çizmede ise dörtgen parçalar var.

Mezarda 4800 parça altından başka, tabakları, vazoları, kepeçeleri, ayna ve tarak kılıflarını gümüş kaşıkları inceleyen tarihçiler, bunların M. Ö. 5. yüzyıla ait yüksek bir medeni-yetin ürünleri veya belgeleri olduğunu oybirliği ile kabul edi-yorlar. Yine, bu tarihçilerin kanaatine göre, bu yüksek mede-niyetin kurucuları, Çin baskısı ile Altaylar’dan kalkıp, bu-günkü Kazakistan bölgesine gelerek yerleşen bir Türk kav-midir.

Bu mezarda bulunan en değerli tarihi belge ise, yarısı kırık bir taşın üzerindeki 26 harfli Türkçe, iki satır yazıdır. Esik'deki mezarda bulunan bu yazı 25 asırlık bir belgedir.

Rus tarihçilerin okuduğu 26 harfli yazı şöyledir:

“Tiğin 23’ünde öldü. Esik halkının başı sağolsun.”

1970 yılında başlayan bu kazılar halen devam etmek-tedir...

Almatı ve civarında, Kırgızistan’da; Yedisu bölgesinde, Moğolistan’da ve Altay, Tuva, Yakutistan, Şor bölgelerinde eski Türk medeniyetinin milyonlarca eserini bulmak müm-kündür.

İslâm sonrasında, dini bilimlerde ve millî teşkilatlan-mada, Ahmet Yesevi’yi, felsefede Farabi’yi, tıpta İbni Sina’yı, matematikte Harezmi’yi, astronomide Uluğ Bey’i, Ali Kuş-çu’yu, mühendislikte Fatih’i, coğrafyada Piri Reis’i, mima-ride Sinan’ı, edebiyat ve sanatta Evliya Çele-bi’yi, tasavvufta Yunus Emre’yi, Hacı Bektaş-ı Veli’yi, Şeyh Bedrettin’i yetiştiren millete ne olmuştu da artık ilim durmuş, sanat damarları kurumutu...

Osmanlı’nın zihniyeti de, Selçuklu’nun zihniyeti de “hayatta en hakiki müşrit ilimdir” idi. Yükselişi sağlayan buydu. Çöküş de ilimden uzaklaşmak ile başladı.

Kitapları, Avrupa üniversitelerinde okutulan İbni Sina ve Uluğ Bey tıpta ve astronomide harikalar yaratırken, elbette ki, rehberleri, ilimdi...

Uluğ Bey’in zaman tüneli!

Bütün dünyanın hayranlıkla seyrettiği Semerkant’taki Uluğ Bey rasathanesi, bugünkü “Türkler köyü toplumdur” eleştirilerine 1400’lü yıllardan bir teleskopla bakıyordu. Bu teleskop, 12 metre uzunluğunda ve taştan inşa edilmiş... Güneş, ay ve yıldız ışınlarının bir delikten süzülerek, 12 metre uzunluğundaki, 5-6 metre derinliğindeki enteresan yapının iç duvarlarına yansıması ile hesaplar yapıyordu Uluğ Bey. Zaman tüneli gibi bir aygıt.

Eğer bir gün yolunuz Semerkant’a düşer de Registan Meydanı’nı ve buralardaki medreseleri gezerseniz, “Türkler, Osmanlı kadar muhteşem bir medeniyeti buralarda da kurmuş” demekten kendinizi

alamazsınız. Semerkant baştan başa, buram buram Türklük ve medeniyet kokuyor. Muhte-şem medreseler, Türklüğün unutulmuş medeni vasfını yansıtıyor. Bu medreselerde görev yapan müderrislerin başkanının Bursalı Kadızade Rumi olduğu, Ali Kuşçu'nun başlangıçta onun öğrencisi olduğu belirtilir. Ali Kuşçu, Uluğ Bey'den de dersler alarak İstanbul'a dönmüş ve bir rasatha-ne kurmuştu. Uluğ Bey'in kitapları, bütün dünyada ders kitabıydı. Nitekim Uluğ Bey'in adı, bugün ay üzerindeki kraterlerden birine verilmiştir. "Türkler köylüdür" diyenle-rin Semerkant'ı gezmeleri gerekir. Ama, belirli bir dönemden sonra, Osmanlı'nın kendi ilim yolunu terk ederek, Avrupa'nın dayandığı skolastik felsefeye dalmasıyla başlayan gerilemeyi ve Avrupa'nın, sonradan Türkler'in kurduğu ilim düzeninin takipçisi olduğunu da görmek gerekir.

Ruslar, Semerkant'ı işgal ettikten sonra Timur'un ve Uluğ Bey'in mezarlarını açarak kafataslarını incelemek ihtiyacı hissetmişler ve bu iki dehanın kafataslarında Türk uygarlığının bulgularını aramışlardır!Uygar kelimesi bile bir Türk boyunun ve devletinin adından türemiştir.

Uluğ Bey döneminde Osmanlılar ile bilim alışverişi yoğundu. Uluğ Bey öldürülünce, Ali Kuşçu Akkoyunlular'a sığınmış, Akkoyunlular adına elçi olarak İstanbul'a gelip elçilik görevini tamamladıktan sonra Fatih'in daveti ile İstanbul'a taşınmış, Ayasofya Medresesi'nde gökbilim ve matematik dersleri vermiştir.

Bu devrin ve bütün Türk edebiyatının en büyük şairle-rinden olan Ali Şir Nevai ise, Orta Asya Türkçesi'ni en üstün seviyeye ulaştıran bir şair-yazar olarak tanınır...

İlim tahsili

Uluğ Bey, Semerkant ve Buhara medreseleri duvarla-rına, "ilim tahsili, erkek-kadın her Müslüman'a farzdır" hadisini yazdırmıştı.

Türkiye'de aynı zihniyeti Hacı Bektaş-ı Veli'de görmek mümkündür. Ve asırlar sonra Atatürk'te...

Timur İmparatorluğu, Çin ülkesini fethe hazırlanırken onun ölümü ile dağıldı. Fakat, Şahruh ve oğlu Uluğ Bey zamanları ilim ve imar faaliyetleri ile geçti. Herat'ta mate-matik, astronomi ilimleri sayesinde bir medeniyet hamlesi başladı. Bu devrin büyük şairlerinden Sekkâki, büyük astronom olan hükümdar Uluğ Bey'e, "dünya benim gibi büyük bir Türk şairi senin gibi de âlim bir hükümdar vücuda getirmeden önce felek birçok yıllar daha devredecektir" diyordu. Büyük şair Ali Şir Nevai'nin şiirleri bütün Türk Dünyası'nda ve Osmanlı Türkleri arasında yayılmıştı. O, Türkçe'nin, Farsça'ya üstün olduğunu söylüyor ve Muhake-met-ül Lûgateyn adlı eserini yazarken de artık Türkçe'nin yüksek bir edebiyat dili olduğuna inanıyordu. Zamanında Türkistan ve Horasan'da büyük mimarî abideleri, edebiyat, matematik ve resim alanında, sulama kanalları inşasında ciddi hamleler yapılmıştı...

Hindistan'daki Türk medeniyetini de sadece Taç-mahal bile açıklamaya yeter. (Bugün Hindistan'da Babür Şah'ın yaptırdığı camiler yıkılıyor.)

Babür Şah, "Eğer baban iyi bir kanun yapmış ise, onu koru; fena ise daha iyisini yap" düsturu ile yeni bir fikri temsil ediyordu.

Safeviler ise, Türkmen dayanağından yoksun kaldığı oranda gerilemeye başlamıştı. Taassup, devletin temel bakı-şıydı. Şii mezhebi dışında hiçbir din hürriyeti tanınmadığı için gelişme de yavaşladı. Osmanlılar ise daha güçlü bir altyapıya sahip olduğu için yükselen Batı medeniyetine karşı kudretini muhafaza ediyordu. Arap ülkeleri de Osman-lı'ya dahil olduğu için kaderleri Osmanlı'ya bağlıydı.

Osmanlı'nın yükselişinin Selçuklu zeminini, çeşitli kaynaklardan derleyerek ve Osmanlı'daki gelişimini takip ede-rek ortaya koyan Necdet Sevinç'ten özetleyelim:

"İlk devlet sigortası: Osman Turan'a göre, Selçuklular 20. asrın sonuna doğru bile birçok devletin gerçekleştiremediği devlet sigortasını kurmuştu. Kurulan kervansa-raylar arasında yolculuk yapan yerli-yabancı kervanların zararı devlet malıyesince karşılanıyordu.

Oktay Aslanapa'ya göre, kervansaraylar, bugün bile benzeri olmayan, geniş ölçüde teşkilatlandırılmış mükemmel birer sosyal yardım kurumlarıydı. Bunlar, kervanları, kervan yollarını, hac

yollarını, ticaret hayatını tam bir emniyet altına almak için kurulmuşlardır.

İlk makinalı tüfek: Malazgirt Zaferi'nin hemen ardından Malatya'da kumaş dokuyan 12 bin tezgah kurulmuştur. Ankara'da imal edilen kumaşlar bütün Avrupa'ya ihraç edilmektedir. Sivas'tan Fransa'ya satılan bir halı, ipek üzerine altın tellerle işlenmişti. Diyarbakır ve Kastamonu deri sanayiinin merkeziydi. Musul, madencilikte merkez olmuştu. Harp sanayii Sivas'ta kurulmuştu. Düsturname'de 'Zem-berekle yağmur gibi mermi attığı belirtilen silah, bugünkü makineli tüfeklerin ilkel şekli idi.' Tarım ve hayvancılık, çağın en modern usulleriyle yapıyordu.

İlk anonim şirket: Yılmaz Öztuna'ya göre, Selçuklular 'Ortak Teşkilatı'nı kurarak paranın belirli ellerde toplanma-sını önlemiştir.

Büyük ve küçük sermaye sahiplerinin para ve emekleriyle iştirak ederek oluşturdukları ortak teşkilatı, zamanla bugünkü çok milletli şirketler haline gelmiş, Asya, Avrupa ve Afrika'nın birçok şehrinde temsilcilikler kurmuştu.

İlk bankalar: Bankacılığın temeli Selçuklular zamanında atılmış, Avrupa'da ilk defa 1416'da Palermo'da kullanılan çek, asırlarca önce Selçuklu Türkiye'sinde kullanılmıştır. Sermaye, çek vasıtasıyla naklediliyor, kâğıt para tedavül ediliyor, paralar yıprandığı zaman Devlet Bankası'nca yüzde 3 farkla değiştiriliyordu.

Toprakta özel mülkiyetin hududu, bir kişinin işleyebileceği toprak kadardı, daha fazlası verilmiyordu. Ahi teşkilatı ile iş hayatı teşkilatlandırılmış, loncalar birer kamu kurumu niteliğinde meslek kurumu idi. Dünya hâlâ bu anlayışa ulaşmış değildir...

Osmanlı'da ise, her çiftçi ailesi toprağın verim kabiliyetine göre 80-1500 dönüm arazi işleyebilirdi. Toprağı parçalamaz, büyültemez, bir başkasına devredemezdi. Şehirde bir başka işle meşgul olamazdı. Toprağı işlemezse, toprak elinden alınır, başkasına verilirdi. Ormanlar kamuya aitti.

Bu sıralarda Batı'da ise tam bir senyör soygunu vardı. Köle gibi çalıştırdıkları serflerin, istedikleri kişiyle evlenme özgürlüğü bile yoktu. Kanuni'ye göre ise, 'Reaya, alemin veliyyü'n-niâm'ı idi' yani, sonradan Atatürk'ün dediği gibi, 'Köylü, milletin efendisi' sayılıyordu.

İlk jüri sistemi: Yargılamada, duruşmalar halka açıktı. Osmanlı mahkemelerinin, bugünkü Batı ülkelerinde taklit edilen bir diğer özelliği de, duruşmaları 5-6 kişinin, bazı yerlerde daha fazla kişiden oluşan jüri heyetinin takip etme-si mecburiyetiydi. Jüri üyeleri, eline, beline, diline sağlam kişilerden oluşurdu.

Mahalle kethûdası (muhtar) halk tarafından seçilir, on-lar da kendi aralarından şehir kethûdasını seçerdi. (belediye başkanı)

Yılmaz Öztuna, 'Portekiz kralı Yahudileri diri diri ateşte yaktırırken, Kanuni, bir Yahudi'nin evini istimlak edememişti. Müftünün kararı şu idi: Ancak bir mukavele ile sultan bu evi kiralayabilecekti.' der.

Aydın Yalçın'ın tespitine göre, İngiltere Kralı 8'inci Henri, Türkiye'ye bir heyet göndermiş, Türk adalet müesse-selerini inceletmiş ve bu heyetin raporları ile İngiltere'nin cihana örnek olacak adalet ıslahatını yaptırmıştı.

Mülkiyet iktidar kaynağı değil: Fernand Grenard'a göre, Osmanlı'da devletten müstakil hiçbir otorite yoktur. Kıymet, yalnız hizmet mevkiindedir. Mülkiyet, bir iktidar kaynağı değildir. Servet de, vazife gibi geçicidir. Devlet tarafından müsadere edilebilir. Şehirlerde sokakta silah taşımak yasak-tır. 1 milyonluk nüfusu olan o muazzam İstanbul'da dört se-nede yalnız dört cinayet işlenmiştir.

İlk hastaneler: Bedii Şehsuvarioğlu'na göre, hasta-neler, Avrupa'da 16. asırda kurulabildi. Türkler ise Selçuk-lular döneminde katarakt ameliyatı yapabiliyor ve mesane-den taşları kırarak çıkarabiliyorlardı. Ayrıca göçlerden çok önce seyyar hastaneler Türk ordularını takip ediyordu.

Enver Behnan Şapolyo'nun araştırmalarına göre, Türk tıbbı, daha Uygurlar döneminde oldukça gelişmişti. Türkler, Çin Sarayı'na çeşitli ilaçlar gönderiyordu.

Daha 12. asırda Anadolu'nun önemli merkezlerinde hastaneler vardı.

Avrupa fanatizmi akıl hastalarını ateşe atıp yakarken, Türkler, bu türlü hastalara azami bir şefkat ve itina ile bakıyor, hastalıkları çağımızda olduğu gibi müzikle ve telkinle (terapi ile) tedavi ediyorlardı.

Edirne Darüşşifası'nın merkezî ısıtma sistemi planı, Avrupa tarafından aynen kopya edilmiştir. İlk karantina uygulamaları da İstanbul girişinde Yedikule'de yapılmak-taydı.

Sosyal güvenlik, vakıflar sayesinde problem olmaktan çıkmıştı. Vakıflar, toplumun genel sigortasıydı.

Selçuklu sistemleri geliştirilerek, büyütülerek Osman-lı'da da uygulandı. Tüfek, İkinci Murat döneminde Türk askerlerinin elindeydi. İlk alev füzeleri Bizans'ın fethinde, tahrip bombaları ise Rodos seferinde kullanıldı.

İlk toplar: İlk toplar 1. Kosova Savaşı'nda kullanıldı. Fatih'in kendisi büyük bir ilim adamı ve mühendisti. Fatih'in toplarını Urban adlı bir Macar ustaya mal edenler, uydurma bir rivayet ortaya atmıştır. Havan toplarının planlarını da çizen Fatih idi. Yavuz döneminde toplar 360 derece dönüş kabiliyetine ve ardı ardına 5-10 gülle atabilme kapasitesine ulaşmıştı. Balyemez Mehmet Ağa'nın döktüğü topların her biri 17 ton çekiyor ve 281 kilo ağırlığında güllerini fırlatabiliyordu.

Denizcilik: Savaş gemileri, kadırgalar ise sanıldığı gibi küçük değil, aksine çok büyüktü. Haliç Tersanesi'nde o devirde 60 bin kişi çalışıyordu.

Türkiye'nin hemen her bölgesinde maden yatakları bulunmuş ve işletmeye açılmıştı. Cam sanayii, çini sanayii, halı sanayii, tuzlalar, tarım ve hayvancılık son derece geliş-mişti.

İlk toplu sözleşme: İlk toplu sözleşme de Kütahya'da 1776 yılında fincan imal eden 24 işyeri ile işçiler arasında imzalanmıştı.

Velhasıl, Osmanlı ilimde o kadar ileriye ki, Avrupa, Osmanlı'nın kurduğu sistemleri araştırıyor, kendisine adapte ediyordu...

İlk üniversiteler: Oktay Aslanapa'ya göre, Türk ülkele-rinde ilk medreseler Gazneli Sultan Mahmud zamanında (997-1030) kurulmaya başladı. Ancak, bu üniversitelerde teoloji esas alınmıştır. Hedef, Şii'liğe karşı Sünniliği geliştirmekti. Tamamıyla bir Türk kurumu olan medreselerin ciddi birer eğitim merkezi, ilim merkezi olması Karahanlı Türk devleti ile başlamış, bugünkü anlamıyla birer ihtisas üniversitesi haline gelmesi ise, Selçuklu veziri Nizamül-mülk'ün Bağdat'ta yaptırdığı Nizamiye Medresesi'nin öğretime açılması ile gerçekleşmiştir. Tus, Isfahan, Herat, Belh, Konya, Kayseri, Erzurum,

Çankırı, Sivas, Kırşehir ve Kütahya'da, Musul'da, Şam'da, Halep'te ve diğer bölgelere yayılan medreselerde dini ilimlerle beraber, matematik, tıp, astronomi, gramer, felsefe ve hukuk da okutuluyordu. Ana-dolu baştan başa medreselerle donatılmıştı.

Öyle ki, köylerde bile medreseler vardı. Osmanlı ise bu medreseleri daha da yaygınlaştırmıştı. Medreselere, geniş kütüphaneler eklenmişti.

Osmanlı ülkesi baştan başa medrese, okul ile zengin-leştirilmişti. Evliya Çelebi'ye göre sadece İstanbul'da 1935 Sıbyan mektebi, yani ana okulu vardı. Fatih, medresede ede-biyat, mantık, geometri, astronomi ve kelâm okumayanların ana okullarında ders vermesini yasaklamıştı.

Yeryüzünde ilk gerçek üniversiteyi kuran Alparslan ve Melikşah'ın üniversitelere verdiği misyon, 'milletin ve devle-tin bekâsı, ilmin gelişmesi ve millete hizmet' idi..."

“Galileo’nun Beraatı”

Yine, Necdet Sevinç “Galileo’nun Beraatı” başlıklı bir yazısında şu bilgilere yer verir:

“Abbasi halifesi Me’mun zamanında (14 Eylül 786-9 Ağustos 833) bilim tarihine Şakiroğulları adıyla geçen üç Türk, dünyanın yuvarlak olduğunu ispatlıyor ve bir dere-celik çapı ölçüp arşın çevresini bugünkü ölçülere yakın olarak hesaplıyordu.

Bir diğer ünlü Türk bilgini olan Birûni ise 1030 yılında Sultan Mesut’a sunduğu ‘El Kanunü’l-Mesudi fi’l-Hey’eti ve’ne Nücum’ adlı eserinde dünyanın kendi eksenini etrafında döndüğünü ifade ediyor.

Ama, Galileo, Biruni’den 5 asır sonra aynı iddiayı tek-rarlayınca, başına gelmedik bela kalmamış, sonunda Engi-zisyon Mahkemesi’nin ölüm kararından kurtulmak için dün-yanın düz olduğu fikrini istemeye istemeye kabul etmişti...

Papa, 1616 yılında karara bağlanan Galileo davasının 364 sene sonra yeniden görüşülmesi için teşebbüste bulun-muş, 12 yıllık kilise meclisi toplantısından sonra Galileo beraat etmiştir.

Yani 1992, kilisenin dünyanın yuvarlak olduğunu kabul ettiği yıl olarak tarihe geçecektir. Aynı yıl içinde İspanya, Avrupa

Topluluğu'nun zorlamasıyla olsa bile, müslümanla-rın yahudilerin ve protestanların kanunlar önünde katolik-lerle eşit olduğunu kabul etmiştir. Şu halde 1992, katolik dünyasının insan haklarıyla tanıştığı yıl demektir.”

Demek ki, Biruni'nin 1030 yılında ulaştığı seviyeye, katolik dünyası 1992'de ulaşmıştır.

TÜRK TARİHİNİN DÖNÜM NOKTASI MATURİDİLİK VE EŞARİLİK MAKASI

Bu muhteşem yapılanmanın nasıl bozulduğunu incele-meye başlayalım:

Türkler'in ilimde ve teknolojiye gelişmeleri, medresele-rin sağlam altyapısı sayesinde Kanûni devrine kadar devam etti. Ancak Kanuni devrindeki bozulmayı hazırlayan şartlar, Yavuz döneminde meydana geldi...

Yavuz dönemindeki bu tarihî olayı izah edebilmek için İslâm'ın temel tartışmasına dönelim:

Ehli sünnet olarak kabul edilen mezhep mensuplarının itikatta dayandığı iki temel düşünce vardır; biri Maturidilik, diğeri ise Eşarilik...

İki itikad arasında temel farklılıklar 4 ana başlıkta toplanır:

1- İman: Eşari, “amel, imandan cüzdür” der, İmam Ma-turidi ise, “iman, kalp ile tasdikten ibaret sayılmıştır.” Buna göre ameli olmayanlar da, gönülden inanmaları şartıyla mü-min sayılır.

2- Kader: İmam Eşari, “hayır da, şer de Allah'tandır” der. İmam Maturidi ise, “her şey Allah'tandır” görüşünü benimsemekle birlikte “kötülük, Allah'ın kaza ve kaderidir” biçimindeki görüşü Allah'a karşı saygısızlık olarak kabul etmiştir. Yani, kötülüğü tercih eden insandır...

Eşarilik'teki “Allah, kullarını güçlerinin yetmeyeceği bir işte de dener” görüşüne de karşı çıkan Maturidilik, bu görü-şün Allah'ın hikmet ve adaletiyle bağdaşmayacağını ortaya koymuştur.

3- Ceza: İmam Eşari, büyük günah işleyenlerin cehen-nemde sürekli kalıp kalmamalarının Allah'a bağlı olduğunu savunmuş, İmam Maturidi ise, büyük günah işlemenin kişiyi mümin olmaktan

çıkarmayacağını, müminlerin cehennemde sürekli kalamayacağını belirtmiştir. Sonradan Eşariler de, Maturidiler'e bu konuda katılmıştır.

4- Allah'ın fiili sıfatları: Maturidiler Allah'ın Halik (yaratıcı) ve Razik (rızkı veren) sıfatlarının ezeli olduğunu, Eşariler ise Allah varlıkları yaratmadan önce bu sıfatların ezeli olmadığını söylemişlerdir.

Maturidilikteki öteki temel görüşler ise şöyledir: İnsan "taklit" değil, "tahkik"tir. Yani delillere dayanarak ve ikna olarak iman eder. Başlıca bilgi yolları, beş duyu, haber (insanlara bildirilen Allah'ın emirleri) ve akıldır... Varlık-ların "hâdis" olmaları, yani sonradan yaratılmış olmaları Allah'ın varlığı için bir delildir. İnsanlar, Allah'ın verdiği akıl yeteneği ile, eylemlerin değerlerini, hayır mı şer mi olduklarını kavrayabilir. İnsan, refleksler gibi zorunlu hareketlerle, iradeli davranışlar arasındaki farkın bilincindedir ve bu bilinç insana eylemlerini seçme imkânı verir...

İşte bu çerçevede yapılan tartışmalardan en önemlisi şudur: Allah, kendi katından kitap göndermese, peygamberleri vasıtasıyla hükümlerini insanlara bildirmese, insanlar yine Allah'a inanacak mıydı, yoksa Allah inancı olmadan mı yaşayacaklardı?

Maturidiler, bu soruya, insanın Allah tarafından akıl ile donatıldığını, akıllarını kullanarak yine iman edebileceklerini belirterek cevap vermiş, Eşariler ise bunun mümkün olmadığını, Allah'ın kitaplarını göndermemesi ve peygamberleri tarafından tebliğ etmemesi halinde insanların tama-men sapıklığa düşeceğini bildirmişlerdir...

Tahkiki iman-Taklidi iman

İşte, Türkler ve Türk bilim adamları dolayısıyla medreseler tahkiki iman yolunu tercih etmişler ve bu şekilde araştırmakla iman etmenin, taklidi imandan üstün olduğunu belirtmişlerdir... Dolayısıyla, bütün dini bilimlerin yanında, medreselerde nakile dayalı bilgiler ile birlikte akla dayalı bilgilere de yer verilmiş, astronomi, cebir, geometri, mühendislik, tıp gibi bilimler ağırlıkla okutulmuştur...

Bu bilimler sayesinde Selçuklular ve Osmanlılar çağın en büyük ilim ve teknolojisini üretmişler, bu ilim ve teknoloji sayesinde süper güç olmuşlardır.

Yavuz döneminin sonuna kadar Osmanlı'daki ilim ve teknoloji üretimi artarak sürmüş, Kanuni döneminden sonra bu üretim yavaşlamış ve nihayet durmuştur.

Peki neydi Yavuz dönemindeki olay?

Yavuz Sultan Selim, bilginlere, şairlere değer verir; tarih, tasavvuf konularıyla ilgilenirdi. Şam'da Muhittini Arabi için türbe, cami, imaret, Konya'da Mevlânâ dergâhına su tesisi yaptırmasında bu ilginin payı vardır. Kemal-paşazade, Ali Cemali gibi bilginler yakın çevresindeydi. Hatta, üzerine atının hareketliliği yüzünden çamur sıçratan Kemalpaşazade'ye "alimlerin çamuru ile iftihar ettiği" ve çamurlu kaftanını bu sebeple muhafaza edeceğini bildirecek kadar bilim adamlarına değer verirdi...

Ancak, bilim adamlarına verilen bunca değer, olumlu netice vereceğine, bakınız ne gibi sıkıntılara yol açacaktı:

Çaldıran Meydan Savaşı'nda Şah İsmail'in ordusunu ağır bir yenilgiye uğratarak, Safeviler'in başkenti Tebriz'e giren Yavuz, aralarında İsfahanlı, güzel sesli müezzîn Hafız Mehmet ile, sonradan padişahın nedimi olan oğlu Hasan Can, Timur'un torunu Bediüzzaman Mirza gibi ünlülerin de bulunduğu bin kadar bilim adamı ve sanatçıyı Tebriz'den İstanbul'a gönderdi. Bu bilim adamlarının Şii ekolüyle yetiştiğini söylemek mümkündür...

Mehmet Niyazi Özdemir'in araştırmasına göre, Yavuz, Memlûk sultanının elinde oyuncak olan Halife Mütevekkil'den halifelîği devralarak, Memlûk hanedanına son verir vermez de, Kahire'de Eşari itikadıyla yetişen ve sayıları bin kadar olan ikinci bir grup bilim adamını İstanbul'a götür-dü...

İstanbul'u dünyanın ebedî bilim merkezi haline getir-mek gibi yüksek bir düşünceden kaynaklanan bu bilim ada-mı sevkıyatı, maalesef İstanbul'da akıl ile nakil arasında kurulan sağlıklı dengeyi tamamen bozacak, araştırma-geliş-tirmeye dayalı ilim ve teknoloji üretimi tamamen duracak, nakil bilimleri, bir nevi ruhban sınıfı meydana getirecek ve Osmanlı gerilemeye böyle başlayacaktı...

Çünkü Şii ekolü zaten teknoloji üretememişti. Nakilci Kahire okulu, yani Eşari okulu ise akla önem vermiyordu. O zamana kadar "hayatta en hakiki mürşit ilimdir" görüşü ile bilgi ve teknoloji üreten Maturidi görüşe sahip bilim adam-ları azınlıkta kalacak, çalışmaları engellenecekti.

Ankebut sûresinde, Kur'ân'da verilen örnekleri ancak ilim adamlarının düşünüp akledeceği belirtilirken, öğren-ciler düşünmemeye, akıllarını kullanmamaya zorlanmış, es-ki Yunan'ın skolastik felsefesinin dar kalıplarına itilmişti. Belki yine "atın kaç dışı var" diye tartışılıyordu ama kimse, çayırdaki otlayan atın dışlarını saymıyordu. En iyisini baş ule-ma bilirdi!

Pozitif ilim durmuştu. Felsefe taklitten öteye gitmi-yordu. Medrese öğrencileri çömez (softa) suhte, danışmend adını alırken, müderrisler ise mülazim, molla, fakkahe, allâ-me, kari, mühadir, fakih gibi unvanlar taşımaya başladı:

"Öğrenme ve öğretme hususunda ilim kurumlarında büyük karışıklıklar baş gösterip, talebe, ders kitaplarından ancak bir-iki faslı yalan yanlış okumakla yetinip gayretlerini bir an evvel mevkii kapmaya sarf ederek ilim ve irfanın seviyesi düşmüştür" diyen Katib Çelebi, medreselerin yetersizliğini anlıyor, medreselerin gerilemesini, medrese tedrisatından akli ve müspet ilimlerin kaldırılmasına bağlı-yordu...

Mustafa Uslu'nun, "Türk üniversite geleneği ve ötesi" başlıklı ve Ortadoğu gazetesinde yayınlanan bir derlemesinde konu Prof. Dr. Erol Güngör'den naklen özetle şöyle ince-leniyordu:

"16. asır sonlarına kadar Osmanlı-Türk medreselerinde felsefe dersleri 'ilm-i hikmet' adıyla okutulmaktaydı. Ders kitapları arasında Fenari, Hocaşade, Ali Kuşçu, Mirim Çelebi, İbni Kemal, Ali Efendi gibi alimlerin kitapları vardı.

Ancak, bu asrın sonunda akla dayalı bütün bilimler, bazı şeyhülislamların telkinleriyle kaldırıldı. Bunların yeri-ne zaten mevcut olan fıkıh, usul-i fıkıh dersleri ağırlık kazandı.

Bu arada, II. Beyazıd zamanında padişahın müdaha-lesiyle medreselerde iltimas başlamıştı.

Müverrih Ali, 'müderriş vardır ki, ayda bir derse var-maz, nice varsın ki okutacak talebe bulamaz ve bulunsa da kendisi ders vermeye kadir olmaz' diyordu...

Padişah hocalarının oğulları, yaşları 14-15'e gelince 50 akçe maaşla müderriş oluyordu... Kazasker oğulları, kadı oğulları, küçük yaşta müderriş, yani profesör oluyordu..."

Türk-Osmanlı medreseleri artık deneye dayalı hiçbir araştırma yapmıyordu. Tabii olayları araştırmak, kerameti kendinden menkul ulema tarafından ‘Allah’ın işine karış-mak’ olarak yorumlanıyordu. Ancak, Batı’daki ilim ve tekno-lojinin gelişmesi askerliğe yansidikça, bu gelişme savaşlarda Osmanlı’nın karşısına çıktıkça, eksiklikler hissedilir oldu.

1777’de Mühendishane-i Bahr-ı Hümayun, 1826’da As-keri Tıbbiye, 1874’te Darülfünun ile üniversite kuruldu. Ancak, ders verenler yüksek kademedeki devlet memurlarıydı...

Yine Osmanlı’da medrese ile tekke-tarikat arasında uyum gittikçe bozuldu. Medrese kafaya, tarikat-tekke gönüle hitap ediyordu. Ayrılık birliği bozdu. Bu ayrılık günümüzde de devam etmektedir.

Çünkü cumhuriyet aydınının en büyük hatası Taha Akyol’un ifadesiyle, “ilmin yanılabilceğini kabul etmemek-tir.” Şüphesiz bir ilim, kör insan gibidir. Şüphe etmemek, eğitime ve insanımıza yansınca müsbet ilimin gelişmesi mümkün olmamıştır.

Skolastik felsefeye dönüş

Uslu, Erol Güngör’den naklediyor: “Ortaçağ’da İslâm medreseleri, rasyonel bir eğitim yaparken, Avrupa medreseleri skolastik felsefeye dayanıyordu. Fakat 16. yüzyılda durum tam tersine döndü. Sebep İslâm medeniyetinin genel olarak gerilemesi ve çökmesi idi. Onun da sebebi İslâm bilginlerinin Matüridi itikadını terk etmesi idi. Yani, araş-tırarak iman etme yolunu.

Osmanlılar 17. yüzyılda son rasathaneyi de yıkmışlardı. Medrese aydınlarının en önemli tartışması, nelerin insanı dinden çıkaracağına dairdir. İlmî düşünceden öylesine uzak-laşılmıştı ki, 17. yüzyıl sonrasında bile, ‘bir ipliğin sinek pisliğine batırılıp toprağa gömülmesi halinde nane biter’ gibi saçmalıklar yazanlar çıkmıştır. Bilginin, çok kitap okumak ve mantıki kıyasla artacağı sanılmıştır. Avrupa’nın asıl zihniyet değiştirmesi bu noktada olmuştur ki, Türkiye aynı değişmeyi henüz tamamlamış sayılamaz.

Kopernik’in amacı ise Allah’ın güzelliklerini tanımaktır. Kepler bir yıldız falcısı idi. Bunların ve Galile’nin buluş-larının karşısına da

kilise çıkmıştı. Yalnız kilise değil, o zamanın üniversiteli bilim adamları da onları hurafecilikle suçlamıştı.

Burada, belirtmek gerekir ki, Osmanlı-Türk medresele-rinin “akıl” yolunu terk etmelerinin sebebi, sadece Yavuz döneminde İran’dan ve Mısır’dan getirilen nakilci bilim adamları değildir...

Kanaatimizce, en az Yavuz’un getirdiği iki bin bilim adamının nakilciliği yanında, artık Osmanlı bürokrasisini oluşturan dönme-devşirme takımının Avrupa’nın ortaçağ felsefesi ile yetişmiş bulunmaları, müslüman olduktan sonra da kilisenin ilim düşmanlığının etkisinden kurtulamamış olmaları, Osmanlı’nın ilim düzenini felç etmiştir. Çünkü, kilise akli reddetmişti... İslâm ise imanı aklın şahadetine bağlamıştı. Ancak, kilisenin hurafe anlayışı gibi bir anlayış Osmanlı’nın artık bilim adamı denilemeyecek yüksek tabakasına hakim olmaya başlamıştı.

Batı dünyası, Luther vasıtasıyla, Kurân’ın gösterdiği istikamette bilimsel çalışmalara ağırlık verirken Osmanlı, Orta Çağ’ın tefessüh etmiş hristiyan anlayışına dönüyor-du...

Dönme-devşirme takımı

Dönme-devşirme takımının Osmanlı üzerindeki etkisini Necdet Sevinç, “Osmanlı’nın Yükselişi ve Çöküşü” adlı eserinde kaynaklara dayandırarak açıklar:

Sevinç’e göre, “Çandarlı Halil Paşa’nın idamına kadar Osmanlı devletinde hakim unsur Türk Milleti’dir. İstan-bul’un fethini müteakip, hakim millet yerine, hakim ümmet esası benimsenmiş ve Türk Milleti, millî hüviyetini terk etmeye ve hatta reddetmeye zorlanmıştır. Tanzimat Fer-manı ise, bu ümmet hakimiyetine dahi son vererek, kozmopolit Osmanlılığı esas almıştır. Osmanlı devleti, imparatorluk halinde gelişinden, yıkılışına kadar, birbiriyle çatışan milliyetçilik hareketlerinin tesirinde kalmış, Türk-ler’le Türk olmayanlar arasındaki bu mücadele, devlet ida-resini sürekli etkilemiştir. Devlet teşkilatının bünyesindeki bazı müesseseler de, bu çatışmanın motorunu oluşturduğu için, Türkler’le dönme-devşirme grubu arasındaki ‘devlete egemen olma kavgası’ önlenememiş ve nihayet bu çatışma, imparatorluğun yok olmasını hazırlayan etkin

sebeplerden birini teşkil etmiştir. Osmanlı Beyliği'ni önce Osmanlı devle-ti, sonra da Osmanlı İmparatorluğu haline getiren kudret ve zekâ Türk kudreti, Türk zekâsıdır. 1453'ten sonraki Osmanlı tarihi, bir bakıma devşirmelerle, Türkler'in devlete hakim olma mücadelesinin tarihidir."

Pencüyek oğlanları!

Sevinç'in Reşat Ekrem Koçu'dan nakline göre, "Yeniçeriler, Osmanlı hanedanını korumak için kurulmuş-tur. Türk devletini yönetmek, her Türk'ün, her Türk boyu-nun hakkı olduğu için, Osmanlı hanedanı, kendi sülalesine yönelecek bir Türk müdahalesini önlemek düşüncesiyle böyle bir tedbire başvurmuş olabilir. Bir diğer sebep de, Türk olmayanların enerjisini Türk devleti için kullanmak olabilir. Ancak, savaş esirlerinin beşte birinden oluşturulan ve bu sebeple 'pencüyek', yani beşte bir anlamında 'pencik oğlanla-rı'ndan oluşan Yeniçeri Ocağı bir padişahı katlettikten sonra güçlkle ortadan kaldırılabaktır.

Devşirmeliğin en güçlü kurumu ise Enderun mektebi idi. Bu mektebe Türk olmayanlar doldurulduğu için bir süre sonra, devlet idarecileri arasında Türk'e rastlanmaz olmuş-tur.

Bu sebeple Anadolu'da milliyetçi ayaklanmalar başla-mış, dünyayı titreten Osmanlı devleti, Anadolu'da hükmünü yürütemez olmuştur. Çünkü, Türk Milleti savaşta esir ettiği köleler tarafından yönetilmeyi millî onuruyla bağdaştı-ramamıştır.

Devlet kadrolarını rüşvet karşılığı satmak, devletin sırlarını rüşvet mukabili düşman devlet temsilcilerine bildir-mek, seferleri geciktirmek, açılan seferleri yarıda kestirmek, Türkler'den ağır vergiler almak suretiyle siyasi bakımdan olduğu kadar, mali bakımdan da güçlenen bu kapıkulları, Osmanlı düzeninin egemen sınıfını oluşturmuşlardır.

Sokoloviç Mehmet Paşa!

İnebahtı'nda Türk donanmasının yakılmasına sebep olan da Sokoloviç Mehmet Paşa idi. Çünkü, donanmayı kara askerlerine

teslim etmişti. Osmanlı bir süre donanmasız ka-lınca, Ruslar, Kafkasya ve Türkistan'a sarkmaya başladılar.

Don ve Volga'yı birleştirecek Astırhan seferine çıkan or-dunun başına da bir maliye müsteşarı atamıştı Sokoloviç. Ve kış günü... Kâtip Çelebi, bu sefer hakkında 'kıssadan hisse odur ki, küçük adamlar büyük işe mübaşeret caiz değildir' demiştir.

Nitekim, Sokoloviç Mehmet Paşa'nın III. Murat tarafın-dan bir tertiple öldürüldüğüne dair bilgiler vardır...

Enderun iktidarı, toprak düzenini de bozacak, topraklar dönme-devşirme takımına verilecekti."

Necdet Sevinç, dönme-devşirme Enderun iktidarınca, "Celali isyanları, eşkıya eylemleri" olarak tanımlanan isyan-ları, milliyetçi başkaldırı hareketleri olarak niteler:

"Enderun'un kurulmasıyla oluşmaya başlayan kozmopo-lit Osmanlı egemen güçleri için Türk halkı artık sadece cepheye sürülen, vergi alınan, dövüştüğü ve vergi ödemediği sürece de değer ifade eden bir yığındır. Kendi zekâ ve kudretiyle kurduğu devletini, Enderunlular denilen mağlup milletlerin döküntülerinden kurtarmak isteyince de derhal hain, celali, âsi ilan edilmekte, katliama ve ağır hakaretlere maruz kalmaktadır..."

Artık, devşirme tarihçi Naima için de, devleti kuran ırk, 'İdraksiz Türk', 'Çirkin Suratlı Türk', 'Melun Türk'tür..."

Türkmenleri katleden devşirmeler!

Hırvat devşirmesi olan Kuyucu Murat Paşa'nın katlet-tiği kitleler, hep Türkmen kitleleridir. Hatta bir seferinde, cellatların ve Yeniçerilerin bile kıyamadığı bir çocuğu, "ba-şını burup, boğazını sıkıp helak ederek" kuyuya atmıştı.

Genç Osman'ın kavgası, devleti devşirmelerin elinden kurtarmaktı, ancak bu düşüncesini hayatıyla ödeyecektir. Tanzimat fermanı ise müslüman olmayanlara imtiyazlar tanıyor, onları Avrupa'nın korumasına tabi kılıyordu.

Islahat fermanı ile yabancılara toprak satın alma hakkı verilmiş, topraklar geçim darlığı içindeki Türk köylüsünün elinden çıkmaya

başlamıştı. Baltalimanı Gümrük Birliği anlaşmasıyla, yeni kapitülasyonlar tanınıyor, Osmanlı sana-yii tamamen çöküyor, ticaret el değiştiriyor, dış borçlar yüzünden devlet iflasa doğru gidiyordu...

Eğitim müesseseleri ise artık molla yetiştiriyordu.

1876'da İstanbul'da yayınlanan 47 gazetenin sadece 7'si Türkçe idi... Meşrutiyet meclisinde Türk milletvekilleri azın-lığa düşmüştü. Abdülhamit. bu yüzden meclisi kapattı.

İlim düzenini terk eden Osmanlı, dönme-devşirme takımının içeriden, Avrupa'nın dışarıdan uğraşmasına rağ-men, uzun süre yaşadı. Çünkü zemini çok sağladı... Kurumların bozulması yüzyıllar almıştı. İşte Türkçülük hareketi böyle bir iflastan sonra doğdu.

Meclis'teki Rum milletvekilleri, Rumca'nın resmî devlet dili olmasını istiyorlardı. Ermeniler, müstakil bir Ermenis-tan, Yahudiler, Filistin'de bir devlet kurmak peşindeydiler.

Meclis'in kapatılması ve Osmanlılığı esas alan anayasa-nın yürürlükten kaldırılması Osmanlılığın kesin bir iflas belgesini oluşturuyordu. Abdülhamit, Türkiye'yi parça-lamak isteyen devletleri birbirine rakip hale getirmek ister-ken, bir yandan da alternatif politika arayışı içine girecekti. Bu alternatif politika İslâmcılıktı. Fakat, bu sıralarda kurulan İttihat ve Terakki Cemiyeti mensupları, hâlâ 1876 anayasasının, dolayısıyla Osmanlıcılığın peşindeydiler.

1914 seçimlerinde 84 milletvekili çıkaran Araplar ise bununla yetinmeyip Osmanlı'ya karşı İngilizler'le işbirliğine girince, İslâmcılık siyaseti de kendiliğinden sona eriyordu. Birinci Dünya Savaşı'na giren bütün Türk subayları artık hem Türkçü, hem de Turancı'ydılar. İttihat Terakki de Türkçülüğü benimseyecektir.

Kafa yormak yok!

Bu dönemde başlayan Türkçülük hareketlerinin Avru-pa'dan etkilendiği açıktır. Ancak, Türkçülük hareketleri ortaya çıkarmıştır ki, Türkçülük ve Türk Milliyetçiliği Türk-lükle yaşıttır.

Yusuf Akçuraoglu, Türkçülük hareketlerinin Batı'dan esinlenmesini şöyle izah eder:

“Genellikle Türkler’in millî ruh yapısını tanıdıklarını iddia edenler, bu insanları ‘fikir’den çok ‘gerçeğe’ değer verdiklerini ileri sürerler. Bu yargı pek de yanlış değildir. Gerçekten de Türkler’in, teori ve düşüncelerle uğraşıp yorul-maktansa, başkalarının teorik düşüncelerinden çıkan pratik sonuçları uygulayarak, işin kolay yönüne sapmayı yeğledik-lerini gösteren tarihi olaylar pek çoktur.

Tanzimat ve Yeni Osmanlılar alanında da aynı sonucu görmekteyiz.

Avrupa fikirleri, esasları ile incelenip o esaslara göre, Osmanlı toplumunda yapılacak gözlemlerle elde edilecek asıl sonuçlar hiçbir zaman düşünülmedi. Yani teori ve fikir alanında kafa yormaya gerek duyulmadı. Öğrenilen bazı Batı fikirlerinin Avrupa’da ortaya çıkmış olan pratik sonuçları, Osmanlı toplumuna, yukarıdan ve aşağıdan, yani yönetimi elinde tutan devlet kadroları ile, hükümeti beğenmeyen aydınlar tarafından uygulanmaya kalkışıldı ve bunun yukarıdan başlayana ‘Tanzimat’, aşağıdan geleni ‘Yeni Osmanlılık’ hareketi adını almıştır. Her iki harekette de, iş çok, fikir ise yoktur. Her iki hareketin fikir yönünü açıklayan ciddi eserler arayıp bulmak çok zordur.

1865’te, yani Abdülaziz’in tahta geçmesinden dört yıl sonra, kurulan ‘Yeni Osmanlılar Cemiyeti’nin kuruluş ayrıntılarını, cemiyet üyesi olduğu için, birinci elden öğrenmiş olması gereken Ebüzziya Tevfik Bey, Yeni Osmanlılar Tarihi isimli eserinde şöyle hikâye eder:

‘İlk toplantıya, cemiyetin kurucularından Suphi Paşa-zâde Ayetullah Bey, Karbonari Cemiyeti ile Lehistan Gizli Cemiyeti’ne ait iki önemli kitap yanında olduğu halde gelir. Toplantıda şair Namık Kemal de bulunmaktadır. Ayetullah Bey’in getirdiği kitaplar okunarak cemiyet inkılâbının kurul-masına teşebbüs etmek hakkında görüşler ortaya konulur.

Yeni Osmanlılar Cemiyeti üyelerinden Ebüzziya Bey, ilk toplantıyı anlattıktan sonra şöyle bir fikir de ileri sürer: ‘Altı vatanperver, Karbonari düzenini, Sardunya gibi küçük bir devleti çekirdek alarak, koca bir İtalya devletine dönüş-türen kömürcü isimli fedakâr gençler topluluğudur. Bun-ların kararlı girişimini, onların fikir ve hareketlerini okudukça kimbilir, nasıl bir kaplanın gurur ve onurluluğu içinde, hareket uğrunda, hürriyet uğrunda ileri atılıyordu.’

Tanzimat, ‘Taklitten başka yol yok’ inancı ile doğdu

Bu ilk toplantının ayrıntılarını anlatan Ebuzziya Tevfik Bey’in açık fikirleri, gereğince açık değil mi idi ki, bu hürri-yetçi, idealist, aristokrat yavrularının, o zamanlar Avrupa’yı karıştıran fikir cereyanları ve o cereyanların pratikteki orta-ya çıkışları hakkında yeterince açık bilgileri yoktu.

Kendi ülkelerinin durumunu ve olayları inceleyip, bir senteze götürecek teorik bilgileri de yoktu. Ne kendileri, ne kendilerinden önce gelenler, Osmanlı toplumunu incelemek için, Avrupa’nın özelliklerini öğrenerek, Avrupa’nın teknik usullerini kullanarak bir fikir bütünlüğü ve ideali hazırlamışlardır. Karbonariler Cemiyeti tüzüğünü tercüme etmek ve onun hükümlerine göre çalışmaya başlamakla her şey olup biter, özlenen sonuçlar elde edilir sanmışlardır.

Ebuzziya Tevfik Bey’in, Yeni Osmanlılar Tarihi’nde görüldüğü üzere, Namık Kemal gibi, Ayetullah Bey gibi genç aydınların asıl ilham kaynakları, fıkıh ve Sultan Süleyman’ın kanunları değil, Avrupa devletlerinde uygulandığını gördükleri veya işittikleri anayasalardı.

Tanzimat’ın fikir yapısı üzerinde, genç Türki-ye’ninkinden biraz daha fazla uğraşılmıştır. Yabancı devletlerin baskıları sonucu ortaya çıkan ihtiyaçlara karşı, Osmanlı Devleti yöneticileri tarafından uygulanmış olan pratik ve derece derece yerleşen siyasal, ekonomik ve idarî tedbirlerin tümü, Osmanlı tarihinde ‘Tanzimat’ adını alır. Tanzimat’ın ayırıcı özelliği ‘taklit’tir. Tanzimat ile, Avrupa taklit edilmek istenmiştir.

Kaptan-ı Derya Halil Paşa, 1830 yılında şu sözleri söylemiştir:

‘Rusya’dan dönüyordum. Dönüşümde her zamandan çok daha fazla inandım ki, eğer Avrupa’yı taklitte ısrar etmezsek, bizim için Asya’ya dönmek zorunluluğundan başka çıkar yol yoktur.’

Tanzimat’ta taklit edilen şey, temellerden çok, pratik sonuçlardı. Tanzimat, Nizam-ı Cedid’in devamıdır. Nizam-ı Cedid, Avrupa’nın silahlarını satın aldı. Avrupa benzeri asker elbiseleri diktirdi. Avrupa’nın askeri iç düzen kurallarını tercüme ettirip uygulamaya çalıştı. Tanzimat da, Avrupa’nın sivil elbiselerini herkese giydirdi.

Ceza ve Ticaret Kanun-larını tercüme ettirdi. Avrupa devletlerinin malî ve idarî kurumlarını şöyle böyle taklide uğraştı.

Tanzimat akımı, sonra biraz daha derinleşerek, düşün-mek, düşüncesini söz ve yazı ile anlatmak biçimlerini de etkisi altına aldı. Bu gerçek, Müslüman Osmanlı toplumun-da, dünyaya bakışın değişmeye başlaması demektir.

Tanzimat'tan amaç, bütün İslâm toplumunu yüzyıllar-dan beri manevi ve siyasi bakımdan ayrı yaşadığı Hristiyan toplumuna yaklaştırmaktır.

Yeni Osmanlılar bir bakıma, Tanzimatçıların radikal-leri idi. Ne var ki bu radikallik, bazen tutucu idealizmle karışıyordu.

Yeni Osmanlılar'ın Fransızca isimleri Les Jeunes Turcs, yani Genç Türkler idi... O zamanlar Avrupa'nın her yanında Genç İtalya, Genç İsviçre gibi kuruluşlar belirmişti. Genç Türkler'in isminin, bu kuruluşlardan alındığı kesindi. Ancak meselâ Ahmet Vefik Paşa'nın Türkçülüğü, dilden, tarih alanına da uzanmıştır.

Paşa, daha paşa değil iken, Ebulgazi Bahadır Han'ın Şecerei Türkî adlı ünlü eserini Çağatay lehçesinden Osmanlı lehçesine çevirmiştir. Ve bu eserin bir bölümü Şinasi'nin Tasvir-i Efkâr'ında yayınlanmış, daha sonra da küçük bir kitapçık halinde basılmıştır.

Gaspıralı İsmail Bey

Milletin halini bilmeden, millete hizmet edilemeyeceğini anlayan Gaspıralı İsmail Bey ise bu yönden bilgi ve beceri-sini artırmaya karar verip, milletin arasına katıldı. Köy düğünlerinde, dervişler ve bilginler toplantılarında, beyler ve ağalar ziyafetlerinde ve diğer her türlü toplantıda bulu-nup, az söyleyip, çok dinleyip bir yıl kadar pratik bilgiler topladı. Her kesimin güzel yönlerini ve uygunsuz hallerini görüp öğrenerek, millî eğilimlerin neler olduğunu ve milletin neye muhtaç bulunduğunu anladı.

Ne işlemeli, işi nereden tutmalı, sönmüş yürekleri ne ile yandırmalı ve uyuşukluk çölünde serilip kalmış koca bir milleti ne ile ayağa kaldırmalı, gibi soruların cevapları ile bir hayli uğraştı.

Gaspıralı İsmail Bey, sonunda bütün fikrini 'Dilde, fikir-de, işde birlik' sloganı ile ifade etti...

Şemseddin Sami de Doğu Türkçesi'yle Batı Türkçesi'nin tek bir dil olduğunu, Doğu Türkçesi'nde kullanılan öz Türkçe kelimelerin özellikle değerli ve gerekli olanlarının alınarak Batı Türkçesi'ne katılması gereğini savunuyordu.

1893 yılında Ahmet Cevdet Bey'in çıkardığı İkdam gazetesi, başlığının altında 'Türk gazetesidir' diye yazan ilk Türk gazetesidir.

Ancak, Abdülhamid, 'dil konularını tartışmak yasaktır' diye bir ferman çıkardı.

1900 yılında basılan Necib Asım Bey'in Türk Tarihi de Evliya Çelebi Seyahatnamesi gibi, bir han odasına hapse-dildi."

TÜRKİYE CUMHURİYETİ'NİN FİKİR TEMELİNİ TÜRK OCAĞI ATTI

Abdülhamid, önceleri milliyet fikrini reddeden İslâm halifesi bir sultan olmak, bütün Müslümanları yalnız din birliği altında tutmak, halifet-saltanat birikimini devam ettirmek amacıyla idi. (Bugün İslamcılık şemsiyesi altında siyaset yapanlar, Abdülhamit'in uygulamak isteyip de başaramadığı bir ideolojiyi savunmaktadır.) Fakat o sırada yalnız padişah ve hükümet değil, aydın geçinen bazı Osmanlılar da milliyet fikrinin değil politikada, dil, tarih gibi bilimsel ve teorik alanlarda bile yaygınlaşmasına karşı idiler. O zaman yalnız İslâmcı değil, Arapçı diye de tanınan Ebüzziya Tevfik Bey, Arap usulünce Ebüzziya künyesini almış, oğullarına Talha ve Velid gibi Arap olmayanların kullanmadığı isimleri vermişti... Yusuf Akçuraoğlu'nun Türk Yurdu dergisini ise kendi matbaasında, Türkçü olduğu gerekçesiyle basmamıştı.

"Ben bir Türk'üm, dinim cinsim uludur" diye haykıran ve şiirlerinde daima "Türk'ün her şeyi güzeldir ve herkesten güzeldir..." fikrini işleyen Mehmed Emin Yurdakul'a, Osmanlı Şiirleri (Ottoman Poems) adı kitabın yazarı E.J.M. Gibb şöyle diyecekti:

"İşte sonunda, sizin sayenizde Türk Milleti, gerçek sesi-ni buldu. Siz geldiniz ve ne Doğu'ya ne de Batı'ya bakarak, kendi vatandaşınızın gönlünü okudunuz ve bunların duygu-larını kendi

dilleriyle ustaca yansıttınız. Bendenizin fikrince, Türk şiirinin doğru kavramı ile en doğru biçimde ifadesini siz buldunuz.”

Osmanlı’nın çöküşünü gören ve sonunda çareyi Türkçü-lük’te bulan bir grup aydın yoğun çalışmalar içine girdiler. Asıl mücadelenin kültür temelinde olduğunu gören aydınlar, adeta ömürleriyle yarışarcasına eserler verdiler. Bunlardan birisi de Ömer Seyfettin’dir. 26 yaşında bir bölük komutanı iken, askerlikten istifa eden Ömer Seyfettin, 36 yaşında vefat edene kadar 10 yıl içinde Ömer Seyfettin Külliyyatı’nı meydana getirdi. Bu süreye, 1912-1913 yılları arasında ihtiyaç sebebiyle tekrar askerliğe çağırılması, Sırp ve Yunan cephelerinde savaşması, Yanya savunması sırasında Yunan-lılar’a bir yıllık esir düşmesi de dahildir. Ama, Ömer Sey-fettin, asıl savaşın kültür alanında, halkı bilgilendirmek alanında verilmesi gerektiğini biliyordu. Selanik’te Genç Kalemler dergisinde Ali Canip Yöntem ve Ziya Gökalp ile birlikte başlattıkları “Yeni Lisan” savaşı işte böyle bir savaştı. Ömer Seyfettin’in eserleri, bugünkü gençlerimiz için de önemli birer kültür kaynağıdır.

İstanbul’da Türk Ocağı’nı kuranlar ise Mehmed Emin Yurdakul, Ahmed Ferid, Ahmet Ağaoğlu, Fuat Sabit, Yusuf Akçuraoglu, Mehmet Ali Tefvîk idi... Hamdullah Suphi Tanrıöver, Hüseyin Cahit Yalçın ve Ziya Gökalp Bey’ler de sonradan İstanbul’daki harekete katıldılar. Ömer Seyfettin ise eser vermeye devam ediyordu.

Türk Derneği

Yusuf Akçuraoglu, Türkiye’de Türk milliyetçiliğini ilke alarak kurulan ilk cemiyetin Türk Derneği olduğunu söyler. 1908’de kurulan Türk Derneği’nin amacı şudur:

“Türk diye anılan bütün kavimlerinin tarihteki ve gele-cekteki eserlerini, işlerini, durumlarını ve coğrafyasını öğrenmeye ve öğretmeye çalışmak, yani Türkler’in eski eser-lerini, tarihini, dillerini, halk ve aydınlarının edebiyatını, etnografi ve etnolojisini, sosyal durumlarını ve medeniyet-lerini, Türk ülkelerinin eski ve yeni coğrafyasını araştırıp ortaya çıkararak, bütün dünyaya yayıp dağıtmak ve dilimi-zin açık, sade, güzel, ilim dili olabilecek şekilde geniş ve medeniyete elverişli bir düzeye gelmesine çalışmak, yazısını ona göre incelemek...”

Türk Yurdu Dergisi ve ilkeleri

Türk Yurdu dergisi de aynı çerçevede 1911’de Yusuf Akçuraoglu tarafından çıkarıldı.

Türk Yurdu’nun yayın ilkeleri şöyleydi:

“1- Kullanılacak dil, Türk ırkının mümkün olduğu kadar çoğunluğu tarafından okunup, anlaşılacak bir şekilde sade olacaktır.

2- Dergi, bütün Türklerce kabul edilecek bir ideal ortaya çıkarmaya çalışacaktır.

3- Dergi, Türk Dünyası’nı tanıştırmak, kaynaştırmak düşüncesiyle, bu dünyada ortaya çıkan fikir akımlarını, edebiyat ürünlerini, ırkın bütün fertlerine duyuracaktır.

4- Türkler’in tanışmaları, ekonomi ve ahlâkla yüksel-meleri ilim ve teknikte zenginleşmelerine hizmet eden konu-lar çoğunlukta olacak, siyaset bunlardan sonra gelecektir.

5- Dergi, devletin iç politikasından söz ederken, hiçbir siyasal partiden yana olmayacak, ancak Türklüğün, Türk unsurunun siyasal ve iktisadî çıkarlarını savunacaktır. Türk unsurunun çıkarlarını savunurken, öteki azınlıklar arasında anlaşmazlıklar doğmasından kaçınılacaktır.

6- Dergi, Osmanlı Türkleri arasında Türk millî ruhunun gelişmesi ve desteklenmesine, idealsizlikten doğan tembellik ve kötümserliğin ortadan kaldırılmasına çalışacaktır. Çoğun-lukla hiçbir dayanağı olmayan abartılmış Batı korku-sundan da bu milleti kurtarmaya elinden geldiği kadar uğraşacaktır.

7- Derginin devletlerarası asıl amacı, Türk Dünyası’nın çıkarlarını savunmaktır...”

Türk Ocağı

12 Mart 1912’de kurulan Türk Ocağı’nın amacı ise şöyleydi:

“İslâm kavimlerinin başlıca bir kesimi olan Türkler’in millî terbiyesinin, ilmî, sosyal, ekonomik düzeyinin ilerleme ve yükselmesi ile Türk ırk ve dilinin olgunlaşmasına çalış-mak...”

Cemiyetin çalışma şekli de şöyle belirtiliyordu:

“Cemiyet, amacını elde etmek için Türk Ocağı adlı kulüpler açacak, dersler, konferanslar, piyesler düzenle-yecek, kitap ve broşürler yayınlayacak ve okullar açmaya çalışacaktır.

Millî geliri korumak çoğaltmak için her türden meslek ve sanat erbabıyla görüşecek, ekonomik ve tarımsal teşvik ve uyarılarda bulunacak, bu gibi kurumların doğup yaşamasına elinden geldiğince yardım edecektir.

Ocak, amacını elde etmeye çalışırken, millî ve sosyal bir konumda kalacak, asla siyaset ile uğraşmayacak ve hiçbir zaman siyasi partilere hizmet etmeyecektir.”

Türk Ocağı’nın kurulması tıp öğrencileri arasında büyük heyecanla karşılandı. Yusuf Akçuraoğlu’na 190 imza ile gönderdikleri mektupta “Gelecek kuşaklarımız, miskinliği günah, çalışmayı ibadet bilsin! Girişimci, kuvvetli ve zengin-lik sahibi olsun” diyorlardı.

Yusuf Akçuraoğlu’na göre, Türk Ocağı’nın özellik ve kişiliğini korurken sürekli gelişme ve ilerleme göstermesinde en çok hizmeti görülen Ocaklı, Hamdullah Suphi Tanrıöver Bey’dir. Teorisyen ise Ziya Gökalp’tır:

“Hamdullah Suphi, Türk gençliğinin ruhunu etkilemeye ve ocakların örgütlenmesine çalışırken, Türk milliyetçiliği fikrinin teorisini düzenlemeye, onu sistem haline getirmeye de Türk Ocağı’ndaki konferans ve sohbetleri, Türk Yur-du’ndaki makaleleri ile bilhassa Ziya Gökalp Bey çalışıyor-du.”

Nitekim, “Genç Kalemler” ekibi olarak Türk Yurdu’nun yazı kadrosuna katılmışlardı:

“Bu şekilde, Türkçülük fikri, gençler ve aydınlar arasın-da yayıldı ve yerleşti. Kendini ret ve inkâr eden hava, ocağın üzerinden dağıldı. Ziya Gökalp’ın değerlendirmesine göre, Doğu ve Batı kökenli akımlara takılmakta ısrar eden softa-larla züppelerden başka herkes, ocağa üye yazılmış ve dost kesilmişlerdi. Osmanlı İmparatorluğu’nda artık partiler değil, milletler birer siyasal organizasyon halini alıyordu. Bu yüzden, Anadolu’da Mustafa Kemal Paşa’nın başkanlığında

başlayan Türk milli hareketi, millî bir Türk devleti meydana getirmeyi hedef seçmişti. Türk Ocakları bu harekete katıldılar. İstanbul'da yapılan millî mitinglere öncü oldular. Batı Anadolu'daki savunma örgütleri ile ilişkide bulundular. Milliyetçi hareketin başı Mustafa Kemal Paşa'ya bağlılık-larını bildirdiler. İmparatorluğun son Meclis-i Mebusan'ı seçilirken ocağın belli başlı adamları Millî Türk Partisi adlı partiyle seçime katılarak birkaç mebus seçtirdiler.

Ocağın çalışmalarını dikkatle izleyen İngiliz işgal kuvvetleri, 1920 yılında Türk Ocağı'nı iki defa basarak eşya ve evraklarından bir kısmının yok olmasına sebep olduğu gibi, faaliyetini de kesintiye uğrattı. Ancak Türk Ocağı kendini korudu ve dağılmadı.

Ankara'da millî Türk devleti Türkiye Büyük Millet Meclisi Hükümeti adı ile kurulduğu sıralarda, Türk Oca-ğı'nın merkezi de Ankara'ya yerleşti. Yeni Türk devleti 'Türk milliyeti' prensiplerini kabul ediyordu. İsmet Paşa da 17 Temmuz 1917'de İsmet İnâl adıyla ve 2320 numara ile Türk Ocağı'na girmiş bir ocaklı arkadaş idi..."

Türkçülük gerçek oldu

Yusuf Akçuraoglu 1928'de yazdığı "Türkçülük" kitabını şu cümlelerle bitirir:

"Türkiye Cumhuriyeti'nin başta Büyük Millet Meclisi hükümeti adı ile, sonra da gerçek ismi ile kurulması, Türk milliyetçiliği açısından Türkçülük idealinin gerçekleşmesi demektir. Çoğu Türkçülerin belki hayatlarında gerçekleşe-ceğini ümit bile edemedikleri ideal, bir Türk dahisinin gücü ile gerçek olmuş, millî Türk devleti kurulmuştu.

Türk milliyetçileri dinin Türkleşmesini, hukukun Türk hukuku olmasını ve bundan dolayı kadının çağdaş Türk kanunlarına uygun bir hürriyet kazanmasını, sanatın Türk-çeleşmesini, yani şiirin, müziğin, resmin vb. millî ve ileri olmasını, kısaca Türk kültürünün yabancı etkilerden kur-tulup kendi benliğini bularak gelişmesini temenni ediyor ve buna ellerinden geldiği kadar çalışıyorlardı.

Fakat bütün kültürel hürriyet ve bağımsızlığın siyasal alanda tam hürriyet ve istiklâl kazanılmadıkça elde edileme-yeceği Meşrutiyet deneyi ile anlaşılmıştı. Osmanlı devletinin siyaseti, sayısız

sebeplerden dolayı, serbest olmadığı gibi, Türk'ün kültürü de Ziya Gökalp Bey'in dediği gibi birçok kapitalüsyonlarla bağlıydı. Bu kapitalüsyonların bazılarını Doğu, bazılarını Güney bazılarını da Batı, Türk'ün boynunu takmıştı. Bütün bu ağır halkaları boyunlarına asıp, istediği gibi yürüyebilmek için Türk, hayat gücünü gösteren bir iktidar ve egemenliğini kazanmak zorundaydı. Neticede, siyasette tam hürriyet ve bağımsızlık kazandı. Artık kültürel saldırıları birer birer söküp atmak yolu açılmıştı. Türk milli-yeti, açtığı bu yoldan enerji ve başarıyla devamlı ilerledi. Kültürel hürriyet ve bağımsızlığını sınırlayan engelleri ara vermeden kaldırdı ve hâlâ kaldırmakta devam ediyor.

Türkçülük fikri, yarım asır önce birkaç kişinin kafa ve kalbinde düşünceler, duygular ve emeller uyandıran, ara sıra dil ve kalemlerinden belirsiz ve çekingen bir şekilde çıkan bir düşünce idi. Bu düşünce, o zamanlar ortama o kadar ters düşüyordu ki, taraftarı olanları, onu açıkça yazmaktan çekiniyorlardı. Halbuki Türkçülük fikri bugün gerçek olmuştur.”

Osmanlı, “etnikpartiler”in birer siyasi organizasyon halini alması ile kısa sürede dağılıverdi. Her etnik grubun, kendi siyasi organizasyonu peşinde gitmesi önce Osmanlı-cılığı yıktı. Sonra İslâmcılık ile Araplar, devlet bünyesinde tutulmak istendi. O da mümkün olmayınca Türkçülük’ten başka çare kalmadı. Türkçüler, her ne kadar Fransız İhti-lâli’yle başlayan milliyetçilik hareketlerinin etkisindeyse de, asıl milliyetçilik ruhu bütün Türk aydınlarında mevcut idi. Türkçülük sadece, devletin politikası değildi. Sonunda o da gerçekleşti. Namık Kemal’in dediği gibi:

*“Fitrat değişir sanma,
Bu kan yine o kandır...”*

Türkçülüğün Esasları

Türk Milliyetçiliği’ni “Türkçülüğün Esasları” başlığı altında sistem halinde getiren Ziya Gökalp, Türkçülüğün ba-baları olarak Ahmed Vefik Paşa ve Süleyman Paşa’yı gösterir.

Rusya’da ise iki büyük Türkçü vardı. Birisi Mirza Fethali Ahundof, diğeri Gaspıralı İsmail...

Gökalp'in Atatürk hakkındaki fikri ise şöyledir:

“Evvelce, Türkiye’de Türk Milleti’nin hiçbir mevkii yoktu. Bugün, her hak Türk’ündür. Bu topraktaki hakimiyet Türk hakimiyetidir. Siyasette, kültürde, iktisatta hep Türk halkı hakimdir. Bu kadar kat’i ve büyük inkılâbı yapan zat, Türkçülüğün en büyük adamıdır. Çünkü düşünmek ve söylemek kolaydır. Fakat, yapmak ve bilhassa muvaffakiyetle neticelendirmek çok güçtür.”

Gökalp, “Millet ne ırkî, ne kavmî, ne coğrafî, ne siyasî, ne de iradî bir zümredir. Millet, lisanca, ahlâkça, edebiyatça, müşterek olan, yani aynı terbiyeyi almış fertlerden mürek-kep bulunan bir zümredir” der. Gökalp’in, “Atlarda şecere aramak lazımdır. Ancak, insanlarda ırkın sosyal hasletlere tesiri olmadığı gibi, şecere aramak doğru değildir. Bunun aksi bir yol tutarsak, memleketimizdeki münevverlerin ve mücahitlerin birçoğunu feda etmek gerekir. Bu mümkün olmadığına göre, Türk’üm diyen her ferdi Türk tanımaktan, hıyaneti görülenler varsa, cezalandırmaktan başka çare yoktur” görüşü, Atatürk tarafından, “Ne mutlu Türk’üm diyene” şeklinde ifade edilmiştir.

İşte Gökalp’in kurduğu sisteme göre Türkçülüğün esas-ları:

* “Türk’ün yalnız bir lisanı, bir tek kültürü vardır. Kül-türde birleşmeleri kolay olan Türkler; Oğuz Türkleri, yani Türkiye, Azerbaycan, İran, Harezm Türkmenleri’dir. Türk-çülükteki yakın ülkümüz Oğuz Birliği, yahut Türkmen Birliği olmalıdır (1924 için)

* Türkçülüğün sonraki ülküsü ise Turan’dır. Turan keli-mesini Türkler’den başka Moğollar, Tengizler, Finuvalılar ve, Macarlar’ı da kapsayan bir kelime olarak almamak gerekir.

* Turan, Türkçe konuşan Yakut, Kırgız, Özbek, Kazak, Kıpçak (Tatar), Oğuz gibi Türk şubelerini kapsayan Büyük Türkistan’dır. Bütün Oğuzlar ‘Türk’ adı ile birleşebilir. Yalnız, Kazaklar, Kırgızlar ayrı kültürler vücuda getirir-lerse, o zaman müşterek unvan ihtiyacı olacak. İşte bu müş-terek unvan Turan kelimesidir.

* Türkçülerin ülküsü Turan adı altında Oğuzlar’ı, Ta-tarlar’ı, Kırgızlar’ı, Özbekler’i, Yakutlar’ı, Kazaklar’ı, lisanda edebiyatta, kültürde birleştirmektir.

Turan da gerçekleşecek

* Dün Türkler için bir millî devlet hayaldi. Gerçek oldu. Turan da bir ülküdür. Gerçekleşecektir. Ancak, şimdilik yürürlük sahasında sadece Türkiyecilik vardır. (Cumhu-riyet'in ilk yılları için) Kızıl Elma, yani Turan mazide gerçekleşmiştir. Hunlar, Gök Türkler, Oğuzlar, Kırgızlar, Kazaklar, Kor Han, Cengiz Han, Timurlenk, Turan ülkü-sünü gerçekleştirmede mi? Turan, bütün Türk ilkelerinin toplamı olan bir Türk camiasından ibarettir. Osmanlı'da ise son dönemlerde idare edenler kozmopolit Osmanlı sınıfını, idare edilenler ise Türk sınıfını oluşturdular. Türk'e 'Eşek Türk' denilirdi. Türkler arasında mezhep ayrılığının ortaya çıkması bile bu yüzdendir. Çünkü, Türkler'in uğradığı eziyet, halk şeyhleri tarafından Ehl-i Beyt'in uğradığı eziyete benzetiliyordu.

* Sünnî Türkler de Osmanlı kültürüne lakayt kaldılar. Halk şairleri halkın hediyeleriyle, saray şairleri sarayın 'caize'siyle geçinirdi.

* Eski Türkler'de 'İl' demek aynı zamanda 'barış' de-mekti. 'İlhan' ise 'Barış hakani' demekti. Türk ilhanları kendilerini uluslararası barışı sağlayan kimseler olarak görürlerdi. Attilâ'nın unvanı da Tanrı Kut idi. Ancak Avru-palılar bu unvanı 'Tanrı'nın Belâsı' diye tercüme ederek günah işlemiştir. Attilâ, mağlup milletler ne zaman barış istese kabul eden bir ilhan idi...

Kültür-medeniyet ayrımı

* Bir kavim kültürde yükseldikçe, siyasette de yükse-lerek kuvvetli bir devlet vücuda getirir. Yükselen kültürden, yükselen bir medeniyet doğar. Medeniyet de millî kültürden doğar. Daha sonra, diğer milletlerden de birçok müesseseler alır. Ancak süratli bir kültür değişimi ferdî seciyeyi bozar. Medeniyet değişikliği de millî kültürü bozar.

* Kültürü kuvvetli olan milletler, medeniyet kuvvetli olan milletlere daima galip gelmiştir.

* Türkçüler, tamamiyle Türk ve Müslüman kalmak kaydıyla, Batı medeniyetine girmek isterler. Fakat, bundan önce millî

kültürümüzü arayıp bularak meydana çıkarma-mız gerekir. Deha, esasen halktadır.

* Akdeniz medeniyetine, yani Sümerler'in, Hititler'in, Asurîler'in, Fenikeliler'in medeniyetine Yunanlılar varis oldu. Yunan medeniyetine de Romalılar.

* Avrupalılar Batı Roma'ya, Müslüman Araplar Doğu Roma'ya varis oldular. Acemler gibi Türkler de mantığı, felsefeyi, tabii bilimleri, tabbî ve diğerlerini Araplar'dan iktibas ettiler. Müslümanlar, haremlik-selâmlık, çarşaf, peçe gibi âdetleri Hıristiyan Bizans'tan ve Mecusî İran'dan aldı.

* Avrupa, Rönesans ve reform ile skolastik felsefenin kurtuldu. Biz ise hâlâ skolastiğin tesiri altındayız. Doğu Avrupa'nın Ortodoks milletleri de halen skolastiğin tesirin-den kurtulamadılar. Ruslar, Deli Petro zamanında Doğu medeniyetinden Batı medeniyetine geçtiler. Doğu medeniyeti, bugünkü hali ile gelişmeye engeldir.

* Avrupa medeniyetinin gelişmesi, şehirleşme ve iş bölünümünün gelişmesi ile doğmuştur. Doğu'da ise şehirleşme ve iş bölümü azdır. Bunun bir örneği de ilimlerdeki iş bölünümüdür. Avrupa'da her ilmin ayrı uzmanları yetişti. Doğu'da ise uzmanlaşma yoktur. Doğu'da bilim adamı, sadece kendi alanı ile değil, bütün ilimlerle ilgilenirdi... (Dünya bugün yine bütün ilimlerle ilgilenen bilim adamı yetiştirenlerin elinde.)

* Batı'da siyasî kuvvetler ayrılığı yani, yasama, yürüt-me, yargı ayrılığı benimsendi. Tanzimatçılar, Avrupa medeniyetini almaya teşebbüs etti. Ancak yeterli ilmî araştırma yapmadan, esaslı bir ülkü ve program oluşturmadan yarım-tedbirli oldular. İki medeniyeti birleştirmek istediler. İki türlü kanun, iki türlü mahkeme, iki türlü vergi, iki türlü bütçe doğdu. Medrese ile mektep ayrılığı doğdu. Yalnız Har-biye ve Tıbbiye'de ikilik olmadı. Bunlar da millî hayatımızı kurtardılar. Yeniçerilerin askerliğiyle, hekimbaşların doktorluğu ile kalsaydık bunu yapabilir miydik? Ancak, diğer mesleklerdeki yeniçerilikler devam etti.

Türkler, nasıl köylüleşti?

* Diğer kavimler, Osmanlı camiasından irfanlı, medeniyetli ve zengin bir halde ayrılırken, zavallı Türkler, elle-rinde bir kırk kılıçla

eski bir sabandan başka bir mirasa nail olamadılar. Çünkü, 'reaya' halini almışlardı. Şimdi cemiyet ve millet haline yeniden geliyoruz... Tarih gösteriyor ki, nereye milliyet ruhu girdiyse, orada büyük bir terakki ve tekâmül cereyanı doğdu. Millî vicdanı uyanmış bir ülkeye kocaman ordular yönlendirilse bile orada en küçük bir nüfuz kazanmak mümkün değildir. Amerika'nın Ermenistan'da ve Türkiye'de manda kabulüne yanaşmaması, buralardaki millî vicdanın şiddetini görmesinden dolayıdır.

Arap ülkelerinde ise millî vicdan henüz uyanmamıştı.

* İslâm aleminde, millî vicdanın gelişmesine engel olmak, Müslüman milletlerin istikbaline engel olmak demek-tir. Diğer İslâm ülkelerinde de millî vicdanı uyandırmaya ve kuvvetlendirmeye çalışmak gerekir.

* Türkiye'de yüzlerce, hatta binlerce vatan haini zuhur etti. Ancak medeni ahlâkı düşük olan İngiltere'de tek bir vatan haini çıkmadı. Biz de millî birliği kuvvetlendirmek için vatanî ahlakı yükseltmeliyiz. Millî kültürümüzü, bütün güzellikleriyle ne zaman ortaya çıkarırsak, vatanımızı en çok o zaman seveceğiz. Yalnız tehlike anlarında değil, barış anlarında da vatan için bütün şahsi ve zümrevi ihtiraslarımızı feda edebileceğiz.

* Kıymetin birinci derecesinde milletdaşlarımızı, ikinci derecesinde ümmetdaşlarımızı, üçüncü derecesinde medeniyetdaşlarımızı, dördüncü derecesinde bütün insanları görme-miz ve onları derecelerine göre sevmemiz lazım gelir.

* Millî birliği kuvvetlendirmek için vatani ve medeni ahlaklardan sonra, bir de mesleki ahlakı yükseltmek gerekir. Bu millî hürriyet ve istiklâlin temelidir.

* Millî müzeleri, etnoğrafya müzelerini, millî arşivleri, millî tarih kütüphanelerini geliştirmeliyiz.

* Türkçülük, kozmopolitikle uzlaşamaz. Hiçbir Türkçü kozmopolit olamaz. Hiçbir kozmopolit de Türkçü olamaz. Fakat, her Türkçü, aynı zamanda beynelmileliyetçidir. Çün-kü hem millî, hem de beynelmilel olarak iki sosyal hayat yaşamaktayız.

Bizde, Fransızlar'a, İngilizler'e, Almanlar'a, Ruslar'a, İtalyanlar'a ait güzellikler ancak egzotik güzellikler olabilir. Bu güzellikleri sevmekle beraber hiçbir zaman gönlümüzü onlara

vermeyeceğiz. Hiçbirinin kültürünü taklit etmemize imkân yoktur. Bütün kültürlere kıymet veririz ve hürmet ederiz. Türkçülük, bütün aşkıyla yalnız kendi orijinal kültü-rüne meftundur. Ancak şoven ve mutaasıp da değildir.”

Gökalp’ın hazırladığı Türkçülük programı

* “Lisanda Türkçülük yapacağız. Millî lisanımız İstan-bul Türkçesi’dir. Türkçe’de bulunan ve hiçbir özel anlam ile farklı olmayan eş anlamlı kelimeleri artık lisanımızdan at-malıyız. Ancak, lisanımızda olmayan kelimeler için buna gerek yoktur. Halkın kullandığı dil, Türkçe’nin temeli olma-lıdır.

* Herhangi bir lisanın mükemmeliyeti, her kelimesinin yalnız bir anlama, her anlamın da yalnız bir kelimeye malik olması ile vücuda gelir. Yapmamız gereken budur. Bir mille-tin kamusuna girmiş kelimeler, artık o milletin millî lisanı-na mal olmuştur. Eski Türkçe kelimeleri diriltmeye gerek yoktur. Ancak, Arapça ve Acemce kaideler kaldırılmalıdır. Edebiyatta; şiirde, vezinde, müzikte, diğer sanatlarda Türk-çülük şarttır.

* Türkler ahlakta birinci millettir. Vatani ahlakı, mesle-ki ahlakı, aile ahlakını, medeni ahlakı, beynelmilel ahlakı kuvvetlendirmeliyiz.

* Hukukta da Türkçüyüz. Teokraside kanunları halife-ler ve sultanlar yapar. Klerikalizmde ise, kendilerini Allah’ın tercümanı yerine koyan ruhaniler, yani bir ruhban sınıfı tefsir yapar.

* Halbuki, milletin bütün fertleri birbirine eşittir. Özel imtiyazlara malik, hiçbir fert, hiçbir aile, hiçbir sınıf mevcut olamaz.

* Kanunlarımızda eşitliğe, hürriyete ve adalete aykırı ne kadar kaide varsa hepsine son vermek lazımdır.

* Dinde Türkçülük, din kitaplarının ve hutbelerle vaazların Türkçe olması demektir. Bir millet, dini kitapla-rını okuyup anlayamazsa, tabiidir ki, dinin hakiki mahiye-tini anlayamaz. Anlamadığı için de ibadetlerden dini bir zevk alamaz. İbadetten alınacak vecd, ancak okunan duala-rın tamamıyla anlaşılmasına bağlıdır.

* İktisatta, siyasette, felsefede Türkçülük şarttır.

* Türkçülük siyasi bir parti değildir; ilmî, felsefî, bedîî bir okuldur. Bu sebeptendir ki, Türkçülük, şimdiye kadar bir parti şeklinde siyasi mücadele meydanına atılmadı. Ancak, Türkçülük, büsbütün siyasi ülkülere de tarafsız kalmaz. Çünkü, Türk kültürü, siyasi ülkülere de sahiptir. Bu yüzden, Halk Fırkasının (Cumhuriyet Halk Partisi'nin) esasları Türkçülük esaslarıdır. Devletimize 'Türkiye', halkımıza 'Türk Milleti', adlarını bu fırka verdi. Müdafaa-i Hukuk Cemiyeti Türkçülüğün siyasi programını tatbik etti. Bütün Türkçüler İstiklâl Savaşı'nda vatanın müdafileri oldu.

* Türkiye'de Allah'ın kılıcı Halkçılar'ın pençesinde ve Allah'ın kalemi Türkçüler'in elinde idi. Türk vatani tehli-keye düşünce, bu kılıçla bu kalem birleşti. Bu evlilikten bir cemiyet doğdu ki adı Türk Milleti'dir.

* Her Türkçü, siyaset sahasında halkçı kalacaktır. Siya-sette mesleğimiz halkçılık; kültürde mesleğimiz Türkçü-lüktür.

* İlim, beynelmileldir. İlimde Türkçülük olmaz. Fakat, felsefede Türkçüyüz. Türkler'de yüksek felsefe gelişmemiş olmakla beraber, halk felsefesi yüksektir. İşte felsefî Türkçü-lük, bu millî felsefeyi arayıp meydana çıkarmaktır."

Atatürk'ün Türkçülüğü: "Cenneti gören Uhud şehitleri gibi Türk Birliği'ni görüyorum"

Gökalp'in programı "İstiklâl Savaşı"ndan sonra Mustafa Kemal'in programı oldu. Hatta, bazı konularda Mustafa Kemal, Gökalp'ı geride bıraktı... Prof. Dr Hikmet Tanyu'nun belirttiği gibi, "Bir Türk dünyaya bedeldir" diyen Atatürk, gençliğe hitabesinde Türk ırkının damarlarında "asil kan" dolaştığını özellikle vurguluyordu. "Muhterem milletime şunu tavsiye ederim ki, başına geçireceği insanların kanla-rındaki ve vicdanlarındaki cevheri asliyi tayin etmekten bir an uzak olmasın" sözleri Atatürk'e aitti.

Söylevlerinde hep millileşmekten bahsediyordu. "Bir ulusun inkılabını, hazır elbise gibi giyme teşebbüsü, onu tatbik eden milletler için fena neticeler doğurmuştur" diyordu.

Mahmut Esat Bozkurt'a verdirdiği "Türk İnkılabı Tarihi Enstitüsü" derslerinde "Türk ihtilali, öz Türkler'in elinde kalmalıdır" diyordu.

İsmet Paşa da Ankara Hukuk Fakültesi'nde 20.11.1932 günü yaptığı konuşmada, "Bu memleket Türkiye'dir. Burada yaşayanlar Türktürler. Ve Türk vatanperverliği ve Türk Milliyetçiliği bu memleketin idaresinde, mukadderatında müessir ve hakimdir" diyordu.

İstiklâl Marşı'nda; "Kahraman ırkıma bir gül! Ne bu şiddet bu celâl" ve "Ebediyyen sana yok, ırkıma yok izmihlâl" ifadesi, Onuncu Yıl Marşı'nda; "Türküz, bütün başlardan üstün olan başlarız", Harbiye Marşı'nda; "Yıldırımlar yara-tan bir ırkın ahfadıyız", Yedek Subay Marşı'nda; "Türklüğün öz cevheri taşar temiz kanından", Kuleli Marşı'nda; "Hayat umar vatan tatlı sesinden, miras kalan asil kanla ceddin-den", Piyade Marşı'nda; "Alnımda ırkımın hilali" sözleri Atatürk Türkiye'si'nin eserleridir.

"Biz doğrudan doğruya milliyetperveriz ve Türk milli-yetçisiyiz. Cumhuriyetimizin dayanağı Türk camiasıdır. Bu camianın efradı, ne kadar Türk kültürüyle kaynaşırsa, o camiaya dayanan cumhuriyet de o kadar kuvvetli olur" diyen de Atatürk'tü...

Askeri okullara alınacak öğrencilerin öz Türk ırkından olmaları şartı 1944 yılına kadar devam etti. Dil-Tarih Coğ-rafya Fakültesi'ndeki antropolojik incelemeler, kafa tası ile ilgili araştırmalar bu maksatla yapılmıştı.

Atatürk, Cumhuriyetin ilk yıllarında, 1927'de ırk farkı gözetmeksizin cihangirane devlet kurma hırslarının zararlarından bahsetmektedir. Panislamizm ve panturanizme karşı çıkmaktadır. Ancak, Mahmut Esat Bozkurt'a 1937'de yazdır-dığı kitabın 191'inci sayfasında şu cümlelere yer vermiştir:

"Şu ciheti tebarüz ettirmeyelim ki; ben komünist değilim. Türk milliyetçisiyim. Böyle doğdum, böyle öleceğim. Türk Birliği'nin bir gün hakikat olacağına inancım vardır. Ben görmesem bile, gözlerimi dünyaya onun rüyaları içinde kapayacağım. Tıpkı Uhud şehidi Said gibi... Said, Uhud'da şehit olurken, baş ucunda bulunanlara demiş ki, 'Gidiniz, Peygamberimize deyinki, onun şehitlerle müjdelediği cennet-leri görüyorum ve şimdi oraya gitmek üzereyim.' Said, Müslümanlığa bu kadar inanmıştı. Ben de Türk Birliği'ne bundan fazla inanıyorum. Onu görüyorum. Yarının tarihi, yeni fasıllarını Türk Birliği ile açacaktır. Dünya, sükununu bu fasıllar içinde bulacaktır.

Kaşgarlı Mahmut'un dediği gibi, Tanrı, Türk'ü, insanlık şerirlerinden, şakilerden kur-tulsun diye yarattı."

Mahmut Esat Bozkurt, "Atatürk İhtilali" adlı eserinde, tamamen ikinci elden Atatürk'ün emriyle, Atatürk'ün görüş-lerini seslendirmişti. Atatürk, bu kitabın genişletilmiş şekli-nin okullarda "İnkılap Tarihi Dersleri" adı altında okutul-masını emretmişti...

İman gücü

"Türk devletini kuran fikir, Türkçülüktü" demiştik. İstiklâl Mücadelesi'nin kazanılmasını sağlayan, Atatürk'ün dehasının eseri olan büyük strateji olmakla birlikte, en önemli manevî güç "iman gücü" idi... Bugün, kimilerince küçümsenmek istenen iman gücü, "İslâm'ın son ordusu olmak" düşüncesinden de destek buluyordu...

Bu durumu, Prof. Abdülkadir Donuk şöyle izah etmiştir:

"Yıl 1921. Bütün cephede Yunanlılar'a karşı savaş sürü-yor. Ankara'ya, Eskişehir'in de düştüğü şayiası geliyor. Gönderilen cepheye yanlışlıkla düşmanın eline geçmiş. Hatta düşmanın Ankara'ya yaklaştığı da söyleniyor. Halk panik içinde, kaçanlara da rastlanıyor. Yine halk, en son haberi almak üzere Meclis'in önünde toplanmış durumda.

İşte, tam bu sırada elindeki Kur'an-ı Kerîm ile Meclis'in karşısındaki Taşhan'ın bulunduğu yüksek bir yere çıkarak halka elindeki Kur'an'ı göstererek, Mehmet Akif Ersoy şöyle haykırmıştır:

-Durun, nereye gidiyorsunuz. Bakınız Allah kitabında Ankara'yı terk etmeyin demektedir.

Bu söz üzerine duran halk, Mehmet Akif'in şu devam eden ifadesi üzerine sakinleşmiş, bir araya gelerek Mehmet Akif'in şu sözlerini dinlemeye devam etmiştir:

-Bilindiği gibi bütün İslâm âlemi işgal edilmiş bulun-maktadır. Bir kısmı Ruslar'ın, bir kısmı Çinliler'in, bir kısmı İngilizler'in, bir kısmı Fransızlar'ın, bir kısmı İtalyanlar'ın hakimiyeti altında. Şimdi elimizde Ankara ve civarı kaldı. Ancak şimdi esaret altında olmayan bizler hür olarak Kur'an'ı okuyabiliyoruz." Cenab-ı Allah Hicr sûresinin 9. âyetinde diyor ki: 'Şüphe yok ki, Kur'an'ı biz indirdik. Ve muhakkak ki onun için muhafız olanlar da bizleriz.' İşte Allah'ın

işaret ettiği Kur'ân'ı muhafaza edecek olanlar sizler-siniz. Sizler de bu en son İslâm kalesini terk ederseniz Kur'ân'ı kim muhafaza edecek?

İşte, milleti heyecana getiren ve devleti kurtaran iman kuvveti.

Tesadüf aynı gün işgal altında İstanbul'da Yahya Kemal'in kaleminden de şu mısralar dökülüyordu:

*Şu kopan fırtına, Türk ordusudur ya Rabbi,
Senin uğrunda ölen ordu budur ya Rabbi,
Ta ki yükselsin ezanlarla müeyyed namın,
Gaalip et, çünkü bu son ordusudur İslâm'ın."*

İslam kavimleri

Ziya Gökalp, "Türkleşmek, İslâmlaşmak, Muasırlaş-mak" eserinde İslâm kavimlerini şöyle ele almaktadır:

"İslâm kavimlerine, milliyet duygusunu kabul etmeyen, tabîî olmayan bir birleşmeyi kabul ettiremezsiniz. Böyle bir birleşmeyi bugün ne Türkler ve Araplar, ne Hintliler ve Afganlılar, ne Berberîler ve Farslar kabul edebilirler.

Türkler'in hepsi İslâm olduğu için, Türkçüler hiçbir zaman İslâm ümmetçiliğine aykırı bir his beslemeyecek-lerdir. Aynı zamanda Türkçüler, çağdaşlaşmak için Müslü-man olmayan kavimler hakkında bu medeniyet çağının gerektirdiği hürmet edici durumu muhafaza edeceklerdir."

Gökalp'ın eğitim konusundaki görüşleri ise şöyledir:

"Türk eğitimcileri, yeni hayata millî ülkülerin nasıl bir vazife göreceğini gösterirken, çağın eğitimcileri de ilimlerden pratik ve ekonomik faydalar elde etmeye, eğitim ve öğretim-de hangi usullerin uygulanması gerektiğini tayin etmeye gayret ediyor. Bu çalışma devrinde İslâm terbiyesinin dayan-dığı esasları da aramak gerekir.

Bu üç terbiye, birbirinin yardımcısı ve tamamlayıcısı olmakla vazifelidir. Halbuki, yetkilerinin daireleri ve bu dairelerin sınırları akla uygun ve doğru bir şekilde belirtil-mez ve sınırlandırılmazsa, birbirine aykırı ve düşman da olabilirler. (Gökalp'ın bu öngörüsü 70'li yıllarda

somut ola-rak gerçekleşmiş, Türkleşmek bir partinin, islamlaşmak bir partinin, çağdaşlaşmak ise solun tekelinde kalmış, bu üç grup birbirine düşman olmuştur...)

Çağın eğitimi, maddî âleme ait bilgiler sahasında kal-mayarak, manevî âleme tecavüz ettiği dakikada islâm ve Türk terbiyelerinin hukukuna saldırmış olur. Millî ve dinî eğitimlerin sınırlarını tayin etmek ise daha güçtür. İslâm ananelerinden hangilerinin doğrudan doğruya İslâmiyet, hangilerinin Arap, Fars yahut Türk'e ait olduğunu göster-mek derin incelemelere muhtaçtır.”

İslâmcılık ve hilafet konusunda, Atatürk 1927’de, CHP kongresinde şöyle demektedir:

“Bağımsız islâm milletleri arasında ileride bir toplantı olabilir. Bu müstakil islâm hükümetlerinin yetki sahipleri bir araya gelip bir kongre yaparlar. Bir meclis teşekkül ederler. (ittihat eden islâm devletleri, bu meclisin reisi tarafından temsil olunacaktır) derlerse hilafet o meclisin başkanına verilir. Yoksa, herhangi bir islâm devletinin, bir zata bütün islâm dünyasını tedvir ve temsil selâhiyeti vermesi akıl ve mantığın hiçbir zaman kabul etmeyeceği bir keyfiyettir.”

ATATÜRK VE TÜRK MİLLİYETÇİLİĞİ

Yarım çarıkli Türk çobanı

Prof. Dr. Hikmet Tanyu, “Atatürk ve Türk Milliyetçiliği” kitabında Atatürk’ün Türklük ülküsünü şöyle açıklıyordu:

“Atatürk, Türk’ün millî bir davası, Türk gençliğinin büyük bir ülküsü olmasını istiyordu ve millî maksatlar dışındaki siyasetini, mücadelelerini bir tarafa bıraktırmak ve ancak millî siyaset ve millî davalarla uğraşmak yolunu öğütlüyordu: ‘İcabında Türk’ün en küçük şerefi, namusu Türk ilinin bir çakıl taşı için milyonla Türk feda

olalım. Fakat Yemen Çölleri için, idealsiz hilafet müessesesi için değil, bütün bir dünya için dahi tek bir Türk gencinin burnunun kanamasına millî rıza yoktur ve olmayacaktır.

Bütün bir dünya, tek bir Türk delikanlısının burnunun kanamasına değmez.

Bütün bir insanlıktan bir şey duymuyor musun? İnsan-lığı sevmiyor musun?

Çok ve pek çok şeyler duyuyorum... Ve seviyorum.

Fakat ıssız dağlar başında koyunlarını güden yarım çarıklı Türk çobanı, bana daha çok şeyler duyuruyor, daha çok sevgiler sindiriyor!

O kadar ki, insanlık, eski Mısırlılarıyla, Yunanistan-larıyla, Romalılarıyla ve bunlar bütün bedii eserleriyle ayağa kalksalar ve başlarında bugünün kendi verimleri olan bütün medeniyeti, musıkîleriyle, şiirleriyle, sanatlarıyla ve bütün eserleriyle gözümün önüne dikseler, dikilseler... Benim gözüm, benim duygum, benim sevgim, yine ıssız dağlar başında yanık kavalını üfleyen, yarım çarıklı Türk çobanıdır.”

Atatürk’ten Japon Büyükelçisi’ne: “Sizinle bir gün Çin’de karşılaşacağız?”

Tanyu’nun naklettiğine göre, Atatürk’ün ölümünden bir ay sonra Yücel dergisinde yayınlanan Osman Nebi’nin bir yazısı dikkate değer görüş ve bilgiler taşımaktadır:

“Yazık, O daha büyük işler yapmak istiyordu, yapama-dan gitti. O, büyük milletin Anadolu’ya sıkışmış küçük bir parçasının başına geçmişti; fakat daima büyük Türklüğün hüsrânının acısını kalbinde taşıdı.

O, Asya’nın uzak ve feyizli ufuklarına doğru uzanan büyük milletin ayağa kaldırmak için vakit bekliyordu. O büyük milletin kollarına vurulmuş zinciri, O, büyük milletin sırtında şaklayan kamçıyı kırmak istiyordu. Ve ondan sonra beşeriyete yeni ve muazzam eserler kazandı-racak, beşeriyete sulhlar ve sükunetlerle dolu baharlar hazırlayacaktı. Yazık; O bize Türk Milleti’nin kendi

vicda-nında sakladığı büyük gayelerini açıkça söylemiyordu bile söyleyemeden gitti. Fakat onun tohumlarını saçtı. Tarih kitabına; Türklüğün Anadolu'ya sıkışmış küçük bir kitleden ibaret olmadığını ve fakat Asya'nın uzaklarına ve gerilerine doğru uzanan büyük ve feyizli kitlelerden mürekkep oldu-ğunu yazdırdı. O, bütün bunların bir kandan geldiğini söyledi ve bir gün hepsinin bir kalp olarak çarpacağını söyle-mek istedi. O, dil meseleleriyle uğraşırken bütün Türklüğün birbirini anlamasını ve birbiriyle anlaşmasını istiyordu. Kendi Maarif Vekili'ne 'İstanbul'da çıkan bir gazeteyi Kaşgar'daki Türk de anlayacaktır' dedirtti. Bu cümle büyük bir bilmecedir ve bu bilmecayı çözmeye çalışan bazı milletler endişe etmeye başladılar. O, bu bilmecedeki sırrın açılmasını bizlere ve ileri nesillere bıraktı.

Ve daha birçok misaller sayabilirim: O, Türk Milletinin büyük devletlerin karşısında, kendine yakışan şereflerle ayakta durabilmesi için, 15-20 milyonları azımsıyordu. Türk Milleti yalnız Türkler'den ibaret olarak 70 milyon olmalıydı. Bunun için evvela Anadolu'yu kurtarmak, Anadolu'daki kısmı kuvvetlendirmek, sonra da büyük gayelere doğru adımlar atmak istiyordu. Ta İstiklâl mücadeleleri sırasında şunu söylemişti: 'Anadolu'yu kurtarmak için şimdilik ... fedâ etmeye mecburuz.' Bu cümlenin içinde de O büyük adamın vicdanında saklayarak beraber götürdüğü milletin büyük gayeleri gizlidir.

Artık Garp'tan gözleri çevirmek 'Türk ordularına Viyana'ları göstermek ve oralarda toprak aratmamak' la-zımdı. Türk Milleti'nin feyizli beşiklerine doğru gitmek; ideal bu olmalıydı. Balkanlar'da kalan Türkler için 'Onlar evlerine dönsünler artık...' dedi. Ve onları Anadolu'ya getirtmeye baş-ladı. Nüfus ne kadar azdı. Vekilleri ona: 'Şark'tan, İran'dan, Türkistan'dan Anadolu'ya Türk kabileleri getirelim' dediler. 'Hayır', dedi. 'Onları yerlerinde bırakın.' Ve bir gün Japon büyükelçisine, veda ederken şöyle söyledi: 'Sizinle bir gün Çin'de karşılaşacağız...'

O, bununla ne söylemek istiyordu? O, ileride yapacağı hiçbir şeyi evvelden söylemiyordu. Her şeyin zamanını bekliyor ve Türk Milleti'ne yeni hedefleri, zamanında göste-riyordu. Onu bir zamanlar itham etmişlerdi. 'Programsız hareket ediyor, programını çizsin, neler yapacaksa söylesin, biz de bilelim' diyorlardı O, yirmi seneden, otuz seneden, hatta ilk gençliği zamanlarından beri neler yapacağını

biliyordu. Ve işte istediklerini yaptı, daha yapılacak şeyleri yapamadan gitti.

Yapılacak şeyleri bize ve ileriki nesillere bıraktı. O, Türk Milleti'nin isteklerini ve gayelerini vicdanında taşıyor-du. O, bu vicdanı Türk gençliğine aşılayarak gitti. O, Ha-tay'daki Türkleri Anadolu'ya çekemez miydi, hayır, hayır... Hatay bölgesi Şark'ın denizden kapısıydı, bu kapıyı elinde tutmak istiyordu.

Bizim için yeni vazifeler devri başladı. Ayağa kalkarak onun meşalesini daha yükseklerle doğru kaldıralım. Onun gayelerini, onun büyük planlarını vicdanlarımıza yazalım. Birliğin tatlı zevkini ve sevgisini duyarak, onun söylemek istediklerini söyleyelim, onun yapmak istediklerini yapalım, onun atmak istediği adımları atalım. Onun büyük ufuk-larının ve büyük sabahlarının fecirlerini hazırlayalım. Bun-dan sonra o susuyor, biz konuşacağız, yahut O, bizim dili-mizle konuşacaktır, bundan sonra O düşünmüyor, biz düşüneceğiz, yahut O adım atamıyor, biz yürüyeceğiz veya O bizim adımlarımızla yürüyecektir.

O, kendi söylemişti: 'Ben öldükten sonra Türk Milleti yüz binlerce Mustafa Kemal çıkaracaktır.' Bir Atatürk'ün cihan karşısında yarattığı mucizeler çok yaman olmuştu. Fakat yüz binlercesinin yapacağı şeyler daha azametli olacaktır..."

Prof. Tanyu, Turancılık konusunu da başka bir yazar-dan naklediyor:

-Atatürk Turancı mıydı? Bunun üzerinde biraz daha araştırma yapalım. Selâhattin Ertürk'ün makalesi üzerinde duralım:

"Turancılık meselesine gelince: Yeni Türk devletinin kuruluş yıllarında, Türklük âlemi üzerinde hakimiyet iddia eden Rusya ile dost geçinmek zarureti ve son damlasını harcamakta olduğundan taşmak imkânlarından mahrum bulunan Türkiye Türkleri'nin içine düştüğü korkunç şartla-rın doğurduğu zaruretle 'ayıya dayı' diyen politikacı Mustafa Kemal'in, Nutuk'ta askeri, siyasi manasıyla ele alarak Turancılığı reddeder görüldüğü doğrudur. Fakat bir siyaset adamının düşmanının gözünü boyamak kastiyle serdettiği bir mütalaayı alıp da ilmî hakikat gibi kullanmaya kalkış-mak doğru olabilir mi?.. Sonraları, yeni Türkiye'yi daha çok emniyette görünce 'Komünizm her görüldüğü yerde ezilme-lidir' diyen Mustafa Kemal, bir taraftan komünizme karşı gerçek durumunu alırken; diğer taraftan kelime

olarak red-deder görüldüğü Turancılık idealini gücünün yettiği kadar tatbik e çalışmak suretiyle hakiki hüviyetini ortaya koyma-mış mıdır?

Turancılığı, esir Türkleri kurtarmak için bugün Sovyet Rusya'ya harp açmak gibi göstermenin bir komünist taktiği olduğuna dikkati çektikten ve Turancılığın meselâ Gökalp'ta Türkçüler'in uzak mefkuresi, Turan namı altında birleşen Oğuz, Tatar, Kırgız, Özbek, Yakut'ları lisanda, edebiyatta, harsta birleşmektir' şeklinde ifadesini bulan son derece ma-kul ve insanî bir dava olduğu hakikatine işaret ettikten son-ra Mustafa Kemal'deki Turancı icraatı araştırmaya girişebiliriz.

...Hakiki manasiyle Turancılığı adını söylemeden be-nimseyen ve bilfiil tatbik edebilme yolunda Tarih Kuru-mu'nu, Dil Kurumu'nu meydana getiren Mustafa Kemal değil midir? Başarı derecesi ve ilmî kıymeti bir tarafa bırakılırsa, tarih birliği şuurunu, dolayısıyla Türk birliğini şuurunu bütün yeni nesillere benimseten; son zamanlara kadar Tatar Hanları diye anılan Timur'u, Çingiz'i ve Mete'yi, Atilla'yı millî kahramanlar olarak gençliğe telkin eden kimdir? Muhtelif Türk lehçelerini işleyerek dilde Turancılık yapmak isteyen kimdir?

'Cihangirâne bir devlet çıkardık bir aşiretten' mısra-sının manasını reddederek Osmanlılar'dan önce tarihimizin büyüklüğüne ve kökümüzün ta Orta Asya'ya bağlı olduğuna gençliği iman ettirmek için öğretmen camiasını seferber eden kimdir? Hatta anayurt olarak bizlere Orta Asya'yı gösteren, bütün Türkler'in oralardan çıkarak nasıl yayıldıklarını, nasıl kardeş olduklarını anlatan; 'Oğuz, Kırgız, Tatar, Özbek, Yakut yok, Türk vardır' diyen resmi propaganda faaliyetinin başında kim vardı? Dış Türkler'in yaşadıkları toprakları bize ikinci bir vatan olarak sevdirmek isteyenler arasında hem de icraatçı olarak Mustafa Kemal yok mudur? Bizzat direktifler vererek umumî Türk tarihinden alınmış konuları işleyen, göçler üzerine piyesler ve destanlar yazdıran, bu suretle de Turancılık edebiyatımızı zenginleştiren Mustafa Kemal değil midir?... İlk fırsatta Turan'ın bir parçası olan Hatay'ı bilfiil işgal edivermek için harekete geçen Mustafa Kemal değil midir? Ve nihayet bütün bunlar Ziya Gökalp'ın uzak ideal olarak gösterdiği, 'bütün Türkler arasında lisanda, edebiyat-ta, harsta birlik' için olmuyor mu? Turancılık olmuyor mu?

Komünizmin Türkiye'ye girmesini önleyecek yegâne ideal olan Türkçülüğü baltalayabilmek için başvurulmuş bu sinsî komünist

taktiğinin; Türklüğü, ırkçılık, Turancılık damgasıyla damgalayıp, Kemalizm'i milliyetçilikten saptır-mak, materyalizme, komünizme destek yapmak kurnazlı-ğının, bugün artık akli eren herkesçe anlaşılmasına rağmen, hâlâ bu Moskof silâhını Türklük idealinin bağrına çevirmek isteyenlere rastlanmaktadır..."

Selahattin Ertürk'ün bu tespitlerine şunu eklemeliyiz ki, Kemalizm veya Atatürkçülük, Sovyetler Birliği'nin dağıl-masından sonra kapitalizme destek yapılmak istenmiş, Avrupa Birliği'ne egemenliği terk ederek girmek bile Ata-türkçülüğün hedefi gibi gösterilmiştir...

Gökalp'in Turancılığı

Teori ile uygulama farklıdır ve farklı olmak zorundadır. Atatürk sözleriyle Turancılığa karşı çıkıyor, ama eğitim-öğretimde Türk çocuklarına Oğuz Kağan destanının, Ergene-kon destanının ve benzeri Türk destan motiflerinin göste-rilmesini istiyordu. Lise tarih kitaplarında ise bütün Türk cumhuriyetlerinin tarihine geniş olarak yer verdiriyor ve dünyada o tarihte 100 milyonun üzerinde Türk yaşadığını Türk çocuklarının beynine nakşetmek istiyordu... Türk des-tanları, bugün ilkökul kitaplarından kaldırılmıştır. Turan ülkeleri ile ilgili bilgiler de 1944'te İsmet İnönü'nün talima-tıyla kitaplardan çıkarılmıştır. 1990'a kadar Türkiye'de bu sayede komünistler veya hızlı Batıcılar tarafından, Türki-s-tan'daki Türkler için 'Onlar zaten Türklük'ten çıkmıştır' propagandaları yapılmış ve taban bulmuştur. Türkiye'de halkın uyanması için Sovyetler Birliği'nin dağılması gerek-miştir.

Ziya Gökalp'in Turancılığı ise şu şekildeydi:

"İstanbul dilinin millî dil kabul edilmesi ve Avrupa medeniyeti içinde bir Türk kültürü meydana getirmeye çalışılması, bir Türk Milleti'nin kurulmasına hizmet edecek ve Osmanlı, Kıpçak, Özbek, Kırgız gibi tabirler mıntuka isimleri hükmünde kalacaktır.

Vatan ne Türkiye'dir, Türkler'e ne Türkistan;

Vatan büyük ve müebbed bir ülkedir; Turan!

Turan, Türkler'in bütününü içine alan ve Türkler'den başkalarını dışta bırakan mefkûrevî vatanıdır.

Turan, Türkler'in oturduğu Türkçe'nin konuşulduğu bütün ülkelerin toplamıdır..."

Tabii, Gökalp'ın görüşü de önce Türkiyecilik, sonra Oğuz Birliği ve Turan şeklindeydi. Oğuzlar'la, Türkiye, İran, Azerbaycan ve Türkmenistan halkını kastediyor, bu ülkeler arasındaki birleşmeden sonra diğer Türkler'le birleşmenin mümkün olabileceğini belirtiyordu.

Sultan Galiyev, üniter bir Turan için şehit oldu

"Turan'ın Kuzey Yıldızı: Tataristan" başlıklı araştırma-sında, Dr. Erol Cihangir, şöyle der:

"Türk halklarının uyanışında bir nevi devrim ocağı rolü gören Kazan Pedagoji Enstitüsü, yıllar önce yıldız bir öğren-cinin mezuniyetini kutlamıştır. Turan dünyasının olduğu kadar tüm ezilen ve sömürülen Şark dünyasının da tarihin-de tartışmasız bir karizmaya ve hakka sahip olan bu yıldız öğrencinin tam adı Mir Said Sultan Haydar Galioglu'dur.

Politik faaliyet ve eylemleri çok daha önce Kazan Peda-goji'de başlamış, 'Müslüman Revolytsnerler' ve 'İslahat Şakirtleri'ni örgütleyen Sultan Galiyev, yine kendi kadar ünlü dostu 'Kızıl İmam' lakaplı din adamı Molla Nur Vahidof ile, devrimin adım adım yaklaştığı günlerde bir anda politik olayların tam ortasında bulurlar kendilerini; 'Türk ve Müslüman hakların çözüm yolu bulma çabalarına giriş-tikleri' politik arayış ve tartışma zemininin en önde gelen ve önemli gruplarından biri haline gelirler. Bu politik gruplar kesin olmamakla birlikte en azından prensipte ikiye ayrılırlar. Bunlardan birincisi Sultan Galiyev, Molla Nur Vahidof ve Kafkasyalı Ahmet Bey Salihef önderliğindeki, Pan-Türkist, Pan-İslamist ve sosyalist 'Unitaristler', diğerle-ri ise, Zeki Velidi Togan ve Sadri Maksudi gibi liberal milli-yetçilerin oluşturdukları 'Federalist' gruptur.

Gerek Sultan Galiyev'in, gerekse o günden bugüne kadar uzanan Türk ve Müslüman halkların sorunlarının an-laşılması bakımından 'Unitarist'lerin neye dayandığına, 'Federalizm' ile Zeki Velidi ve

grubunun neyi savundukları-na ve bu ayrılığın sonuçlarının ne olduğuna değinmek gere-kir.

Sultan Galiyev önderliğindeki ‘Unitarist’ tez’in içeriği şöyle idi: ‘Katıksız ve kayıtsız bağımsızlık ilkesinden hare-ketle, bütün ezilmiş halkların (Türkler ve diğer Müslü-manlar’ın) merkezi bir devlet içinde, kültürel özerkliğe daya-nan bütüncül bir yapı oluşturmaları. (Buna daha sonra Sultan Galiyev tarafından Turan Federal Devleti adı verilecektir.) Gerekçe ise şöyleydi: Ayrı ayrı kurulacak olan federal devlet-ler, Türk ve Müslüman halkların ‘Birleşik Cephesi’ni böle-ceği gibi Avrupa emperyalizminin de ağına düşecek, hatta büyük topluluklar içinde, özerklikten mahrum olan küçük halklar asimile olup kaybolacaklardır.’

Zeki Velidi Togan ve Türkistanlı cedit aydınları tarafın-dan ısrarla savunulan ‘Federatif’lerin tezi ise şöyleydi: ‘Her ne kadar aynı din, aynı soydan gelsek de, ayrı dil, ayrı kül-tür özelliklerine sahibiz. Herkesin kendine mahsus bir ede-biyatı, basını, kültürü var. Bunlardan hiçbirini, bütünlük adına feda edemeyiz. Bu özellikleri kaldırmak faydasızdır.’

Pek tabii federalistlerin tercih ettikleri merkez dışı yol, her Müslüman ve Türk halkını tek başına bırakıyordu. En önemlisi de Türk ve Müslümanlar’ın ‘Birleşik Cephesi’ zayıf-lıyordu. Sonuç olarak Sultan Galiyev’in öngördüğü ve uğru-na hayatını, feda ettiği, Türk-İslâm kültürünün rönesansı ve emperyalizmden kurtulma savaşı, ilk anda darbe yiyordu. Bu tezler 3 Mayıs 1917’de ‘Rusya Müslümanları Genel Kong-resi’nde tartışmaya açılır. Fakat, federatif tezi savunanlar tarafından ‘Birleşik Cephe’ modeli tezinin reddedilmesinin ardından gelen 1917 Ekim Devrimi boyunca da, Sovyetler Birliği kurulduktan sonra da hatta günümüzde de bu görüş ayrılığı varlığını korumaya devam eder.”

Turan yıldızının kısa süren parlamışı

Dr. Erol Cihangir, 1917 Ekim Devrimi ile başlayan olay-ları şöyle izah eder:

“1917 Ekim Devrimi’nin başlangıçta ‘tüm halkların ken-di kaderlerini tayin edebilmelerine’ ilişkin ilkesi ve özellikle Lenin’in

Türk ve Müslüman halklara bağımsızlık çağrısıyla ortaya çıkan iç savaş yıllarının getirdiği özgürlük ortamı, gerçekten Türk halklarının millî bağımsızlık yolunda ümit-lenmelerine sebep olmuştur.

Fakat devrim gerçekleşikten sonra, Türk ve Müslüman halkların karşısında kültürel, ekonomik ve sosyal yönden gelişmiş, üstelik büyük Çarlık Rusyası'nın mirasçısı olan yeni düzen Rus devrimcileri, önce inisiyatifin kendilerinde olmasını isteyecekler, ardından da gerçekten bir daha bırakmamak üzere tartışmasız yetmişdört yıllık bir hege-monya kuracaklardır.

Gerek Türkler'in istedikleri bağımsızlığa kavuşabilme-leri için, gerekse Rus devrimcilerinin devrimi başarabil-meleri için güçlü müttefik kuvvet, doğal olarak uzun yıllar boyunca Çar zulmü altında ezilmiş Türk halklarından baş-kası olamazdı. Öte taraftan ise Türk halkları için bağımsız-lığa kavuşmaları yolunda böylesine bir geçici işbirliği bulunmaz fırsattı.

1917 Ekim devrimi patladığında Sultan Galiyev, Bakü'de bir yandan Millî Müsavatçılar'la çalışmakta, bir yandan da gazete çıkarmaktadır. Devrimin başlamasıyla MÜSKOM (Müslüman Sosyalist Komite) örgütlenerek baş-kanlığa Molla Nur Vahidof, genel sekreterliğe Bakü'den çağrılan Sultan Galiyev getirilir. İç savaş hızla yayılmakta, Avrupa emperyalistleri tarafından büyük maddî destek sağlayan Beyaz Kuvvetler olarak bilinen Amiral Kolçak ve Denimin kuvvetleri kurulma aşamasında olan Kızılordu ve partizanlara ağır kayıplar verilmektedir. Türk ve Müslü-man halklar arasında oldukça itibarlı bir entellektüel ve eylem adamı olan Sultan Galiyev'in teşkilatçılığı ve taktik ustalığı kısa zamanda Devrim Konseyi'nin de dikkatini çeker. Konsey, hem itibarlı, hem de Türk Dünyası'nın aydın-ları içinde en birincisi olan Sultan Galiyev'i Devrim Konseyi üyeliğine (NARKOM-NATS) almakla kalmaz, aynı zamanda Stalin'in yürüttüğü 'Milletler Komiserliği'nin ikinci, 'Doğu Halkları Komiserliği'nin birinci başkanlığına, 'Müslüman Kızıl Ordusu'nun ise Genelkurmay Başkanlığı'na getirilir.

Sultan Galiyev, teşkilatçılığını ve askeri yeteneğini bu-rada da göstermekte gecikmeyecektir. Kısa zamanda 'Müslü-man Kızıl Tugayları' örgütleyerek, devrimin en vurucu gücü haline getirecek, diğer tarafta ise politik olarak Türk ve Müslüman halkları içine alacak 'Koloniler Enternasyonalı' teziyle, 'Turan Federal Devleti'nin

kurulması yönünde çalı-şacaktır. Galiyev'in daha başlangıçta gündeme getirdiği bu proje, devrimin ilk yıllarından itibaren Zeki Veli Togan gru-bu tarafından dar bölge ulusçuluğuna dayanan, küçük küçük, adeta 'Boy Devletleri' olma yönündeki karşı uğraş-larla engellenmiştir. Togan, bu uğurda Lenin ve Stalin'le an-laşmaya varmıştır. Sonunda, bölgesel federal bağımsızlık isteyen Zeki Velidi, S. Maksudi gibi liberal milliyetçiler Rus-ya'yı terk etmek zorunda kalacaklardır. Diğer tarafta Sultan Galiyev ve ekibi, bilinegelen Rus taktiği gereği olarak 'Karşı devrimci... Pan-Turanist... Enver Paşa ile İşbirliği' gibi suç-larla suçlanarak gulaglarda veya NKVD'nin ölüm hücre-lerinde yok edileceklerdir. Federalcilerden Mehmet Emin Resulzade'nin Azerbaycan'da yükselttiği bayrak da bir süre sonra indirilecektir.

Esasında Rus komünistlerinin ve Stalin'in suçlamaları asılsız olmadığı gibi Sultan Galiyev'e isnat edilen suç unsur-ları da onun ıstırabını çektiği ve idealize ettiği 'Turan Fede-ral Cumhuriyeti' fikri açısından bir utanç vesikası değil, bilakis şeref madalyası niteliğindedir. Çünkü Sultan Gali-yev, mücadeleye başladığı yıllarda bu fikri açıkça ifade etmektedir. O, ünlü 'Kuyaş' gazetesine yazdığı bir makalede şöyle diyordu: 'Ezilen milletler içinde en çok ezilen ve sömürülen iki grup millet vardır. Bunlardan biri Türkler, ikincisi ise diğer Müslümanlar'dır. Ben halkıma olan sevgim yüzünden komünizme geldim.'

Yine onu çoğu zaman işbirlikçiler tarafından yönetilen suçlamalardan olmak üzere, bir insanın hem Türkçü, hem sosyalist, hem de İslâmcı nasıl olabileceğine ilişkin soruları karşısında Sultan Galiyev, uluslararası emperyalizmin açık sömürge sahası durumundaki Asya'da, ezilen ve sömürülen-lerin Asyalı ve Şarklı Müslümanlar olduğunu dolayısıyla bu sömürüden kurtulmak için 'Koloniler Enternasyonalı' teziyle sosyalist; aynı soy, aynı ırk, aynı dil ve ortak kökenlerden gelmesi dolayısıyla geliştirdiği 'Turan Federal Cumhuri-yeti' teziyle 'Pan-Turanist', İslâm'ın zamanının en ilerici dini olup, insanlar arasında eşitlik sağlaması ve bunun yeniden tesis edilmesinde geliştirdiği yorumlarla 'Pan-İslâmist' olu-nabileceğini göstermiştir. Hatta bunun için küçük bir jest olsa da devrim başladığında Hz. Osman'ın Petersburg'ta bulunan Kur'an-ı Kerim'ini Kazan'a getirtmiş, ünlü Han Mescidi yanında bulunan Müslüman Türk toplumunun dini ve millî bağımsızlık sembolü olan

‘Süyün Bike’ minaresini yeniden inşa ettirip Müslüman-Türk bağımsızlık sembolünü iade ettirmiştir.

Sultan Galiyev’in ezilen ve sömürülen Türk ve Müslüman halklar için ömrünü vakfettiği mücadeleli ve dağdağalı hayat , Moskova’nın bir ölüm hücresinde şu sözlerle manen değil, ama madden son buluyordu.

'Vatan ne Törkiyada 'dı ne Törkistanga

Vatan, büyük hem möebbet bir ölkede Turan'

Rus Komünist Partisi’nin savcısına söylenen bu sözlerle davasının bitmediğini bir defa daha haykıran Sultan Galiyev’i, tarih haklı çıkarmışa benzemiyor, haklı çıkarıyor-du. Nitekim, bağımsızlık ve hürriyet uğrunda yıllarca yeraltında çalışan muhalefet gruplarının yol göstericisi, parolası olan Sultan Galiyev için 80’li yıllar sonrası gelişmeler oldukça ilginçti. Çünkü 1989’da Tatar Türk aydınları tarafından başlatılan kampanya sonucunda Sultan Galiyev, Yüksek Sovyet Mahkemesi tarafından aklanmasını takiben Tataristan’ın başkenti olan Kazan’daki ünlü Lenin Meydanı’nın adı Sultan Galiyev meydanı olarak değiştiril-miş, yine ünlü Lenin ve Devrim Müzesi, ‘Sultan Galiyev Araştırma Enstitüsü’ haline getirilmiş olup, hakkında ilmî ve ebedî araştırmalar başlatılmıştır.”

Türk istiklali için, her şey araç idi

Turan ülküsü, Ziya Gökalp ve Atatürk’te neyse, Sultan Galiyev’de de oydu.

Atatürk, bütün ideolojileri, bütün unsurları, bütün insanları, velhasıl her şeyi, Türk istiklâlini kurtarmak için “araç” olarak görüyordu...

Amasya Tamimi sırasında alınan “gerekirse Bolşevik olmak” kararı da bu düşüncenin tezahürü olabilir...

Sultan Galiyev’in çabalarının federe devletçiler tarafın-dan engellendiğini gören Atatürk, “Önce Türkiye’yi kurtar-mak” kararını verdi...

Sultan Galiyev başarabilseydi, yani ceditçi aydınları ikna edip Turan devletine karar aldırabilseydi, sosyalizm ya da komünizm, Rus

egemenliğinden de kurtulmak için bir araç olacaktı... 1917 şartlarında, komünistlerle birlikte em-peryalizme karşı savaşıyan Sultan Galiyev varken, Atatürk'ün gerek Türkistan Türkleri'nin İstiklâl Savaşı'na yardım maksadıyla ve Lenin vasıtasıyla gönderdikleri altınları alabilmek ve gerekse Sultan Galiyev ile işbirliği imkânları ara-mak için “gerekirse Bolşevik olmak” kararı alması gayet normaldi... Bu, bir politikaydı...

Galiyev'in başarısız olacağı, diğer Türk bölgeleri liderle-rinin, “Hepimiz ayrı devletler kuralım” kararından sonra da henüz belli değildi. Çünkü Galiyev, mücadelesini güçlenerek sürdürüyordu...

Ancak, “Ev başına Karahan” denilen ortam, yüzyıllar sonra yeniden başgöstermişti. Herkes, kendi beyliğinin peşine düşmüştü... Enver Paşa da, bu hanları, beyleri ikna edemedi ama, Türkiye'deki İstiklâl Hareketi'ne maddî-manevî desteği, örgütlemeye çalıştı... Türkiye'ye dönmek istemesinin sebebi de, Türkistan'daki hanların birleşme-mekte kararlı olmasıydı... Ancak, Türkiye'ye döndüğünde başlamış bir harekette liderlik meselesi doğacaktı... Oysa artık “Anafartalar Kahramanı, Sarı Paşa” karizmasını kabul ettirmiş ve Anadolu'dan yükselecek milliyetçi hareketin li-derliğine, başlangıçta müfettiş gibi olsa da, atanmıştı bile... Bu liderliği Kazım Karabekir Paşa'nın da “Emrinizdeyim Paşam” diye kabul etmesi, sırf Karabekir Paşa'nın büyük-lüğünden değil, İstanbul'da verilen karar gereği-ydi... Enver Paşa'yı bu yüzden Türkiye'ye sokmadılar... Enver Paşa, Türkiye'ye gelemeyeceğini anlayınca da kahramanca çarpışarak şehit oldu...

İşte Özal'lı yıllarda gündeme getirilen ve bugün de “ikinci cumhuriyetçiler”in savunmak istediği federalist ideo-loji, Türkiye'de de, “Ev başına Karahan” durumu oluştura-cağı için dışardan desteklenmektedir.

Mustafa Kemal, Osmanlı'nın son karizmatik paşası olarak Müdafaa-î Hukuk gruplarını birleştirmese, Anadolu ve Trakya'da “devletçik”ler doğacaktı. Yunanlılar, Türkler'i Kızılırmak'ın doğusuna, Ermeniler ise batısına atmak için savaşıyordu. Anadolu'da tek bir canlı Türk kalmayacaktı.

Müdafaa-i hukuk anlayışı

Necdet Sevinç, Cumhuriyet tarihi boyunca takip edilen dış politikayı iki başlık altında toplar:

“1- Müdafaa-i hukuk esasına dayalı dış politika

2- Birinci Dünya Savaşı ve İstiklâl Harbi’nde boğuşa-geldiğimiz sistemin çıkarlarıyla, kendi menfaatlerimizi bütünleştirmeye çalışan dış politika...

Atatürk’ün başarı ile yürüttüğü müdafaa-i hukuk esa-sına dayalı dış politika, hiçbir devletin dümen suyuna girmeden, Türk Milleti’nin geleceğini teminat altına almayı ve Türk Devleti’nin çıkarlarını korumayı hedeflemiştir. Balkanlar’da Balkan Paktı, Ortadoğu’da Sadabat Paktı ile Türkiye Cumhuriyeti’nin istikamet verici güç olmasını sağlayan veya sağlamaya çalışan bu millî siyaset, Musul sebebiyle İngiltere, 12 ada sebebiyle İtalya, Hatay sebebiyle Fransa ile hemen hemen savaş haline gelmemize rağmen sistemin baskılarına boyun eğmemiştir. Daha 1922’de ‘Türkiye’nin müdafaa ettiği, bütün mazlum milletlerin, bü-tün şarkın davasıdır.’ diyen Mustafa Kemal, Hatay soru-nunun en kritik günlerinde, Cumhurbaşkanlığı’ndan ayrılıp, birkaç fedai ile Suriye’ye geçerek Fransız emperyalizmine karşı silahlı bir direnişi örgütlemeyi ve sadece Hatay’ın değil, Suriye’nin de kurtuluşuna yardımcı olmayı düşün-müştür.

Demek ki, müdafaa-i hukuk esasına dayanan dış politi-ka, kararlı, cesur ve aktif bir dış politikadır.

Türk dış politikası İsmet Paşa ile birlikte sistemle bü-tünleşmiş ve çarklar sistemin çıkarlarına ayarlandığı için millî hedeflerinden sapmıştır.

Müdafaa-i hukukçu Atatürk, bütün şarkın istiklâl dava-sını savunurken, sistemin yandaşları, Türkiye’yi Cezayir’in özgürlük mücadelesinin karşısına dikmiş, bir zamanlar Kıbrıs’a yaptıkları gibi Bosna ve Karabağ’da üçüncü bir ülkenin ağızıyla konuşmayı tercih etmişlerdir.”

İlham ve kudretin kaynağı

Prof. Hikmet Tanyu, Atatürk’ün 22 Eylül 1924’te Sam-sun’da Muallimler Birliği’nde yaptığı konuşmada, kendisine sorulan “İlham ve kuvvetinizi nereden aldınız?” sorusuna şu cevabı verdiğini belirtir:

“Binaenaleyh efendiler, arkadaşımızın sorduğu ilham ve kuvvet menbâi milletin kendisidir. Milletin müşterek tema-yülü umumi fikri olduğunu münkir olanlar da vardır. Bu gibileri cümmeniz çok işitmişsinizdir. Bu gibiler, memleket ve milletle alakasız ve gafil insanlardır. Memleketimizin ve milletimizin başına gelmiş olan bunca felâketler hiç şüphe etmemelidir ki, bu gafil insanların, memleketin tâlih ve iradesini ellerinde tutmuş olmalarından ileri gelmiştir.

Efendiler! Bir heyeti içtimaiyenin mutlaka mâşeri bir fikri vardır. Eğer bu, her zaman ifade ve izhar edilmiyorsa, onun ademi mevcudiyetine hükmolunmamalıdır. O, fiiliyatta behemehal mevcuttur. Varlığımızı, istiklâlimizi kurtaran bütün efal ve hareket, milletin müşterek fikrinin, arzusu-nun, azminin yüksek tecellisi asarından başka bir şey değil-dir.

Efendiler, yeryüzünde üçyüz milyonu müteceviz islâm vardır. (1924'te) Bunlar, ana-baba, hoca terbiyesiyle terbiye ve ahlâk almaktadırlar. Fakat maatteessüf hakikat şudur ki bu yüz milyonlarca insan kitleleri şunun veya bunun esaret veya zillet zincirleri altındadır. Aldıkları manevi terbiye ve ahlâk onlara bu esaret zincirlerini kırabilecek meziyeti insa-niyeyi verememiştir, veremiyor. Çünkü hedefi terbiyetleri millî değildir. Efendiler, millî terbiyenin ne demek olduğunu bilmekte artık bir günâ teşevvüs kalmamalıdır. Bir de, millî terbiye esas olduktan sonra onun lisanını, usulünü, vasıta-larını da millî yapmak zarureti gayrı kabili münakaşadır.”

Atatürk'e göre bütün müslüman milletler de milliyetçi olmak zorundaydı...

Yine Tanyu, Atatürk'ün bazı konuşmalarını hatırlatıyor:

“Efendiler! Ben de bazı arkadaşlarım gibi Garp millet-lerini, bütün dünyanın milletlerini tanırım. Fransızları tanı-rım, Almanları, Rusları ve bütün dünyanın milletlerini şah-sen tanırım ve bu tanışıklığım da harp sahalarında olmuş-tur, ölüm karşısında olmuştur. Yemin ederek size temin ederim ki, bizim milletimizin Kuvve-i Manevîyesi, bütün milletlerin Kuvve-i Manevîyesinin fevkindedir.

Efendiler! Yetişecek çocuklarımıza ve gençlerimize, görecekları tahsilin hududu ne olursa olsun, en evvel ve her şeyden evvel, Türkiye'nin istiklâline, kendi benliğine ve millî ananelerine düşman olan bütün unsurlarla mücadele etmek lüzumu öğretilmelidir. Beynelmilel vaziyet-i cihana göre, böyle bir cidalin istilzam eylediği

anasır-ı ruhiye ile müceh-hez olmayan fertlere ve bu mahiyette fertlerden mürekkep cemiyetlere hayat ve istiklal yaktır.

Yüksel Türk! Senin için yüksekliğin hududu yoktur...”

Atatürk, tarihin kaydettiği en büyük milliyetçiler sırala-ması yapılsaydı, birinci gelirdi.

Kemalizm

Uğur Mumcu ise “Kemalizm”i şöyle açıklar:

“Osmanlı İmparatorluğu’nun çöküş sebepleri arasında 1838 yılında İngiltere ile imzalanan ticaret anlaşmasının da payı vardır. Osmanlı İmparatorluğu, Batı kapitalizmi tarafından bu anlaşmayla teslim alınmış, koskoca impara-torluk, bu ‘serbest piyasa dönemi’nde ekonomik açıdan da bir sömürge olmuş ve sonunda uluslararası iflas masalarına yatırılarak ‘Düyun-u Umumiye’ adındaki ‘çok uluslu tahsil-darlar’a teslim edilmiştir. Mustafa Kemal liderliğindeki Anadolu ayaklanması, işte bu çöküşe, bu yok oluşa ve bu emperyalist paylaşım ve bölüşüm planlarına karşı ulusça örgütlenen soylu ve haklı bir başkaldırıdır. Mustafa Kemal de budur, Kemalizm de budur.”

Ancak, Kemalizmi Uğur Mumcu’nun belirttiği gibi algılamayan birtakım insanlar, bilhassa laiklik konusunda, dinin siyasete alet edilmemesi gerektiğini söylerken, dinsiz-liği siyasete alet etmişler ve kendi görüşlerini Atatürkçülük adı altında kamuoyuna benimsetmeye çalışmışlardır...

Sonunda öyle bir noktaya gelinmiştir ki, Atatürk rozeti takan ‘devrimci’ gençler; bir aşama sonra, Lenin rozeti ve kızıl bayrak, yani Sovyet veya Çin bayrağı taşıyor olmuştur...

Bu şekilde davrananlardan bazıları ise Atatürk’ün sözlerinden değil, ama davranışlarından kendilerine göre bir anlam çıkarmışlar, frak giymeyi, klasik müzik dinlemeyi, caminin kapısından bile geçmemeyi, cenaze namazından ise bön-bön dışarıda beklemeyi veya cenaze alkışlamayı, Atatürkçülük ve Kemalizm olarak kabul etmişler, Ata-türk’ün katıksız bir Türk milliyetçisi olduğu gerçeğini unutturarak, kendi yaşantılarını resmi ideoloji haline getirmeye çabalamışlardır...

Peki, böyle bir tablonun oluşmasında Atatürk'ün hiç mi kusuru yoktur? Elbette vardır. Ancak, Atatürk'ün her konuda pragmatik davrandığı ve Türk Milleti'nin istiklâlini kurtarmak için her yolu denemek gerektiği düşüncesinde olduğu açıktır...

Atatürkçülük kavramı

Türkçülük tarihini Oğuz Han'dan alıp, Bilge Kağan'a, Fatih'e, Yavuz'a, Kanuni'ye, Ziya Gökalp'e, Atatürk'e kadar incelemeye çalıştık. Atatürkçülük kavramı üzerindeki tespit-lerimiz ise şöyledir:

Sadece “Atatürk” adı bile, Atatürk'ün Türkçülüğünü ve Türk milliyetçisi olduğunu anlatmaya yeter. O, Korkut Ata gibi, Türk'ün atası olmak istemiştir. Gençliğe hitabesindeki tavrı “Bilge Kağan” tavrıdır ve Bilge Kağan'a özenmiştir. “Ey Türk Budunu” ile, “Ey Türk Gençliği” arasında hiçbir fark yoktur. Atatürk'e göre, Türk istikbalinin evladı, muhtaç olduğu kudreti, damarlarındaki “asil kan” da bulacaktır. “Ne mutlu Türk'üm” diyene ifadesinde, “Bunca yerlere Türk adını, Türk şanını alıştırdım” ifadesi vardır...

“Bir Türk dünyaya bedeldir” ifadesinde, “Türk beğleri, millet işitin! Üstte gök çökmedikçe altta yer delinmedikçe senin ilini ve töreni kim bozabilir? Ey Türk Milleti! Titre ve kendine dön” ifadesi vardır...

Gerçekte Bilge Kağan milliyetçiliği olmadığı gibi Ata-türk milliyetçiliği diye bir milliyetçilik yoktur. Fatih, Yavuz, Kanuni milliyetçiliği yoktur. Atsız veya Türkes milliyetçiliği yoktur. Sadece Türk milliyetçiliği vardır. “Türk ülküsü” var-dır. Anılan bütün bu liderlerin ortak vasfı Türk milliyet-çiliği, kısaca Türkçülüktür.

Yukarıdaki örneklerde olduğu gibi, George Washington milliyetçiliği yoktur, Amerikan milliyetçiliği vardır, “Ameri-kan rüyası” vardır. Napolyon veya Robespierre milliyetçiliği yoktur, Fransız milliyetçiliği vardır. Bismark veya Hitler milliyetçiliği yoktur, Alman milliyetçiliği vardır. Garibaldi milliyetçiliği yoktur, İtalyan milliyetçiliği vardır. Deli Petro, Lenin, Stalin milliyetçiliği yoktur, Rus milliyetçiliği vardır. Sovyet ideali de bu milliyetçiliğin ulaştığı en yüksek merte-bedir. Komünizm ise Rus ve Çin milliyetçiliğinin örtüsüdür! İşte “Atatürk milliyetçiliği”, bu kadar garip bir ifadedir ve

kendi görüşlerini Atatürk'e mal etmek isteyenler tarafından ve Atatürk'ün gençliğe hitabesindeki vasiyetine rağmen Ata-türk'ün ölümünden sonra uydurulmuştur. Oysa Atatürk, "Biz Türk milliyetçisiyiz ve dinimize hürmetkârız" demişti.

Fakat böyle yapılmasaydı, Atatürk devrimcisi diye ye-tiştirilen gençler, nasıl Marksist-Leninist devrimci olacaktı?

Halk Partisini'nin ve cumhuriyetin temel ilkesi olan milliyetçilik, günümüzde "Atatürk milliyetçiliği" adı altında hâlâ, bir kozmopolitizmin ifadesi olarak kullanılıyor. Bu, Atatürk'ün vasiyetini çiğnemektir, Atatürk'e ve ondan önce Türk'e düşmanlıktır.

Atatürk de, Bilge Kağan gibi bir Türk milliyetçisiydi. Osmanlılık ise Türk'ün imparatorluk ideolojisiydi. Osmanlı ideolojisi çökünce, yeniden esas ideolojiye dönüldü. Türk-çülük, başlangıçta mecburen "Türkiyecilik" idealini savundu. Yoksa, daha kurumlarını yerleştirmeden Türkiye yeniden işgal edilecekti. Şimdi Türkiye güçlenen bir ülke oldu. Artık "Türk ülküsü"nden, "Türklüğün Yeni Dünya Düzeni"nden, "Güneş ülkesi"nden söz etmenin zamanıdır.

"Atatürk milliyetçiliği", "Atatürkçülük" veya "Kema-lizm" adı altında Atatürk putlaştırılmıştır. Bu putlaştırma yapılırken, her önüne gelen ideoloji mensubu, kendi fikrini Atatürkçülük diye sunarak Atatürk'ün arkasına saklanmış. Atatürkçülük kelimesinin içinde "Türkçülük" mevcut olduğu için, bundan rahatsızlık duyanların bir kısmı "Kema-lizm"i tercih etmiştir. Atatürk mason localarını kapattığı halde, bazı masonlar bile Atatürkçü geçinmiştir. Komünistler, sosyalistler, kapitalistler Atatürkçü geçinmiştir. Bu ikiyezlülük ve fikri dolandırıcılığa artık son verilmeli, Ata-türk'ün arkasına saklanarak kendi ideolojilerini hakim kılmak isteyenlerin maskeleri indirilmelidir.

Atatürk, "Asıl temeli kendi içimizden çıkarmak zorundayız" demişti, yabancı ideolojilerin körükörüne esiri olanlar ve Türkiye'yi bir Sovyet Cumhuriyeti haline getirmek iste-yenler, "Hürriyet ve istiklâl benim karakterimdir" diyen Ata-türk'e yıllarca sahip çıktılar...

Atatürk'ün temel kabulü olan Türk milliyetçiliğini red-dedenler, Atatürkçülükten nasıl bahsedebilir?

Atatürk, Türkleşme konusunda elinden geleni yaptı. İslâmlaşma konusunda ise yapmak istediklerini Mehmet Akif anlamıştı. Ancak, "Doğrudan doğruya Kur'an'dan alıp ilhamı/Asrın idrakine

söyletmeliyiz İslâm'ı" diyen Akif, sonradan Osmanlı'yı reddeden yapıya karşı "Gelenin keyfi için, kalkıp geçmişe sövemem" diyerek küstü. Atatürk'ün Akif'e, Ahmet Yesevi gibi Kuran'ı Türkçe hikmetlerle yazdır-ma projesi sonuçsuz kaldı. Atatürk, yoluna Elmalılı Hamdi Yazır ile devam etti.

İslâmlaşmanın Araplaşma ve Farslaşma olmadığını, İslâmiyet'in akla, mantığa, fenne uygun bir din olduğunu hutbelerinde ortaya koyan Atatürk, yoğun bir direnişle karşılaştı...

Halk, dinini bilmiyordu. Herkesin kafasındaki islâm, şeyhlerin, dervişlerin, dedelerin, babaların anlattığı islâmdı. Kurân'daki islâmı bilenler yok denecek kadar azdı...

Çağdaş müşrikler

Şöyle diyecekti Atatürk: "Müslümanlık, gerek hoşgörü, gerek vicdan hürriyeti bakımından dünyadaki inanılan akidelerin ilke itibarıyla en üstünüdür. Müslümanlık, son beş on asır içinde hükümdarların, onu kendilerine iktidar vasıtası olarak kullanmak istemeleri ve sözde din adamlarının imanlarını menfaatlerine feda ederek istenilen fetva-ları vermeleri yüzünden esas kuruluşundan o kadar ayrıl-mıştır ki, Peygamber devirlerine erişmiş olanlar yeniden dünyaya gelseler bu hurafelerle dolu itikatları görünce onları müşrik sayacaklardır."

20 Mart 1923'te Konya Türk Ocağı'nda, Dr. Eyüp Sabri'nin, "Milletimizin inkılaplarına muhalefet eden ve kendisini din irşadıyla mükellef kılan bir sınıf var. Bunlara karşı ne gibi tedbirler alınmıştır?" sorusuna karşı, Atatürk ayağa kalkarak şöyle demiştir:

"Bu suali soran arkadaşımızı, izinleriyle bir noktada tenkit edeceğim. Sualleri önemlidir, ancak açık değildir. Evvela soruyorum. Bu suali sorarken bu şüphe bulutlarına ne ihtiyaç vardı? Bu meseleden bahsederken açıkça konuşmaktan neden çekinmiştir. Biz bir şeyi vicdanen iyi yaptığımıza sözlerimizin gerçek olduğuna kani isek ondan olduğu gibi açık, tereddüt ve şüphelerden uzak olarak bahsetmeliyiz. Ben kendilerinin sorularını izah edeyim. Bu millet esasen her şeye yeteneklidir, fakat bazı insanlar vardır ki, hakikati idrak edecek kadar olgunlaşmamıştır. Bu sebeple halkın saf

durumundan faydalanarak halka zararlı fikirler vererek, halk için karıştırıcı mevkiinde kalabilirler. Bunlara karşı tedbir var mıdır? Eğer sual böyle sorulsaydı işte burada hazır olanlar arasında çeşitli mesleklerden arkadaşlar var, asker var, tüccar var, hoca var, vesair mesleklerden kişiler var. Şüphesiz hepimiz aynı kanaatte olduğumuzu söyledik.

Her şeyden önce şunu en basit bir din gerçeği olarak bilelim ki, bizim dinimizde bir özel sınıf yoktur. Ruhbaniyeti reddeden bu din, inhisarı kabul etmez. Meselâ, ulem... Behemehal aydınlatma görevi ulemaya ait olmadıktan başka dinimiz de bunu kesinlikle meneder. O halde biz diyemeyiz ki, bizde bir özel sınıf vardır; diğerleri dinen aydınlatma hakkından mahrumdur. Böyle telakki edersek kabahat bizde, bizim cehlimizdedir. Hoca olmak için, yani dini hakikatleri halka telkin etmek için mutlaka dini kisve şart değildir. Bizim ulvi dinimiz, her müslümanı, ümmeti aydın-latmayla mükellef kılıyor.

Efendiler, bir fikri daha düzeltmek isterim. Milletimizin içinde gerçek din bilginleri, din bilginlerimiz arasında da milletimizin hakkıyla iftihar edebileceği bilginlerimiz vardır. Fakat bunlara mukabil, ilim kisvesi altında hakikaten ilimden uzak, gereğince ilim tahsil edememiş, ilim yolunda lâıykı kadar ilerleyememiş hoca kıyafetli cahiller de vardır. Bunların ikisini birbirine karıştırmamalıyız.

Seyahatlerimde birçok hakiki aydın din bilginlerimizle görüştüm. Onları en yeni ilim terbiyesi almış, sanki Avru-pa'da tahsil etmiş bir seviyede gördüm. Ruh ve İslâm hakikatlarına vakıf olan din bilginlerimizin hepsi bu kemal mertebesinde. Şüphesiz ki, bu gibi din bilginlerimizin karşısında imansız ve hain din bilginleri de vardır. Lâkin bunları onlarla karıştırmak isabetli olmaz.

Efendiler, gerçek din bilginleri ile dine zararlı ulemanın birbirine karıştırılması Emeviler zamanında başlamıştır. Hz. Peygamber'in zaman-ı saadetlerinde, Peygamberimizin vefa-tından sonra, Hulefa-i Raşidin Hazretleri'nin zamanlarında, hep doğrudan doğruya Hz. Peygamber'in irşadıyla İslâm o- lan, Hulefa-i Raşidin'in aydınlatmalarıyla selamette bulu- nan ümmet kitlesi arasında, hakiki nezahat, kalbi hürmet, ulvi bir irtibat vardı. Vaktaki Muaviye ile Hz. Ali karşıkâr-şıya geldiler. Siffin vakasında Muaviye'nin askerleri, Kur'ân-ı Kerim'i mızraklarına dikteler ve Hz. Ali'nin ordusunda, bu

suretle tereddüt ve zaaf husule getirdiler; işte o zaman hak olan Kurân, haksızlığı kabule vasıta kılındı. Ondan sonra bütün müstebit hükümdarlar hep dini alet edindiler. İhtiras ve istibdatlarını kabul ettirmek için hep ulema sınıfına başvurdular. Gerçek ulema, dini bütün bilginler hiçbir za-man bu müstebit taç sahiplerine uymadı. Onların emirlerini dinlemediler, tehditlerinden korkmadılar. Bu gibi ulema, kamçılar altında dövüldü, memleketlerinden sürüldü, zindanlarda çürütüldü, darağaçlarında asıldı. Lâkin onlar yine o hükümdarların keyfini dine alet etmediler. Fakat gerçek durumda bilgin olmamakla beraber, sırf o kisvede bulun-dukları için bilgin sanılan, menfaatine düşkün haris ve imansız birtakım hocalar da vardı. Hükümdarlar işte bun-ları ele aldılar ve işte bunlar, dine uygundur diye fetvalar verdiler. İcabbettikçe hadisler bile uydurmaktan çekinmediler. İşte o tarihten beri saltanat tahtında oturan, saraylar-da yaşayan, kendilerine halife namı veren müstebit hüküm-darlar bu gibi hoca kıyafetli cahillere iltifat ve onları hamiyette ettiler. Hakiki ve imanlı ulema, her vakit ve her devirde on-ların kinini çekti.

Böyle şerre alet olan insanların yüzündendir ki, dört halifeden sonra din, daima siyaset vasıtası, menfaat vasıtası, istibdat vasıtası yapıldı. Bu hal Osmanlı tarihinde böyleydi, Emeviler, Abbasiler zamanında da böyle oldu.

Artık bu milletin ne böyle hükümdarlar, ne böyle alim-ler görmeye tahammülü ve imkânı vardır. Artık kimse öyle hoca kıyafetli sahte alimlerin tezvirine önem verecek değildir. En cahil olanlar bile o gibi adamların mahiyetini pek alâ anlamaktadır. Fakat bu hususta tam bir güven sahibi olmaklığımız için bu uyanmayı, bu ikazı, onlara karşı bu nefreti, gerçek kurtuluş anına kadar bütün kuvvetiyle, hatta artan bir azimle muhafaza ve idame etmeliyiz. Eğer onlara karşı benim şahsımdan bir şey anlamak isterseniz, derim ki, ben şahsen onların düşmanıyım. Onların menfî yönde atacakları bir adım, yalnız benim şahsi imanıma değil, yalnız benim gayeme değil, o adım benim milletimin haya-tına karşı bir kasıt, o adım milletimin kalbine havale edilmiş zehirli bir hançerdir. Benim ve benimle hemfikir arkadaşlarımın yapacağı şey, mutlaka o adımı atanı tepele-mektir.

Şüphe yok ki, arkadaşlar, millet birçok fedakârlık, bir-çok kan pahasına, en nihayet elde ettiği hayat dayanağına kimseyi tecavüz ettirmeyecektir. Bugünkü hükümetin, mec-lisin, kanunların, anayasanın mahiyeti ve hikmeti hep bun-dan ibarettir.”

İşte Atatürk'ün aradığı islâmlaşma bu idi...

Ancak, sosyal mevkilerini, menfaatlerini, gelirlerini kaybetmek istemeyen sözde din adamları bütün yurdu kap-lamıştı... Tekke ve zaviyeler bunlarla doluydu. Üstelik, bun-ları siyasi amaçlar için kullananlar vardı. Atatürk, sert ted-birler aldı. İnönü ise zaten İslâm dininin gelişmeye engel olduğu, istiklâli tehlikeye düşürdüğü düşüncesindeydi.

Dolayısıyla islâmlaşma hedefi bugüne kadar uzadı.

Bugün bile, kendilerini ruhban sınıfı haline getirmiş kimseler varken islâmlaşma nasıl sağlanacak?

Atatürk'ün diğer hedefi de “muasırlaşmak”tı; “batılı-laşmak” değildi. “Hayatta en hakiki mürşit ilimdir” sözünü de bu vesileyle söylemişti.

“Asri olmak, adam olmaktır” diyordu. Ancak, yakın tarihte çağdaş olmayı solcu olmak diye anlatanlar, üçüncü bin yıl başında da kapitalist olmak diye yorumlayanlar var-ken, Atatürk'ün bu hedefine ulaşmış olduğu herhalde söyle-nemez.

Çünkü, “Hayatta en hakiki mürşit ilimdir” sözünün ge-reği yerine getirilmemiştir ki! Halim Yağcıoğlu'nun şiirinde anlattığı “Türk kapsülü”, uzaya Atatürk adıyla gönderil-memiştir ki! Gençler laboratuvarlarda değil, kahvehanelerde sabahlamış veya birbirini boğazlamıştır!

Prof. Dr. Abdurrahman Güzel diyor ki:

“İslâm dini, orijinal şekli ile hem akla, hem ilme, hem de terakkiye açık bir dindir. Ne var ki ilk dönemleri takip eden yüzyıllarda, din esaslarına aykırı olarak, birtakım dar yorumcular, bu dinin niteliğini adeta saptırmışlardır. Türk-İslâm dünyası 12'inci yüzyılda fikir ve düşüncenin doruğuna ulaşmışken, giderek Batı karşısında bu üstünlüğünü kaybet-miştir. Osmanlı devleti neticede ‘hasta adam’ durumuna kadar düşürölmek istenmiştir.

Burada bilhassa Bab-ı Fetva'nın olumsuz tesirlerini kısaca zikretmek lazım. Bazı çarpıcı örnekler:

Uluğ Bey, Ali Kuşçu gibi büyük astronomlar yetiştirmiş bir millet, 1580 yılında Şeyhülislam'ın verdiği fetva ile İstanbul Rasathanesi'ni topa tutarak yıkıyordu. Bunun gibi, II. Mahmut döneminde kurulan modern tıbbiyede, anatomi dersleri ‘İslâm

cesetlerinden yararlanılamaz' şeklindeki bir fetva yüzünden sürdürülemedi. Yine 1831'de İstanbul'a dayanmış olan veba salgını karşısında yürütülmek istenen karantina 'Frenk icadıdır' gerekçesi ile tam yedi yıl yürür-lüğe sokulamıyordu. En büyük felaket matbaa alanında ol-muştu. 1438'de Johann Gutenberg'in, Strazburg'ta yürürlüğe soktuğu matbaa Türkiye'ye 1494'te Museviler tarafından, 1567'de Ermeniler tarafından, 1627'de Rumlar tarafından getirildiği halde, süper güç olan biz, bu matbaayı ancak, 1727 yılında getiriyoruz. Bu hazin bir gerçek."

LAİKLİK TARTIŞMALARI

Rasathane yıktıran, akla dayalı ilimleri ortadan kaldıran, hattatlar geçinsin diye matbaayı yüzlerce yıl benimse-meyen zihniyet, taassup zihniyeti değil midir?

Bugün bile, aynı düşüncelerde olan insanlar yetiştiril-miyor mu? İşte laiklik ihtiyacı bu yüzden doğuyordu.

1924'te çıkarılan Öğretim Birliği yasasıyla tüm eğitim kurumları Millî Eğitim Bakanlığı'na bağlandı. Din İşleri ve Vakıflar Bakanlığı kaldırıldı. Medreseler kapatıldı. Halifelik kaldırıldı. 1927'de din dersleri, Arapça ve Farsça dersleriyle birlikte orta öğretimden çıkarıldı. Köy ilkokullarında hafta-da bir saat din dersi 1940'a kadar sürdü. 1930'da imam-ha-tip okulları kapatıldı. 1933'te ilahiyat fakültesi yerine İslâm İlimleri Enstitüsü açıldı. Bu arada Hristiyanlık propa-gandası sürdüren Merzifon'daki Amerikan Koleji, İzmir'deki Fransız kolejleri de kapatıldı. Ezan, 17 yıl Türkçe olarak okutuldu.

1950-51'de imam-hatip okulları yeniden açıldı. Ezan, yeniden Arapça olarak okunmaya başlandı. 1973'te imam-hatip mezunlarının üniversiteye alınmaları, tartışmalara sebep oldu. 1993'te ise imam-hatip lisesi, mezunlarının, Harp Okulları'na alınıp alınmaması tartışma konusu oldu. Ve alınması engellendi.

Din dersleri ise 1957'de isteğe bağlı olarak yeniden konuldu. 1974'te ahlâk dersleri zorunlu oldu. 1982'de 'din kültürü ve ahlâk' dersleri orta-öğretimde zorunlu oldu. Diya-net İşleri Başkanlığı

anayasal bir kurum olarak Anayasa'da yerini korudu. 1997'den itibaren, kadın devlet memurları ve kız öğrencilerin baş örtüsü kullanmaları fiilen yasaklandı. Türkiye, üçüncü bin yıla bu tartışmalarla girdi...

Katolik kilisesinin yoğun taassubu ve ekonomik haki-miyetindeki Avrupa ise, İslâm'ı çok iyi bilen Luther vasıta-sıyla, Protestanlık mezhebi ile dini bağnazlığı yenmeye başlamıştı. Protestanlar, 16. asırda din hürriyetine kavuş-mak için, Osmanlı idaresini talep ediyorlardı...

Katolik kilisesi, ilmin karşısındaydı. Galileo, idamdan kurtulmak için 'dünya dönüyor' iddiasından vazgeçmek zorunda kalmıştı. Nitekim, Galileo daha 1992 yılında beraat ettirilecekti. İşte laik düşünce,bu sebeplerle doğdu.

Diğer taraftan yüzyıllar süren ve hala de izleri görülen, İngiltere'de devam etmekte olan, din ve mezhep çatışmaları, Avrupa'nın en büyük sıkıntısıydı. Laik zihniyet, bu çatışma-ları mümkün olan sınıra çekti. Herkese, din ve vicdan hürriyeti tanındı.

Devletlerin bir kısmı, din işlerini tamamen dinin veya mezhebin mensuplarına bıraktı. Cemaat okulları kuruldu. Prof. Osman Turan'a göre, hukuken laik olan Fransa ve Türkiye'nin, hukuken laik olmayan İngiltere'den daha fazla vicdan hürriyetine sahip olduğu söylenemez. Fransa'da, din öğretimi devlet okulları dışındadır. İngiltere'de ise devlet okullarında din öğretimi vardır. Ancak öğretim ailenin seçi-mine bırakılmıştır.

İngiltere Parlamentosu'nda Hristiyan milletvekilleri İncil, Yahudi milletvekilleri Tevrat üzerine yemin eder. Demek ki, bir Müslüman milletvekili seçilse, Kurân üzerine yemin edebilir. Fransa'da ise herkes, dinine bakılmaksızın, laik yemin etmek zorundadır. Tıpkı Türkiye'deki gibi.

ABD'de her ilkokulun yanibaşında mini bir kilise vardır ve çocuklar buralarda dini eğitim-öğretim görür. ABD Baş-kanlarının kilisede dua etmesi, umut çanlarını bizzat çal-ması, İncil'e el basarak yemin etmesi ve peder ile birlikte, dünyanın gözü önünde dua etmesi, laikliğe aykırı görülmez. ABD Doları'nın üzerindeki "Biz Allaha güveniniz" ibaresi meşhurdur...

Türkiye'de ise laiklik, din düşmanlığı değil ama, zaman zaman özellikle "İslâm düşmanlığı" şeklinde uygulanmıştır...

Bu durumu destekleyen bir etken de Marksist cereyan-ların ve Avrupa üstünlüğü karşısında yeniden hortlayan aşağılık komplekslerinin meydana getirdiği sosyal psikolo-jiydi. Dini eğitim almayan kitleler, ateist, inançsız yetişmiş-tir. Bunların elinde laiklik, biraz dinsizlik, biraz Hristi-yanlık şeklinde uygulandı. Dolayısıyla, esas amaçtan uzakla-şıldı.

Türkler, İslâm'dan önce kimsenin dini inancına karış-mazdı. İslâm'dan sonra ise İran kökenli taassuba da yüz verilmedi. Türkler'deki dini hoşgörü zaten İslâm'da vardı. Selçuklular ve Osmanlılar da aynı hoşgörüyü devam ettirdiler. Mevlânâ'nın dergâhında değil Hristiyan'a; putpe-reste ve mecusiye bile yer vardı. Fatih, İstanbul'u fethet-tiğinde herkesi ibadetinde serbest bıraktı.

Yavuz dönemindeki Osmanlı-Safavi mücadelesi ise dini görünümlü bir siyasi mücadeleydi. Ancak, hilafetin Osman-lı'ya geçişi, İranlı ve Mısırlı 2 bin bilginin İstanbul'a gelişi ile birlikte, önce düşünce hürriyeti, sonra akla dayalı bilimler ortadan kaldırıldı. Avrupa, Kanuni döneminde Luther ile yeni ufuklara açılırken, Osmanlı, ufuklarını karartacak adımlar atıyordu. Avrupa, skolastik felsefeden kurtulurken, Osmanlı skolastik batağına giriyordu. Matbaanın reddi, Ali Kuşçu'nun rasathanesinin "fetva" ile kaldırılmasına sıra gelecek, bilim süküt edecekti.

Fetva makamı, "Fetva eminliği" adı altında Kanuni döneminde kuruldu. Daha önce Bursa ve İstanbul kadıları fetva vermişti. Ancak, devletin işleri "Divan"da görülürdü. Kanuni ile birlikte, bütün idari, sosyal ve ilmî tedbirler fetva ışığında yürütüldü.

Kanuni, ölümünden sonra vasiyeti üzerine bir sandıkla gömülecekti. Ancak, Şeyhülislam, İslâm'da böyle bir gelene-ğin olmadığını söylüyordu. Kutu açıldı ve görüldü ki, içinde Şühelislam fetvaları vardır.

Kanuni döneminde, öncesinde veya sonrasında bütün fetvaların İslâm'a uygun olduğunu söylemek mümkün değil-dir. Dolayısıyla, fetva makamı, Osmanlı sultanlarının ikti-darı için, halk nezdinde meşruiyet sağlama aracıydı.

Ahmet Ağaoğlu, "Ne Kur'ân, ne şariat kendiliklerinden gelişmeye karşıydı. Yalnız onların taşıyıcısı durumunda olan bazı İslâm şeyhleri ve alimler, kişisel çıkarları uğrunda, Kur'ân ve şariata, medeniyetle uyuşmayan bir biçim verme-ye uğraşmışlardır. Türk

kadınını aşağılayarak, Türk mede-niyetinin ilerlemesine engel olan kuvvet, o köhne ve çürük İran medeniyetidir. Araplar'ın, İran medeniyetinin etkisin-den uzak bulundukları zamanlar ise İslâm kadınının yeri ve dolayısıyla Müslümanlar'ın medeni düzeyi yüksektir..." der...

Akıl yolu terkedilince...

Ancak, gerilemeye sebep olan davranışlar, halktan değil, bizzat münevver sayılan seçkinlerden geliyordu. Taassup, şeyhlerden pirlerden, ulemeden kaynaklanıyordu. Çünkü, hemen hepsi "akıl" yolunu terketmiş, sadece "nakil" yolunu tercih etmişti. Nakiller ise, tarikatların çeşitli etkilerle bozulması yüzünden İslâmla ilgisi olmayan bir yola girmişti.

Fatih'in, Kanuni'nin kanunnameleri, Mecelle, Nizamiye Mahkemeleri ve benzeri hukuki faaliyetler "laik hukuk" yolundaki gelişmelerdi, ancak yetersiz kalıyordu. Çünkü, ilmin sükutu ile birlikte bütün müesseseler çöküş sürecine girmişti.

Prof Osman Turan'a göre, "Araplar ve İranlılar Müslü-man olurken, İslâm'a uyan kültürlerini muhafaza etmekte bir beis görmedikleri halde, münevver Türkler, iyi bir Müslüman olabilme düşüncesiyle, İslâm'a uyan millî kültür mirasını terk etme yoluna girmişti. Bu yüzden İslâmi Türk kültürü, Osmanlı tarihinin azametine ulaşamadı. Bugün bir kısım Türk münevverinin Avrupa karşısındaki davranışları buna benzemektedir. Ancak, Osmanlı döneminde Türkler İslâm dünyasına hakimdi ve İslâm ülkesine sahipti. Bugün ise Avrupa karşısında ne böyle bir hakimiyet vardır, ne de Hristiyanlıkla alakalı bir ülkü bahis konusu olabilir.

Bu yüzden, eski kültür mirasımızı koruyarak Müslü-man olsa idik, bu medeniyet içindeki kudretimiz nasıl daha büyük olmaya aday idiyse, bugün de millî kıymetlerin muhafazası ve işlenmesi sayesinde medeni inkişafımız daha kolay ve kuvvetli olacaktır. Hiç olmazsa Türkiye'de gittikçe artan kültür kısırlaşması ve manevi buhran bizi uyandı-rırsa, teşebbüslerimizi, ilmî bir incelemeye tabi tutmak ve doğru yolu bulmak mümkün olacaktır."

Prof. Turan’a göre, “Türkiye’de laiklik, yanlış anlaşılan ve millî temellerimizi sarsan bir Avrupalılaşıma hareketine karşı kendiliğinden oluşan mukavemeti kırmak hedefini de gütmüştür:

* Din adamları, dini ananeler, ibadet ve mukaddesatın itibarı kırılmış, bunlar alay konusu yapılmıştır.

* Hafta tatili pazar gününe alınınca cuma ibadeti imkânsız bir hale getirilmiştir. Hac kısıtlanmıştır.

* Dinsizlik moda ve propagandası, içki içmeyi dahi ileriliklik belirtisi saymıştır.

* Orduda kaldırılan tabur imamlığı, alay müftülüğü gibi kurumların gerekliliği Kore Harbi’nde müttefiklerin din adamlarıyla birlikte muharebeye girmeleri üzerine hatırlan-mıştır.

* Dini vakıflar ilga edilmiş, din adamları sefil duruma düşürülmüştür. Bazı camiler ibadet harici bırakılmış, okul-larda İslâmiyet aleyhtarı bazı ders ve telkinlerde bulunul-muştur.

* Din düşmanlığını, kendi doktrininin esaslarından biri sayan komünist Rusya hariç, dünyada yeni nesillerini 30-40 yıl kadar dini öğretim ve eğitmeden mahrum bırakmış ve hatta irtica bahanesiyle din aleyhtarı bir telkine tabi tutmuş, Türkiye’den başka tek bir memleket yoktur.

* İmam-hatip liseleri ve ilahiyat fakültesi resmi iddiaya göre talebesizlik yüzünden kapatılmıştır. Komünistler bile bu kadarını Rusya’da yapmamıştı. Çünkü, ilmi ve siyasi ihtiyaçlar için 17 bin din adamı yetiştirmişlerdir. Türkiye’de ise Diyanet kadrosu için bile din adamı yetiştirilmemiş, din müesseseleri tedrici bir ölümle sürüklenmiştir.

* Dolayısıyla, 30-40 yıllık bir baskının kırılması üzerine, bazı irticai vakaların olması normaldi. Çünkü, yeteri kadar din bilgini yoktu ki, halkı aydınlatsın. Ama köy enstitü-lerinde, ülkenin en hızlı komünistleri de yetiştirilebilmişti.

* Kızılalma sembolü haline gelmiş Ayasofya’nın cami olmaktan çıkarılması da millî gururun sarsılmasına yol açtı.

* Laiklik, din aleyhtarlığı şeklinde uygulandığı için muvaffak olamadı. Dini ilim ve kültür kaynakları kurutuldu. Dolayısıyla yeniden hurafeler baş gösterdi. İslâm’dan uzak-laşmış tarikatların cazibesi arttı.

* Taassup ve batıl itikatlar, geriliğin sebebi değil, gerici-liğin neticesi idi. Bu durum anlaşılamadı. İlim geliştikçe, millî kültür yükseldikçe taassup kalkar

* İslâmî ilimler ihmal ve imha değil, ihya edilmeliydi. İslâm ilahiyatı, yeniden kurulmalıydı. Manevi buhran böyle önlenebilirdi. ‘Devrim softalığı’ buna imkân vermedi. Türk-İslâm ülküsü sarsıldı.

* Türk-İslâm ülküsü sarsılınca aydınlar, Türk din adamlarına ve Diyanet İşleri Başkanı’na değil, hristiyan papazlara ve Papa’ya saygı gösterir oldular. Bu aşağılık duy-gusu hristiyan hurafelerini de cazip kıldı. Noel’e sempati göstermekle Avrupalı olmak hevesi uyandırıldı. Noel de bir hurafe idi halbuki...

* Netice itibarıyla, laiklik uygulaması, millî, insanî ve demokratik hakları ihlâl etmiştir. Sol bir taassup yarat-mıştır. Millî birlik ve millî ideoloji sarsılmıştır. Türk gençliği kamplara bölünmüştür. Manevi huzur bozulmuştur. Millî gururumuz bozulmuştur. Aşağılık kompleksi hakim olmuş-tur.”

Medeniyet değiştirmek

Yine Prof. Dr. Osman Turan’a göre “Türkler’in islâm medeniyetine girişleriyle, Avrupa medeniyetine tam intisap teşebbüsleri arasında garip bir benzerlik vardır ki, o da bu girişin her iki medeniyetin buhran geçirdiği zamanlara rastlamasıdır.

Türk Milleti'nin tarihinde, birincisi milli iman ile ger-çekleşen, ikincisinde ise her takım aydınların devlete ha-kimiyeti ve memleketi zorlaması ile dönüm noktasını teşkil eden bu iki medeniyete girişin tablosu şöyledir:

İslam medeniyetine giriş;

- a) İslam medeniyetinin üstünlüğü ile,
- b) Türkler'in siyasi üstünlüğü ve arzuları ile,
- c) İslam dünyasına ve medeniyetine hayatiyet getirmek-le,
- d) Arap ve Acemler'in tersine, milli kültürden daha faz-la uzaklaşmak suretiyle meydana gelmiştir.

Avrupa medeniyetine giriş ise;

- a) Avrupa medeniyetinin üstünlüğü ile,
- b) Avrupa'ya mukavemet edebilmek mecburiyeti ile,
- c) Din değiştirmeksizin, fakat engel sayılan millî tarih, kültür ve İslâmiyet'ten uzaklaşmakla,
- ç) Batı dünyasına tabiiyyet ve manevi buhranla,
- d) Ruslar ve Japonlar'ın aksine, millî kültürden uzakla-şarak meydana gelmiştir.

İslâm medeniyetine girmekle, onu Müslüman ülkelerin buhranlarından kurtarıp asırlarca dünyanın en ileri bir medeniyeti halinde yaşatabildiğimiz halde, bugün Avrupa medeniyeti için böyle bir kudretten külliye mahrum bulun-duğumuzu ve hatta kendimizi kurtarmak değil, tehlikeye bile sokmuş olduğumuzu belirtmek gerekir.

Böyle bir durumda, yegâne kurtuluş yolu, girmek istedi-ğimiz medeniyetin esası olan ilmi zihniyete dayalı, millî bünyeye uygun bir anlayışla, bütün ilim, eğitim ve din mües-seselerimizi yeni bir düzene koyarak, millî kültürün kay-nakları ile Avrupai unsurları, yeni medeniyetin metodları ile kaynaştırmak, uyumunu sağlamak imkânlarını hazırla-maktır. Milletimizin mukadderatında, en ağır sorumluluğu bulunan, yüksek mevki sahibi münevverlerin, ahlâk ve ülkü bakımından, halka nazaran daha üstün bir vasıfta olması gerekirken, daha zayıf ve sarsılmış bir halde bulunmaları, bize medeniyet hamlesi ve kültür gelişmemezin yaratıcı bir istikamette bulunmadığını göstermeye yeter. Türkiye'nin manevi kalesi olmak icap eden üniversitelerimizle yüksek devlet mekanizmasını ve siyasi kuruluşlarımızı gözönüne getirdiğimiz takdirde bu hükmün isabeti hakkında hiçbir tereddüt kalmaz.

Bununla beraber İslâmiyet'in daha millî ve modern bir istikamet alması için bazı kımıldamalar olduğu ve meselâ Kurân'ın Türkçe'ye tercüme faaliyetleri; inkılabın husule getireceği manevi boşluğu doldurmak maksadıyla da Türk milliyetçiliğini, bir tarih ve dil şuuru ile kuvvetlendirme gayretlerini de bu vesile ile hatırlatmak yerinde olur. Bununla beraber bu temayüllerin hakiki gayeleri de belli olmamış veya ciddi bir anlayış ve şuurun mevcudiyeti meydana çıkamamıştır. Cemiyet kanunlarına, ilme ve niha-yet bu teşebbüslere rağmen birçok münevver, inkılabı, adeta din ve milletten tecrit

etmiştir. Fikri kifayetsizlik ve yeni gelişen komünizm, sosyalizm gibi ideolojik temayüller böyle bir hatanın gittikçe yayılmasına sebep olmuştur. Halbuki tarih ve sosyoloji böyle bir cemiyet ve medeniyetin mümkün olamayacağına şahadet ettiği gibi inkılabın da tabiatıyla bu türlü gayri ilmi ve gayri milli mahiyeti de olmamak gere-kirdi. Gerçekten yeni bir medeniyete girerken veya yeni bir medeniyet sentezi vücuda getirirken, yalnız bizim gibi büyük bir tarihi mirasa, yüksek bir harsa ve çok çeşitli kültür hazinelerine sahip bir millet değil, iptidai bir kavim dahi, ancak kendi bünyesine uygun bir terkip yapmak suretiyle yeni bir cemiyet ve kültüre erişebilir veya hiç olmazsa mev-cudiyetini koruyabilir. Bununla Türkiye için Avrupalılaşı-madan kendi kültür ve şahsiyetini yıkan değil, koruyan bir mânâ anladığımızı meydana koyuyor ve aksinin imkânsız veya yıkıcı olduğunu belirtiyoruz.

Avrupa medeniyetine bizden çok uzak ve geri bulunan Japonya'nın bizden sonra onun yüksek ilim ve tekniğini ikti-basta gösterdiği kabiliyeti, bir medeniyet değiştirme hadisesi olmaksızın geri Hindistan'da Nobel mükafatını kazanacak derecede bir Avrupa ilminin kurulmuş olması gibi ders alma-mız gereken vakıaları bir tarafa bıraksak bile, garbi Avrupa medeniyetine manen bizden yakın, fakat bizden çok geri kalmış bulunan milletleri, mesela Ruslar'ı burada gözönüne getirmek ve onların yalnız yüksek bir ilim ve tekniği kurma-larını değil, yaratıcı bir kültür sahibi olurken de Slav hazine-lerinden nasıl faydalandıklarını hatırlamak mecburiye-tindeyiz. Bütün müşkil ve sıkıntıların esasını, hamlelerimizi Avrupa medeniyetinin esas olan ilme nüfuz edip onu Türki-ye'ye nakil ve tesis edecek ve bu ilmin göstereceği yolda bir medeniyet yolu çizecek yerde, şekle ve satha ait taklitlere harcamış olmamız teşkil eder.

Tarih, şekli ve mutlak taklit esasına dayanmış bir kültür ve cemiyetin hayatiyet gösterdiğine dair bir örnek kaydetmemiştir. Tersine, sosyal kanunlar gereği böyle bir hadisenin cemiyetlerin yok olmasına sebep olabileceği, tarihte kaybolmuş, kavimler örneğiyle sabittir.”

Laiklik kargaşası

Bu fikirler ışığında laiklik kavramına yeniden bakacak olursak, bu kelimenin ne anlama geldiği konusunda karga-şanın devam ettiğini görürüz...

Kimine göre, Cumhurbaşkanı'nın, cuma namazını Hacı-bayram Camii'nde kılması laikliğe aykırıdır! Ama Maltepe Camii'nde kılarsa laikliğe uygun olabilir! Kimine göre ise namazın kendisi laikliğe aykırıdır! Türk Milleti hristiyan olsaydı, cumhurbaşkanları, Amerikan başkanları gibi İncil'e el basarak yemin etseydi, umut çanlarını bizzat çalsaydı, yemin töreninde peder ile birlikte "Baba-oğul-kutsal ruh" diyerek dünyanın gözü önünde dua etseydi laiklik bozulma-yacaktı!

Demek ki, istenilen gerçek anlamda laiklik değil, İslâm'dan uzaklaşmaktır. Dinsizlik anlamında sözde laik bir bakışı olanlar, aslında marksizmin etkilediği, inançsız insan-lardır ve bunlar "din devleti gelir de baskı yapar" kor-kusunu taşımaktadır.

Diğer taraftan, kerameti kendinden menkul bir kesim de laikliği dinsizlik sananların, daha fazla korkmalarına sebep olmaktadır. Bazılarına göre, müslüman olup da oruç tutmayan, namaz kılmayanlar cezalandırılmalıdır! Bazıları-na göre "Türkiye Darül Harp ülkesidir, bu devletin kanunla-rına uyulmaz, bu ülkede cuma namazı kılınmaz!" Ancak bunu söyleyenlere her yol mübahtır!

Bu kimseler hala zannetmektedir ki, devlet idaresi din adamlarından sorulur. Halbuki İslâm'da herkes, her aydın Müslüman, en az imamlık yapacak kadar İslâm'ı bilmek durumundadır ve imamlık, kişiye yalnız dini bilgilerinin çok oluşundan değil, toplum içindeki yerinin itibarlı oluşundan dolayı verilir.

Esasen İslâm bilginleri, mesela Ebu Hanife, hiçbir zaman devlet idaresine karışmamış, hatta kendisine teklif edilen Küfe kadılığını kesinlikle reddetmiştir. Hz. Muham-med'in, ilk dört halifenin ve Ebu Hanife'nin kendi meslekleri vardı ve hepsi tüccardı.

İslâm'da din adamlığı, sonradan gelişmiş bir mües-sesedir ve gerçek din adamları bilginlerdir. Maaşlı namaz kıldırma memuru uygulaması ilk defa Hz. Osman zama-nında gerçekleştirilmiştir. 4 halife döneminde, din bilginleri, devlet adamlarının peşinde oyuncak olmamıştır.

Ne Selçuklu, ne Osmanlı din devletiydi. Herkes, inan-cında ibadetinde serbestti. Müslümanların, müslüman gibi yaşamaya devlet tarafından zorlanması da çok nadiren cereyan etmişti.

Devletin felsefesi Türk devlet felsefesi idi, ancak bu durum islama aykırı değildi. Çünkü, İslam'da “örf”e de önem verilir.

Allah insanları “birbiriyle tanışsınlar” diye kabile kabi-le, kavim kavim yarattıysa, bu kavimlerin kendilerine has devletleri de olacaktı ve her devletin kendine göre bir felsefe, geleneği olacaktı. Ancak sonradan, islâmiyetin içine karışmış cahiliye dönemi Arap-Fars gelenekleri, Arap-Fars hurafeleri öyle boyutlar kazandı ki, bunlar Osmanlı'yı perişan etti. Osmanlı, belirli bir tarihten sonra ilim tahsiline önem vermez oldu. İlim gerileyince her alanda gerileme baş gösterdi. Hukuk çöktü, adalet çöktü, ekonomi çöktü, servet dağıldı, güç bitti.

İslâm peygamberi de, 5 halife de, devleti “idare hukuku” kurallarına göre yönettiler. Vali tayin ettiler, komutan tayin ettiler, hakim tayin ettiler. Vali tayin ederken idarecilik ilkelerini, komutan tayin ederken askerlik gereklerini hakim tayin ederken adaleti gözönünde bulundurmaya gayret ettiler. Ve kendi toplumlarının teamüllerini, geleneklerini de hesaba kattılar. Hz. Ali'nin, Mısır valisine yazdığı metin bir hukuk belgesidir. Hudeybiye Andlaşması bir hukuk belge-sidir.

Arapları yönetirken Arap geleneğini hesaba katmak zorundasınız, Farsları yönetirken de Fars geleneğini, ama Türkleri Arap-Fars geleneğine göre yönetemezsiniz.

İşte Türkiye'deki siyasal İslam geleneği mensuplarının bir türlü kabul edemediği ayrıntı budur.

Bugün İngilizler, topluca Müslüman olsa, İngilizce'yi ve İngiliz kültürünü, hukukunu bırakacaklar mı veya bırak-maları mı gerekir, yoksa İslâmiyet'e ters düşen gelenekleri tasfiye edip, gerisini muhafaza etmeleri ve geliştirmeleri mi?

O halde, bu yanlış zihniyeti ortadan kaldırmak için, ön-ce laikliği tanımlamak gerekir.

Laiklik, tarihi açıdan, kilise yobazlığına ve ruhban sınıfının bütün serveti, gücü ve ihtişamı ellerinde tutmasına karşı, toplumun diğer kesimlerinin bir isyanıdır. Ve haklı bir isyandır. Herhalde, laiklik uygulayan İspanya, engizisyon İspanya'sından daha hristiyanıdır. Herhalde laik İtalya, önüne gelen bilim adamını aforoz eden bir Papa'nın İtalya-sından daha fazla hristiyanıdır.

Türk rönesansı

Türkiye’de de “Türk rönesansı” başlamak üzeredir. Ve bundan sonra yetişecek müslümanlar, Ali Kuşçu’nun rasat-hanesini kapatanlardan, hattatların menfaati bozulur diye matbaayı reddedenlerden daha iyi müslüman olacaktır.

Laiklik, öncelikle ilmi rehber kabul etmektir. İlmi ol-mayanın imanı da taklidi imandır. Din ve devlet işleri ise zannedilenin aksine dünya tarihinin hiçbir döneminde birbirinden ayrılmamıştır! Dinler, dünyada uygulanmak için vardır. Ve bütün hukuk sistemlerinin temelinde etik öge veya alt yapı olarak, “din” vardır...

Eğer bir ülkede hukuk yoksa, geliştirilmemişse, insan-lar arası ilişkileri, şirketler arası ilişkileri, devletlerarası ilişkileri nasıl düzenleyeceksiniz?

“Din adamlarının dünyadaki gelişmeleri, bütün incelik-leriyle takip edip anlamaları ne kadar imkânsızsa, dini her gün değişen müspet bilgilerin gereğine göre, kaide, çehre, hüküm değiştiren bir kıymet gibi almak o kadar yersizdir.”

Bugünkü modern astronominin temeli, İslam toplum-larının yüksek medeniyet kurduğu dönemlerde atılmıştır. Kaynak İslam’dır diye, rasathane kurulmasın mı? Uluğ Bey’in rasathanesi neden Semerkant’ta mahzun kaldı? Ali Kuşçu’nun rasathanesi neden 1580 yılında şeyhülislam fet-vası ile kapandı? Demek ki, bilime aykırı olan Kurân veya İslam değil, “akıl”dan, düşünmek ve anlamaktan yoksun, sözde bilginlerdir.

Veya bütün tıp, maliye, iktisat, hukuk, fizik, kimya, biyoloji, genetik gibi bilimleri, ayetler veya hadislerde izah edilmiş bulmak isteyenlerin İslama hizmet ettiklerini söyle-yebilir miyiz? İslâmda kadın-erkek her mümine ilim tahsil etmek farz değil midir? Eğer, tahkiki iman gerilemeseydi, modern hukuk ve bilimleri Türkler geliştirecekti. Batı dün-yası, nispeten Decartes ile tahkiki iman yoluna girdi. Zaten Luther’in protestanlığı da islâm etkisindeydi. Marko Polo, ilmi Çin’e kadar gidip aramıştı. Hem de Kubilay Han zamanında. Batı’nın geliştirdiği kavramların tamamı, islâma aykırı değildir ki. İnsan Hakları Evrensel Beyannamesi, yüzde 90 oranında Hz.

Muhammed'in veda hutbesinden alın-mıştır. Şimdi, o hutbe dünya hukukunun baştacıdır. Demek ki, din ve dünya işleri birbirinden ayrılamıyor.

Ancak, devleti kim yönetecek? Her biri kendi dalında uzman profesyonel yöneticiler mi, yoksa din adamları mı? İşte laiklik tanımına burada ihtiyaç var. İlkel dinlerin ortaya çıkış dönemlerinde din adamları, aynı zamanda hukukçu idiler. Çünkü, uygulanacak hukuku yalnız onlar biliyordu. Din bilgini de onlardı.

Sonra gelişen, Roma hukuku, Yunan hukuku, Anglo-Sakson hukuku veya İran hukuku da dini kaynaklıdır. Mukbil Özyörük'ün sorduğu gibi, "Ceza hukukçularının 'tabii suç' dediklerinin İslâm dini dışında kalmış olanı var mıdır?"

Bir şey hukukta suçsa, dinde günahdır. Daha doğrusu dinde günahsa, hukukta suçtur. Batı hukukları da böyle doğmuştur.

Demek ki, "Laiklik bir hukuk meselesidir" ama, dinden kaynaklanmayan bir hukuk da yeryüzünde zaten yoktur! Hukukun temeli din ve töredir.

Türk hukuk sisteminin Batı'dan alınması ise bir mecburiyetten kaynaklanmıştır. Çünkü, içtihat kapıları kapanınca İslâm toplumlarında hukuk da yerinde saymıştır. Tanzi-mattan itibaren ve Cumhuriyet döneminde, Batı hukuk sis-temleri çok az değişikliklerle kabul edilmiştir.

Hukukun genel ilkeleri ise modern devlet kavramı var olduğu günden beri pek değişmemiştir. "Cezaların şahsiliği" ilkesini değiştiremezsiniz. "Kanunsuz suç olmaz, kanunsuz ceza olmaz" ilkesini, küçük takdir yetkileri dışında değiştiremezsiniz. Ancak dün çevre suçu yoktu, bugün var. Dün uzay hukuku veya internet hukuku yoktu, bugün gelişi-yor, yarın kesin kuralları olacak. Bunları, çeşitli tartışma-lardan sonra kim tespit edecek? İlim adamları değil mi? İşte laiklik budur. Siyasetçiler ve hukukçular, bilimsel kabuller üzerine karar verirler.

Zaten bütün davranışların temelini dini kurallar belir-ler. Bunun farkında bile olunmaz. Bütün evrensel kanun-ların temelinde de dini gayeler vardır? Kimse bunu gündeme getirmez! Devlet, kendisini din bilgini zanneden cahillere de bırakılamaz, din düşmanlarına da. Dinde aşırı gidilemeye-ceği gibi, rejimde de laiklikte de aşırı gidilemez. Gidilirse, her ikisi de yobazlık olur.

İlk çözüm, “hukuk devleti”ni güçlendirmek, bunu ilmin rehberliğinde yapmaktır.

Türkiye Cumhuriyeti, elbette hukuk devleti olacaktır ve hukuk, çağın, günün icaplarına göre değişecektir. Genel hukuk ilkeleri korunacaktır.

Ancak, milletin çocuklarının okullarda milletin dinine göre eğitim-öğretim görmesi gerekmektedir. Fakat, maalesef bugün bile, yetişen din bilginlerinin çoğunluğu Arap gele-neklerini din zannediyor! Durum böyle olunca, dindar olma-yı, hukuka karşı ya da Arapçı-Farsçı olmakla özdeşleştiren nesiller ortaya çıkıyor. Yahut bu nesiller Türklüğünü unuta-rak Arap gibi düşünüyor, Arap gibi davranıyor, veya Fars gibi veya milliyetsiz haymatloslar gibi...

İmam-hatip veya baş örtüsü tartışmaları da bu yüzden bitmiyor. Yoksa, aslında ilkokullardan itibaren, herkes kendi ailesinin inancına göre bir din kültürü almalı ve din adam-ları en az “İlimler Akademisi” mezunu olmalı. İlimden habersiz insanlar, dini nasıl öğretebilir?

Bütün okullarda millî kültürle birlikte, dini eğitim de çağdaş bilimlerle de öğretilir. O zaman, millî, dinî ve insa-nî idealleri birbirine aykırı gören değil, birbiriyle bağdaş-tıran nesiller ortaya çıkar. O zaman, Türklüğün yeni dünya düzeni yarı yarıya kurulmuş demektir.

Diyanet İşleri ise bilim adamlarınca takviye edilmelidir. Çünkü, din işleri, her biri bir tarafa çeken çeşitli anlayış-ların, cemaatlerin eline kalırsa, toplumun paramparça olma-sı kaçınılmazdır. Diyanet İşleri, İsmet Bozdağ’ın, Süleyman Demirel’e teklif ettiği “İslâm Akademisi” fikrine sahip çıkmalıdır. (Diyanet İşleri Başkanlığı, bu projeyi ele aldı, ancak geliştiremedi.)

Din işleri, cemaatlerin elinde kalmaya bugünkü gibi devam ederse devlet içinde devletçikler doğar. “cemaat devleti” olur bunlar. Laikliği savunurken Diyanet İşleri Baş-kanlığı’nın kaldırılmasını önerenler, bu parçalanmayı, de-mokrasinin gereği sayamazlar. Ve bu ülkede, halka vaaz veren, hutbe veren bütün din adamları en az doktora yapmış olmalıdır. İlkokul, lise, veya üniversite tahsiliyle din adamlı-ğı olmaz. İslâm Akademisi bunun için şarttır.

Kimileri, Batılı anlamda iki tür laiklik olduğundan bahisle, Türkiye’nin laikliği “jakoben” anlayışla uyguladığını söylemekte ve gerçek laikliği ise devleti ve camiye ayırıştır-makta bulmaktadır. Bu

görüşü, bugüne kadar en iyi ifade edenlerden birisi Hadi Uluengin'dir...

Batı için geçerli, ancak Türkiye için büyük ölçüde geçer-siz kabul ettiğimiz bu görüş, Hadi Uluengin tarafından şöyle ortaya konulmuştur:

“Laiklik düşüncesi, 1789 Fransız Devrimi ile kurumsal-lık kazanmıştır. Ancak, bu düşüncenin uygulanış biçimi derin görüş ayrılıkları yaratmıştır.

Radikal jakobenler ve lider durumundaki Robespierre, dini devlet tahakkümü altına sokan yaklaşımı sahiplenmişler, ceberrutluk yapmışlardır.

Söz konusu yaklaşım, siyaset felsefesinde, Türkçe'ye laikperestlik olarak çevirebileceğimiz laikarlık deyimini altın-da girmiştir.

Ilımlı jirondenler ve onların önderi Danton ise dini ruhbanlara; devleti de siyasetçilere teslim eden gerçek, laik düşünceyi savunmuşlardır.

Laiklik ile laikperestlik çelişkisinin özü burada odak-lanmıştır...

Kemalist devrim ise laikliği değil laikarlığı seçmiştir.

Jakoben dürtüyle, dini kendi siyasetinin kontrolü altına sokmuştur.

Devleti ve camiye laik anlamda birbirinden ayırtırmış-tır. Şeyhülislâmın yerine diyaneti atamıştır. Cumhuriyet, resmi bir din ideolojisi üretmiştir.

Bu arada, imparatorluktaki belki tek sivil örgütlenmeyi oluşturan tarikatları kapatarak, toplumun geleneksel nefes borularını tıkamıştır.

Şüphesiz, Müslüman bir dokudaki bu köklü dönüşüm, Kemalist devrimin belki o zaman yapmak zorunda olduğu zaruretlar arasında yer almıştır. Dolayısıyla, cumhuriyet laikarlığını nispi ölçüde anlayışla karşılamak gerek-mek-tedir...

Fakat, dindarların böylesine bir mağduriyete tepkisini de en az o kadar anlayışla karşılamak gerekmektedir. Üste-lik, baskıyla gerçekleşmiş bir radikalizmin, ona zıt bir radi-kalizm yarattığını da kabullenmek gerekmektedir. Bu yüz-den, şimdi tartışılması gereken

konuyu, cumhuriyet laikar-lığının artık Türkiye’de gerekli ve mümkün olup olmadığı sorusu oluşturmaktadır.

Çünkü yeni toplum, yeni bir din-devlet ilişkisine ihtiyaç duymaktadır.

Söz konusu ilişkinin ise gerçek anlamda laiklik olması dayatmaktadır.

Kuşkusuz, dindarların bu tür bir ilişki için güvence vermesi gerekmektedir.

Ama laikperestlerin de, etkin azınlığın hırçın tantana-sından uzak, aynı güvenceyi bütünüyle kabullenmesi gerek-mektedir...”

Yazar, gerçek laiklik olarak dini ruhbanlara, devleti siyasetçilere teslim eden ve ABD’de uygulanan, Amerikan tipi laiklik anlayışını savunmaktadır.

Aynı yazar, “Müslüman kültürden toplumlarda Batılı anlamda bir laiklik olmamıştır. Belki bunun sebebini, hıris-tiyanlıktaki (Sezar’ın hakkı Sezar’a, İsa’nın hakkı İsa’ya) formülünün islâmda bulunmaması teşkil etmiştir” diyor...

Türk tipi laiklik

Yazarın gözünden kaçan veya gözden kaçırdığı gerçek ise, hıristiyanlığın ruhban sınıfına dayanması; islamda ise ruhbanlığın, “Allah’a şirk koşmak” la eş anlam taşımasıdır. İslâmda ruhbanlık yoksa, "din cemaatlerin, devlet de siyasetçilerin" denilebilir mi? O halde Türk tipi laiklikte, jakobenliğe de jirondanlığa de yer olamaz. Bu sebeple, ilmi rehber kabul eden ve bütün halkı kucaklayan yeni bir Türk tarikatı ortaya çıkmadıkça, eski tarikatların dejenere olmuş, islâmın özünden uzaklaşmış şekillerine, Türk Devleti’nin teslim olması beklenemez. Tabii masonluk tarikatına da...

Dolayısıyla, Diyanet İşleri Başkanlığı, islâmın yanlış öğretilmesini; Türkler’in ve Türkiye Cumhuriyeti’nin aley-hine cereyanlara dönüştürülmesini elbette engelleyecektir. Ancak, bir akademi kurulması halinde, burada bilimsel araştırmalar çerçevesinde yetişecek din adamlarının bilimsel yaklaşımları, öğretileri toplumu sardıkça, islâm, Mehmet Akif’in özlediği gibi “asrın idrakine” söyletildikçe, ortada problem kalmayacaktır.

Ama Türkiye’den dinin, şimdiki cemaatlere ve onların ruhbanlarına teslim edilmesi düşünülemez.

Bu cemaat önderlerinin hiçbiri gerçek anlamda bilim adamı değildir. Bilim adam olmayanlar din adamı da ola-maz. Bunlar dini hayatı veya toplumu düzenleyemez. Din, bu insanların inhisarında değildir.

Türkiye, Hazreti Ali kadar değil ama, ona yakın “ilim kapısı” insanlar yetiştirse bile, bu insanlar, sadece “otorite” kabul edilebilir. Aksi halde dinin temeli sarsılacağı gibi, Türkler’in millî varlığı da tehlikeye girer.

Demek ki, Amerikan tipi laiklik, Türkiye için çözüm değildir. Bunun yerine, Türk tipi yeni bir laiklik anlayışı geliştirmek mümkündür.

Yoksa, tıpkı Amerika’da olduğu gibi, Türkiye’de de Hasan Sabbah’ın haşhaşinleri gibi tarikatların ortaya çık-ması kaçınılmazdır. Veya, İran tipi terör örgütleri çıkar ortaya. Çıkıyor da...

Çözüm “ilim”dir. “Din”de de ilim... Bu, islâmın da ge-reğidir. Bir “islâm akademisi” kurulduktan sonra, yetişecek din bilginlerinin oluşturduğu bir Diyanet İşleri Başkan-lığı’na bilimsel ve idari bir özerklik kazandırılabilir. Bu durumda kimse, devletin, dini baskı altına aldığını ileri süremez. Çünkü din bilginleri, hem akademiye bilimsel özerkliğe sahip olacaklar, hem de Diyanet İşleri’nde görev aldıklarında bu kurum, idari özerkliğe kavuşacaktır. Ama, yine devletin bünyesinde.

O zaman, her önüne gelen, kendi kuruntularını islâm diye anlatamayacak; Diyanet İşleri Başkanlığı ve islâm akademisi, milletin gönlünde taht kuracak, devlet-millet, aydın-halk kaynaşması sağlanacaktır.

O zaman kimse dini siyasete alet edemeyeceği gibi siyaseti de dinsizliğe alet edemeyecektir. Kimse, Türkler’in müslüman bir millet olduğu gerçeğini gözardı edemeyecek ama, kimse de Hasan Sabbah yöntemlerine başvurup islâm adına konuşamayacak veya kimse Türk çocuklarını, islâm adına, kendi milliyetinden uzaklaştıramayacak, pasifleşti-remeyecektir.

Dikkat edilecek en önemli husus ise Türk Milleti’ne islâm dinini anlatacak olan din bilginlerinin, Türk soyundan olmasıdır. O zaman

kendi menfaatlerine göre, Türk çocuğu-na islâmi kılıfla bir sürü yanlış bilgileri öğretenler olmaya-cak, millet, kendi bilginleri tarafından irşad edilmiş ola-caktır...

Laiklik konusunda bir diğer tartışma da, “Kişiler laik olmaz, devletler laik olabilir” görüşü üzerindedir.

Bir defa Kur’ân, devleti düzenlememiştir.

Kuran’da ceza hukuku, medeni hukuk ve miras hukuku ile ilgili önemli hükümler var olmakla birlikte, mevcut hukuk normlarının tamamının islâma aykırı olduğunu ise kimse ileri süremez. Aykırı olanlar tabii ki vardır. Osman-ı’nın son döneminde hukuk, teknolojinin gerisinde kalmıştır. Cumhuriyetle birlikte Avrupa kanunları pek az değişiklikle kabul edilince de bazı uyumsuzluklar ortaya çıkmıştır.

Peki, bugünkü hukuk tamamen islâma uygun olsa, hakimlik mesleğini kimler yapacaktır? Hakimlik, imamlara veya müftülere mi verilecektir? Bu anlayışla, mübaşirliği de müezzinlere vermek gerekir! Peki avukatlığı, savcılığı, adli kolluk görevini kim yapacak?

Demek ki, bir hukuk sistemi olacak.

Türkiye’de hukuk sisteminin öngördüğü normların, islâma aykırı olmaması idealdir ama, islâm’da halen tartışmalı olan meseleler, hukuk normuna nasıl dönüştürülecektir?

Mesela, 4’e kadar evlilik izni, olağanüstü şartlar için verilmiştir. Türkler ise böyle bir dönem yaşamamıştır. Türk-ler’in islâm öncesi evlilik anlayışı ve evlilik kurumu islâma uygundur. Türkler’de “cariye” yoktu. Bu kurum, islâm öncesi Araplar’ın cinsel sapması yüzünden doğmuştu.

Şimdi, carie kurumu, Araplar’da var diye, yeniden meşrulaştırılabilir mi?

Türk töresi, zaten slâma uygundur. Kölelik de Türk-ler’de yoktu. Ama, Arap, Fars, Roma ve Yunan geleneğinde kölelerin sayısı, normal vatandaşların sayısından 10 kat fazlaydı. İslam, köleliği tedrici olarak kaldırdı. Türkler ise sonradan Arap-Fars geleneklerinin islâma rağmen yaşaması yüzünden köleliği öğrendi. Cahiliye dönemi alışkanlıkları İslâmi etiket altında Türkler’e de yerleşti. Halbuki bunların islâmı alması yoktu. İslâm, bu tür çirkin gelenekleri ortadan kaldırmak için gelmişti.

Amerika’da köleliğin kaldırılması ancak iç savaş ile gerçekleşti. Osmanlı ise bir emirname ile köleliği kaldırdı. İstanbul gibi kozmopolit merkezler dışında kölelik kurumu Türkler arasında barınmamıştır. Ama, köleliği kanunen yasaklamak için “Batı örneği”nin ortaya çıkması gerekti. Demek ki, neyin Arap-Fars geleneği veya cahiliye dönemi geleneği; neyin islâmın gereği olduğu ayrımını iyi yapmak gerekir.

Bugün, bir hukuk sistemi olmadan toplum halinde yaşamak mümkün değildir. Hukuk olunca, hukuk adamları da olacaktır. Bu durumda, hukuk düzenine karşı olmanın hiçbir dayanağı yoktur. “Hukukun üstünlüğü”, dinlerin ortadan kaldırılması demek değildir. İnsanlararası ilişki-lerde, hukuk üstün olmayacak da ne olacak? İslâmın da gereği, adalet değil midir? Hukuk olmadan adalet nasıl sağlanır?

Kurân’da bildirilen hukuk normları, çok belirgin konu-lardadır. Zaman içerisinde değişen şartlara göre içtihatlar oluşmuştur. Ancak içtihat kapısı kapanınca, ilim de sükût etmiş, hukuk da sükût etmiştir. Her türlü mesele fetva ile çözümlenmek istenmiştir.

İçtihat kapısı kapanmasaydı, ne Osmanlı geriler, ne de bugünkü teknolojik gerilik ortamı doğardı. Çağdaş hukuku, elektroniği, bilgisayar ve uzay teknolojisini, genetiği Türkler geliştirebilirdi. Üstelik bu başarılar islâma da malolurdu. Ancak, şimdi gerilik islâma malediliyor. Gerilik islâmdan değil, islâm adına hareket eden menfaatperestlerden kaynaklanmıştır. Kurân’daki islâm öğretilseydi, verilen birçok fetvanın veya alınan birçok kararın, dinle ilgisi bulunmadığı ortaya çıkacak, şeyhülislamı rasathane kapatama-yacak, kimse matbaaya gavur icadı diye direnemeyecekti. Burada, Kuran’ın son yüzyıla kadar matbaada basılmasının neden yasak olduğu akla getirilmelidir.

Bugün bilgisayarın gelişmesiyle birçok insan işsiz kalı-yor, yeni teknolojiye ayak uyduramayanlar geride kalıyor. Ama kimse bilgisayara karşı çıkamıyor değil mi? İşte, Türk toplumunun, matbaayı reddeden anlayıştan, bugünkü anla-yışa ulaşması kolay olmamıştır...

İbadetlerle ilgili olarak belirtmeliyiz ki, namaz kılıp kılmamak, oruç tutup tutmamak, hacca gidip gitmemek kişinin kendi şahsi ibadeti ile ilgili bir mesele olduğu, doğrudan kişiyi ilgilendirdiği halde, bir müslümanın, diğer müslümanı ibadete zorlaması, mümkün değildir.

Zaten, bir müslüman, kendi isteği ile ibadet etmiyorsa, onu ibadete zorlamak, riyakarlığa zorlamaktan başka nedir?

Ancak, zekat toplumu ilgilendiren bir meseledir. Zekatın verilip-verilmemesi, vereni yahut vermeyeni, diğer taraftan alanı veya alamayanı da ilgilendirir. Dolayısıyla, ülkenin hukuk düzeninde belirli normlarla tespit edilmek kaydıyla, zekat, kişinin kararına bırakılabılır. Zekat, bugünkü modern sistemlerden daha da üstün bir sosyal güvenlik kurumudur.

Bu değerlendirmeler sonucunda laiklikle ilgili şu tanımı yapabiliriz:

Bir insan, kendi inançlarını veya inançsızlığını, zorla başkasına kabul ettirmek, kendi dininin kurallarını; kendi dininden olan veya başka dinden olan insanlara zorla uygulamak istemiyorsa, herkesin inancına göre; fakat toplumun diğer kesimlerine zarar vermeden yaşamasını öngören bir bakışa sahipse, kişi olarak laiktir; o insanların devleti, herkesin inancına göre yaşayabileceği şartları gözönüne alarak; dinde de aklı ve ilmi rehber kabul etmişse, din ve vicdan hürriyetini yazılı ve fiili olarak hukuki teminat altına alınmışsa, sistem, yönetimde emaneti ehline verecek bir süzgece bağlanmışsa, o devlet hukuk devletidir, o devlet laik devlettir.

Türkiye’de halkın büyük bir bölümü, yukarıdaki tanıma uygun bir anlayışa sahiptir. Hem müslüman, hem de laiktir. Laik olmayanlar, gerçekte dindarlar üzerinde baskı kuran “sol taassup” sahipleridir. Sağda da, İran ve Arap tesiriyle “dini baskı rejimi” özleyen kitleler vardır. Bunlar da, devrim softalarına “bahane” olmaktadırlar. Kurân’ı Kurân’dan değil, bağlı oldukları kişilerin yorumlarından dinlemekte ve sözde öğretmektedirler. Kurân’ın apaçık ayetleri karşısında kendi zekâlarına güvenememektedirler.

Devlet ise müslüman bir milletin devleti olduğu, ülkede pek az hristiyan ve yahudi yaşadığı halde, hristiyanlara pazar gününü, yahudilere cumartesi gününü tatil etmiş, inançları gereği cuma namazı vakti işini gücünü bırakıp cemaat olarak cuma namazına gitmesi gereken müslüman halka, adeta cuma namazını yasak etmiştir! Laiklik sadece hristiyan ve yahudiye göredir. Müslüman Türkler’e laiklik çok görülmüştür! Devletin, dini tahakküm altına almasının en açık örneklerinden biri budur. Bu durumun “laiklik” ile izah edilebilirliği yoktur. Bunun adı hristiyanlaşma veya yahudileşmedir. Bugün,

evrensel hukuk kurallarına göre, hiçbir müslüman, cuma namazı vakti çalışmaya zorlanamaz. Bu bir manevi işkencedir, zulümdür.

Cuma namazına alalecele giden devlet memurları horlanmış, “takunyali” diye aşağılanmış. Ama, pazar günü kiliseye, cumartesi günü sinagoga gidenlere kimse böyle bir saldırıda bulunmamıştır. Bunun adı laiklik değil, olsa olsa yobazlıktır.

İslâmiyet, kara çarşaflara bürünmek, peçe takmak olarak da yorumlanmamalıdır. Dini otoritelerin, kara çarşaf ve peçenin, islâmı alakası olmadığını, bunların Araplar’a ve Farslar’a Bizans’tan geçtiğini açıkça ortaya koyması gerekir. İslâm, kadını evine hapsedmemiştir. Hazreti Hatice bir iş kadını idi. Hz. Muhammed de evlenene kadar onun işlerini takip etmişti. Hazreti Ayşe, Cemal vakasında ordu komuta-nıydı. Yine, Uhud Savaşı’nda gazilere su verirken, düşman askeri ilerleyince eline bir kılıç alıp, Hz. Muhammed’e kendi-sini siper eden Nesibe Hatun, tam bir askerdî.

İslâmda sadece zina eden kadınların eve kapatılması söz konusudur. O da, “Allah, onlara bir yol gösterinceye ka-dar.”

İslâma göre erkekler, evin geçiminden sorumludur. Kadınlar da “eşleriyle uyum sağlamaktan ve Allah, onların hakkını nasıl korumuşsa, kocaları yanlarında olmasa da iffetlerini korumak”tan sorumludur.

Bugün hangi kadın, evini geçindirmekten aciz bir erkekle evlenmeyi kabul edebilir veya evliliğini sürdürebilir? Ve, kendisi yokken, iffetini korumayan kadına, hangi erkek tahammül edebilir?

Zoraki islâmlaştırma siyaseti ise islâmda yoktur. Yavuz Sultan Selim ile müftüsü Zenbilli Ali Efendi arasında geçen “islâmlaştırma” ile ilgili olayı bakınız, Prof. Dr. Osman Turan, Bedayi ve Hammer’den nasıl nakleder:

“Padişahın bütün hristiyanları islâm yapmak teşebbü-sü daha büyük olup bu da büyük müftünün teşebbüsü ile durdurulmuştu. Filhakika islâm ve cihan hakimiyeti mefkû-resiyle çırpınan büyük hakan: ‘Bütün dünyayı fethetmekten veya milletleri islâma getirmekten hangisi daha makbûldür’ diye müftüye sorar. Zenbilli Ali Efendi milletlerin müslüman olmalarının Allah’ın rızasına daha uygun bulunduğu fetva-sını verir. Bunun üzerine Yavuz bütün hristiyanların müs-lüman ve kiliselerin cami yapılmasını vezirine emreder. Müf-tü, tatbikattan önce, bundan haberdar olunca Kurân’ın cebri din

değiştirmeye cevaz vermediğini (Lâ ikrah fi'd din), bu-nun Fâtih Sultan Mehmed'in fermanına da uygun bulun-madığını, dini ve hukuki bakımdan bu teşebbüsün meşrû olamayacağını ve fetvasının bu mânâda verilmediğini beyan etti. Böylece padişah da çok arzu ettiği bir islâmlaştırma teşebbüsünden vazgeçmeye mecbur kaldı.”

CUMHURİYETİN TEMELİ ATILIRKEN YAŞANAN İDEOLOJİK SIKINTILAR...

Kurtuluş Savaşı'nın Doğu Cephesi Komutanı Kazım Karabekir'in anılarını topladığı kitap, sakladığı bir nüsha hariç yakılmıştır. Kendisi de başka gerekçelerle tutuklanmış, yargılanmıştır...

İsmet Bozdağ'ın hazırladığı “Paşaların Kavgası” ve “Paşaların Hesaplaşması” kitaplarında, Karabekir'in anıları yeniden yayımlanmıştır:

“İstiklâl Savaşı'nda Mustafa Kemal Paşa'nın Batı Cephesi'ne Kazım Karabekir Paşa'nın Doğu Cephesi'ne komutan olmak için anlaştıkları, sonra Karabekir'in Mustafa Kemal'e biat ettiği malûmdur. Ancak, Mustafa Kemal'in, zaferden sonra, kendisine en önemli rakip gördüğü Karabe-kir'i suçladığı ve tutuklattığı, yargılanmasını sağladığı bili-nen olaylardır.

Denilebilir ki, gerek İstiklâl Savaşı sırasında, gerekse savaştan sonra, Cumhuriyet'in ilanı ve birkaç yıl sonrasına kadar, Mustafa Kemal'i bazı hatalara düşmekten Kazım Karabekir kurtarmıştır. Mustafa Kemal, Karabekir'in sözle-rine büyük önem vermiş, ricalarını kırmamıştır. Ancak, Mustafa Kemal, Karabekir'i dışladıktan sonra hatalarını yüzüne karşı söyleyebilecek medeni cesarete sahip kimse bulamamıştır.”

İsmet Bozdağ özetle şöyle diyor:

“Kendi ifadelerine bakılırsa; Kazım Karabekir, çoğu Türk aydınının, ümitsizlik çukuruna düştüğü ve çareyi, Amerikan mandasında gördüğü hazin günlerde, millete ve orduya güvenmekten başka çare olmadığını ilk farkedene paşalarımızdan biridir, belki de ilkidir. Çünkü yine kendi ifadesine göre, Cafer Tayyar Paşa'yı uyaran da, Ali Fuat Cebesoy'u Batı Anadolu'ya tayin ettiren de, Mustafa

Kemal Paşa'yı, İstanbul'da kalıp, kabineye girerek çareler aramak yerine Anadolu'ya geçip silahlı bir mukavemet kurmanın en çıkar yol olduğuna inandıran da kendisidir. Mustafa Kemal Paşa'nın Anadolu'ya geçtikten sonra, Amasya'da, Ali Fuat Paşa, Rafet Paşa ve Rauf Bey'le birlikte üç gün, üç gece süren görüşmelerden sonra vardıkları, gerekirse Bolşevik olmak kararının yayınlanmasını engelleyen Karabekir Paşa'dır.

Erzurum Kongresinde, Mustafa Kemal Paşa'yı başkan seçtirmemek için yaratılan akımın karşısına çıkan ve onun kongre başkanı olmasını sağlayan Karabekir Paşa'dır.

Mustafa Kemal Paşa'nın, İstanbul'a dönmesinin isten-mesi üzerine paşanın askerlikten istifa ettikten sonra, en yakın arkadaşları kendisini terk ederken ve bu saatlerde Karabekir'in gelip kendisini tutuklayabileceğini düşünür-ken; ordusunun ileri gelenleriyle gelip önünde tek mil veren ve 'Hepimiz, emrinizdeyiz Paşa Hazretleri' diyen, Karabekir Paşa'dır.

Sakarya Savaşı sırasında, savaşın kaderi ortada ve düşmandan yana ağırlıklı sallanırken, elindeki en değerli askerlerini bu ölüm kalım savaşına gönderip, zaferin sağlan-masına destek olan, Karabekir Paşa'dır.

Mustafa Kemal Paşa, bu hizmetleri büyük bir adaletle değerlendirmiştir. Bu yüzden Kurtuluş Savaşı'na katılan bütün paşaların üstünde bir yakınlıkla kendisini hoş tutmaya çalışmış; ileri sürdüğü fikirleri dikkatle dinlemiş, çoğunu benimsemiş ya da benimser görünmüş, kendisini kırmamak, onu darıltmamak için büyük bir özen göster-miştir.

Mustafa Kemal Paşa da, Kazım Karabekir Paşa da, Batı uygarlığı yanlısıdır. Hatta her iki Paşa, Türk kültürünün korunması, Batı'dan, sadece teknoloji ve bilgi transferleri yapılmasını istemektedirler. İki si de, hilafetin kaldırılması gerektiği noktasında, birleşmişlerdir. Aralarında tek bir fark vardır: Karabekir Paşa, keskin çizgilerle düşüncesine yapış-mıştır. Gazi Paşa, daha yumuşaktır. İki si de, biri doğuda, Ermeniler'e karşı; biri Büyük Taarruz'da, Yunanlılar'a karşı 'Ters Cephe' oyunu oynamışlardır.

Daha pek çok benzerlik sıralayabiliriz. Fakat 'İktidar iki kişilik değildi!' Öyleyse, birinden birinin ortadan kalkması zorunluydu! Bu

yüzden bu iki candan arkadaş, bir yerde ayrıldılar, birbirlerinin karşısına geçtiler ve sonunda biri tepede kaldı, diğeri tepelendi!

Gazi'nin çevresi değişiyor

Karabekir Paşa'ya göre Cumhuriyetin ilânından hemen önce, 'İslâmiyet, gelişmeye engeldir' diyen insanlar 'İstiklâl Harbi'ndeki fedakâr ve feragatli arkadaşlarıyla Gazi'nin arasına giriyordu. Her gün yeni yeni insanlar geliyor ve Gazi'nin etrafına yerleşiyordu.'

Karabekir Paşa anlatıyor:

'Diğer taraftan da Ankara'da yeni bir hava esmeye başladı, islâmlık-terakkiye mani imiş! Halk fırkası lâdini ve lâahlaki olmalı imiş! Macarlar ve Bulgarlar gibi ufak milletler bizim gibi, Almanya tarafında bulunarak mağlup oldukları halde, istiklâllerini muhafaza ediyorlarmış. Mede-niyete girmişlerdir. Türkiye, islâm kaldıkça, Avrupa ve hele İngiltere müstemlekelerinin çoğunun halkı İslâm olduğun-dan, bize düşman kalacaklarmış! Sulh yapmayacaklarmış!'

Karabekir Paşa'ya göre, bu kanaatin sahipleri Tevfik Rüştü Aras ile Mahmut Esat Bozkurt idi. Fethi Okyar da bu kanaatteydi...

18 Temmuz 1923 günü Ankara istasyonundaki 'kalem-i mahsus' binasında anayasa çalışmaları yapılmaktadır. Din konusu tartışılmaktadır. Karabekir Paşa'ya göre, Mustafa Kemal Paşa, sadece dinlemektedir... Diğerleri ise islâmiyetin terakkiye mani olduğundan söz etmektedir. Karabekir Paşa, bu fikirlere karşı çıktığını, tartışmanın 'hararetlenmesi' üzerine Mustafa Kemal Paşa'nın konuyu orada kapattığını söylemektedir.

Mahmut Esat Bozkurt ise, Atatürk İhtilâli adlı kitabında, 'O toplantıda, dinle devlet işlerinin birbirine ka-rışmasının Türk Milleti'nin felâketine sebep olduğunu ileri sürmüştüm. Yalnız bizim değil, hatta Roma devletinin dahi çöküş sebebinin Hristiyanlık olduğunu iddia etmiştim. Karabekir, fikirlerime asabiyetle hücum etti' demektedir.

Bozkurt, Fethi Okyar'ın 'Canım böyle şeyleri karıştır-mayalım. Biz ihtilâlcı mi yoksa devlet idarecileri miyiz?' dediğini, Atatürk'ün ise, 'zamanı gelir' diyerek maddeyi pro-jeden kaldırdığını söyler...

Karabekir Paşa, bu fikirleri İsmet Paşa'nın Lozan'dan getirdiğini iddia eder. Karabekir anlatıyor:

İsmet Paşa, 'İslam kaldıkça istiklalimiz tehlikededir' diyordu

'İsmet Paşa, Macarlar ve Bulgarlar'ın aynı saflarda İtilaf devletlerine karşı harp ettikleri ve mağlup oldukları halde, istiklâllerini muhafaza etmelerinin Hıristiyan olma-larından, bize istiklâl verilmek istenmemesinin de müslü-man olduğumuzdan ileri geldiğini; bugün kendi kuvvetimizle yıllarca uğraşarak kurtuldukça ve islâm kaldıkça müstem-lekeci devletlerin ve bu arada bilhassa İngilizler'in daima aleyhimizde olacaklarını ve istiklâlimizin daima tehlikede kalacağını bana anlattı. Ben de ona bu fikre iştirak etmedi-ğimi şu mütalâalarımaya dayanarak söyledim:

Böyle bir fikrin doğuracağı hareket, milletin başına yeniden daha korkunç ve daha meş'um bir istibdat idaresi getirecektir. Daha kazanamadığımız millî neşe kaçacak, birçok emekle kurulan millî birliğimiz de bozulacaktır! Biz içerde birbirimizi boğarken, bize bu kurtuluş yolunu gösteren politikacılar, Türkler, hıristiyan oldular diye bütün islâm alemini bizden nefret ettireceklerdir. Bu suretle bizi cezalan-dırmak için, artık İtilaf devletleri, Yunan ve Ermeni kuvvetleriyle başaramadıkları, emellerini, islâm ordularını ve hele Arapları, Sallî âlâ Muhammed diye üzerimize saldırtmakla elde etmeye kalkışacaklardır. Sultan Mahmud devrinde, Türkler hıristiyan oluyor diye Arap ordularını Anadolu içlerine sevk eden ve bu orduları idare eden, Fransızlar değil miydi? Türk donanmasının Mısır'a teslimine sebep olan politika oyunu, aynı değil miydi? Öteden beri bir taraftan hükümete, Avrupalı olun; Batı hayatını aynen alın, başka kurtuluş yolunuz yoktur derler; diğer taraftan da attığımız adımlara çelme takmak için içerde halkı isyanlara teşvik ederler ve islâm aleminde de, Türkler hıristiyan oluyor diye aleyhimize nefretler uyandırırılar.

Esasen imkânsız olan bir işi yapıyor görünmek bile maddi-manevî bütün kudret kaynaklarımızı mahv ve harap eder. Neticesi bu işi benimseyeceklerin hayatları ve prestij-leri de gerçekleştirmeye kâfi gelmeyeceğinden, kendi elimizle milleti anarşiye sürükleriz. Neticede Bolşeviklik ceryanları arasında mahvolmak veya müstemleke olarak

istiklâlimizi kaybetmek de çok uzun sürmez! Lozan bize istibdat ve tehli-ke göndermesin!’

Karabekir Paşa, İsmet Paşa’ya Lozan Antlaşması’nda İstanbul’un neden başkent olarak belirtildiğini sorduğunu, ancak cevap alamadığını belirtir.

Yine Karabekir, İzmir’de dinsizliği ve ahlâksızlığı propaganda eden kulüplerin kurulduğundan söz eder... Ata-türk’ün Kur’ân’ı Türkçe’ye çevirtmek istediğinden, ancak bu yapılamadan, Fransızca Kur’ân’dan bir tercümenin ortalığa yayıldığından, sonra bunun ‘ancak ezanın Türkçe olması’ şeklinde kalabildiğinden söz eder...”

Ruşen Eşref’e söylenen söz

Ancak, o dönemle ilgili sağlıklı bir yargıya varmak için Mustafa Kemal - Kazım Karabekir çekişmesinin ötesinde bir araştırmaya girmek gerekir ki, kısaca değinelim; Atatürk, hatalar yaptığını zaman zaman kabul etmiş ve çevresinde-kilere bunların düzeltilmesi için ne gibi çalışmalar yapılması gerektiği hususunda fikir sormuştur...

Ahmet Şafak’ın “Türk Asrına Girerken” adlı eserindeki nakline göre, Ruşen Eşref Ünaydın, Mustafa Kemal’in kendi-sine bu sıkıntılardan söz ettiğini ve şöyle dediğini açıklar:

“Laikiz dedik, dinle ilişkimizi devlet olarak kestik. Cumhuriyetiz dedik, rejimimizi tehlikeye düşürmemek için saltanat dönemini kötüledik. Kazanılmış büyük zaferleri bile birkaç satırla geçiştirmeye başladık. Yeni kuşakları binlerce yıllık geçmişinin hazinesinden yoksun bıraktık. Biliyorsun bunları yapmak zorundaydık, Batı’nın bir parçası olmak ge-rekti. Ama ya açılan manevi çukurlar. Bunlar yaptıkları-mızı giderek tehlikeye düşürür. Bugünün meselesi değildir bunlar elbet. Ama biz yüz sene sonrasını bugünden düşün-mek zorundayız.”

Ahmed Şafak, “Türk Asrına Girerken” başlıklı kitabında Ruşen Eşref’in bu nakline yer verdikten sonra şöyle demek-tedir:

“1929 yılında söylenmiş bu sözler gerçeğin en yetkili ağızdan tespitidir. Buna mukabil bugün koltuklarımıza otu-rarak rahatlıkla eleştirdiğimiz inkılapçılara karşı, onları aşırı-rılığa sürükleyen sebepleri

kabul etmeyen, etmesi için mantalitesi müsait olmayan zihniyetlerin aydınlığı da söz konusu edilmelidir. Mehmet Akif'in 'asrın idrakine söylet-meli İslâm'ı' bakışını, küfür ile özdeşleştiren neoittihadi İslâm taraftarlarını makbul bulmadığımızı, sosyal değişme-nin gerekli olduğunu, Batı diye lanetlenen dünyanın, çok kötü bir talihsizlik eseri, ister kabul edelim, ister etmeyelim, Osmanlı'nın çağı yakalayamaması yüzünden, bilimsel geliş-meyi arkalarına almak suretiyle bize ancak kendilerini izle-me hakkı verdiğini söylemek zorundayız."

Atatürk'ün vasiyetnamesinde Erdal İnönü niçin var?

1916 doğumlu İsmet Bozdağ, Atatürk'ün İsmet İnönü ile çekişmesini "Bende kalmasın" diye şöyle anlatmıştır:

"Atatürk'ün, İsmet İnönü'nün çocuklarına isimlerini belirtmeden, vasiyetinde yer vermesi ve 'tahsilleri' için kaynak ayrılmasını istemesi, İsmet Paşa'nın ölmüş kabul edilmesi demektir. Ancak, çocukları Erdal ve Ömer İnö-nü'nün katline vicdanı müsaade etmemiştir... İsmet Paşa için 'ölüm' fermanı verilmiştir. Kararı uygulayacak olan Atatürk'ün yaveri Salih Bozok'tur. İsmet Paşa Ankara'dan İstanbul'a, Atatürk ile barıştırılmak üzere Dolmabahçe Sarayı'na davet edilmiştir. İnfaz orada gerçekleşecektir. An-cak, Refik Saydam, İnönü'ye şiddetle itiraz etmiş ve İstan-bul'a hareket etmesi halinde öldürüleceğini, giderse kendi-sinin trenin önüne yatacağını söylemiştir. İsmet Paşa, bu-nun üzerine İstanbul'a gitmekten vazgeçmiş ve tedbirini almıştır...

'İnfaz' gerçekleşmeden Atatürk ölünce, Salih Bozok, tabancasını çekip intihara teşebbüs etmiştir, ancak, koşup yetişenlerden biri silahı tutan eli kavrayınca kurşun göğüs etlerini sıyrarak geçmiştir...

Salih Bozok'un intihar etmek istemesinin sebebi, Ata-türk'ün ölümünden duyduğu büyük üzüntü değil, İnönü kor-kusudur... Çünkü İnönü, o dönemde halk arasında, bürok-raside tutulan bir insandır.

Nitekim, İsmet İnönü, cumhurbaşkanı seçilir seçilmez, Refik Saydam'ı başbakan yapacaktır. Bu arada Çankaya Köşk'ü arşivleri yağmalanacak, Atatürk'e yazılan mektuplar sahiplerince kapışılacaktır. Bunlar, arasında İnönü'nün mektupları çoğunluktadır.

İnönü'nün Atatürk'e yazdığı mek-tuplar bugün bir sırdır... Yok edilmiş olmaları mümkün-dür... Mektuplarda, Atatürk'e teklif edilen görüşler, yakın-malar, yalvarımlar olduğu tahmin edilebilir.

Ancak, Salih Bozok, Atatürk'ün yaveriydi ve önemli mektupların bir kısmı onun elindeydi. İnönü, iltifatlı sözlerle Bozok'u Ankara'ya çağırılmış, bu mektupları da teslim aldık-tan sonra Salih Bozok'a 'Bir daha Ankara'ya gelme' demiş-tir... Bozok, Ankara'ya bu tarihten sonra hiç gitmemiştir."

İsmet Bozdağ, 'Peki neden Atatürk, İnönü'yü ortadan kaldırmak istesin?' sorusuna da şu yorumu getirmiştir:

"İsmet Paşa tam bir Batıcı idi... Atatürk ise millî idi. Millî kültürün korunmasını ve geliştirilmesini istiyordu. Kendisinden sonra devletin başına geçecek kişinin İsmet Paşa olduğunu tahmin ettiğinden, bunu devletin ve milletin geleceği açısından tehlikeli buluyordu... Benim görebildiğim sebep budur..."

İnönü döneminin uygulamalarını ve Lozan'da verildiği iddia edilen tavizleri hatırlarsak, biz de aynı yorumu yapabiliriz. Peki neydi Lozan'da verildiği iddia edilen taviz?

Bu taviz, milletin yaşaması için hayatı değiştirmeyi, yani Batı'nın bir parçası olmayı kabûldür. Bu taviz, Hıristi-yan olmak şeklinde değil, "hıristiyan kültürünü benimse-mek" şeklinde uygulanmıştır.

Laiklik uygulamasının "islâm düşmanlığı" şekline dönüştürülmek istenmesinin sebebi budur.

Bu şekilde, Türkiye'nin Lozan'da elde ettiği Misak-ı Millî sınırlarının önemli kısmının Avrupa devletleri tarafın-dan tanınması sağlanacak, bu da Türk Milleti'nin yeni bir savaşla yok olma tehlikesi yaşamadan, zamanla güçlenmesi için zaman kazandıracaktır.

Amerika'ya verilen taviz ise daha önce Almanlar'a verilen 2000 kilometrelik Bağdat demiryolu çevresinde bulu-nan 20'şer kilometrelik şeritteki ve Türkiye'nin çeşitli bölgelerindeki önemli maden rezervlerinin, ABD işletmesine teslim edilmesidir. Chester imtiyazı denilen bu gizli tavizi Atatürk, Lozan'dan sonra tanımamıştır.

Atatürk'ün komünist partisi kurdurarak "komünist oluyoruz, Bolşevik oluyoruz" görüntüsü ile Rus desteği sağlaması ve ABD'ye

karşı Sovyet dengesini kurması üzerine ABD'ye verilen taviz derhal rafa kaldırılmıştır.

ABD'nin Lozan'ı tanımaması, bugün bile Sevr'i günde-me sokmaya çalışması bu yüzdendir.

Demek ki, Lozan'da ve sonrasında uygulanan politika doğrudur. Netice vermiştir. Üçüncü bin yıl başında, her şeye rağmen, "güçlü bir Türkiye" ortaya çıkmıştır.

Kültür-medeniyet ayrımı!

Atatürk, kesin bir Batılılaşmayı hiç istememiştir. Bir taraftan "bolşevikleşiyoruz" görüntüsü ile Rusya'nın, diğer taraftan "Batılılaşıyoruz, hristiyan anlayışlarını yerleştiriyoruz" görüntüsü ile Avrupa'nın desteğini sağlamıştır. ABD'yi ise safdışı bırakmıştır...

Ancak, Batılılaşmada gereğinden fazla samimi davranan İsmet Paşa'nın, kendi ölümünden sonra ülkenin kaderine hükmetmesini istememiştir. Kazım Karabekir Paşa ise bizce bu politikayı anlamakla birlikte, karşı çıkmıştır.

Atsız'ın ifade ettiği gibi, Atatürk hepsiyle damataşı gibi; satranç piyonu gibi oynamış; içeridekileri de Avrupa'yı da Rusya'yı da ABD'yi de mat etmiştir.

Federasyoncuların, eyaletçilerin, Osmanlıcı görünümlü azınlık ırkçıların, ademi merkezîyetçilerin, ikinci cumhuriyetçilerin, bölücülerin ve bunlara alet olan Türk gençlerinin, hatta yıllarca 'ölkücü saflar'da yer almış ve sonra 'İslâm'da kavmiyetçilik yoktur' diye başka bir yol tutturmuş gençlerin anlayamadığı politikaların sebebi bugün çok açık olarak görünüyor.

Sebepler, Gökaltın'ın ortaya attığı kültür ve medeniyet ayrımı teorisidir. "Kültürümüzü korumak kaydıyla Batı'nın teknolojisini almak" iddiasının hiçbir bilimsel temeli olmadığı, aksine bilim açısından yanlış olduğu sonradan çok az kimse tarafından fark edildi. Gerçekte, Doğu veya Batı medeniyeti yoktur. Bu kavramlar, bir ayrım yapabilmek için üretilmiştir. Tek bir medeniyet vardır, o da insanlığın ortak medeniyetidir. Ve medeniyet ile kültür içiçedir, birisini alıp diğerini almamak fiilen mümkün değildir. Zaten, 'Batı medeniyetine dahil oluyoruz' denilirken, ister istemez Batı kültürü de

alınıyordu. Hatta öncelikle alınan, kültürdü. Ba-tı'nın kilise müziğinden doğmuş, klasik müziği ne kadar muhteşem olursa olsun, Türk halkına sevdiremiyor, ama bu müziği dinlemek çağdaşlık göstergesi olarak sunuluyordu. Halen de öyledir. Halbuki Türkler kendi dini müziklerini geliştirebilir, medeniyete hediye edebilirdi. Atatürk, geç de olsa bu çelişkinin farkına varmış, Türkiye'nin kendisinden sonra Batı medeniyeti taklidiyle, Türk kültür daire-sinden çıkmaya başlayacağını görmüştü. Yapılması gereken, insanlığın birbirinden faydalanarak yarattığı medeniyete katkıda bulunmak, böylece üstünlüğü ele geçirmektir. Türk kültürü, ancak o zaman medeniyet ufkundan yeni bir güneş gibi doğabilirdi...

Cumhuriyet ideolojisi

Cumhuriyet ideolojisinin çelişkilerini, Hayati Tüfekçi-oğlu, Atatürk'ün çıkardığı Hakimiyeti Milliye gazetesinin 1 Aralık 1928 - 31 Aralık 1929 tarihleri arasındaki sayılarını inceleyerek ortaya koymuştur...

İşte Tüfekçioğlu'nun vardığı sonuçlar:

“Osmanlı'nın yıkılış şartları içinde oluşan yeni Türk devleti, çıkarlarını dünya egemenliğini tartışmasız şekilde ele geçiren Batı'nın genel siyaseti içinde aramaktadır.

Türk tarihinde yeni bir dönemin başlangıcı olan Batılı-laşma tercihi, geleneksel kimliğin yerine yeni bir kimlik oluşturulması sorununu da gündeme getirmiştir.

Osmanlı'nın yıkılmasından sonra o günün şartlarında geçerliliğini yitirmiş bulunan geleneksel Doğu siyasetiyle birlikte eski kimlik de tamamen tasfiye edilmektedir. Ve yoğun bir Osmanlı eleştirisi ile birlikte Osmanlı'yı tanım-layan her şey kötü kabul edilmekte, yeni kimlik tamamen bir Osmanlı eleştirisi üzerine kurulmaktadır.

Yeni kimliğimizin oluşmasına yön veren kişi Ziya Gökalp olmuştur. Osmanlı İmparatorluğu'na çıkış yolları arayan İttihat ve Terakki Partisi'nin ideoloğu sayılan Gökalp, imparatorluğun yıkılışından sonra, genç Türkiye Cumhuriyeti'nin ideolojik

temellerinin oluşmasındaki büyük kat-kısıyla aslında Cumhuriyet'in ideoloğu sayılabilecek bir dü-şünürümüdür.

Yurdumuzda, sosyolojinin öncülerinden olan Ziya Gökalp, sorunlarımıza sosyoloji bilimi çerçevesinde çözüm yolları aramıştır. Batı medeniyeti potası içinde bir Türkçülük ile yeni kimliğimizi oluşturmaktadır Gökalp.

Ziya Gökalp'in Türkçülük siyaseti, tamamıyla Türk ve müslüman kalmak şartıyla Garp medeniyetine tam ve kati bir surette girmeyi gerektirmektedir. Fakat Garp medeniyetine girmeden evvel millî harsımız aranıp bulunacak, millî harsımız meydana çıkarılacaktır. Millî harsın aranacağı yer ise 'köy'dür. Böylece köycülük çalışmaları bu zemin üzerine temellendirilecektir.

Ziya Gökalp, sorunu kültür ve medeniyet kavramlarının uygulandığı bir formülle izah etmektedir.

Gökalp'e göre medeniyet milletlerarası olduğu halde, kültür millîdir. Medeniyet bir ulustan başka bir ulusa geçer, kültür geçmez. Buna bağlı olarak bir ulus, kültürünü de-ğiş-tirmeden başka bir medeniyet alanına girebilir ve kimliğini koruyarak yaşayabilir. İşte Türk Milleti de yıkılan Osmanlı medeniyeti yerine, kendi kültürünü koruyarak Batı medeniyetine girecektir. Türkiye, Doğu uygarlık alanındadır. So-runların temel sebebi, burada bulunmaktadır. Burada kül-tür-medeniyet ayrımı konuya açıklık getirmektedir.

De-ğiştirilmesi gereken sadece medeniyettir. Kültürü-müz korunacaktır. Uygarlık de-ğişimi de basit bir teknik sorundur. Uygarlığın uluslararası niteliği Batı uygarlığını bizim de rahatlıkla benimsememize izin verecektir.

Böylece yeni Cumhuriyet'in ideolojik temellerini oluşturan Batıcılık, Ziya Gökalp'in kültür medeniyet ayrımı-nın uygulandığı bir formülle hiçbir sakıncası bulunmayan teknik bir konu olarak benimsetilmek istenecektir."

Tüfekçioğlu, "Durkheim sosyolojisinden yola çıkarak, millî bir sosyolojiden söz etmesi çelişkili bir durum olarak da görülen Ziya Gökalp'in, kültür-uygarlık ayrımı eleştirelere uğramıştır." diyerek Emre Kongar'dan bir örnek vermek-tedir:

"Emre Kongar, 'Gökalp'in en zayıf kaldığı konu, hars ve medeniyet ayrımıdır' demekte ve kültürle medeniyetin belli maddi

araçlarla manevi değerlerden oluştuğunu, maddi araçlarla manevi değerler arasında çok yoğun etkileşim bulunduğunu, bir toplumun başka bir toplumdan yalnızca din ya da yalnızca teknik alamayacağını, etkileşim başlayınca bunun günlük hayatın tüm alanları kapsayacağını söyle-mektedir:

‘Gökalp’in Batı uygarlığının bilimini, tekniğini, aklını alıp öteki hars alanlarını ulusal kültürün özgün öğeleriyle doldurma önerisi mümkün değildir. Kaldı ki kültür ve medeniyet kavramları, Batı tarafından ve Batı siyasetine yarar amacıyla geliştirilmiş kavramlardır. Halbuki, kendi toplumumuzun düzen ve arayışlarına kendi bakış açımızdan kaynaklanan, güçlükleri çözmede geçerli ele alış biçimlerine ulaşabilen bir sosyoloji anlayışıyla kendi tarihimize dayanmak şartıyla ulaşmak, hiç değilse dün ile Batı olmayan toplumumuz için, geçerli olacaktır.’ ”

Anadolu köylüsüne klasik Batı müziği konserleri!

Tüfekçioğlu şöyle diyor:

“Gökalp’in kültür-uygarlık ayrımının getirdiği bakış açısıyla Türk kültürünün Osmanlı’dan farklı gösterilen Anadolu köylüsü vasıtasıyla korunduğu ve sürdürüldüğü öne sürülmekte ve yeni devlette bir köycülük akımı başlamak-tadır.

Köylerden, masallar, ata sözleri derlenmekte, buralar-dan toplanan numuneler için Ankara’da Etnografya Müzesi kurulmaktadır. Fakat bunun yanında yeni ve Batılı bir hayat şekli sunulmaktadır Ankara’da... ‘Batı’nın yalnız ilmi, tekniği alınacak’ denmektedir, ama günlük hayatta Batı’dan alınanların bütün yaşantıyı kuşattığı görülmektedir. Dans-lar, balolar, garden partiler, maskeli balolarla oluşturulan yeni şekil, Batılı olmanın bir göstergesi olarak sunulmaktadır. Kıyafet, müzik, her şey Batı’nınki gibi olmaktadır. Köyden alınanlar ise Etnografya Müzesi’ne kaldırılmaktadır. Ortaya konulan tezle yaşananların aynı olmadığı dikkat çekmektedir. Bir yandan millî kültürümüzün kaynağı olarak köy gösterilmekte, diğer yandan düzenlenen turnelerle Ana-dolu köylüsüne Klasik Batı Müziği konserleri sunulmak-tadır. Oluşturulan tezde Türk kültürünün Batı medeniyeti içinde eritileceği söylenmektedir ama pratikte köycülük

ça-lışmaları yeni Türkiye'nin Batı tercihine sadece katkıda bulunmaktadır.

Görüldüğü gibi yeni kimliğin oluşturulma çabalarının Hakimiyeti Milliye gazetesine yansıyış şeklinin gerisinde Ziya Gökalp'ın fikirleri yatmaktadır.

Gökalp'ı değerlendirirken, yıkılan bir imparatorluğu ve bu şartlar içinde kurulan yeni devleti de gözönünde tutmak gerekmektedir. Gökalp, sorunlara zamanın şartları içinde çözüm bulmak isteyen bir düşünürdür.

Ziya Gökalp, Türk sosyolojisinin öncülerindendir. Sosyo-loji bilimi de yeni Türkiye'nin kuruluşunda önemli görevler üstlenmiştir. Sosyoloji, Türkiye'nin Batılılaşma girişimleri sırasında yeni bir kimlik oluşturma çabalarında yol gösteri-cilik yapmış, siyasi tartışmalara yön verebilecek bir etkinliği elinde tutmuştur.

Bu çalışmadan yurdumuzda sosyoloji biliminin kendisi hakkında da sonuç çıkarmak mümkündür. Cumhuriyet reji-miyle sosyoloji ilişkilerinin çok içiçe bir yapıya sahip olduğu görülmektedir. Rejimin tasarılarıyla sosyoloji tarihimize bir başka açıdan bakıldığında ilgi çekici sonuçlar çıkabileceği görülmektedir.

Ancak Türkiye, seçimlerini tartışmaya yer vermeyecek biçimde gerçekleştirmiş, yurdumuzda sosyoloji bir anda işle-vini yitirmiştir. Görevini tamamlayan sosyoloji, yurttaşlık bilgisi olarak orta öğretimde okutulur hale gelmiştir.”

Tüfekçioğlu şöyle bitiriyor:

“Bu çalışmamızda ilgi çekici bir diğer husus da Gökalp sosyolojisinin bir alanının boşta bırakılmış olmasıdır. Gök-alp'ın ‘Türk Milletindenim, İslam ümmetindenim, Batı medeniyetindenim’ tezinden islâmcılık, Hakimiyeti Milli-ye'ye hiç yansımamıştır. Sosyolojinin katkılarıyla oluşturulan yeni kimliğin yerleştirilmesi ve kökleştirilmesi görevi ise basına verilmiştir. Mustafa Kemal'in İzmir konuşmasında söylediği gibi ‘Türk basını, cumhuriyetin etrafında çelikten bir kale vücuda getirmelidir. Bir fikir kalesi bir zihniyet kalesi.’

Cumhuriyetin ilk yıllarında rejim-basın ilişkileri ilginç bir seyir takip etmiş, İstanbul basını başta olmak üzere gele-neksel basın, Ankara'ya pek sıcak bakmamıştır. Bunun üzerine özellikle

Cumhuriyetin ilk on yılında muhalif basın sindirilme yoluna gidilmiştir. Takrir-i Sükûn Kanunu'nun çıkarılmasıyla gazeteler kapatılmış, yazarlar da İstiklâl Mahkemeleri'nde yargılanmıştır.

Harf inkılabı, geleneksel muhalif basına vurulan son ve kesin darbe olmuştur. Harf inkılabıyla okuyucusuz kalan gazeteler, buna ilave olarak yeni yazının matbaalarına getir-diği ekonomik yüke dayanamamışlardır.

Krize devlet el uzatmış, hükümet gazetelere, rejime katkıları oranında ödenek vererek yardımcı olmuştur.

Bundan sonrasında ise Türkiye Cumhuriyeti'nde rejim-basın ilişkileri son derece uyumlu sürdürülmüş, devlet, bası-na günümüze kadar süren sübvansiyonlar tanımıştır. Top-lumda gazetecilerin de ayrıcalıkları olmuş, sarı basın kartı taşıyan gazetecilere Batı ülkelerinde görülmeyen haklar tanınmıştır.

Elbette bu durumda basın da, yeni rejimin yerleşme-sinde, kökleşmesinde önemli katkılarda bulunmuştur. Basın, Türkiye Cumhuriyeti'nde resmi ideolojiye en sadık kurum-lardan biri olarak adeta rejimin bekçiliği görevini üstlen-miştir. Yurdumuzda en önde gelen bir basın kuruluşunun sahibinin Başbakan'a yazdığı açık mektupta basını Türki-ye'de birinci kuvvet olarak göstermesi bu açıdan ilgi çekici-dir."

Çelişkilerin kaynağı..

Tabii basının burada temel hareket noktası, Atatürk'ün gösterdiği Türk kültürünü çağdaş medeniyetin ön safına geçirmek ülküsünden ayrılmamak olmalıydı. Temel bakış, yine milliyetçiliktir. Ancak, cumhuriyetin ilk yıllarında baş-layan çelişkiler ve sunilik, basında da devam edegelmiştir.

Ahmet Şafak, Hayati Tüfekçioğlu'nun ortaya koyduğu bu çelişkilerin kaynağını tanzimat ile ittihat-terakki döne-mine göz atarak sergilemiştir:

"Dün Osmanlıcılığa sarılarak koca imparatorluktan par-ça koparmaya çalışan sözde aydınlar ile 'İslâm adına hareket ediyoruz' diyenler beraberdiler. Bazı vatansever ve iyi niyetli münevverleri istisna tutarak belirtmeliyiz ki sonradan uyan-mak fayda getirmedi.

Tanzimatçılar temas içerisinde olduk-ları Batıcı tecrübe eşliğinde dinamik politika takip ederken İslâmi etiketli kesim saf bir tavır ile milliyet nazariyetine ters gözle bakıyorlardı.

Hürriyet ve İtilaf Partisi'nde örgütlenen ittihat terakki karşıtı bu flulaşmış tavır sahipleri, kimi zaman ihanete va-ran siyaset sergiliyorlardı. İttihat-Terakki politikası hak-kında çok yazılıp söylendi. İmparatorluğun dağılışı ve I. Dünya Savaşı yenilgisi bu partiye bağlandı. Masonik yapıla-rından, tabansız oluşlarından dem vuruldu. Hiç kimseye yaranamadılar vesselam. Özellikle 1912'den sonraki dönü-şümlerin sonucu ile siyasi mantaliteleri daha da belirginleşmiş ise de bu hareket ile ilgili karşı çıkış, toptancı niteliğe haizdir. 1912 sonrası ittihatçı ekibinde hakim anlayış milli-yetçilikten esinleniyordu. Günümüz sosyalist tepkiciliği on-ları bu yüzden lanetledi. Çürüyen Osmanlı üst yapısına karşı, düzene alternatif olduklarından, radikal sağın; devle-tin dış eğilimini nispeten öze bağlamaya çalıştıkları için de Batıcıların nefretini kazandılar. İttihat Terakki'deki Alman-ya ile dostluk kavramı ile evvelkilerin uşaklık anlayışını özdeşleştirmek, sanırız haksızlık olacaktır.

İlişkinin dozu kaçırılmışsa da millî vakara ihanet edil-memiştir. Kayzer II. Wilhelm'i koluna takarak fotoğraf çekti-ren II. Abdülhamid'in sıcakkanlığı, ittihatçı paşalarda da görülür. Kayzer, o fotoğrafı Ortadoğu'nun kabile reislerine dağıtarak islâmın hamiliğine soyunmuştur. Ama kimse, Alman imparatorunun dizinin dibine oturarak yapacakları-nın onursuzca kendisine dikte ettirilmesine seyirci kalma-mıştır.

İttihatçılar, ittihadi-İslâm tandanslı kesimin alışama-dığı cumhuriyet devrinde de, özellikle komplolara, tezgahla-ra gelerek asıldılar, sürüldüler. Mustafa Kemal'in Enver Paşa'yı yurda sokmaması ve Paşa'nın Fergana ovalarında tartışmaya açık ama kesinlikle samimi ve inançlı şekilde şehit olması bir tarihi vakıdır.

Despotik yöntemli, jakoben tedhişçi eylemleri, bugün de sıkıntısını çektiğimiz komitacı alışkanlığını devlet gelene-ğine sokmuş olmaları ve Birinci Dünya Savaşı'nda mevcut kapasitelerini hesap etmeden yüzbinlerce vatan evladını kurban etmeleri unutulacak cinsten şeyler değildir.

Savaşın iki ihtimalli netice içerdiğini, muzaffer olsaydı-lar, kahramanlık payesi ile mükafatlandırılacaklarını ama mağlubiyet

sonucu aşağılanmaya ve lanetlenmeye düşer kal-dıklarını söylemek her zaman mümkündür. Osmanlı Dev-leti'nin Avrupalı ülkelerce kışkırtılan etnik toplulukların ayrılık istemelerine karşı, merkezi idarenin milliyetçi aydın-ların eline geçmesi ile direnebileceği düşüncesi, İttihat-Terakki'nin hareket şuurunu oluştuyordu. Meclis'te Boşo efendilerin 'Ben Osmanlı Bankası kadar Türküm' sözlerinin yankılandığı, ademi merkezîyetçiliğin gittikçe kuvvet kazan-dığı bir ortamda kendilerini azametli Türk Devleti hülyasına kaptırmaları içtenliklerinin eseridir.

Üniter devlet-federatif devlet

İttihat-Terakki yanlıları 'üniter devlet' anlayışına sıkı sıkıya sarılmışken, Hürriyet ve İtilaf Partisi ademi-merkezi-yetçidir ve bünyesinde ayrılıkçıları barındırmaktadır. Ömer Seyfettin'in, 1914'te kaleme aldığı 'Türk Ülküsü' adlı eserine bakacak olursak, bu eserde Meşrutiyet ilanı sırasında, mü-nevverlerin Batı korkusundan dolayı Osmanlılıktan bahset-tiklerinden ve Tanzimatçılığa sığındıklarından yakınmak-tadır. Günümüz Türkiyesi'nden soyutlamakta güçlük çekece-ğimiz bir halet-i ruhiye, o dönemin aydınlarını sarmış, kimi Avrupaperest, kimi Doğu'ya dönük muhafazakâr, kimi de milliyetçi olarak kamplaşmışlardır. O günlerde dahi en tu-tarlı görüşün, birtakım eksikliklerine rağmen milliyetçi ke-simde temsil edildiği müşahede edilmektedir. Zira hareket-lerinin tefekküre dayalı alt yapısı vardır ve sürekli kendi-lerini yenileyerek ilerlemek azmini taşımışlardır.

İttihat Terakki'de değişik düşünceler, ilk vakitler bir arada temsil olunmuştur. Bu münevver kadro birkaçı müs-tesna birarada batıcı, milliyetçi ve muhafazakâr şahsi-yetlerdir. Fakat İttihadî Osmanî Derneği olarak kurulan dernek, daha ilk toplantısında ikiye ayrılmış ve milliyetçiler ile liberaller ikiye bölünmüşlerdir. Kendi aralarında tekrar ayrılıklar başgöstermiş ve 1912 yılında Miralay Sadık Bey önderliğinde Hürriyet ve İtilaf Partisi kurulmuştur.

İlk darbe tanzimatçılardan

Türkiye’deki siyasi yapılanmanın köklerini, tanzimat öncesi devlete yapışmış devşirme zihniyetinin şekillendirdiği batıcı reformist zihniyette bulabiliriz.

Bu değişimin katalizatörü hiç şüphesiz devşirmelerin rolünü başarıyla üstlenen aydınlardır. İngilizler, Mustafa Reşit’i iyice eğitiyor ve eline Tanzimat Fermanı adı altında bir yazı vererek İstanbul’a gönderiyor, fermanı okutuyor. İngilizler’in bile kendisine ‘Normal hain değil, akıl almaz hain’ dedikleri Reşit, kendisi gibi İngiliz ajanlarını devletin üst kademelerine yerleştirerek makamını sağlamlaştırıyor.

Türkiye’de bugün hâlâ tasfiye edilemeyen, milletin hilafına rağmen aydın-bürokrat sistem pazarlamacılarının meydana getirdiği düzenin tohumları, evvela Sokollu, Parga-lı Rüstem Paşa, Cağaloğlu Sinan Paşa gibi devşirmeler teşkilatı, ardından Mustafa Reşit Paşa, Mithat Paşa, Hüseyin Avni Paşa gibi onursuz devlet adamlarının masonik organizasyonları tarafından atılmıştı. Mülkiye, Harbiye ve Tıbbiye gibi devlete siyaset adamı, millete hizmetkâr yetiştiren okullarda, toplumun değer yargılarından kopuk liberal batıcı kültür, Türk Milleti’nin millî idealini doğmadan Batı’ya peşkeş çekmiştir.

Cumhuriyetin kuruluşundan bu yeterli sermaye biriki-mini yaparak sanayi atılımlarını gerçekleştirememiş olma-nın altında yatan sebeplerin başında, ekalliyetlerin Türk sanayisinin 1800’lü yılların sonlarındaki atılımlarını yukarı-da zikrettiğimiz komprador zihniyet yüzünden boğmuş olma-ları ve onların isteklerine uygun zemini teşkil eden kapita-list, dışa bağımlı sistem gelir. 1838-1850 döneminde memle-kete girmiş ve at oynatmaya başlamış olan yabancı sermaye ve yabancı sanayi emtiasıyla, onların memleketteki işbirlik-çileriyle gerek fiyat, gerek kalite ve gerekse bolluk bakımın-dan rekabet etmek imkânı kalmamıştır. Fabrikaları kuran ve idare edenler gayrimüslimlerdi.

Sistem kemikleşirken devlet küçültülüyor!

Zihniyet milletin hayatına hakim olmaya başlamıştı artık. Sistem ilerici-liberal yönüyle, geleneklerini muhafaza etmek isteyen halk ile derdine derman olmasını bekleyen devletin arasına girmiş, misyonunu resmileştirmiştir. 1940’lı yılların sonuna doğru tek parti rejimi

hürriyetçi demokrat yöneticilerine ‘laikliğe aykırı hareket etmemek’ şartı ile parti kurmak iznini vermiş olurken sistemin siyasi yönünün çok önemli bir sacayağını teminat altına alıyorlardı. Türk ve müslüman kalmamak için laiklik tarihinin en tutarsız icraatları ile karşılık vermek gibi bir kararlılık sergilen-mekteydi. Sistem devlet kademelerine kendi hayatıyetini sürdürme rolünü üstlenecek siyasetçi, bürokrat, sanatçı, tek-nokrat, eğitimci velhasıl her türlü ‘sosyal vorker’ yerleştirme görevini ihmal etmemektedir. Öyle ki bu seçilmiş tabaka çok az fire vermek suretiyle halihazırda batılılaştırılamayan Türk toplumuna sırtını dönerek, gayrimilli mahfillerle te-maslarını artırmaktan, hatta bazı makamlara gelebilmek için bu mahfillerin tavassutunu istemekten geri kalmıyor. Toplum her şeye rağmen direniyor. Cevherindeki Türk-İslâm kimliği DNA’sına kazanmış olmalı ki çok yönlü kültürel saldırganlığa rağmen varlık ve yokluk çizgisinde varlık kav-gası veriyor.

Söz yetişmiş kadroların devlet kademelerine gelebil-meleri için birtakım gayrimilli mahfillerle dirsek teması içe-risinde oldukları gerçeğine gelmişken, komplo teorisi gibi gö-rünen, ama hakikatın ortaya serilmesine yardımcı olabilecek iddialardan bahsetmeden geçemeyeceğiz. Türkiye jeopolitik konumu itibarıyla bulunduğu coğrafyada evvela komşuları ve akabinde süper devletler tarafından rahat bırakılma-mıştır. Tarihin bütün dönemlerinde entrika yoluyla Türk devletinin dış kuvvetler tarafından yok edilmeye, uydulaştırılmaya, küçültölmeye çalışıldığını görmek mümkündür. Göktürk devletinde Çinli danışmanların devleti adım adım esarete sürüklediğini, Çinli prenseslerin, devleti hanedan-lıklar arasındaki savaşlara âlet ettiğini, Orhun anıtları veciz bir şekilde kaydeder. Venedik ve Haçlı devletlerinin Osmanlı Devleti’ni yıkabilmek için sarfettikleri çaba bilin-mektedir. İngilizler’in Tanzimat dönemini nasıl etkilediğini, İstanbul Büyükelçisi’nin, Mustafa Reşit Paşa’yı azleden padişaha çıkarak azli geri aldırışını ve ülkesinde ‘taçsız kral’ namı ile ünlendiğini bilmekteyiz. 13 Mart Vakası’nı, Şeyh Sait isyanlarını ve ihtilâller dönemini öğrenmiş bulunmak-tayız. İhtilâller döneminde 47’li yıllardan sonra dış politika-mıza ağırlığını koyan ve içişlerimizde kendisini hissettiren Amerika, sistemin Sam Amca’sıdır. Bunu biliyoruz.”

Ferruh Sezgin, “Sistemin İntikamı” eserinde şöyle diyor:

“İhtilâl dönemi süresince, Türk milliyetçilerinin Türk Devleti yönetiminde söz sahibi olması tehlikesi ‘bertaraf edilince’ her şey bitti ve Amerika hedeflerine ulaşmış oldu mu? Hayır... Sıra ihtilâl sonrasında da Türkiye’yi aynı ‘trend içerisine seyredererek yönetecek lider’in aranmasına geldi. (...) Türkiye’de bazı gözlemciler ABD müdahalesi olmasaydı ordunun Özal’ın seçime katılmasını kesin bir şekilde engelle-yeceğine inanıyorlar.

Çağ atlayan (!) Türkiye’nin mimarları, önderleri, devlet adamları, 1980 sonrası kargaşa ortamında, yabancı mahfil-lerin usta ayak oyunları ile vatandaşa seçtirildi. Bu da de-mokrasicilik oyunu... Yapısal değişiklik akımının, sadece dillerde dolanmayıp şuurumuzu da etki altına aldığına inan-maya başlayalım. Lider ülke olması muhtemel Türkiye, Üçüncü Dünya memleketleri arasında yapılan kimliğini sıyrıp atma yarışması karşılığı, önüne atılan üç-beş ulufeye razı edilmektedir. İdraki ayakta güçlü bir toplumun kabul edemeyeceği şartlar 80 sonrasında bir deli gömleği gibi giydirilmiştir özümüze. General Rogers’lerin dostluğu uğru-na dış politikalarından taviz verilmiş, Kıbrıs Türk Cumhu-riyeti, Helen iştihasına terkedilmiştir. Özal’ın AHEPA Başkanı Cleo Zmbetis, Başpiskopos Yakovas, Thomas Downey, Stephan Solarz, Elliot, Abrams, Bernard Levis gibi Yahudi-Rum ileri gelenleriyle ve o zamanki Dışişleri Bakanı Vahit Halefoğlu’nun da İsrail’in Washington Büyükelçisi Rosanne ile görüşmelerinden sonra bazı olaylar birden başlayıverdi.

Kimimizin hayran olduğu, kimimizin ise midesini bu-landıran bugünün Türkiye’si’nin ‘altyapısı’ böyle kuruldu.”

Tabii Türkiye’nin alt yapısı özellikle İnönü döneminin milli eğitim politikası gereği, Yunan kültürüne dayalı olarak kurulmak istendi. 1944’ten itibaren de Atatürk’ün ders kitaplarına koydurduğu Türk dünyası ile ilgili bilgiler lise tarih ve coğrafya kitaplarından çıkarıldı.

Amerika aşkı!

Zülfü Livaneli, “Bizimkilerin New York’ta göremediği Amerika”yı şöyle açıklar:

“Türkiye’de Amerika aşkı vardır. Basın, siyaset, ekono-mi ve sanat çevrelerinde kendini gösteren bu tek taraflı aşk. Amerika’nın kitle kültürüne sunduğu parıltılı ürünleri görür ancak.”

Bunlara göre, Amerika, Dallas dizisidir. Uzun limuzin-ler, Waldorf Astoria otelleri, Oscar törenine giren minkli yıldızlar diyarıdır Amerika. Madonna’dır, Michael Jack-son’dır, hamburger ve coca-cola’dır.”

Livaneli, Amerika’yı Amerika yapan Amerika’yı ise şöyle açıklar:

“Oysa bir de başka bir Amerika var. Bir kitabın on milyondan fazla satılabileceği, Matisse sergisinin ülkenin en önemli olayına dönüştüğü, her sayfası çok önemli sanat eleştirileriyle dolu gazetelerin kapışıldığı, dünyanın en yenilikçi tiyatrolarının tıklım tıklım olduğu bir Amerika bu. Nedense bizimkiler göremiyorlar bunu. Anladıkları Amerika o değil. Ekonomik gelişme ile kültür boyutunun at başı gittiğini bilmedikleri için de Amerika’yı anlayamıyorlar.”

Tartışma yanlış yerden başladı

Tartışmanın temeli, son yüzyılda, Ziya Gökalp’in “Kül-tür millî, medeniyet milletlerarasıdır” tespiti olmuştur...

Halbuki, “Kültür millîdir, medeniyet milletlerarası” görüşü doğru ise neden Amerikalılar kültür ürünlerini ser-bestçe propaganda ediyorlar da, ürettikleri teknolojiyi para karşılığında bile satmıyorlar?

Teknoloji casusluğu, bilgisayar teknolojisi casusluğu dünyanın gündemine pek yansımıyor ama, bugün dünyada korkunç bir bilgi savaşı, enformasyon savaşı yaşandığını kimse inkâr edemez...

“Kültür millîdir-medeniyet milletlerarası” görüşüne her millet inansa mesele yok, “Herkesin kültürü kendine, mede-niyet ise ortak maldır” der geçerdik. Ama, kimse öyle demi-yor...

Çünkü, kültür de medeniyet de hem millîdir, hem de milletlerarası: Ceket-pantolonu Türkler icat etti. Sonra Türkler Bizans’tan çarşaf-peçe alan Araplar’a ve İranlılar’a özendi. Türkler yine ceket-pantolona döndü. Şimdi, hangisi millîdir, hangisi milletlerarası?

Halbuki, güçlü olanın kültürü, millî olmakla birlikte milletlerarası da oluyor. Ama güçlü olan, medeniyetinin kay-nağı olan bilgiyi kimseyle paylaşmak istemiyor. Sömürmek, sadece sömürmek istiyor. Medeniyetinin temel bilgilerini değil, ürünlerini pazarlıyor.

Gücün kaynağı

Toffler, gücün kaynağı olarak “şiddet, servet ve bilgi”yi gösteriyor...

Şiddeti kullanabilen, serveti edinebilen ve bunları bilgi temelinde harmanlayabilen millet, kendi kültürünü de geliş-tirir, kendi medeniyetini de...

Şiddet, servet ve bilgi sadece gücün kaynağı olmakla kalmaz, üstünlük de getirir çünkü...

Bilgiye ulaşmak için şiddete, servete ihtiyaç olduğu gibi, şiddete ulaşmak için servet ve bilgiye, ihtiyaç vardır... Ser-vete ulaşmak için bilgi ve şiddete ulaşmak gerekir...

* Suudi Arabistan’ın “petrol” serveti var ama, şiddeti ve bilgisi yok. Tek başına servet, o servetin başkaları tarafın-dan sömürölmesine engel olamıyor...

* ABD önce şiddeti kullandı. Milyonlarca Afrikalı insa-nı, köle olarak yüzyıllarca çalıştırdı, Kızılderi-liler’e de aynı-sını uyguladı. Mevcut servet ise ABD’nin en az yarısını kaplayan ovalar idi. Ve sonra petrol ve diğ-er madenler. Ama şiddeti ve serveti bilgi temelinde harmanlayarak bugüne ulaşabildiler. “Bilgi”ye ulaşmasalar, bugün ABD diye bir devlet değil devletçikler olurdu.

* Almanya’nın “bilgi”si vardı, şiddeti vardı, ama serveti yoktu. Üstün güçle donatılmış Alman orduları, iki savaşta da her üç unsuru birleştirebilen ülkelere mağlup oldu. Al-manya’nın tek ayağı eksik kaldı. Sacayağını kuramadı. Bu yüzden “bilgi”ye sahip Von Braun gibi Alman bilim adam-ları, bütün formülleriyle birlikte ABD’ye, Sovyetler’e kaçırıl-dı. Bilgi, şiddetin ve servetin emrine girdi veya onlarla birleşti.

* Japonya’nın şiddeti ve bilgisi vardı ama, serveti yoktu. Servete ulaşmak için şiddet ve bilgiyi kullandı. Servete ulaşmadan mağlup oldu. Bugün, Japonya bilgiye ve “İtibari servet”e sahip. Ama, şiddeti yok. Serveti “İtibari” olduğu için güven vermiyor.

* Türkler, tarihin her döneminde şiddetli, serveti ve bilgiyi birleştirebilmiş bir millettir. Bütün Türk imparator-luklarında bu üç unsurun birleştiğini ve diğer milletlere böylelikle üstünlük sağladığını görürüz...

* Bugün, Türkler'in bilgisi zayıftır, serveti vardır ama, bilgisizlik yüzünden kullanamıyor, şiddeti var ama teknoloji desteğinden yoksun.

* "Sovyetler"i kuran Ruslar, "servet"e şiddetle, bilgiye Alman bilginleri kaçırarak ulaştı ama yetmedi. Alman bilim adamlarının bilgisi ile ancak 1990'a kadar ulaşabildiler. Kullandıkları şiddet de akıl ve bilgi desteğinden yoksun kalınca, büyük ölçüde serveti de kaybettiler.

* İngilizler, Fransızlar, Portekizliler, Hollandalılar, İs-panyollar, İtalyanlar ise, bilgisiz şiddet yüzünden serveti, yani sömürgelerini kaybettiler. Elleri kalan bilgi, eski güçlerine kavuşmaya yetmedi.

* Türkler'in serveti de vardı, şiddeti de, bilgisi de. Ama bilgiyi Yavuz döneminden itibaren "sadece nakilci" bilim adamları yüzünden kaybedince, önce şiddeti, sonra serveti kaybettiler...

Şimdi soru, Türkler'in bilgi, servet ve savlete nasıl ulaşabileceğidir ki, araştırmamızın hedefi budur Öncelikle, kültür ve medeniyeti birbirinden ayrı konular gibi düşün-mek, birbirinden bağımsız gelişebileceklerini kabul etmek bir kenara bırakılmalıdır. Elbette, hep millî kalacak "millî kültür" eserleri vardır... Millî zevkler, millî estetik, millî davranışlar, millî bakışlar vardır ve olmaya devam edecek-tir. Bugün Hristiyan ilâhilerinden doğmuş bir Klasik Batı Müziği milletlerarasıdır. Neden Türk müziği aynı güce erişmesin?

Batı'nın müziği, medeniyetin yani, şiddetin, servetin ve bilginin koruması altındadır. Batı'nın her şeyi koruma altındadır. Buna karşılık, Türk'ün müziği de, kültürü de, devleti de saldırı altındadır. Ama, şiddeti, serveti ve bilgiyi edinmeden siz de saldırıya geçerseniz "komik" olursunuz.

Bugün, yamyam dansları, yüksek kültür ürünü imiş gibi, Türk çocuklarına da nüfuz ediyorsa, her biri birbirinden güzel Türk dansları, sadece Lion'daki yarışmalarda derece alabiliyorsa, sebebi Türkler'deki şiddet, servet ve bilgi eksikliğidir. Şiddet, servet ve bilgi Türk'ün elinde olsaydı, Amerikan çocukları halay çekecek, New York'un ve Washington'un, Paris'in, Tokyo'nun göbeğinde insanlar, "çiftetelli", "çaydaçıra", "bar", "kasap havası", "zeybek", "An-kara

misketi”, “horon”, “Konyalım” veya “Silifke’nin yoğurdu” ile coşacaktı...

O zaman Pavarotti yerine, müziğini bilgiyle yoğurmuş İbrahim Tatlıses için dünya ayağa kalkacaktı. O zaman Türk sanatçılar, sadece Ortadoğu ve Türk dünyasında değil bütün dünyada dinleniyor olacaktı.

Demek ki, kültür hem millîdir, hem milletlerarasıdır; medeniyet hem millîdir, hem milletlerarası. Ama, millî olmayan milletlerarası da olamaz. Eğer güç, yani şiddet, servet ve bilgi elinizde ise kültürünüz de milletlerarasıdır. Ama, medeniyetten ve kültürden kimin istifade edip etmeye-ceği, o kültür ve medeniyeti üretenlerin insiyatifindedir.

Batı toplumu, ürettiği bilginin formüllerini saklıyor, veya patent altında tutuyor. Dünyanın neresinde bilgi üre-ten birisi varsa, ya onu elde ediyor, alıp götürüyor, kendi-lerine hizmet vermesi için imkânlar sağlıyorlar, ya da bunu yapamazlar veya elde edemezlerde, şiddet ve servetlerini kullanarak, o bilgiyi üretenleri ülkelerinde etkisiz, iş yapamaz duruma getiriyorlar.

Bilgiyi alırsanız, sonra o bilgiye dayanarak ne ürete-ceğiniz sizin insiyatifinize kalmıştır. İster silah üretirsiniz, ister reaktör. Ama, silahı, reaktörü satın alarak hiçbir yere uzanamazsınız. Bırakın satın almayı, ABD’ye göre daha zayıf bilgi ve teknoloji üreten Sovyetler bile bir yere varamadı. Serveti zorlayarak, eriterek bilgiyi satın almak, nereye kadar sürebilir?

Bilgiyi vermezler tabii. Onlar nasıl almışsa siz de öyle alacaksınız. Casusluksa casusluk, şiddetse şiddet, servetse servet, bilgi ise bilgiyi kullanacaksınız. Ama “bilgi”yi elde edeceksiniz. Aldığınız bilgi bile işe yaramayabilir. “Cihan iki padişaha dar gelir” diyen Yavuz gibi bir cihangir, İran’dan bin, Mısır’dan bin olmak üzere toplam iki bin bilim adamını, İstanbul’a getirdi ama, o bilginlerin bilgisinin zararlı olduğu-nu görecektir, görse bile yüksek sesle söyleyecek bilim adamı da olması gerekirdi. Demek ki, “bilgi”nin üretilmesi, bilim adamı yetiştirilmesi için bir hürriyet ortamı gereklidir ki, herkese ters gelen laflar söyleyen, teoriler ortaya atan insan-lar da bu iddialarını ispatlamak için zemin bulabilsinler.

Bugün bile, uçmayı denediği ve başardığı için Hezarfen Ahmet Çelebi’yi, önce iltifata boğup sonra Cezayir’e sürdü-ren anlayış, bizzat, bilim adamlarında devam ediyor. Taha Akyol’un yazdığı gibi

“ilim adamlarımız, ilmin de yanıla-bileceğini, kabul edemiyor.” İnsanların “ilim” diye buldukları teorilerin, kanunların da yanlışı olabileceği ihtimali üzerinde kimse kafa yormuyor. İşte ilimde gericilik böyle başlıyor... “Her ilim sahibinin üstünde bir bilen vardır” diye düşünmü-yor da kendi ilminin yobazlığını yapıyor, “İnsanlar ne kadar uğraşırsa uğraşsın ilmin de sonu yoktu ve insanların ulaştığı ilim, bir sivrisinek imâl edecek düzeyde bile değildir” diye düşünmüyor.

Yine bir ülkede ilim adamları, ilimde tek ölçü olarak “batılı literatür”ü alırsa ve bunun dışında hiçbir arayış içine girmezse, buna yobazlık değil de ne denilir?

Türkiye’de binlerce, yüzbinlerce, milyonlarca Hezarfen var ama bırakın kanat takmasını, kuleye çıkmasına bile kurulan sistem müsaade etmiyor. Bilgi üreteni ya ABD kapıyor, ya da suçlanıyor, horlanıyor, dışlanıyor. Helikopter yapan mühendisten “ruhsat” aranıyor, vergi isteniyor. Fındık kırma ve ayırma makinesi yapan adama, “Türk’ten mucit olmaz” diyen Türklük düşmanları sistemin içinde mevzilenmiş durumda... İlmin ruhsatı “Batılı literatür” müdür? Nerede Türk’ün bilimsel literatürü?

1040 yıl önce dünyanın döndüğünü, yıldızların yörünge-lerinde akıp gittiğini söyleyen Türk-İslam bilgisine, Hıristi-yan alemi, Luther’in başlattığı reform ile uzandı ama unut-mamak gerekir ki, rayından çıkan din Hıristiyanlık idi. İslâm’ın ise kerameti kendinden menkul kimselere ihtiyacı yoktur. Bunların islâmı da alâkası yoktur... Çünkü, islâm-da ruhbanlık yoktur, Papalık yoktur, günah çıkarma yoktur, aforoz yoktur. İslâm peygamberi bile kendisini “Kureyş’te kuru ekmek yiyen dul bir kadının oğlu” olarak tanıtmışken, kimsenin islâm adına, Allah adına hareket ettiğini söyleye-rek müslümanlara papalık, keşişlik yapmaya hakkı yoktur. Şimdi islâmın ihtiyacı bilim adamıdır.

Son zamanlarda literatür değeri olan bilimsel makale sayısının arttığından söz ediliyor.. Türkiye’de bilimsel litera-türü tarayabilen kaç kişi vardır? Sadece literatür taramayla da bir yere varılamaz. Bilgisayar teknolojisinin sırlarını yayınlayan bilimsel makale var mıdır? Varsa bile, gerçek bilginin kaçta kaçını görmek mümkündür bu makalelerde?

Bugün en büyük sır, en büyük servet işte bu türdeki bil-gilerdir. Florida'nın Boca Raton şehrindeki Siemens araştır-ma merkezinde, bu satırların yazarına bir fotoğraf bile çekti-rilmemiştir. Japonlarla Amerikalılar arasındaki, yazılım-program hırsızlığı zaman zaman basına yansıyor da, medeniyetin arkasında ne olduğunu hep birlikte görüyoruz.

Japonlar 150 yıldır bilgi casusluğu yapıyor. “Büyük Rusya”yı da bilgi casusu Deli Petro tasarlamıştı.

Başlangıçtaki yanlışlar

Türkiye Cumhuriyeti'nin kurucusu Atatürk, Türk mille-tinin yeni kızıllemasını “Türk kültürünü muasır medenî-yetin üzerine çıkarmak” olarak gösterdi. Ancak, Türkleşmek, islâmlaşmak, muasırlaşmak hedefleri, yani milliyet, din ve insanlık idealleri birbirine aykırı ideallermiş gibi geliştirildi. Islâmlaşmak bir kenara bırakıldı. Bugün maalesef, Türkleş-mek ve islâmlaşmak, oy oranları değişen partilerin elinde kaldı. Çağdaşlaşmaya ise ağırlıklı olarak sol sahip çıkıyor. Halbuki, Türkleşmek, islâmlaşmak, çağdaşlaşmak, partile-rin ayrı ayrı felsefesi değil, Türkiye Cumhuriyeti'nin temel felsefesi idi. Kurulan partilerin farklılığı bu noktalarda değil, yöntemlerde olmalıydı...

Devleti ayakta tutabilmek için Batılı görünmek politi-kasının, milletin geçmişle bağları kopardığını incelemiştik. Bu politika, ne Türk ne Müslüman ne de çağdaş, garip nesiller yetiştirdi. Millet her şeye rağmen asırların birikimi ile direndi. Devlet ile millet arasında uçurumlar başgösterdi. Bugün ortaya çıkan tablo, neredeyse Hristiyanlıktaki mez-hep ayrılıkları gibidir.

Nihal Atsız'ın gözüyle

Cumhuriyetin ilk yıllarına Nihal Atsız'ın bakışı şöyle-dir:

“Kurtuluş Savaşı bittiği zaman 17-18 yaşında bir gençtim ve millî mânâda bahtiyardım. Çünkü Türk Mille-ti'nde eşsiz bir üstünlük duygusu, yarına inanç, devlet başındakilere güven ve birlik vardı. İstanbul'un azınlıkları yüksek sesle bile konuşamazlardı. Türk Milleti onları çok aşağı görüyordu. O zaman dünyanın en kuvvetli devleti

olan İngiltere'ye karşı bile maneviyat mükemmeldi. Lozan Barış'ından sonraki ilk yıllarda İngiltere ile bir savaş çıksa, millet gözünü kırpmadan ve İngilizler'i yeneceğine inanarak bu dövüşe, düğüne gider gibi giderdi.

Halk Partisi'nin yanlış idaresi yüzünden bu maneviyat yavaş yavaş köktü, ondan sıfıra indi ve aşağılık duygusunu doğurdu.

Bunun sebebi neydi?

Tabii, bütün büyük hadiselerde olduğu gibi bunun da bir tek değil, birçok sebepleri vardı. Bu sebeplerden bazı-rını tarafsız bir gözle incelemek kabildir. Şimdi ben de bura-da aynı şeyi yapacağım;

Mustafa Kemal Paşa iyi bir kumandan, ondan daha üstün olarak da dâhi bir siyaset adamıdır. Dağınık ve işgal altındaki Türkiye'yi birleşik olarak kurtarmak için başvur-madığı tertip, girmedığı kalıp kalmamıştır. Usta bir sat-ranççı yahut damacı nasıl on hamle, onbeş hamle, hatta yir-mi hamle ilerisini görerek ve düşünerek ona göre taş sürer-se, Mustafa Kemal Paşa da Yunanlılar'ın ne kadar asker çıkarabileceğini, İngiltere'nin onları nereye kadar destekle-yeceğini, Fransa ile İtalya'nın ne zaman İngiliz menfaati aleyhine gizlice çalışacağını isabetle tahmin ediyor, Türki-ye'nin depolarında kaç askeri silahlandırarak kadar tüfek ve cephane bulunduğunu biliyor, yeni çıkan komünizmden de İngiltere aleyhine ne şekilde faydalanacağını hesaplıyordu.

Komünizm, ilk çıktığı sıralarda insanlar için meçhul bir fikirdi. Bütün milletlere hürriyet vaad etmesi dolayısıyla çok taraftar toplayacağı belliydi. İlk bakıştan görünüşü çekici idi.

Fakat Mustafa Kemal Paşa, hakkında bir şey bilmediği, belki adını bile ilk defa işittiği komünizme uluorta kapılacak bir insan değildi. Ankara'daki Rus elçiliği mensuplarının komünizm propagandası yaparak taraftar kazanmaları da gözünden kaçmıyordu. Bu sebeple kendisi bir komünist partisi kurarak başına kendi adamlarını geçirmeye ve bütün komünistleri bir araya toplayarak sıkı kontrol altında bulun-durmaya karar verdi.

Karar başarı ile tatbik edildi ve Moskova'dan gelen şiddetli propaganda önlendikten sonra parti lağvolundu. Mustafa Kemal Paşa maksadını herkesten o kadar gizli-yordu ki başlangıçta en yakın arkadaşlarından birisi olan Refet Paşa'ya bile bunun bir danışıklı dövüş olduğunu söyle-memiş, hatta komünizme samimi taraftar

olduğunu gös-termek için bir gün Vekiller Heyeti'ne: 'Yarın komünizm ilan edeceğiz' diye bir de sürpriz yapmıştı. Bu sürpriz, ilk şaşkınlıktan sonra Refet Paşa ile doktor Rıza Nur Bey'in şiddetli muhalefetleri yüzünden boşa çıkmıştı.

Hiç şüphesiz, Mustafa Kemal Paşa'nın maksadı gerçek-ten komünizm ilanı değildi. Bu bir numara idi. Bolşevik casuslarının, kendisi tarafından böyle bir teklif yapıldığını, fakat vekillerin karşı koymaları yüzünden teklifin başarısız-lığa uğradığını öğreneceklerini biliyordu. Bolşevikler'in güve-nini kazanarak onlardan yardım koparmak, bir de Mustafa Kemal varken ayrıca Türkiye üzerinde uğraşmanın lüzum-suzluğunu telkin için böyle yapıyordu.

Mustafa Kemal Paşa, siyasi dehası ile Rusları kündeden attı. Fakat komünist partisinin faaliyet gösterdiği kısa süre içinde komünistler de Türkiye'de bazı subaşlarına yerleşebil-diler.

İşte, daha Kurtuluş Savaşı başlarken memlekette ağ kuran komünizm, zamanla ve Rusya'nın cömertçe harcadığı para ile gelişerek önce maarife, sonra basına, tiyatroya, orduya, donanmaya, Millet Meclisi'ne ve kabineye kadar girdi.

Fakat Halk Partisi, kendisini 'sorumusuz ve yanlışsız' saydığından, ima yolu ile yapılan tenkitlere daha tahammül edemedi. Düşünen kafalar da, yavaş yavaş 'ekmeğinden olmamak' veya hapse girmemek için susmaya alıştılar. Böylelikle komünizm yayılmaya ve memleketi topyekün Bolşevikleştirme planı üzerinde sistemli bir şekilde yürü-meye başladı.

Komünizme karşı ya milliyetçilikle, yahut dinle durula-bilirdi. Bunların ikisini birden kullanmak şüphesiz daha akıllıca olurdu.

Bizim milliyetçiliğimiz Türkçülüktü. Fakat Halk Parti-si, altı oktan biri milliyetçilik olduğu halde nedense 'Türk-çülük'ten ürküyordu. Halk Partisi'nin kendisine göre acayip bir milliyetçiliği vardı.

Din ise halkın ruhuna işlemiş bir kuvvet olmak bakı-mından büyük bir millî enerji ve savunma kaynağı olabilirdi. Fakat Halk Partisi laiklik ilan etmiş olduğundan kendisini tamamıyla dinin dışında, hatta dinsiz hissediyordu.

Halk Partisi'nin en büyük hatalarından biri budur. Medreseler kapatıldığı, tekkeler kaldırıldığı zaman yüksek bir ilahiyat enstitüsü

veya fakültesi açılarak memlekete kültürlü, doktora yapmış, Batı dillerini bilen, felsefe öğren-miş din adamları yetiştirilseydi Türkiye'nin bugünkü ma-nevi durumu bambaşka olur ve bugün din bilgini diye ortalı-ğı kaplayan bilgisizler, gülünç hezeyanlarını savuramazdı.

Mustafa Kemal Paşa gençliğinde tekkelere devam etmiş, zikretmiş, fakat oradaki ahlaksızlığı görerek soğu-muştu. Kendisi, Allah'a inanıyordu. Fakat etrafında, kendi-sine hristiyanlığa girmemizi telkin eden bir zümre vardı. Bunlar İsviçre ve Fransa'da yüksek öğrenimlerini yapmış, fakat ne Birinci Cihan Savaşı'na, ne de Kurtuluş Savaşı'na katılmış olan, hem yurtsever, hem de dalgacı aydınlardı!

Aşağılık duygusu ve Batı'yı üstün görmek

Bunlar korkunç bir aşağılık duygusu içindeydiler. Ya bu aşağılık duygusunun tesiri, yahut da vicdanî kanaatleri ile dinsizdiler. Medeniyet ve teknik bakımından bizi çok geçmiş olan Batı'nın, geçmişteki kuyruk acıları ve süregelen Hırsti-yanlık taassubu dolayısıyla Türklüğü yaşatmayacağına; aralıksız 12 yıllık dört savaştan çıkmış olan yıkık, yoksul, bilgisiz, hastalıklı ve seyrek nüfuslu Türkiye'nin, dışarıdan büyük yardım görmezse yok olacağına inanıyorlardı. Onlara göre, yok olmamak için hristiyanlığı kabulden başka çare yoktu. Kendilerince nasıl olsa müslümanlık da, hristiyanlık da birer uydurmadan başka bir şey değildi. O halde, yaşa-mak için, bir uydurmayı bırakarak öteki uydurmayı kabullenmekte hiçbir mahzur yoktu. Hristiyan olursak birdenbire dünyanın sevgilisi olacak, her yerden yardım görecektik, el üstünde tutulacaktık. Kalkınmamız harikalı bir şekilde olacaktı.

Buna karşılık komünist bir zümre de dinsizlik telkini yapıyor, her türlü dinin ilerlemeyi baltaladığını ispata uğraşıyordu. Bunlar Türkçülüğün de devleti batıracak bir macera düşkünlüğünden başka bir şey olmadığını sinsî sinsî yayıyorlardı. İttihat ve Terakki Fırkası, Turan'ı alacağım diye memleketi batırmıştı. Türkiye'nin böyle ikinci bir deneme geçirmeyi tahammülü yoktu!

Komünistler, Türkçülüğü ittihatçılığın bir şekli gibi gös-termekle Mustafa Kemal Paşa'nın en hassas tarafına dokun-muş oluyorlardı.

Çünkü o, genç subaylık çağından beri, ara-larına karışmış olmakla beraber ittihatçıları sevmezdi. İtti-hatçılar ona lâıyk olduğu değeri vermemişlerdi. İttihatçılar daha sonra İzmir suikastı ile Mustafa Kemal Paşa'yı yok et-mek istemişler, fakat kendileri yok olmuşlardı. İşte bu se-beplerle Mustafa Kemal Paşa İttihatçılardan nefret ediyordu. Kendisine suikasti hazırlayan şebekenin başında olduğu için asılan Selanikli Yahudi dönmesi Cavid'in idamı dünya basınında büyük tepki uyandırmıştı. Çünkü Cavit hem Ya-hudi, hem de farmasondu.

Fakat Mustafa Kemal Paşa kabadayı adamdı. Dünya gazetelerinin ulumasına aldıracak tiplerden değildi. Cavid'i astırdığı gibi mason localarını da kapatmaktan çekinmedi. Bu da Mustafa Kemal Paşa'nın en müsbet icraatından biridir. Çünkü bu localarda mason kardeşliği adına devletin en gizli işlerini Yahudiler, Rumlar ve Ermeniler öğreniyor ve bunların hepsi yabancı casusu olduğundan düşmanlarımızca bilinmedik devlet sırrı kalmıyordu.

İşte, Mustafa Kemal Paşa'nın İttihatçılardan tiksini-mesi, çevresindeki komünistlerin de çok ustaca ve sinsice telkinleri ile Türkçülere karşı oldukça çekingen davran-masına sebep oluyordu. Fakat bu arada Türk ocağı kapa-tılarak teşkilatlı tek milliyetçi grup ortadan kaldırılmıştı.

(Bu noktada, Atsız'dan farklı tespitlerimiz var. Atatürk, Türk Ocakları'nın Halkevlerine katılmasını istemişti. Bunun sebebi o dönemdeki Sovyet Büyükelçisi Karahan'ın Türk Ocağı'nda Hamdullah Suphi Tanrıöver'in yaptırdığı Turancı eğitimden şikayetçi olmasıydı. Atatürk'ün Sovyetler ile dost-luğa dayanan dış politikasının zedelenmemesi gerekiyordu. Bu yüzden, Atatürk, Türk Ocakları'nın Halk evlerine katıl-masını istedi. Türk Ocaklılar, bu sırada halkevlerine hakim olabilselerdi, cumhuriyetin sonraki yıllarında bu kurumun oynadığı olumsuz rolü de önleyebilirdi.)

Din aleyhtarlığı ve Türkçülüğe karşı çekingenlik, yavaş yavaş bir Moskof dostluğu doğurmaya doğru gidiyordu. Bu hususta İsmet İnönü ve Tefik Rüştü Aras herkesten ileri idiler.

İnönü ve Aras'ın düşüncesi herhalde şu olmalıydı:

'Kurtuluş Savaşı'nda Rusya bize az da olsa yardım eden tek devlettir. Komşumuz olan bu devlet gayet kuvvetlen-miştir. İngiltere'ye ve diğer Batı devletlerine karşı Rus dost-luğu ile bir denge

kurabiliriz. Memleketimize komünizmi sokmadan onlara mümaşat edersek kendimizi toplamak için vakit kazanabiliriz’.

Fakat İsmet Paşa bu mümâşâtın memlekette komüniz-min yayılmasına sebep olacağını hiç düşünmüyordu. Hatta daha ileri gidiyor; Şevket Süreyya, Vedat Nedim gibi komü-nizmden mahkûm olmuş kimseleri toplayan ve Yakup Kadri tarafından çıkarılan Kadro dergisine kendisi de yazıyordu.

Bunun, millet üzerinde ne kadar yıkıcı tesir yapacağını düşünemiyordu. Komünizmi Moskofçuluk diye bilen millet, Moskofçuların türlü türlü mühim işlerin başına getirildiğini görünce ister istemez kırılıyor, şüpheyne düşüyordu. Bir kısmı ise başka türlü düşünüyor, komünizmin ve onun neticesinde Rusya’nın tehlikeli bir şey olmadığı düşüncesine varıyordu.

Rus dostluğunun diğer neticeleri de malum; Vatan haini Nazım Hikmet’in, Rusya’dan dönüşünde burada bir millî kahraman gibi karşılanması ve büyük şair tanınması...

O kadar ki ciddi bir ilim adamı olması gereken Köprü-lüzade Fuat bile 1929-1930 ders yılında bize yazdırdığı Türk Edebiyatı Tarihi notlarında ondan ‘genç ve kudretli şair’ diye bahsetti ve bu umumi gaflet neticesinde de memleketin ebedi zevki taamıyla soysuzlaşarak bugün gördüğümüz mas-kara şiir meydana geldi. En millî karakterli ve en ciddi kişi-ler bile bolşevik vezniyle millî destanlar yazmaya başladı.

Arkasından, İsmet Paşa’nın maaşlı dalkavukları olan Halk Partisi çağının meclisinde komünist sayırlar... Radyo-dan Namık Kemal’in eserlerinin kaldırılması ve Rum, Ermeni, Yahudi taklitleri yapılmasının yasak edilmesi...

Ve en sonunda köy enstitüleri faciası. Bu enstitülerin birer komünist yuvası haline gelmesi için sistemli faaliyet.

Sicilli komünist Sadreddin Celâl’in, mikroplarını daha geniş bir alanda saçması için Yüksek Öğretmen Okulu peda-goji öğretmenliğinden alınarak İstanbul Üniversitesi Ede-biyat Fakültesi’nin pedagoji profesörlüğüne getirilmesi...

Komünist Sabahattin Ali’nin, tahsil durumu elverişli olmadığı halde Ankara Devlet Konservatuvarı’nda çifte görev-le kayırılması ve

Millî Şef'in, konservatuara her şeref veri-şinde Sabahattin Ali'yi, okşayarak iltifatlara boğması.

Ankara'daki Dil ve Tarih-Coğrafya Fakültesi'nde Pertev Naili, Muzaffer Şerif, Niyazi Berkes ve Behice Boran adlı aşırı solcu dört doçentin aleni propagandası ve milliyetçi talebeyi haksız yere dövdürmeye kadar işi azıtmaları...

Bu arada, moda uymak kabilinden, iki tanınmış pro-fesörün komünizm krizi geçirmeleri ve söz ile, yazı ile bilfiil, geçici bir zaman için olsa da, o cepheye katılmaları...

O halde arada bir yapılan komünist tevkifleri ne idi, diyeceksiniz. Ne olacak? Hamamın namusu meselesi... Çünkü tevkif olunanlar işçi, şoför kabilinden, komünistlerin ayak takımı idi. Asıl yüksek tabakası, yani kendi tabirlerince 'ak amele' takımı su başında, rahatında ve propagandasında idi.

İşte bütün bu saydıklarım, milletin maneviyatı sarsan ve aşağılık duygusu doğuran sebeplerin başında geliyordu.

İkinci sebep birinciye tamamlıyor ve Batı'yı üstün gör-mekten doğuyordu. Merhum Kazım Karabekir Paşa bir gün bana demişti ki:

'Ben ve Ali İhsan Paşa, mütareke ilân olduğu zaman galip orduların başında bulunuyorduk. Bu sebeple manevi-yatımız yüksekti. Diğer kumandanlar, Suriye'de yenilmiş orduların başında bulundukları için İngilizlere karşı manevi kuvvetleri yerinde değildi. Hatta İsmet Paşa o kadar ümitsiz ve bedbindi ki, 'bundan sonra biz ancak çiftlik ağası olabili-riz' diyor ve 'kendimizi Kazım Ağa, İsmet Ağa olmaya şim-diden alıştırmalıyız' değerlendirmesinde bulunuyordu.'

Merhumun bu teşhisi ve müşahadesi psikanaliz bakı-mından çok ilgi verici ve dikkate alınmaya değer bir mahi-yettedir.

Yalnız şu kadarı var ki Mustafa Kemal Paşa, zekası ve ileri-yi görüşü sayesinde moral bozukluğundan kendisini kur-tarabiliyordu. Olayların nasıl gelişebileceğini iyi hesaplıyor, kuruntuya ve korkuya kapılmıyordu.

Nitekim Adalar denizi kıyılarında Türk nöbetçileri, do-nanma filikası ile sahillerimize yanaşan bir İngiliz subayını öldürdükleri zaman, moral bozukluğundan eser kalmadığını ispat etmişti. Makine başında İngiltere ile temasa geçerek, onları tehdit makamında,

savurdıkları bombardıman ger-çekleşirse bunu Türk-İngiliz savaşının başlangıcı sayacağını haber vermiş, İngilizler bunu beceremeyince, cakaları bozul-masın diye donanmalarını İstanbul ziyaretine gönderecek-lerini bildirmişler, fakat Mustafa Kemal Paşa bunu da kabul etmemiştir.

İngilizler, Lozan Barış Andlaşması'na dayanarak İstan-bul'a birkaç gemi göndermekte direnmişlerse de kabul etme-miş ve: 'Barışın sağlanması için gerekirse Lozan Barışı'nı çiğneriz' şeklinde tam siyasi bir cevap vermişti.

Mustafa Kemal Paşa İngiltere'nin ihtiyarladığını ve demokrasinin cılız taraflarını gördüğü ve bize karşı bağış-lamaz bir gizli düşmanlığı olduğunu bildiği için böyle yapıyordu.

Nitekim, geberen İngiliz'in ailesine biraz sadaka ver-mek ve kızıl tamuya giden ruhunu sevindirmek üzere denize bir çelenk atmakla iş tatlıya bağlanmıştı.

İngilizler'in bize gizli düşmanlığı, önce mutaassıp Hırıs-tiyan olmalarından, sonra Haçlı seferlerinde boyuna dayak yemiş bulunmalarından, en sonra da kendilerinin en kuvvet-li oldukları zamanda Çanakkale savaşlarında yenilmelerin-den doğmaktadır.

İstanbul'da gözleri vardı. Cebelitarık, Süveyş ve Singa-pur gibi kilit noktalarını elde ettikten sonra Boğazlar'a da hakim olmayı herhalde kurmuşlardı. Hatta Üçüncü Selim zamanında donanmalarını Çanakkale Boğazı'ndan geçirerek, İstanbul önüne kadar getirmişlerdi. Türkiye'nin bu en zayıf zamanında fırsattan faydalanarak İstanbul'u ele geçirmek istemişlerdi.

Bütün başarısızlıkları, bize karşı gizli düşmanlıklarının artmasına sebep oluyordu.

Amerika'nın yayınladığı, 1941 yılına ait gizli vesikalar İngilizler'in Türk düşmanlığına yeni bir tanık daha vermek-tedir. Şöyle ki: Sözde müttefikimiz oldukları halde Ame-rika'nın bize yaptığı silah yardımını sinsi sinsi baltalamışlar ve bir zaman için Amerika'yı da aldatmışlardır.

Türk Ordusu için yeni silahları alacak en değerli subay, gedikli ve askeri öğrencileri taşıyan Refah gemisinin Kıbrıs yakınlarında meçhul bir denizaltı tarafından torpillenerek battığı ve birçok Türk'ün şehit olduğu malumdur. Refah gemisini batıran meçhul denizaltının

malum dostlarımız ve müttefiklerimiz olan İngilizler'e ait olduğu şimdi anlaşılmış bulunuyor.

İsmet Paşa'nın siyaseti, ihtiyat ve çekingenliğe dayanıyordu

İsmet İnönü, işte bu ihtiyar ve hasta İngiltere'den ve İngiltere dolayısıyla, bütün Batı'dan çekiniyordu. Onun gayet garip bir mekanizması olan kafası, İngiltere ve Fransa'yı Birinci Cihan Savaşı'ndaki kuvvetleriyle mütalaa ediyordu. Hiç şüphesiz bu da kendisinin ileri görüşlü olmayı-sından doğuyordu. İsmet Paşa'nın bütün siyaseti ihtiyat ve çekingenliğe dayanıyordu. Herkese dostluk göstermekle teh-likelerin önleneceğini sanıyordu.

Şüphesiz bu büyük bir yanlıştı. İsmet Paşa, ya Türk tarihini hiç bilmiyor, yahut jeopolitik icapları anlamıyordu. Uzun yüzyıllar boyunca sıcak denizlere çıkmak için didinen, bunu bir millî siyaset haline getiren, bu uğurda Türklerle destanî boğuşmalar yapan, fakat bir türlü emeline kavu-şamayan Rusya'nın, kendisine dostluk gösterirsek Türkiye üzerindeki isteklerinden vazgeçeceğini sanmakla, İsmet Paşa, tarihin en büyük gafını yaptığının farkında değildi. Moskof'a dostluğun bir korkudan doğmayıp içimizden geldi-ğini göstermek için de tabii iş Bulgar'a dostluk, Yunan'a dostluk, Sırp'a dostluk şekline dökülüyor ve bu dostluklar, o devletler toprağında yaşayan yüzbinlerce Türk'ün hakkını, Türklüğünü, hatta insanlığını bize unutturacak kadar kor-kunç bir sivrilik alıyordu.

O küçük milletler, kendi tarihlerini Türk'e düşmanlıkla yoğurarak okutabiliyor, Türkler'in iktisadi yoksulluğa ve kültür kargaşalığına düşmesi için her çareye başvuruyor, fakat biz ağzımızı açıp da Türkler'in hukukunu koruyacak tek kelime söyleyemiyorduk.

900'üncü yıl dönümü

1940 sonlarında Türkiye'nin kuruluşunun 900'üncü yıldönümünü kutlamak ve bunu Türk Milleti'ne hatırlatmak için '900'üncü yıldönümü' adıyla 28 sayfalık bir kitap yayın-lamıştım. Bu kitap, 2 Ocak 1944'te, başbakanlıktan telefonla gelen emir üzerine polis tarafından toplatıldı. Bununla beraber polisin eline ancak beş on

tanesi geçti. Kalanı dağıtılıp satıldı. Fakat mühim olan bu toplatma değil, onun sebebi idi. Kitapta Bulgarlar aleyhine bir iki kelime vardı. Tabii Cumhurbaşkanı İsmet İnönü ve onun Başbakanı Dr. Refik Saydam, benim o küçük kitabı nasıl bir çağlayan gibi Türkçülük duygusu içinde yazdığını, o kitabın Türk aydın-ları üzerinde nasıl bir uyarı tesir yapacağını anlayamıyordu. Bulgar elçisi kendilerini rahatsız etmesin, bu kâfiydi.

Bir insan aynı hareketi defalarca yaparsa sonunda alı-şır ve o hareket kendisine tabii gelmeye başlar. İsmet Paşa da yabancılara cemile göstere göstere nihayet bu, kendisinde huy haline geldi ve çevresindekilere de bulaştı. Böylelikle ikinci cumhurbaşkanının yanında Batı'ya karşı aşağılık duygusu besleyen bir zümre peyda oldu.

Bu zümre, belki, bu davranışlarıyla memleketi dış tehli-kelerden kurtardığına inanıyordu. Fakat gerçekte milletin maneviyatı bozuluyor, siyasi sebeplerin ve zaruretlerin ince-liklerini kavramaktan daima aciz olan halk, kendi hükü-metinin Moskof'a, İngiliz'e ve başkalarına aşağıdan aldığını göre göre kendi millî gücüne inancını kaybediyor ve hükü-mete de güvenemez hale geldiğinden halkla hükümet arasın-da bir uçurum açılıyordu.”

Gacır-gucur viyolonsel ile dünyaya müzik ziyafeti!

Türk Milleti'nin “kültür değiştirme denemesi”ne İsmet Bozdağ, “Basın İstibdadı” adlı eserinde şöyle değinir:

“Gazi Mustafa Kemal Paşa -bir Osmanlı subayı olarak- Batı'dan yana idi ama, kendi toplum kimliğinden, kişiliğ-in-den kopmaktan yana değildi. Batı'dan bilim, teknik, sanayi, metot alınacak, bunlar, kendi öz değerlerimize katılacak ve yeni bir toplum karakteri sağlanacaktı. Açıkçası, aktarma yerine uyarlamadan yana idi: Kopya değil, adaptasyon!

Mustafa Kemal Paşa, Atatürk olduktan sonra da, bu fi-kir karakterini bozmuş değildir. Belki, son yıllarda, bu görü-şüne ters düşen bir örnek bulmak mümkünse de, bu olayda, İsmet Paşa aktarma Batıcılığı'nın işlediğini de düşünmek mümkündür; Gazi Mustafa Kemal Paşa, 20 Mart 1923'te, TBMM'de yaptığı bir konuşmanın sonunda sözlerini şöyle bağlar:

‘Bu millete gidecek yolu gösterirken, dünyanın her türlü ilminden, keşiflerinden ,ilerlemelerinden yararlanalım;

Fakat unutmayalım ki, asıl temeli kendi içimizden çıkarmak zorundayız.’

Bu görüş, Tanzimat görüşünden de, İsmet İnönü’nün Batı görüşü ve değerlendirişinden de farklıdır. Denilebilir ki Mustafa Kemal Paşa, sezgileri ile Japon modeline ulaşmış ve bunun uygulamasına geçmiştir. Yazık ki, ömrü yetmedi.

Atatürk döneminin peşinden gelen İnönü dönemi de Batıcı’dır ama, İsmet İnönü’nün Batı hayranlığı, kayıtsız, şartsız Batı aktarmacılığına kadar uzanır. Onun görüşüne göre, Türkiye’nin sosyal, politik, ekonomik bütün kurum ve kuruluşları -oldukları gibi- bünyemize aktarılmalıdır. Açık-çası, Doğu kültüründen bütün kurum ve kuruluşları ile kop-mak; Batı kültürünü, bütün kurum ve kuruluşları ile olduğu gibi benimsemek gerektir!

Çok radikal bir görüştü bu. Bir zamanlar Ankara’da dinimizin de değiştirilmesi müzakere edildiği gibi, belki ileri-de dilimizi de değiştirmeyi düşünmüş olacaklar; okulları-mızda Latince ve Yunanca okunmasını istemiş ve uygula-mıştır.

Oysa bu ölü Batı dilleriyle bizim hiçbir alışverişimiz yoktu. Fakat İsmet Paşa’nın Batı kopyacılığı o ölçüde idi ki, Cumhurbaşkanı seçilir seçilmez, yerleştiği Çankaya’da bir fizik-kimya laboratuvarı kurdurmuş ve burada lise bilgile-riyle bilimsel denemelere girişmişti. Bir taraftan İngilizce dersleri alıyor, bir yandan viyolonsel çalmayı öğreniyordu. Derslerden yeteri kadar yararlandığına inanınca, Ankara Radyosu’ndan, -bu çat, pat İngilizcesi ile- konferans vermiş ve gacıır gucur viyolonseli ile de dünyaya bir musiki ziyafeti çekmişti!..

Bütün bunlar bugün bir hatıradır ama, bu fikir ve dav-ranış fukaralığının faturasını Türk Milleti ödemiştir! Okul-larımızda okutulan tarih kitaplarından, Orta Asya Türk-leri’ne ait bölümün kaldırılması; Türk dilinin uydurma keli-melerle doldurulması, hep bu dönemin adisyonlarıdır.

Basın, bu yeni durum karşısında, ikiye bölünmüşse de, bu bölünme Batıcılık’ta değil, Batıcılığın yorumunda bir ay-rılıktı. Bu dönemde, yeraltı çalışmaları yapan Türk Komü-nist Partisi, İsmet Paşa’nın anladığı biçimde bir aktarmacı Batıcılığı, politika olarak benimsedi.

Adaptasyon unutulmuştu. Günümüze kadar bu görüş, basınıımızda titizlikle korunmuş ve bu görüşe ters düşen her hareketin karşısına, blok olarak çıkmıştır.”

Softalarla dinsizler birarada!

İnönü döneminin önemli hadiselerinden biri de 1944'teki “Türkçülük - Turancılık” davasıdır...

Nihal Atsız'a göre böyle bir davanın ortaya çıkış sebebi dönme devşirme zihniyetinin Halk Partisi'ne egemen olmasıdır.

Atsız'a göre Halk Partisi, devleti, Türk Devleti yapan parti olduğu halde, en yüksek kademelerine, bakanlıklara, başbakanlığa geçenler arasında Türk soyunda olmayanlar göze batacak kadar çoktu. Bunlar, kendi soylarını haykırır-ken, Türk gözüküyor ama, Türkçülüğe düşmanlık güdüyor-du:

“Softalarla dinsizler, muhafazakârlarla sosyalist tema-yüllüler, milliyetçilerle komünistler Halk Partisi kazanında yanyana kaynıyordu. Bunları birleştiren iki nesne idi: Menfaat ve korku...

Halk Partisi, içine alacağı adamların mazisini, ırkını, ahlâkını, siyasi düşüncesini hiç dikkate almıyor, yalnız şefe bağlılık istiyor, bu bağlılığın da gerçek olup olmadığını araştırmaya lüzum görmüyordu...

Komünizm propagandası almış yürümüş, Türkçüler bu sinsi hareketleri görüyor, bunu millete, hükümete duyurma-ya çalışıyordu.

Hükümet, tam mânâsıyla kozmopolitken ve Türk keli-mesini aşağı-yukarı Hitit anlamında kullanırken, yüksek mevki sahipleri arasında yalnız bir tek kişi, Mareşal Fevzi Çakmak Türkçülük yapıyordu. Onun zamanında, bütün as-keri okullara alınan öğrencilerin Türk ırkından olması şarttı. Öyle ki, annesi Ermeni dönmeleri olan bir çocuk, okul-dan çıkarılmıştı...

Ordu Türkçü-Turancı idi... Komünizmin bütün faa-liyetine rağmen Türkçülük öyle bir baskı yapıyordu ki, nihayet bu baskının tesiriyle Başbakan Şükrü Saraçoğlu, 5 Ağustos 1942 günü Millet Meclisi'nde aynen şöyle demişti:

‘-Biz Türk’üz, Türk’çüyüz. Türkçülük, bizim için bir kan meselesi olduğu kadar ve laakal o kadar bir vicdan ve kültür meselesidir.’ ”

İlhan Darendelioğlu, “Büyük Kavga” adlı kitabında, bu konuşma üzerine Atsız’ın Türk basın tarihinde ilk defa “açık mektup” usulünü kullanarak, başbakanın komünizm pro-pagandasına son verilmesini istediğini belirtir...

Ancak, Millî Eğitim Bakanı Hasan Ali Yücel ve Ulus gazetesinin başındaki Falih Rıfkı’nın teşvikiyle Nihal Atsız, Sabahattin Ali tarafından mahkemeye verilir...

Sabahattin Ali, Hasan Ali Yücel tarafından korunmak-tadır...

Yargılama sürerken İsmet Paşa 19 Mayıs konuşma-sında, Türkçüler ve Turancıları suçlar. Nihal Atsız’la irtibatı olan, mektuplaşan herkes gözaltına alınır, 23’ü tutuklanır. Bu 23 kişi arasında piyade üsteğmen Alparslan Türkeş de vardır. Atsız’ın Orhun dergisi ise çoktan kapatılmıştır.

Sanıklar, gizli cemiyet kurmakla suçlanır...

3 Mayıs 1944 günü Atsız’ın duruşma için geldiği Ankara Garı’ndaki milliyetçi gösteriler bile suçlanmak için vesile olmuş, bazı sanıklar işkence görmüştür.

31 Mart 1947 günü verilen beraat kararında ise sanıkla-rın “millî bir gaye için” çalıştıkları belirtiliyordu...

Ancak, komünizm propagandası artık önü alınamaz hale gelmişti...

İSLÂMİYET’İN BÜTÜN İNSANLIĞA ULAŞMASINA ENGEL OLAN KİM?

Mehmet Ali Bulut, bir makalesinde, İslâmiyet’in neden insanlığın çoğunluğu tarafından kabul edilmemiş olduğunu araştırırken şöyle der:

“Eskiden çok sık düşünürdüm...

1- Madem islâmiyet cihanşumuldür, neden insanlığın ekseriyeti bu dini hâlâ kabul etmiş değil?

2- Üç kuvvete dayanan hıristiyanlık, neden bu mantık-sız temeline rağmen hâlâ semavi dinlerin en geniş taban-lıdır?

3- İslâmiyetin, geçmişin bütün kıtalarını istila etmesine mani olan neydi?

Zamanla, kendimce bazı sonuçlara ulaştım ve anladım ki, islâmiyetin diğer insanlara ulaşmasına bizzat müslüman-ların kendileri mani olmuşlar.”

M.Ali Bulut, şöyle diyordu: “Hz. Peygamber’in getirdiği din, iktidara gelmeyi liyakat ve seçim esasına bağlıyordu. Eğer Emeviler’in iktidar hırsı işe karışmasaydı, biz islâmiyeti cumhuri bir yönetim biçimi olarak bulacaktık. Belki de bugün ideal yönetim biçimi diye nitelenen demokrasinin islâm temelli olduğunu yazıp okuyacaktık. Ama olmadı.

Saltanatın ruhu islâmın özüyle çelişiyordu. Liyakat esasına dayanan yönetim biçimi babadan oğula geçen iktidar şekline dönüştürüldü. İslâmın özü, temelinden yara aldı.

Dinin geleceği değil, saltanatın çıkarları öncelik kazan-dı.

Emeviler ve daha sonra Abbasiler’de Arap Aristokrasisi, yeni yeni müslüman olan diğer kavimlere mevali (köleden dönme) diyor ve onları küçümsüyordu. Bundaki temel yaklaşım şuydu:

‘Her yeni müslüman, hazine için kayıptır. Öyleyse, herkes kendi dininde kalsın, biz de haraç alalım...’

Saltanat zamanla islâmın özüyle o kadar çelişir hale geldi ki, kendini bilen hiçbir islâm alimi, devlet idaresinde yer almayı kendisine yediremedi. Demek ki, en büyük engel, saltanat olmuştur...

İkincisi ise manevi istibdat ve baskılar! Ağalık ve benzeri teşkilatlar, mezhep ve tarikatların, özü biçime feda eden yapıları da, İslâm’ın gerçek anlamda dallanıp yayıl-masını engelledi.

Üçüncüsü cehalettir. Kurân ‘marifeti tam ve medeniyeti amm’ı (yaygın eğitim ve medeniyetin nimetlerinden topyekün yararlanmayı) esas alıp teşvik ederken, müslüman toplumlar bunun tam aksini yaparak cehaleti yaygınlaştırdılar. Tarikatların cahil halka kazandırdığı yüzeysel irfan da bu yararın tespit edilmesini geciktirdi.

Bilirsiniz, II. Abdülhamit, Japonya’ya bazı din adamları göndermişti ve yere tükürdükleri için Japonlar tarafından iade

edilmişlerdi. ‘Yere tükürmeyi bile yasaklayamayan bir dinin, Japonlar’a verecek dersi yoktur’ demek istemişlerdi

Bizim bu kusurlarımıza, diğer dinlerdeki taassubu ve kendi din adamlarına körü körüne bağlılığı da eklemek gerekir.

Ama bugün saltanatlar yıkıldı. Ruhban sınıflarının toplum üzerindeki baskıları yok oldu. İnsanların beyinlerine şu veya bu şekilde konulmuş ipotekler kalktı. Bir dini kabul etme ihtiyacındaki bir insan, hiçbir dönemde bugünkü kadar hür olmadı. İsteyen istediği dini seçebiliyor. Dinler serbestçe yarışabiliyorlar ve iftiharla görüyoruz ki, çağdaş insanın din ihtiyacına en iyi cevabı islâmiyet veriyor. Eğer biz müslü-manlar işi karıştırmazsak, kendi açmazlarımızı ve rezillik-lerimizi islâmiyet adı altında aleme sunmazsak, kısacası islâma gölge olmasak, o, kendi fütühatını yapacak.

Ama hayır; biz illa da çomak sokacağız! Bugün kendi şablonumuza uymayanları, islâm haricine atmak için ne gerekiyorsa yapıyoruz.

Acaba islâm bugün tebliğ edilmiş olsaydı, bugünkü imkânları red mi edecekti? ‘Sen kara çarşaf giymezen din-den çıkarsın’, yahut ‘kravat takan müslüman olmaz, herkes geleneksel Arap kıyafetiyle dolaşmak zorundadır’ mı diye-cekti?

Peygamberimiz o dönemde böyle bir hüküm koymamış ki, bugün koysundu. Hatta veda hutbesinde bu konuyu anlatmış da sayılır. Dikkatle baktığımızda bir örften bahset-tiğini göreceksiniz.

Son zamanlarda türeyen ideolojiler, islâmiyeti darlaştırmak ve bir bölge dini olmaya mahkûm etmek için ne gerekiyorsa yapıyor.

Yahu bırakın bunları! İslâm’ın bir dünya dini olması için asgari müştereker arayın. Emin olabilirsiniz ki, siz böyle yapmazsanız bu din sizi aşar ve aşacak da!

Eğer biz, geniş ve kuşatıcı ve her ırkı kucaklayıcı isla-miyeti, kendi şeyhimizin, tarikatımızın, cemaatimizin ölçü-leri içine hapsetmeye devam edersek, geçmişteki haşme-timizi kaybettığımız gibi korkarım dinimizin gelecekteki hakimiyetini de başkalarına kaptıracağız. Her müslüman bilmeli ki, islâm, gelecek ‘insanlık ailesi’nin en geçerli dinidir.

Ama o, asla dar kafalardaki islâm olmayacaktır!”

Araplar'ın kabileciliği, islam dinini darlaştırmıştır

Mehmet Ali Bulut'un ulaştığı sonuçları inceleyelim: Cumhuri düzenin, seçim ve şûra sisteminin saltanata dönüş-mesinin ve cehaletin sebebi nedir? Manevi istibdat ve baskı-ların sebebi nedir?

İnsanları düşünmemeye zorlayan sebep, Emeviler'in kabileciliğidir. Daha doğrusu kabile ırkçılığıdır. Bu kabile ırkçılığı Abbasiler'de de sürmüştür.

Araplar ve Farslar, islâmı “millî din” haline getirmek istemişti. İslâm, kabileci devlet güdümündeki maaşlı din adamlarının; kısacası dinden geçinenlerin elinde kalmış, gerçek din bilginleri asılmış, işkence görmüş veya hapse-dilmişti.

Yavuz, Tebriz'den bin, Kahire'den de bin kadar maaşlı din adamını İstanbul'a getirince, bunlar önce Türk dilini bozdular, sonra Türk bilim hayatını.

Osmanlı'da da Çandarlı Halil Paşa'nın idamı ile birlikte Osmanlı kabileciliği hız kazandı. Çöküş, böyle başladı.

Türkiye Cumhuriyeti ile birlikte, “millet” anlayışı ha-kim oldu. Kabilecilik hakim olsaydı, bugün Türkiye'deki bütün Türk boylarının eskisi gibi “ev başına Karahan” deni-len durumu yaşaması gerekirdi.

Türkiye'de bugün de yer yer kabilecilik anlayışının hakim olması, o kitlelere İslâmî eğitimin yanlış verilmesi veya hiç verilmemesi yüzündendir. Sebebi de yine dil politi-kasındaki eksikliklerdir. Bu insanlar, Türkçe düşünüyor olsa-lardı, bölücülük diye siyasi bir problem yaşanmazdı. Çünkü Türkçe ile birlikte, vatandaş ve millet anlayışına ulaş-a-caklardı.

Şimdi dünya, Ebu Hanife gibi bilim adamlarını bekliyor. Eğer böyle bilim adamları ve onların fikirlerini uygulayacak devlet adamları yetişirse, İslâm, semavi dinlerin en geniş tabanlısı olabilir.

TBMM kürsüsünde Hacı Bayram Veli sancağı

Denilebilir ki, Türkiye Cumhuriyeti'ni kuran irade Türkçülük fikri ise de tıpkı Osmanlı Devleti'nin kurulu-şunda Şeyh Edebalı'nın manevi şemsiyesi hakim olduğu gibi, Türkiye'nin kuruluşunda da

Hacı Bayram Veli'nin müritleri, Nakşi şeyhleri ve Bektaşî şeyhlerinin manevi şemsiyesi vardır.

Enver Behnan Şapolyo, Mezhepler ve Tarikatlar Tarihi'nde Türkiye Büyük Millet Meclisi'nin açılışını şöyle anlatır:

“23 Nisan 1920 tarihinde Ankara'da TBMM açılacağı gün bütün mebuslar Hacı Bayram Camii'ne gittiler. Nama-zın ardından Kurân-ı Kerim okundu. Bundan sonra cemaat, caminin avlusunda toplandı. Bir kıta askeri kuvvet de sıralanmıştı. Hacı Bayram Veli'nin tarikat bayrağı çıkarıldı. Mebuslardan Sinop mebusu Hoca Abdullah Efendi, başına bir rahle koydu, bu rahlenin üstüne yeşil bir örtü serildi, üzerine de Kur'ân ile Hz. Peygamber'in sakalı kondu. Bu rahleyi Abdullah Efendi bu şekilde başında taşıdı. Cemaat tekbir getirerek bir alay halinde Büyük Millet Meclisi'nin önüne geldi. Mustafa Kemal Paşa bu alayı karşıladı. Mec-lis'in önünde iki kurban kesildikten sonra bütün mebus-lar Meclis'e girdiler. Hacı Bayram Veli'nin, üzeri ayetlerle dolu sancağı kürsüye dikildi. Kur'ân ve sakal da kondu. Hocalar, daha önce Hacı Bayram'da okunan Kurân'ın duasını yaptılar. Buhâri okudular. TBMM Hacı Bayram'ın manevi nüfu-zundan faydalanmak suretiyle açıldı. Bu büyük velinin manevi ruhu, yıkılan Osmanlı İmparatorluğu'nun yerine Türkiye Cumhuriyeti Devleti'ni kucakladı. Müştak Baba'nın manevi bir tespitiyle de yeni devletin merkezi Ankara oldu. Hacı Bayram'ın manevi nüfuzu bütün münevverleri Anka-ra'ya bağladı...”

Tasavvuf önderleri, İslam'ı temsil edebilir mi?

Tarikatlar konusunda, en sağlıklı incelemelerden birini yapan Yaşar Nuri Öztürk, “Tasavvufun Ruhu ve Tarikatlar” adlı kitabında ilk Millet Meclisi'nde bulunan o devrin tarikat hayatının büyük isimlerini şöyle sayar:

“Hacı Bayram postnişini Şeyh Şemseddin Efendi, Nakşi Şeyhi Servet Efendi, Bektaşî Şeyhleri Mazlum Baba ve Cemaleddin Çelebi, Mevlevî Abdülhalim Çelebi vs...”

Yaşar Nuri Öztürk'ün tespitlerine göre günümüzde tarikatların durumu ise şöyledir:

“Türkiye’de, son yılların bize gösterdiği inkâr edilmez bir gerçek oldu. Sadece inananlar için değil, inkâr edenler için bile İslâm, Türk insanının mühür fikri ve duygu-düşün-ce dünyasının temelidir. Bunu söylemek, aynı zamanda Türk insanının hayatında ve şuuraltında tarikatlar ve tasavvuf büyüklerinin yerini belirtmek olur. Çünkü Türk insanı için islâmla tasavvuf ve tarikat hemen hemen eşanlamlıdır. Bunun bir uzantısı olarak Türk insanı, Kurân’ın ideal insan olarak takdim ettiği iki tipi kutsal görmüş ve bu iki tipin önünde çağlar boyu saygıyla eğitilmiştir: Veli, şehit... Bu yüzdendir ki veli ve şehidi yetiştiren kurumlar, tarikat ve ordu, Türk insanının ‘peygamber kurumu’ olarak gördüğü ana iki teşkilat olagelmıştır. Veli ve şehit, kamil insan ve kahraman-fatih tipi ve bunların bağlı oldukları kurumlar yani tarikat ve ordu, öyle görünüyor ki, Türk insanının şuuraltına yön veren ana değerler olmaya devam edeceklerdir. Hammer, Bu noktaya tanıklık ederken şöyle demiştir: ‘Şeyh ve dervişlerin mezarları, Osmanlı milleti tarihinde kahra-manların, fatihlerin kabirlerinden az önemli değildir.’

Bernard Lewis ise şunları yazıyor: ‘Modern Türkiye bir gözlemcinin görebileceğinden daha büyük değişikliklere uğramıştır ama Türk hayatının ve kültürünün derin İslâmî kökleri hâlâ canlıdır. Türk ile Müslüman’ın nihai özdeşliği hâlâ rakipsizdir. Uzun bir aradan sonra İslâm’ın dirilmesi, derin bir ulusal ihtiyaca cevap verir. Tarikatların zaman zaman galeyana gelmesi, resmi islâmlığın sınırlı ihyasından çok daha geniş ölçüde, yüzey örtüsünün altında hareket halinde olan kuvvetlerin ne kadar güçlü olduğunu gösterir.’ Yazarın, ‘resmi islâmlık’la neyi kastettiğini bilmiyoruz, fakat şunu, genel bir yaklaşım olarak söyleyebiliriz: Türk insanı için eğer İslâm’dan sözedeceksek bunun sonuçta tasavvuf ol-ması gerekeceğini bilmek zorundayız.

Cumhuriyet Türkiye’sinde bugün belli başlı tarikat-ların, hemen hepsi faaliyet halindedir. Tasavvuf hayatının başını çekenlerin, genelde temsil ettikleri mevki ve mesleğin ehli olmadıkları bir gerçektir. Çünkü uzun yıllar ihmale uğramış bir kurumun bir numaralı temsilcileri olacak şahıs-ların gerektiği ölçüde iyi yetişmiş olmaları mümkün değildir. Bununla beraber, bugün Türkiye’de hiçbir üniversiter din adamı, rastgele bir mahalle şeyhinin gördüğü itibarı göre-mez. Hiç kimse, bir şeyhin önünde gösterdiği kayıtsız-şartsız teslimiyeti başka bir insanın önünde göstermez.

Maddi durumu müsait bağılılar, sohbetlerin icrası için bina almak, lokal vs. kiralamak cinsinden harcamaları he-vesle yaparlar. Müridler arasında sıkı ve bütün detayları ile yürüyen bir ihvan (kardeşlik) geleneği vardır. Birbirlerine her türlü yardımı yapar, birbirlerinden sürekli haberdar olurlar. Beraberlikleri, genellikle düzenli olarak icra edilen sohbetler yoluyla, fakat bazen de modern hayatın getirdiği imkânlar kullanılarak yürütülür. Bir konferansta, bir kong-rede, bir konserde, bir kır gezisinde, bir hac veya umre seyahatinde, hatta bir deniz kenarı sohbetinde bir araya gelmek sık sık rastlanan şeylerdir...

Esasen, İslâm düşüncesine ters düşen ‘bir lokma, bir hırka’ anlayışı günümüz tarikat hayatında tamamen terke-dilmiştir. Bugün, tarikat mensuplarının hemen hepsi, bulun-dukları çevrenin, ekonomik anlamda iyi durumda insan-larıdır. İlave edelim ki, bunlar içinde, meselâ İstanbul’da faaliyet gösteren şeyhlere bağlı olanlar arasında, Türkiye’nin en ileri gelen iş adamlarının, fabrikatörlerin, hata millet-vekili ve bakanların bulunduğu bir gerçektir.

Tarikat hayatının resmi kurumları yoktur. Esasen, İslâm düşüncesi, resmi mabed fikrine karşıdır ‘Bütün yeryü-zü bana mescit yapılmıştır, benim ümmetimin fertleri nerede ve ne zaman ibadet vaktine ulaşırlarsa orada ibadet-lerini icra ederler’ diyen bir peygamberin bağılıları için resmi kurumdan sözetmenin temel bir anlamı olamaz. Önemli olan, sohbet ve münasebettir. Bunu nerede ve nasıl yürüte-bilirseniz öyle yürütürsünüz. Gerçekten de, tekkelerin kapa-tılmış olması, Türk insanın tasavvuftan ilham almasını önle-yici bir unsur olmamıştır.Söylediğimiz gibi, günümüz tarikat çevreleri, eskilerin tekkeye yükledikleri rolü bugün kırlara, lokallere, gazinolara icra ettirebilmektedirler. Aktif mürşit-lerin sayısı, elbette ki tahmini bir rakamla yüze yakındır.”

Tekke ve türbeler

1925 yılında çıkarılan 677 sayılı kanunla tekke ve zavi-yeler kaldırılıyor, şeyhlik, dervişlik, müritlik, dedelik, sey-yidlik, çelebilik, babalık, emirlik, nakiplik, halifelik, falcılık, üfürükçülük, gaipten haber verme ve murada kavuşturmak maksadıyla muskacılık, türbedarlık gibi unvanlar ve faali-yetler yasaklanıyordu.

Yaşar Nuri Öztürk'ün bu konudaki görüşleri de şöyle-dir:

“Tarikat-tasavvuf hayatına indirilen en büyük darbe olarak kabul edilen bu kanun hakkında bizim kanaatimiz tamamen değişiktir. Bize göre kanun, esasta İslâm tasav-vufunun da şikayetçi olduğu bu müesseseye sonradan yama-tılmış bir yığın hurafe ve musibeti temizlemektedir. Elbette ki, bir geçiş devresi kanunu olarak, birtakım masum kav-ramları da hırpaladı. Fakat yüzde itibariyle, kaldırdığı kavram ve kurumlar, İslâm’a sonradan eklenmiş bir yığın hurafeden ibaretti. Dedelik, seyyidlik, çelebilik, babalık, emirlik, nakiplik, falcılık, büyücülük, türbedarlık vs. islâmın değerleri değil şu veya bu toplumun örfünden kaynaklanan değerlerdi. Şeyhlik ve müritlik kavramlarına gelince, bunla-rın da Allah veya Peygamber emri olmadığı kesindir. Şeyh, islâmdaki mürşit kavramının değişik bir ifadesidir. Mürit yerine öğrenci, şakird, talebe vs. kullanılabilir ve kullanılmıştır.

Tekkeler ve türbedarlıkların durumuna gelince, bunlar zaten bu kanundan yaklaşık yüz yıl önce büyük inkılapçı sufi Kuşadalı tarafından ‘devrini dolduran kurumlar’ olarak ilan edilmişti. Tekke, islâmdaki mistik hayatın zorunlu unsuru değildir. Demek oluyor ki, başta menfaatleri zede-lenen tahrikçiler olmak üzere, bazı odakların bu kanun aleyhinde kopardıkları yaygara, haklı gerekçelere dayanmıyor. Çünkü kalabalık bir kavramlar yekûnuna rağmen, kanunun zedelediği gerçek anlamda dinsel bir kurum yoktur.

Kanunun, bugünkü Türk Anayasası’nda öngörülen temel haklar açısından bir tahlilini yaptığımızda, şunları söyleyebileceğiz: Bu kanun tasavvufu değil, birtakım iğreti merasimleri ve birtakım hurafelerle sahte unvanları siliyor. Bu arada, tekkeleri yasaklıyor. Fakat tasavvufun, tekke dışında ve tarikat yerine tasavvuf adı altında yaşamasına asla engel olmuyor. Anayasa, dinsel ayin ve törenleri icrayı, temel haklar arasına koymuştur. Bu kanun, tarikat ayinini yasaklıyor. Tasavvuf hayatı, tarikatlardan ibaret değildir. Tarikatların ortaya çıkışından beş asır önce islâm tasavvufu oluşmuş, sistemleşmiş ve yaşanır hale gelmişti. O halde, bir müslüman, dininin manevi havasını bir merasim veya ayinle tatmak isterse tarikat ayini yapmak zorunda değildir. Kurân’da geçen zikir ayinini, tesbih ayinini, dua ayinini veya salat ve selam ayinini yapabilir. Nitekim, son devir Türk tasavvuf hayatı, sonradan ortaya çıkmış yapay ayinler yerine, Kurân

ve hadis kaynaklı ayinleri yapmayı esas al-mıştır. Ve Anayasa, bunlara, temel insan hakkı olarak müsaade etmektedir:

Bu kanunun, Türk edebiyatı ve sanat tarihi bakım-larından huzursuzluk yaratan bir yanı vardı. Türbe adıyla geçen ve genelde her biri sanat eseri olan yapıların ihmali ve harap olması. Türk kanun koyucusu, 1950 yılında çıkardığı 5566 sayılı bir kanunla, adı geçen 677 sayılı kanuna bir fıkra ekleyerek bu sıkıntıyı da ortadan kaldırmıştır. Eklenen fıkra şöyledir:

‘Türbelerden, Türk büyüklerine ait olanlarla büyük sanat değeri bulunanlar, Millî Eğitim Bakanlığı’na umuma açılabilir. Bunlara bakım için gerekli memur ve hizmetliler tayin edilir. Açılacak türbelerin listesi Millî Eğitim Bakan-lığı’na hazırlanır ve Bakanlar Kurulu’na tasdik olunur.’

Türbelerin açılma ve onarılmalarına imkân veren bu kanunun yürürlüğe girişinden itibaren yoğun bir faaliyet gösterilmiş ve her biri birer sanat eseri olan türbelerin hemen tamamına yakını onarılıp layık oldukları şekle kavuşturulmuşlardır. Bunlara bağlı olarak pek çok tekke de -tabii birer sanat eseri halinde tutulmak üzere- onarılmaktadır.

‘Normların, kanunların üstünde hayatın buyrukları vardır’ demiştim. Gerçekten öyledir. Bugün Türkiye’de, bütün türbeleri tarihe gömdüğü söylenen Atatürk’ün anıt-kabri -ki klasik ifadeleri kullanırsak o da bir türbedir- bütün milletin ziyaret ettiği en büyük türbe halindedir. Ve Türkiye’de en büyük tarikat ayini olan Konya Mevlânâ törenleri, bizzat Atatürk’ün müsaadesi ile başlatılmış en büyük tarikat ayini olarak milletlerarası bir bazda icra edilmektedir. Yine, inkılapların alt seviyedeki bazı görevliler tarafından yaptırıldığını, müslüman kitleye zulüm aracı haline getirildiğini söylemiştim. Buna örnek olacak tipik bir olayı, o devrin başbakanı tarafından yaşanmış bir olayı, inkı-lapların nasıl yaptırıldığına küçük bir delil olarak kayde-diyorum. 1949’da, devrin başbakanı Şemsettin Günaltay, İstanbul’a geziye gelmişti. Gezisi sırasında Süleymaniye Camii yanında ünlü Mimar Sinan Türbesi’ni ziyaret etmek istemişti. Refakatinden İstanbul Valisi, Başbakan’a, türbe-nin kanun gereği kapalı olduğunu, bu ziyaretin yapıla-mayacağını söyleyince Günaltay, tarihsel bir ibret vesikası olan şu sözleri söylemiştir: ‘Bu ne demek, vali bey? Sinan’ın türbesi kapalı olur mu? Mimar Sinan gibi bir

dahinin türbesinin açılması için meclise derhal bir kanun teklifi vereceğim. Çocuklarımız bu türbeleri gezip görmelidir. İstan-bul'un sahibi olduğumuzun delili bunlardır.'

Günaltay, söylediğini yaptı ve 5566 sayılı kanun, onun verdiği teklif üzerine çıktı.

Bu bahsi bir cümle ile özetlersek, deriz ki: 'Bugünkü Türk mevzuatı, hurafe ve sahteliklerden uzak bir tasavvuf bahşetmektedir. Tarikatların, inkılabın hemen ardından, biri bölücü bir ayaklanmadan, diğeri de Menemen olayından kaynaklanan bazı kara lekeleri vardır. Ancak bugün çok açık bir şekilde bilinmektedir ki, bu iki lekeden hiçbirisi tasavvufu mal edilemez. Bunların birincisi olan Şeyh Sait İsyanı, dini alet etmiş bir bölücü isyandır ve başındaki adam, islâmı, bilmem kaçınıcı derecede bilgilerle değerlendiren bir köylü-dür. İkinci olay ise doğrudan doğruya sokak serserilerinin, çapulcuların, esrarkeşlerin çıkardıkları patırtıdır ve ne yazık ki bu serserilerin öldürdüğü bir Türk subayının hatırasına izafetle isim yapmıştır. Bunların, Türk dindarları, hele müslüman aydının gönlünde tasvip bulduğunu kimse söyle-memiştir. Bunlar bizzat müslüman kitle tarafından lanet-lenmiş davranışlardır.

Ne ilginçtir ki, Menemen olayında en mühim faaliyeti gösterenlerin Girit dönmesi Rumlar, Yahudiler ve daha bazı gayrimüslim göçmenler olduğu, daha sonraki araştırmalarla ortaya çıkmıştır.

Gerçek olan şu ki, gerçek anlamda sufiler, insan ruhunu yüceltme dışında bir gaye izlemediklerinden, bu gibi politik hareketlere asla girmez ve tenezzül etmez. Fakat, tarih için-de sufilerin, bu gibi oyunlara alet edilmediklerini söylemek yanlış olur."

Milliyet bilincini yok edenler...

Yüz civarındaki aktif tarikat şeyhinin veya mürşidinin, yaptıkları işten çıkar sağlamadığını söyleyemeyiz. Bu tari-katların büyük kısmı, birer çıkar grubu şeklinde yapılan-mıştır. Üstelik, diğer tarikatları yok sayarlar.

Tarikatların hemen tamamı, yetiştirdikleri gençlerde milliyet bilincini yok etmektedir. Müslüman kavramı, bir ka-vim adımıymış gibi

milliyet kavramının yerine yerleştirilmek istenmektedir. Din ve milliyet idealleri, birbirinin karşısına çıkarılmaktadır.

Oysa, Kurânda Arap kavmi, İsrailoğulları kavmi, Rum-lar ve pek yakında Müslüman olacak bir kavimden bilgiler verilir. Bu son kavmin Türkler olduğu, din bilginlerince ka-bul edilir.

Yine Kurân'da, "İki mümin topluluk birbiriyle savaşırsa aralarını bulun, yoksa, ilk saldırana siz de saldırın" meâ-linde ayetler vardır. Demek ki, mümin toplulukların dahi gerektiğinde birbiriyle savaşa girişebilmesi öngörülüyor. Du-rum böyleyken, kavim bağıını ortadan kaldırmanın gerçek sebebi ne olabilir? Kuran'da belirtilen "dünyada fesat çıkarmak" bu değil midir? Arap, İsrailoğlu ve Rum kavim-lerinin varlığı kabul edilirken Türk kavmi niçin kabul edil-miyor? Bizim tespit ettiğimiz kadarıyla, bunun sebebi, söz konusu tarikatların, milli kimliği ortadan kaldırmaya yöne-lik olarak, İslam'ı kalkan olarak kullanıp etnik ırkçılığa da-yanan gerçek hedeflerini toplumun genelinden gizleyebilmek düşüncesidir. Milli kimliğinden vazgeçirdikleri insanları, kendi devletleri aleyhine kullanılabilir duruma getirmek için...

Tarikat veya cemaat içinde yetiştirilen gençler, milli kimliklerini inkâr noktasına kadar gidebilmektedir. Bazı tarikatlarda yetişen genç erkekler, içine kapanık, psikolojik sıkıntıları olan bir ruha bürünmekte, kadınlardan bucak bucak kaçmakta ve hatta bir kısmı evlenmemekte veya evlenememektedir. Güzel kadınlar ise şeyhin haremine girmektedir!

Gençlerin bir kısmı, tamamen sünepeleşmekte, pasifleşmektedir. Oysa Hz. Ömer'in iman ettikten sonra da sert dav-ranışlarını devam ettirdiği, hatta onunla 40 kişi olan müslü-manların ilk defa Kâbe'de ibadet etme cesaretini bulduğu, önlerinde tertemiz bir örnek olarak durmaktadır. Hz. Ali de İslâm'ın kılıcı değil miydi?

Hz. Muhammed, Hz. Ebubekir, Hz. Ömer, Hz. Osman ve Hz. Ali, savaş yapmamış mıydı? İslam, varlığını savaşlar-da elde ettiği zaferle kabul ettirmemiş miydi? O halde, günümüzün tarikat mensupları, nasıl alperenliğin sadece eren vasfını kendilerine yakıştırıyor da, alp vasfını unutuyor veya hıristiyanlar gibi kendilerine bir tokat atana öbür ya-naklarını uzatıyor, manastır hayatı gibi hayat yaşamaya çalışıyor, erkekler papazlaşıyor, kadınlar rahibeleşiyor?

İslâm bunu mu öngörüyor?

Bazıları da “Hakimiyet Allah’ındır” sloganı ile kafaları karıştırarak “Hakimiyet milletindir” ilkesini, Allah’a isyan gibi göstermektedir.

Bu tür propagandalara kananlar, Kurân okumuş olsa-lardı böyle düşünmeyeceklerdi. Şöyle ki, Enbiya Suresi’nde peygamberlere hükmetmenin öğretildiği bildirilir, hatta Hz. Süleyman’ın emrine rüzgâr ile birlikte şeytanlar da veril-miştir. Zülkarneyn, Hz.Musa ve Firavun’a da saltanat ve kudret verilmiştir. Demek ki, islam açısından önemli olan, Allah’ın verdiği kudreti, Allah’ın istediği doğrultuda kullanmaktadır. Bugün için kudret, insanlara demokrasi denilen yolla ve seçimlerle verilmiş oluyor. Sorumluluk her-kese paylaştırılıyor. İktidar ve hükmetme yetkisi millete veriliyor. Hükmetmek millete ait olunca Allah’ın hakimiyeti niçin ortadan kalksın? Hükmetmenin bir kişiye, kısacası tarikat önderine verilmesi daha mı iyi? Demek ki yapılan propaganda, demogojiden ibarettir.

Diğer taraftan masonluk, rotaryenlik, lionsluk gibi yahudi kökenli tarikatlar da Türk halkından taraftar bulabilmekte, bu şekilde sosyal bir sınıfın diğer sosyal bir sınıfı, yahut milletin tamamını ekonomik tahakküm altına almak teşebbüslerine yol açmaktadırlar. Ekonomiyi belirle-yenler, siyaseti de yönlendirdiği için devlet içinde devlet olmaktadırlar.

Bizce, şimdiki nesillerin, Yesevi ocağının asırlarca önce yaptığı gibi, sadece alperen değil, bilge-erenler yetiştirecek bir ocağa ihtiyacı vardır. Bilge-erenler, “Allah’ın gökyüzün-de, yeryüzünde ve insan vücudundaki ayetlerini” araştırarak gerçek bilgiyi bulmalı ve Türk Milleti’nin yeniden dünyaya düzen veren millet haline gelmesini sağlamalıdır.

Şimdiki tekke, bütün evrendir. Mürşit, “Allah’ın sonsuz ve kuşatıcı ilmi”dir. Müritler ise bu bilgiyi öğrenmeye çabalayan bütün bilim adamlarıdır.

Milliyetçiler veya islam dinine hizmet etmek isteyenler, ancak bu şekilde çalışır ve keşfettikleri ilmî, önce kendi milletlerinin, sonra da bütün insanlığın hizmetine sunarlar-sa, söylemlerinin gereğini yapmış olacaklardır.

Prof. Dr. Erol Güngör’e göre, “Milliyet farklarını hesaba almayan bir islâm düşüncesi kaynağını başka sebeplerden almış demektir. Böyle bir islâmcılık tasarlayanlar, milliyet-çilere, karşı

dolaylı bir etnik hareket içindedirler. Bunların maksadı islâm birliği sağlamaktan ziyade, yaşadıkları, ülke-deki milliyetçi politikayı nötralize etmektir. Bu azınlıklar, ayrılıkçı bir politikayı takip gücünü buldukları takdirde kendi istikametlerinde bir milliyetçilik hareketi açmaktan geri kalmayacaklardır. Böyle bir güce erişemedikleri müddetçe islâm davasının şampiyonu olarak görünürler. Panislâ-mizmin kuvvetli bir siyasi hareket uyandırmayışının sebebi, bu konuda doktrinden bir dayanak bulunamayışındır. İslâm doktrininde hiçbir zaman tek devlet fikri işlenmemiştir.”

Yaşar Duru ise konuya şöyle bakar:

“Siyasi sağcı olarak adlandırdıklarımız, “aziz milleti-miz” deyimini dillerinden düşürmez, fakat aziz milletimizin adını söylemez. Tıpkı, ‘İslâm milleti’ veya ‘Osmanlı milleti’ gibi, Türk’ün dışında bir milletler mozayigidir bu aziz mille-timiz deymi... Bunlara göre ‘Ne mutlu Türk’üm diyene’ ifadesi ırkçılıktır, şovenistliktir, kafatasçılıktır, hatta kafir-likdir. Buna karşılık Türk milliyetçiliği dışında her türlü milliyetçiliği hoşgörülle bağırlarına basarlar...”

Gerçekten de bu fikirleri savunanların bütün düşman-lıkları Türkler’dir. Çünkü Türk milleti, son 500 yıllık tarih incelendiğinde görüleceği gibi vatanlarından sürülen bu in-sanları bağrına basmış, yer vermiş, yurt vermiş, bayrak vermiştir. Bir bayrağa sahip olmak demek şerefine sahip olmak demektir. Ancak, bu topluluklar içinden bazıları, mevcut sosyal psikoloji içinde aşağılık kompleksine düşmüş-tür ve bunun ezikliğini yaşamaktadır. Bu kompleksi yaşayan insanlara, sağda veya solda rastlayabilirsiniz. Soldakiler, uzun süre Sovyet idealine hizmet ettikten sonra, şimdi Ame-rikan rüyasının etki alanına girmiştir. Sağdakiler ise Suudi-İran, hatta Taliban çizgisine doğru ilerlemektedir. Bunlar, Türk milliyetçiliğinin ırkçılık olduğunu söylerken, mensup olduklarına inandıkları etnik grupçukların ırkçılığını yapmakta, sonra da İslâmı bir kılık, bir zırh olarak kullanarak Türk çocuklarını, milliyetinden, dilinden koparmaya gayret etmektedir.

En çok suçladıkları Türk milliyetçisi ise Atsız’dır...

Refet Köroğlu bu suçlamalarla ilgili olarak şunları yazmıştır:

“Bir gün Atsız Beğ’i ziyarete gitmiştim. O gün rahmetli Fethi Gemuhluoğlu da gelmişti. Konuşmalarımızın ağırlığı Türklük ve dindi.

Gemuhluoğlu bir ara, Atsız Beğ'e dine karşı olduğu yolunda sağda solda laflar edildiğini söylediği zaman, yüz hatları değişti, biraz düşündükten sonra acı bir tebessümle şöyle dedi:

- İslâmiyet Türk'le et ve tırnak gibidir. Birbirinden ay-rılmaz. Ben dine karşı değilim, benim hasmım ve affet-medığım Türklüğü inkâr eden dindarlardır. İslâmiyeti kabul ettikten sonra, Araplık'tan vazgeçmiş; ben Arap değilim diyen bir Arap gösterebilirler mi? Elbette ki o kuş beyinliler gösteremezler. Bunlara hadlerini bildirmek gerekir.

Şunu bilsinler ve kafalarına iyice yerleştirsinler. Türk-lük arzuladığımız yüceliğe kavuştuğu gün, islâmiyet de, Türklükle birlikte dün olduğu gibi en şerefli mevkiye ulaş-a-caktır. Bundan kimsenin şüphesi olmasın. Çünkü Türk, islâm-ın serdari ve kılıcıdır.

Aslını inkâr edenler, İslâmiyet'i kabul eden bir ecnebiye Arap oldu veya hristiyanlığı kabul eden bir Arap'a İngiliz veya Fransız oldu diyebilirler mi? Türk, müslüman oldu diye neden Türklüğünü inkâr etsin? Etmesi zaten eşyanın tabi-atına aykırıdır.

En mükemmel din islâmiyet bugün Arap'ın elinde zelil ve perişan olmaktadır. Türklüğü inkâr edip dindarlık yaptık-larını zannedenler, gerçekten İslâmiyet'in yükselmesini isti-yorlarsa, Türk Milleti'ne ayakbağı ve köstek olmasınlar yeti-şir."

Bu arada, Mehmet Eröz'ün bir nakli de Atsız'ın ruh ha-lini yansıtmaları bakımından ilgi çekicidir:

"Atsız'a soruyorlar:

- Bir daha dünyaya gelmiş olsaydın, ne olmak isterdin?

Atsız'ın cevabı çok nettir:

- Ayasofya'da imam olmak isterdim..."

Tabii Atsız, din adamı olmak için değil, Ayasofya'nın bir hakimiyet sembolü olarak kabul edildiği bilinciyle bu istekte bulunmuştur...

Gerçekten de Hz. Muhammed ve 4 halife, müslüman ol-duktan sonra Arap olduklarını inkâr mı etmiştir ki, bunlar, Türk çocuklarının beyinlerini yıkamaya kalkıyorlar ve bir islâm milleti oluşturmaktan söz ediyor? Kurân, "Allah dileseydi bütün insanları tek bir millet yapardı, tek bir ümmet yapardı" diyor. Kuran'da, insanların dilleri ve renk-lerinin ayrı ayrı oluşu, Allah'ın varlık delili olarak göste-rildiği

halde, Türk'ü ve Türk dilini ortadan kaldırmaya çalışanların, islâm'ı temsil etmek iddiası olabilir mi?

Bunlar, islami açıdan, "Allah'ın varlık delillerini orta-dan kaldırmaya çalışan" ve dinden ziyade etnik ırkçılıkla ilgili gruplardır. Üstelik 4 halifeden sonra bütün Arap-Fars tarihi ırkçılığın örnekleri ile doludur. Hz. Ali-Muaviye müca-delesi de Kureyş ve Emevi kabilelerinin mücadelesidir. Eme-viler ve Abbasiler, Türkler'e karşı ırkçılık yapmadı mı? "Türkler, müslüman olmasın da, onları köle olarak kulla-nalım" diye çaba göstermediler mi? Ve bu yüzden Cengiz'in ve Timur'un orduları tarafından ıslah edilmediler mi? Buna rağmen, Araplar, 20'nci yüzyıl başında Lawrance'un peşinde Osmanlı'ya ihanet etmedi mi?

Silindir şapkanın üzerindeki sarık!

1929'da Falih Rıfkı Atay anlatıyor:

"Şark milletlerini Garplı ve medeni olmadıkları için köle olmaya lâyık gören Garplılar, aynı milletlerin kendi medeniyetlerine girmesini menetmek için bütün politika ve bütün silah fabrikalarını seferber etmiş gibidirler. Şimdi Garp'a karşı müslüman taassubunu ateşleyenler, Garp papaz-larıdır. Eskiden orduları hristiyan düşmanlarına saldırtan kilise, bugün cami cemaatlarını Garp düşmanlığı ile yoğuru-yor. Büyük menfaat, insaniyet idealistlerini, yamyamlara insan eti yemenin faydalarından bahsedecek hale sokmuş-tur.

Balkanlar'da Türk azınlıklara Garp harflerini reddettir-meye çalışanlar, oralarda Garp medeniyetinin ön-ayağı vazi-fesini almış olanlardan yardım görmektedir. Şimdi en büyük Garp düşmanı Garp'tır.

Çünkü Şark milletleri, Anadolu Türkleri gibi uyandık-ları zaman, bütün Şark vatanları Anadolu gibi müstakil ve şerefli olacaktır. Hakim ve köle diye iki ayrı insanlık kalma-yacaktır. Şark'a bunu vermek, aslanın demir kafesinin kapı-sını açmaktır. Garp hürriyetten, ilimden, seviye ve şuurdan korkuyor.

Garp'tan Şark'a şimdi şu haykırış geliyor: Aman Garplı olmayınız.

Şark milletlerine ilk öğretilecek hakikat budur: Her yerde mücedditler, fes ve sarığın üzerindeki kavuktan evvel silindir şapkanın üzerindeki sarığı çıkarmalıdırlar.”

Yeşil kuşak meselesi

Biz, gelişmiş ülkelerin, islâm ülkelerindeki dinde aşırı giden grupları organize ettiği görüşündeyiz. Başlangıçta ABD’nin görüşü; Türkiye, İran, Pakistan, Afganistan şeri-dinde bir yeşil kuşak oluşturarak komünizmi durdurmak. Sovyetler çözüldükten sonra ise bu kuşağın zayıflatılmasını isteyen yine ABD’dir.

Yalçın Doğan, “İslâm teröründen bir senaryo” başlıklı yazısında bu durumu şöyle izah ediyor:

“Amerika eski Dışişleri Bakanı Shultz, anılarında, Baş-kan Reagan’la bir tartışmasını yansıtır. Shultz, kendi ifa-desine göre, ‘Amerika’nın İran’a sattığı silahlar, İranlılar tarafından İslâmi terör için kullanılıyor.’

İslam toplumunun önemli bir özelliği var. ‘Bir lokma, bir hırka...’ Tüketim toplumu ile taban tabana zıt bir yaşama anlayışı. Komünist sistem çökünce, Asya’dan Avrupa’ya uza-nan milyonlarca kilometrekarelik alanda yeniden tüketim toplumu yaratmak gerekiyor. Yani ‘İslâmi kuşağın kaldırıl-ması’, siyasal rejimlerin normalleşmesi gerekiyor.

‘Terör yöntemiyle gelen islâm, işte şimdi yeniden terör yöntemleriyle geri püskürtülmek isteniyor...’ Yeşil kuşak ülkelerinde islâmi tehlikenin ortadan kaldırılması gerekiyor. İslâmi tehlikeyi ortadan kaldırmak için, terörün islâm kay-naklı olduğunun ‘yayılması’ gerekiyor.

‘Terörün islâm kaynaklı olmasına toplumun inandırıl-ması’ gerekiyor. İslâma tepki yaratmak gerekiyor. Dolayısı-y-la, son zamanlarda işlenen önemli cinayetlere ‘islâm dam-gası’ vurmak gerekiyor.

Oysa, olmayabilir! Tam tersine, ‘İslâm görüntüsü altın-da Amerikan patentli cinayetler’ pekala olabilir! Shultz’un anıları ve Amerikan dergileri de bu senaryoları işlediğine göre...”

O Amerikan dergisi “Newsweek”tir ve 1993 Şubat’ının ilk haftasında yayınlanan nüshasında, “İslâmcı militanları ABD, İsrail ve Arap ülkeleri ortaya çıkardı. Şimdi de korkuyorlar” yolunda bir yorum yapmıştır:

10 Şubat 1993 tarihli Milliyet gazetesinde yayınlanan konuyla ilgili haberde şöyle deniliyordu:

“Newsweek dergisinde yer alan ve islâmcı grupları konu alan bir yorumda, ABD, İngiltere, Fransa, Suudi Arabistan ve Kuveyt’in bugün ‘terörist’ ilan edilerek kınanan islâmcı gruplarla geçmişe dayanan yakın ilişkileri bulunduğu ve kendi yarattıkları islâmcı militanlardan bugün kendilerinin de korktukları kaydediliyor. Hamas’ın ABD’den yönetildi-ğini, örgütün militanlarının -Arap-Amerikalılar’dan emir ve para aldıklarını öne süren ve bu konudaki haklılığı yorumda doğrulanan İsrail’in de islâmcı gruplarla eskiden beri ilişki içinde olduğu belirtiliyor.

Yorumda, Körfez ülkelerinden sağlanan para yardımıyla Hamas dahil çeşitli köktenci grupların oluştuğu ve bugün artık gerilla şebekelerini islâmcı yardım örgütlerin-den ayırmanın mümkün olmadığı vurgulanıyor.

Yıllarca Batı’nın, komünizm, solcu Arap ulusları gibi düşmanlarına karşı çıkan ve Filistin Kurtuluş Örgütü’ne besledikleri düşmanlıkla İsrail’in ‘böl-ve-işgal et’ stratejisine katkıda bulunan köktencilerin, Batı’nın kendisine petrol sağlayan başlıca Arap müttefiği Suudi Arabistan’la da uyum içinde olduğuna dikkat çekiliyor.

Yazıda, Batılı ülkelerin, kendi istedikleri yönde ilerledi-ği sürece, aşırı dinciliğe karşı hiçbir şey yapmadığı kayde-diliyor. İsrail’in ise FKÖ’ye karşı bir denge oluşturacak Müs-lüman Kardeşler örgütünü 1970’lerde desteklemeye başla-dığı ve İsrail birliklerinin Lübnan’daki Şii köktencilerle çar-pışmaya başlamalarından sonra da bu tutumunu sürdürdü-ğü ifade ediliyor.”

Demek ki, kimin islâmı, kimin CIA islamını temsil ettiği belli değildir. Daha sonra geliştirilmek istenen ‘ılımlı islam’ın da ABD kontrolünde olduğu, artık reddedilemeyecek bilgi ve belgelerle ortaya çıkmıştır.

Bu konuyu, Prof. Dr. Erol Güngör’ün değerlendirmesi ile bitirelim:

“İslâm bir hayat nizamıdır. Onu hayattan çeken insan ona hizmet değil, belki bilmeden ihanet etmiş olur. Ulema-mız adeta taşlaşmış, kaskatı kesilmiştir. Onun bu hali karşı-sında herkes kendini söz sahibi görmeye başlamış, belki bu-na mecbur olmuş bulunuyor. O kadar ki, eski yazı bilenler kendilerini islâmiyet üzerinde selahiyetli görmeye başlamış-lar ve yeni nesiller onların din mütehassısı olduğunu sanmıştır.

Ulemanın aramızdan çekilmesinden sonra politikacılar da din reformcusu kesildiler. Türkiye’de demokratik rejimin kurulması gecikseydi, dine yapılan müdahaleler çok tehlikeli ölçülere varabilirdi. İslâmı politikacıların acı hatıraları var-dır. Ama dine yapılan etkiler keyfi değildir.

Bu müdahalelerin ardında sebepler yatar ki, bunun başında içtihat boşluğu gelir. İslâm toplumu ulemanın reh-berliğinden mahrum kalmıştır. Ulema taklit batağına sap-lanmış, kurtulamamıştır. Mesela II. Meşrutiyet’in moder-nistleri karşısındaki ulema tavrı, tekfir (küfürle suçlama) ve telinden ibarettir. Bazı kimselerin içtihadına da medrese ulemasının, cahillikle, kafirlikle, hainlikle suçlamaları vardır. Fakat ulemamız, bu insanları yeni yorumlara iten sebepler üzerinde durmamışlardır. Meselâ Şeyhülislam Sab-ri Efendi, fotoğrafın vesikalık olarak caiz olacağını söylemiş, bu görüş dışında kalanları da aforoz eder gibi sindirmeye çalışmış, hatta Türkiye Cumhuriyeti’ni Darül Harp ilan et-miştir. İslâm doktrini üzerinde iyi tahsil görmemiş kimseleri de kolay sindirmiştir.

İslâm, siyasetin arkasında filizlenen bir doktrin değil-dir. O hedefine tek başına yürür. İslâm davasının asıl yükü fikir adamlarının omuzlarındadır. Müslüman aydınlar, din adamları, alimler, mütefekkirler, sanatkârlar bu sorumlulu-ğun şuuruna ermelidir.

Medeniyeti politikacılar yaratmaz.

Medeniyet, alimlerle sanatkârların işidir. İslâm medeni-yetinin de sıklet merkezinde onlar vardır. Eğer onların gay-retleriyle müslümanlarda bir silkinme ve kalkınma olursa siyasi hedefler de kendiliğinden gelecektir. Medeniyet gaye-mize ulaşmada, islâm aydınlarının, enerji ve şahsiyetlerini tüketen siyasi çekişmelerden uzak kalmaları, günlük hadise-lere tepeden bakmaları, kalıcı köklü çözümler üzerinde kafa yormaları gerekir. Herhalde bu büyük davaya

en büyük kötülüğü yapanlar onu günlük siyaset kavgalarına, taraflardan biri halinde sokmaya kalkışanlardır.

Siyasi parti farklılaşmaları Batı toplumundaki sınıf çatışmalarının eseri olarak doğmuştur. Ve her siyasi parti ister istemez şu veya bu zümrenin sözcüsü olmak, onların menfaatlerini kollamak zorundadır. İslâmı bu çatışmanın dışında tutmayı başaranlar, onun birleştirici gücü sayesinde eşitlik ve kardeşlik tesis edebilirler. Bunu yapmadıkları takdirde islâmı kendi fırkalarının, tefrikalarının doktrini haline getirmek gibi sonu nereye varacağı bilinmeyen bir vebali temsil ediyorlar demektir. Siyaseti tercih edenler kendilerini ‘mücahit’ mertebesinde görerek teselli bulabilir-ler. Ama Kurân ve hadislerin ‘ilim’ hakkında neler söyledi-ğini unutturamazlar.”

Sünnilik-Şiilik

Azerbaycan Türkleri’nden Hüseyinzade Ali Bey 1904’te “Türk” gazetesinde şöyle diyordu:

“Müslümanlar ve özellikle Türkler, nerede olursa, ister Osmanlı’da, ister Türkistan’da, ister Baykal Gölü’nün çevre-sinde, ister Karakurum yöresinde olsun, birbirlerini tanıya-cak, sevecek, Sünnilik-Şiilik adlarıyla mevcut mezhep ayırımı-nı azaltıp Kurân’ı anlatmaya gayret edecek, dinin esası-nın Kurân olduğunu bilecek olurlarsa yetmez mi?”

1907 yılında bütün Rusya Müslümanları’nın üçüncü kurultayında kabul edilen kararların birisi şu idi:

“Çeşitli mezhepler arasındaki farklar önemli değildir. Bu farklar, Rusya müslümanlarının din işleri için, genel bir kurumun varlığına, dinsel açıdan bir engel oluşturmaz...”

Şii mezhebinden olan Azerbaycanlı Ali Merdan Bey ve Topçubaşef’in bu karar tasarısını üyeleri arasında birçok sünni ve şii din adamları bulunan kurultay, “Sünnilik-şii yok! Yetsin bu ayrılık!” sesleri ile ve dakikalarca süren alkış-larla oybirliğiyle kabul etmiştir.

1904 ve 1907’de durum bu idi ama, 1991 yılında Türki-ye’nin Cumhurbaşkanı Turgut Özal, Rus tankları Azerbay-can’da Türklerin üzerinden geçerken, “Onlar şii, biz sünni-yiz” deme talihsizliğini gösterecekti...

Bu talihsizliğe rağmen, Türkiye ile Azerbaycan ilişkileri zedelenmedi. Çünkü Ziya Gökalp'ın da tespit ettiği şekilde “Kavmiyet duygusu, mezhep ayrılığını kaldırmaya muvaffak olur...”

Alevilik-Sünnilik

Türkiye’de ve Türk topluluklarında yaşayan alevilikle ilgili olarak, “Gelin Canlar Bir Olalım” başlıklı bir araştır-mamız mevcut olduğu için, şu kadarını belirtelim ki, Türk aleviliği, islâmiyetin Türkçe vaaz edilmesinden başka bir şey değildir. Azerbaycan Türkleri’nin tarih içinde İran şiasına meyletmesinin ise siyasi sebepleri vardır.

Alevilik, özellikle Marksistler tarafından saptırılmış-tır... Marksist olan bir insanın inancı ateizm olduğu halde, Alevi gençler marksistleştirilirken mezhep bilincine de yön-lendiriliyordu. Allah’a inanmayan bir kimse “sünniyim” diye-meyeceği gibi, “aleviyim” de diyemez, alevileri de, sünnileri de temsil edemez.

Çünkü aleviliğin esası “Ehl-i Beyt” sevgisidir. Ehlibeyt, “Hz. Muhammed ve ev halkı” demektir... Bu sebeple, Marks’ı, Lenin’i, Mao’yu neredeyse peygamber saymış kim-selerin alevilik veya sünnilik iddiası ile ortaya çıkması mantık dışıdır.

Bu konuyu aynı araştırmada görüşlerine geniş yer ver-diğimiz bir alevi ileri geleni olan Hüsrev Ulusoy’un sözleriyle bitirelim:

“Sünnilik, ehl-i sünnet olmak ise, ki öyledir; biz de sünniyiz. Eğer alevilik, Ehlibeyt’i sevmek ise biz ne kadar alevi isek sünniler de o kadar alevidir...”

Bölücülük

Kimse, anne babası kabilesi veya milletini seçmekte serbest değildir. Kimse, doğacağı coğrafyayı kendisi seçme-miştir...

Böyle olmakla birlikte, Türk milleti ve onun devleti, “düşüncesizce baş kaldıranları”, kendi milletinden de olsa ezip geçmiştir. Milletler tarihi bunun örnekleriyle doludur.

İlteriş Kağan, Türk oldukları halde Türgişleri, On Okları, Dokuz Oğuzları, Kırğızları, Kurikanları, Otuz Tatar-ları tam 47 seferde diz çöktürüp baş eğdirerek hakimiyeti altına almıştır. Oğlu Bilge Kağan da aynısını yapmıştır.

Osmanlılar da Anadolu’daki diğer Türk beyliklerine diz çöktürmüş; baş eğdirmiştir...

Her boy “Kağan”ın kendisinden olmasını, istemiş, an-cak, “Kağan” bir tane olmuştur. Dünya üzerinde hakimiyeti, “güç” sahibi olanlar kurar...

Amerikan İç Savaşı’nda da Kuzeyliler, Güneyliler’e baş eğdirmiştir.

Türkiye Cumhuriyeti kurulurken ise Misak-ı Millî sınır-ları içinde kalan halk, temsilcilerini Erzurum’a, Sivas’a ve Ankara’ya göndermek suretiyle millî birliğe katılmıştır. Savaş sırasında ve sonrasında isyana kalkışan, kışkırtılmış kitlelere baş eğdirilmiştir.

Prof. Dr. Ramazan Mirzaoğlu’nun belirttiği gibi Türkiye bir etnik mozaikten oluşmuyor: “Bu memlekette, anadili Türkçe olmayanların sayısı 5 milyon 309 bin civarındadır. Bunların 4 milyon 166 bini Kurmançice ve Zazaca konuşı-yor. Diğerleri ise çok küçük gruplar...

50 milyondan fazla ana kütle ise, anadil olarak Türkçe konuştuğu gibi kendisini Türk hissetmektedir.”

Balkanlar’dan Türkiye’ye göç edenlerin yüzde 90’ı ırk olarak Türk’tür. Küçük bir bölümü, Türk olmasa bile müslü-mandır ve Türkiye’ye sığınmıştır. Ancak bunlar da “Türk” vatandaşlığını benimsemiştir.

Kafkasya’dan gelenler, çok küçük gruplardır ve Türki-ye’ye sığınmışlardır.

İddiaların aksine, Anadolu’nun Türkleştiği asırlarda, Türkler, Rumlar ve Ermeniler’le karışmamıştır. Çünkü, dini engel vardı. Ermeniler, Osmanlı’ya ihanet ettikleri için sü-rüldüler. Rumlar,

Kurtuluş Savaşı'nda ihanet ettikleri için zaferden sonra kaçtı. Kalanlar da, Balkanlar'daki Türkler'le değiştirildi. Bugün Türkiye'de çok az Ermeni, Rum ve Yahu-di yaşamaktadır.

Devleti kuran fikir “Türkçülük” fikridir. Manevi Şemsi-yesi Hacı Bayram Veli Sancağı'nın altında, Nakşibendi, Bek-taşı ve Mevlevi dergâhlarıdır. Devletin adı Türkiye Cumhu-riyeti'dir. Bayrağı ay-yıldızlı al bayraktır. İlk cumhurbaşkanının adı Atatürk'tür. Cumhurbaşkanlığı forsun da, tarih-te birbirini takip eden 16 Türk hanedanını sembolize eden 16 yıldız bulunmaktadır.

Diğer taraftan Türk devleti, tarihte, idaresi altına aldığı bütün coğrafyaları atama ile yönetmiştir. Türk devlet felse-fesinin gereği budur. 4 halife döneminde gelişen “Arap-İslâm Devleti” de aynısının uygulamasıdır.

Bugünkü devlet, “millî devlet”tir ve dünya üzerinde aynı millî kimliğe mensup yedi bağımsız Türk devleti vardır.

Bu devletlerin birliğinden bir Türk süper gücü meydana getirmek imkanı varken, dışardan veya içeriden kışkırtılmış komitacılık hareketlerine hoşgörülle bakmak düşünülemez.

Kaldı ki, Türkler'in Anadolu'da ilk vatan yaptıkları böl-ge Doğu ve Güneydoğu Anadolu'dadır. Daha önceleri Selçuk-lular'ın merkezi bölgesidir Güneydoğu. Doğu Anadolu'nun adı, İdrisi Bitlisi'nin “Kürdistan” deyişine kadar, Batı nez-dinde “Türkiye”dir.

Bölgedeki aşiretler, sünni oldukları için Safaviler'e karşı önem kazanmıştır

Bugün Kurmançi lehçesinde konuşan “Karakeçili” aşi-retinin, Osmanlı devletini kuran “Kayı” boyundan olduğu bi-limsel olarak ispatlanmıştır. Karakeçililer, her yıl Söğüt'teki şenliklere katılırlar. Yine Oğuz'un Beydili aşiretine mensup oldukları halde, Türkçeyi unutmuş kitleler vardır. Bunlar, son yıllarda ortaya çıkan araştırmaları inceleyip kim olduklarını öğrenmiştir. İçlerinde Türkçe bilmeyenler hala vardır...

“Kürtçe” diye takdim edilen, Kurmançi lehçesinin 8308 kelimesinin 3080 kelimesi Türkçe'dir. 2500 kadar Farsça, 2000 kadar da Arapça kelime vardır. Diğer eski dillerden geçen kelimeler dışında, kaynağı belli olmayan 300 kelimesi vardır.

Bugün artık anlaşılmıştır ki, Güneydoğu’da ve Türkiye sınırlarının ötesinde bir Kürtlük bilinci doğmasının sebebi, Yavuz döneminde başlayan ve devşirme paşaların sürdür-düğü “Türkmen kıyımı”dır. Alevi Türkmenler, İran’a karşı tampon olarak kullanılan Kurmançi aşiretlerine tanınan ay-rıcalıklardan yararlanmak için, bu aşiretlerle birlikte yaşamıştır. Başka çareleri de yoktu, çünkü diğer tercihleri ölüm veya sürgündü...

Türkçe’nin bozulması, Arapça ve Farsça’nın bölgede asırlarda süren hakimiyeti de bu değişimi hızlandırmıştır.

Farsça hakimiyeti, bilhassa Selçuklu veziri Fars kökenli Nizamülmülk’ün okullarda Farsça eğitim yaptırması ile başlamıştır.

Denilebilir ki, Güneydoğu’da “Kürt” denilen insanların önemli bir kısmı, Kuyucu Murat Paşa gibi Türkmen katle-den devşirme paşaların hışmından kurtulmak için dağlara sığınmış Türkmen çocuklarıdır. Türkmen olduklarını sakla-mak zorunda kalıp Kurmançi aşiretlerinin içine yerleşmişlerdir.

Türkiye’de bir Kürt bilincinin oluşmasına yol açan önemli bir olay da iç göçtür. İç göç sırasında özellikle İstan-bul’a akın eden Doğu Anadolu-lular, ekonomik durumları zayıf ve kültürleri de İstanbul’a göre kaba saba sayılabilir-leceği için toplum tarafından küçümsenmişler, itilip kakıl-mışlardır. Türk veya Türk vatandaşı olan bu insanların yıllarca ‘kıro’ olarak küçümsenmesinin meydana getirdiği aşağılık kompleksinin ayrılıkçı düşüncenin taban bulma-sında etkili olduğu unutulmamalıdır. Karadeniz’den gelen-lere de Laz damgası vurulması, benzer bir sürecin başlangıcı olabilir. Türkiye’de Laz nüfusu 100 bin kişiyi bulmaz. Buna rağmen, bütün Karadeniz için bir Lazlık bilinci geliştirilmek istenmekte ve bütün diğer etnik unsurlar benzer şekilde yönlendirilmektedir.

Kurmançi lehçesinin Divan-ı Lugatit Türk’teki keli-melerle dolu olduğu, Zaza lehçesi ile Çuvaş lehçesi arasında büyük benzerlikler bulunduğu yolundaki Prof. Dr. Tuncer Gülensoy’un görüşleri kabul edilmese bile netice değişmez. Türkiye, kimsenin Türk ırkından geldiğini ispatlamaya mec-bur değildir. Böyle bir şart yoktur zaten. Ama, isterse Türk-men olsun, devlete başkaldıran her ferdin başı öne eğilir. Çünkü Türklük, sadece bir ırkın adı değildir, bir kültürün adıdır, bir medeniyetin adıdır, bir milletin adıdır, bir devle-tin adıdır.

Bunun dışında, Türkiye sınırları içinde sancak beyliği arayan varsa, kendisine vatan bulmalıdır. Türkiye Cumhuriyeti, dış kışkırtmaya dayalı, fakat içten de destek bulan bölücülük hareketlerini kesinlikle ortadan kaldırmalıdır.

Remzi Oğuz Arık diyor ki, “Dünyanın hiçbir yerinde azlık şuuru ile yaşayanlardan deha çıkmaz, ancak komitacı çıkar! Halbuki bir fert gibi, bir cemiyetteki ahenk de, deha-lar için ilk imkândır. Bir vatani yaratmış olan ekseriyetin benliğine uymadıkça, onu benimsemedikçe azlıkların ne dil, ne din, ne sanat, ne siyaset aleminde deha yaratmasına ve böylece, beşeriyetin çalışmalarına, yaratışlarına katılmasına imkân olabilir.”

MHP VE TÜRK MİLLİYETÇİLİĞİ

Türk milliyetçiliği düşüncesi, 1969’dan itibaren, MHP’nin temsil ettiği bir hareket haline geldi. Konumuz iti-barıyla, MHP’nin fonksiyonunu bu araştırmada ortaya koy-mak gerekir.

Türkçülüğün fikir babası Ziya Gökalp, “Türkçülük siya-si bir parti değildir, ilmî, felsefî, bedîî bir okuldur, başka bir tabirle, kültürel bir uğraş ve yenilik yoludur. Bu sebeptendir ki, Türkçülük, şimdiye kadar bir siyasi parti şeklinde müca-dele meydanına atılmadı, bundan sonra da şüphesiz atıl-mayacaktır” demişti.

Gökalp, Türkçülüğün çağdaş cereyanlarla ve ülkülerle bağdaşabileceğini bu sebeple Halk Partisi tarafında yer aldığını söylüyordu. Çünkü, “hükümrânlığın, Türk Milleti’ne ait olduğunu belirten ve devletin adına Türkiye diyen Halk Partisi idi...”

Gökalp, “gelecekte de Halk Partisi ile Türkçülüğün elele vererek ülküler âlemine doğru, yeni Kızılelma’ya doğru beraber yürüyeceğini” umuyordu...

Türkiye Cumhuriyeti kurulurken, Ziya Gökalp’ın deyi-miyle “Türkiye’de Allah’ın kılıcı halkçıların pençesinde ve Allah’ın kalemi Türkçüler’in elinde idi...”

Sonradan Halk Fırkası ve Halk Partisi’ne dönüşecek Müdafaa-i Hukuk Cemiyeti, Türkçülüğün siyasi programını icra etti. Halk Fırkası

olarak da hükümrânlık, Türk Mille-ti'ne teslim edildi. Devlete Türkiye, halka da Türk Milleti adı verildi.

Türkçüler İstiklâl Mücadelesi'ne tek bir fert dışarıda kalmadan katıldılar. Önce kalem idiler, sonra kılıç da oldular.

“9 umde”den “9 Işık”a...

MHP'nin temel doktrini olan “9 Işık”ın bu adı alması, “Müdafaa-i Hukuk” anlayışının 1965’li yıllara yansımasıdır.

Mustafa Kemal Paşa 8 Nisan 1923’te Dokuz Umde Beyannamesi’ni yayımlarken, herhalde 9 rakamını kutsal sayan Türk mitolojisinden esinlenmişti. Zaten 9 umdeyi de Ziya Gökalp yazmıştı.

Beyannamede, hükümrânlığın kayıtsız şartsız Türk Milleti’ne ait olduğu, bunun TBMM tarafından kullanılacağı, saltanatın kaldırılması ile birlikte bu ilkelerin değiştirile-meyeceği, dayanağı TBMM olan halifelik makamının İslâm dünyasının yüksek bir makamı olduğu belirtiliyor, idari, sosyal askeri ve ekonomik tedbirler ortaya konuluyordu.

Anadolu ve Rumeli Müdafaa-i Hukuk Cemiyeti, her türlü particilik akımı dışında önce bir dernek olarak kurul-muş, savaş şartları içinde millî birliği bozabileceği kuşku-suyla particilikten kaçınılmıştı.

Zaferden sonra Mustafa Kemal Paşa, “Meclis çoğunlu-ğunu bir hedef çerçevesinde toplamak için” cemiyetin, siyasi partiye dönüşeceğini açıkladı. İşte “9 umde” bu partinin, yani Halk Partisi’nin ilkeleriydi.

Partinin ikinci kurultayında ise cumhuriyetçilik, milli-yetçilik ve halkçılık partinin ilkeleri oldu. Devlet ve millet işlerinde din ve dünyanın birbirinden ayrılması ilkesi benim-sendi. Ancak laiklik denilmedi. Laiklik; devletçilik ve inkı-lapçılıkla birlikte 1931 kurultayında kabul edildi ve “Altı ok” amblemi oluşturuldu. “Devletin dini İslâm’dır” ibaresi ise 1928’de Anayasa’dan çıkarılmıştı.

Atatürk’ün emriyle Türk Ocakları’nın yerini Halk Evle-ri almaya başladı... Atatürk, Türk Ocakları’nın halk evlerine katılmasını istemişti. Türkçülük artık devlet olmuştu. Dev-letin adı Türkiye,

milletin adı Türk idi. Bu durumda, Türk-çüler, halkı geliştirmek için çalışmalıydı. Halk Evleri, Ata-türk döneminde bu çerçevede çalıştı.

Halk Partisi'nin Türkçülük (Milliyetçilik) ilkesi, 1944 yılına kadar sürdü... Ve 1944'te Türkçülük boğulmak istendi. Okul kitapları değiştirildi. Türk Dünyası ile ilgili bilgiler ders kitaplarından çıkarıldı. Türkçüler, işkence gördü, yargılandı. İnönü döneminden başlayan bu anlayış, Halk Evleri'nin 12 Eylül 1980 öncesinde, sol örgütlere alt yapı oluşturan bir dernek haline gelmesini sağladı. CHP'den kopan DP de, kozmopolit bir görüntü sergiliyordu... Bu boşluk dolayısıyla, temel hareket noktası Türkçülük veya "Türk Milliyetçiliği" olan bir parti ihtiyacı doğdu. Fevzi Çak-mak bu ihtiyaçla "Millet Partisi"ni kurdu. Fevzi Çakmak'ın fahri başkan olduğu parti dini esaslara dayanan bir dernek gibi çalıştığı gerekçesiyle kapatıldı.

Yerine kurulan Cumhuriyetçi Millet Partisi, laiklik ilke-sini programına aldı. Ancak laikliğin, din düşmanlığı anlamına gelmediği belirtildi. Genel Başkan Osman Bölük-başı Kırşehir'den milletvekili seçildi. Ancak DP iktidarı Kırşehir'i bu yüzden cezalandırarak ilçe yaptı! 1957 seçim-lerinde CHP ile güçbirliği yapmasın diye Osman Bölükbaşı hapsedildi.

1958'de CMP, Köylü Partisi ile birleşerek CKMP adını aldı. 1960 kozmopolitliğinin tesirinde bir zamanların Türkçü Partisi CHP ise "ortanın solu" diye yola çıktı... "Ortanın solu-Moskova yolu" sloganları gerçek oldu ve Türkiye'nin temel-lerini atmış bir partinin kanatları altında, Marksist-Leni-nist-Maocu gruplar büyütüldü. 1960'tan sonra İnönü'nün koalisyon hükümetine katılmayı reddeden Osman Bölükbaşı ve 29 milletvekili, partiden ayrılarak yeniden Millet Parti-si'ni kurdu. CKMP Genel Başkanlığı'na önce Ahmet Tahta-kılıç, sonra Ahmet Oğuz getirildi. Parti, gücünü yitirince, 14'lere çağrı yapıldı ve Alparslan Türkeş, Muzaffer Özdağ, Rifat Baykal, Ahmet Er ve Dündar Taşer CKMP'ye girdiler. Sonra Mustafa Kaplan, Fazıl Akkoyunlu, Şefik Soyuyüce ve Numan Esin de partiye katıldı. Bu süreç içinde CKMP'ye davet edilen Alparslan Türkeş, ilk kongrede genel başkan seçildi. Partinin adı 1969'da Milliyetçi Hareket Partisi ola-rak değiştirildi.

**Atsız'ın 9 maddelik kalkınma programı
ve Türkeş'in 9 Işık kitabı**

1944'te Nihal Atsız ile birlikte yargılanan Türkeş, onun görüşlerinden büyük ölçüde faydalanmıştı.

Nitekim, Atsız, 1962'de Orkun Dergisi'nde "Millî Kal-kınma Programı"nı 9 maddede özetlemişti. "9 Işık"ın temeli-ni 1962'de Atsız atmıştır. Atsız'ın 9 maddelik millî kalkınma programı şöyleydi:

1- Türkçüyüz, 2- Arınmış Türkçeciyiz, 3- Yasacıyız, 4- Toplumcuyuz, 5- Millî Gelenekçiyiz, 6- Demokrasiye Taraftarız, 7- Ahlakçıyız, 8- Bilimciyiz, 9- Teknikçiyiz.

Alparslan Türkeş de, partisinin ilkelerini "9 Işık", kitabıyla ortaya koydu.

Türkeş'in "9 Işık" ilkeleri şöyledir:

1- Milliyetçilik, 2- Ülkücülük, 3- Ahlâkçılık, 4- İlimcilik, 5- Toplumculuk, 6- Köycülük, 7- Hürriyetçilik ve Şahsiyet-çilik, 8- Gelişmecilik ve Halkçılık, 9- Endüstricilik ve Tek-nikçilik.

Türk milliyetçiliği fikir sistemi, ekonomik program yeni-den düşünüldü ve 9 Işık ile birlikte çeşitli kitaplarla ortaya konuldu. Sonra da siyasi yarışa girildi. MHP gittikçe büyü-yordu.

MHP mensupları yeni bir "Müdafaa-i Hukuk" görevi bilincindeydi. Ama, bu görev rayından çıkmış rejimin bek-çiliği için değil, Türk Milleti ve kutsal sayılan "Türk Devleti" için, devlete hakim olmak için yapılıyordu. Milliyetçi gençle-rin hedefi bu idi. Ancak, ihtilal zeminini hazırlayanlar, MHP'li ülkücü gençlerin arasına da Marksist-Leninist, Maoçu yapılmış gençlerin arasına da kışkırtıcı ajanlar yer-leştirdiler. Ülke, kan gölüne döndü. Çarpık ekonomik düzen böylece devam etti... Politikanın adı resmen "iti ite kırdır-ma" idi!

12 Eylül, her iki grubun üzerinden silindir gibi geçti. Türk ordusu, askerî ve sivil mahkemeler ve polis, Türkçüleri ezmek için kullanılmak istendi, tahribat büyüdü...

Milliyetçi Çalışma Partisi kuruldu... Şok geçirenlerin büyük kısmı, sistem devam ettikçe tereddüt içinde kaldılar... Ancak, dünya dönüyordu ve Türkeş, neredeyse tek başına kalmıştı.

Bütün partilerle birlikte kapatılan MHP'nin yerine MÇP kuruldu. Ülkü Ocakları da kapatılmıştı. Yerine "Genç-lik Kültür ve Sanat Ocakları" kuruldu.

Eski partilerin açılması kararından sonra MHP, MÇP'ye katılma kararı verdi. Parti tekrar Milliyetçi Hareket Partisi adını aldı ve üç hilallî amblemine döndü. 1991 seçimlerinde, Refah Partisi ile seçim ittifakı halinde 19 milletvekili çıkaran MHP, daha sonra Muhsin Yazıcıoğlu liderliğindeki grubun ayrılması ile “Siyasi Türkçülük” yapan tek parti olarak kaldı. MHP tek başına iktidar olsaydı, ülkücüler, Ziya Gökalp’a nazire yapacak ve “Siyasette hareketçi, kültürde Türkçüyüz” diyecekti. Türkçülük, devleti kuran fikir idi. Sonra “Batılılaşıyoruz” düşüncesiyle ve Batı’da “sol” olduğu için “bizde de olmalı” denildi. Önceleri devlet eliyle sol geliştirildi. Ancak sol, devleti ele geçirmek için kır ve şehir gerillası yöntemlerini kullanmaya karar verince Türkçülerin önü de açıldı!

Gerçi, çekirdek felsefesi yine Türkçülük olan devlet kozmopolit bir sistem içinde yuvarlanmaktadır.

MHP’nin kurulduğu andan, hatta Fevzi Çakmak’ın Millet Partisi’nden günümüze kadar en büyük sıkıntısı, Türk milliyetçiliğinin partilerüstü bir konumu olması gerekirken, bu ülkünün 30 yıl muhalefette kalan veya yeni yüzyıla iktidar ortağı olarak giren bir partiye inhisar ettirilmiş gibi bir görüntünün ortaya çıkması olmuştur.

Milliyetçilik parti ideolojisi oluyor!

Türkeş, 9 Haziran 1973 günü MHP’nin onbirinci kurul-tayında, “Millet ve ülkemizi bölüp yıkmak isteyen her türlü yabancı ideoloji zehirlerinin panzehiri Türk milliyetçiliği ideolojisidir. Bu ideoloji bugün, bir dernek veya grup çalışması olmaktan çıkmış, partimizin temel program ve felsefesi olmuştur” demiştir.

Türkeş, “Amacımız, millî sınırlarımız içinde yaşayan yurttaşlarımızı hiçbir ayırım yapmaksızın din, mezhep ve ırk farkı gözetmeksizin kucaklamak, sevmek, insanca yaşama şartlarına kavuşturmaktır. Millet ve ülke bütünlüğümüzü bölücü, her türlü sınıfçı, mezhepçi ve ırkçı sistemlerin aman-sız düşmanıyız... Sınıfçı sosyalizme, kapitalizme, bunların birer sapması olan komünizme, faşizme ve nasyonal sosya-lizme karşıyız. Başka milletlerin bir kültür ve tarih ürünü olan bu yabancı ideolojilerin Türk devlet felsefesinde yeri yoktur” diye konuşmuştur.

Türkeş, partisini, iktidarın tek alternatifi olarak ilan et-mektedir. Türkeş, işçi veya işveren iktidarına karşı çıkıyor, milletin altı sosyal dilimden yani, köylü, işçi, esnaf, memur, işveren ve serbest çalışanlardan ibaret olduğunu belirti-yordu. Türkeş, bu sosyal grupların, ayrı ayrı örgütlenerek yönetime katılması gerektiğini söylüyordu. Millî Meclis de bu grupların temsilcilerinden oluşacak, böylece ekonomik katılımla birlikte, siyasi katılım da sağlanmış olacaktı.

Her sosyal dilim kendi bünyesinde tasarruf ve yatırım-da bulunacak, her dilimin kendi bankaları olacak ve kura-cakları “fabrika yapan fabrikalar”a ortak olacaktı. Dolayı-sıyla sermaye, tabana yayılmış olacak, sosyal adaletsizlik giderilecekti. Her grup, kendine ait fabrikaların veya şir-ketlerin mülkiyetine, kârına ve yönetimine de katılacaktı. Yıl sonunda herkes hisse senedi nisbetinde gelir elde edecek-ti. Bu şekilde üçüncü bir sektör doğacaktı: Millet sektörü...

Her sosyal dilimin sosyal güvenliğini sağlamak üzere, sosyal sigorta teşkilatları kurulacak, her Türk vatandaşı sigortalı olacaktı. Bu şekilde, millîbütünleşme sağlanacak, millî demokrasi kurulacaktı.

Özel sektör de millî menfaat ve plan hedeflerine göre daha verimli hale sokulacak, devlet sektörü ise ağır harp sanayi, altyapı hizmetleri, maden sanayii gibi hizmetleri görecekti. Devlet, artık gaz, tuz, bez ve ayakkabı satmaya-caktı.

Köyler; merkezi köyler tespit edilerek, tarım kentleri şeklinde kalkındırılacaktı. Türkeş, “Kalkınmış toplumlarda 60 bin köy olmaz. Büyük ve kalkınmış köy yapısını gerçek-leştireceğiz. Tarım kentleri, büyük iktisadi sosyal ve kültürel merkezler haline gelecektir. Küçük ve parçalanmış köy ya-pısı ortadan kalkacaktır” diyordu.

Sosyalist ve kapitalist partiler devleti ve ülkeyi anarşi yuvasına çevirmişti. Suni kavgalarla ve şekil meseleleriyle Türk Milleti’ni oyuyorlardı. Her iki sistem maddenin üstün-lüğüne dayanıyordu. Türk milliyetçiliği ideolojisi ise, mad-deyi hedef olarak değil, araç olarak görüyordu. Hedef, demokratik, milliyetçi Türkiye’yi kurmaktır. Ülke, “Büyük Türklük Ülküsü” idi...

Türkeş, başkanlık sistemini ve tek meclis sistemini savunuyordu.

Bilim adamları da “9 ışık doktrini” ne yardımcı çalış-malar yaptılar. Doktrinin ayrıntılarına inildi. Bu çalış-malarda Dündar Taşer’in de büyük rolü oldu.

Türkeş ve MHP, bu fikirleri yüzünden faşistlikle suçlan-dı. Komünistler, milliyetçilere faşist diyordu, ancak suçla-malara basın da katılınca, kamuoyunda olumsuz intibalar oluştu. Özellikle Abdi İpekçi, 6 sosyal dilime dayanan millet sektörü görüşünün, faşizm ve nazizmden alındığını, bunun korporasyonculuk olduğunu yazıyordu. İpekçi, bir sohbetin-de, bu benzerliği Türkeş’e de sormuş, ancak aldığı cevapla ikna olmamıştı.

1990 yılına gelindiğinde, Türkeş’in 20 yıl önce ortaya koyduğu “sistem”in, dünyanın bazı ülkelerinde uygulandığı fark edildi. Bu arada, tarım kentleri projesi, köy kent adıyla aynı yıllarda Bülent Ecevit tarafından da savunulmuştu. Sosyal dilimlere göre ekonomik yapılaşma, bankalaşma ve fabrika yapan fabrikalara ortaklık Almanya’da gerçekleşti. İşçi sigortaları dev şirketler kurdular. İşçiler şirketleşti...

Bu yöndeki görüşler de kısmen Erbakan tarafından da savunuldu.

“Sermayenin tabana yayılması”, her sosyal dilim men-subunun sahip olduğu hisse senetleri ile sağlanacaktı. Prof. Tansu Çiller, yıllar sonra, “Risk Sermayesi Finans Kurum-ları” ile bu meseleyi çözümleyeceğini vaat etti. Ancak, Çil-ler’in Başbakanlığı sırasındaki politikası, özelleştirmeyi “yabancılar blok satış” olarak değerlendirmek şeklinde cereyan etti. Milliyetçiler, bu politikaya pek ses çıkarmadı!

Başkanlık sistemini önce Demirel, sonra Özal gündeme getirdi. Demirel, cumhurbaşkanının halk tarafından seçilme-sini, dolayısıyla Fransa’daki yarı başkanlık sistemini savu-nuyordu. Ancak, her iki lider Türk Devlet felsefesine uygun olduğu için değil, kendileri başkan olmak için bu sistemleri değişik zamanlarda kâh savundular, kâh vazgeçtiler...

Tarım kentleri, tarım toplumu dönemini yaşayan nüfu-sun bir an önce sanayi toplumu ve bilgi toplumuna ulaşma-sını sağlayacaktı.

9 ışıktta hem toplumculuk, hem de özel sektör vardı... Yani, biri diğerine aykırı görülüyordu.

“Kapitalizme karşı kapitalizm” adlı kitabında Michel Albert ise şöyle diyordu:

“Komünizmin yenilgisiyle birlikte kapitalizm, en büyük rakibini yitirdi. Büyük tartışma şimdi kapitalizmin iki modeli arasında sürüyor.

* Bireysel başarıya, kısa vadeli mali kazanca ve bunla-rın medyalastırılmasına dayanan yeni Amerikan modeli.

* Diğeri ise Almanya, İsviçre, Kuzey Avrupa ve İspan-ya'da uygulanan kolektif başarıya, oydaşmaya, uzun vade kaygısına yer veren Ren Modeli."

"9 ışıık"ın ekonomik modeli ise Ren Modelini de Yeni Amerikan Modelini de kapsıyor, hem kolektif hem de birey-sel başarıyı öngörüyordu. Sistem bir bütündü.

Yine sermayenin tabana yayılması konusunda Thatc-her'in Muhafazakâr Partisi şöyle diyecekti:

"Tüm halkı hissedar yapmaya kararlıyız. Tıpkı araba televizyon seti, çamaşır makinesi ve tatil imkânı gibi, hisse mülkiyeti de yalnızca birkaç kişinin ayrıcalığı olmayacak, birçok kimse bu imkândan yararlanabilecektir."

9 Işık'taki öngörüye göre de, "hisse senedi" ve sosyal güvenliği olmayan hiçbir Türk vatandaşı kalmayacaktı.

MHP, Türkeş'in ölümünden sonra yaşadığı sancılı, olay-lı kurultaylar döneminden sonra Devlet Bahçeli'nini genel başkanlığında toparlandı ve merkez stratejisi ile ikinci bü-yük parti olarak 57. hükümette görev aldı. Başbakan Yar-dımcısı Bahçeli, Türk Milliyetçiliği'ni merkez kabul ettikle-rini belirtiyor, ancak bu durum parti mensupları tarafından bile tam anlaşılamıyordu. Yine de bu politika ile parti önemli mesafe aldı.

MHP, 57. hükümet ortaklığı sırasında, özellikle ekono-mi politikalarına kendi ideolojisini hakim kılamadı. Hükü-met, uluslararası tahkimi anayasaya yerleştirdi, geriye dö-nük tahkimi kabul etti, IMF reçetelerinde öngörülen stra-tejik kuruluşların özelleştirilmesi dayatmalarına boyun eğdi. 57. hükümet döneminde yolsuzlukla mücadele, Genelkur-may Başkanı Hüseyin Kıvrıkoğlu'nun açık desteği ile hız kazandı. Rusya ile yapılan Mavi Akım anlaşmasındaki yol-suzluk iddiaları, hükümet ortaklarından Başbakan Yardı-m-cısı ANAP'ın Genel Başkanı Mesut Yılmaz ve Enerji Bakanı Cumhur Ersümer'e dayandı. Ersümer hakkında verilen gen-soru reddedildi. MHP, Avrupa Birliği'ne üyelik için Katılım Ortaklığı Belgesi'nde öngörülen Kıbrıs ve Ege'de taviz, Kürtçe yayın gibi politikalara karşı çıkararak, "Ya MHP hükümette olmasaydı?" mesajıyla hükümetteki rolünü anlat-maya çalıştı. Bir önceki hükümet

döneminde ele geçirilen PKK terör örgütünün başı olan Abdullah Öcalan'ın idam kararı ile ilgili dosyanın Meclis'e sevk edilmemesi, üniversitelerde başörtüsü krizinin çözülmemesi ve hepsinden önemlisi üstüste iki ekonomik kriz, koalisyon partileri ile birlikte milliyetçiliği siyasette temsil eden MHP'yi de yıpratmıştı. Nitekim, bu durum sandığa da yansdı. MHP kurultayında kabul edildikten sonra başına açıklanan yeni programda 9 Işık ilkesine başlangıç bölümünde yer verildi, toplumsal uzlaşma programı anlatıldı, "küresel gelişmeye milli ve insani katkı" başlığı altında, milli kimlik içinde kalınarak "uzlaşmacı kültürle evrensel dayanışma" çerçevesinde küresel politikalara uyum sağlanabileceği ortaya konuldu.

Programda "küresel sorumluluk", "küresel ahlak", "demokratikleşme", "insan hakları" gibi kavramlar üzerinde duruldu, yolsuzlukla mücadele milli siyaset olarak benimsendi, kamu denetçiliği (ombudsman sistemi) kurulması ön-görüldü, Türkiye'nin bilimde cazibe merkezi haline getirilmesi, Türk Dünyası Ortak Pazarı, Avrasya Birliği Projesi programa geçirildi. Ancak, 57'nci hükümet partilerine büyük tepki duyan halk, 2002 seçimlerinde AKP'yi tek başına iktidara getirdi.

TÜRK - AMERİKAN İLİŞKİLERİ

Stalin'in 2. Dünya Savaşı sonrası Kars ve Ardahan ile Boğazlar'da üs istemesi üzerine başlayan Sovyet korkusu, İnönü'nün girişimleri sonucu DP döneminde NATO'ya girişle hafifletilecektir. Ancak, zannedildiği gibi, NATO'ya giriş, Kore Savaşı'na katılmak sayesinde değil, Türkiye'ye verilen Ortadoğu petrolünün bekçiliği görevi ile gerçekleşecektir.

"Önce vatandan önce Amerika'ya" başlıklı araştırma-mızda incelediğimiz gibi, bu kararlar birlikte Türk dış politikası ve Türk ekonomisi, tamamen ABD-Batı Avrupa güdümüne girmiştir... Adnan Menderes'in de, Süleyman Demirel'in de sanayileşme ve kalkınma hızını yükseltme hedefleri darbelerle kesilecek, artık Türkiye, Atilla İlhan'ın deyişiyle, giydiği "Batı'nın deli gömleği"ni sırtından çıkarmak için çabalayacaktır...

“Siz meyve ve balık üretin”

ABD, 1949’da bile Kıbrıs’ta “üs” peşindedir. Kerkük-Yumurtalık petrol boru hattının ilk düşünceleri “Sun Oil” adlı petrol şirketinin sahibi Joseph Pew tarafından Tür-kiye’nin Washington büyükelçisi Feridun Cemal Erkin’e nakledilecektir. Türkiye’nin Almanya’ya tütün ve kuruyemiş satması için ABD’den izin “koparılacak”tır!

İMF’nin kuruluş hazırlıkları yapılmaktadır. 1948’de Türkiye’de bir kredi heyetinin başında incelemelerde bulu-nan Mr. Mason “kalkınma hızını düşürün. Meyve, balık üre-timini artırın, turizmi geliştirin” diyecektir.

Menderes ise ABD’nin buğday yardımlarını şöyle açıkla-maktadır; “ABD, 100 bin ton buğday vermeseydi, aç kala-caktık...”

Ancak, Amerikan buğdayı Türkiye’de yeni doğan çocuk-lar üzerinde o güne kadar rastlanmayan binbir çeşit hasta-lıklara yol açacaktır. Kızılderilileri yok ettikleri gibi belki de Türkiye’ye mikroplu gıda maddesi göndererek aynı neticeyi sağlamak istemişler, ancak bunu başaramamışlardır. Fakat, bu arada birçok sakat doğum gerçekleşmiştir.

Seyhan, Hirfanlı, Gediz ve Kemer Barajları için Türki-ye’ye tek sent kredi verilmeyecektir. Çünkü, Türkler’in, pamuğu ABD’den satın alması istenmektedir.

Menderes, sanayileşme için Rusya’dan yardım isteye-cektir. 1960 Temmuz’unda Rusya’ya gitmesi planlanmak-tadır. Ancak, 1960 Mayıs’ında devrilecektir.

Menderes döneminde de tutarsız dış politikalar takip edilecek, Cezayir Bağımsızlık Savaşı sonunda, bu ülkenin bağımsızlığı tanınmayacaktır! Mısır, Süveyş Kanalı’nı milli-leştirirken Türkiye, Batılı ülkelerin yanında yer alacaktır. Kıbrıs’ta “taksim” tezi benimsenecek, Menderes, bağlantısız ülkelerin Sovyet çıkarlarına hizmet ettiğini söyleyecektir. Ancak, bütün bu politikaların çarpıklığından kurtulmak için en ufak başkaldırı bile darbe ile sonuçlanacaktır. Menderes, bu arada Milliyetçiler Derneği’ni de kapatacaktır!

68 kuşağı

“68 Kuşağı” diyorlar şimdi...

İşte bu kuşağa Türk-Amerikan ilişkilerinde verilen rol, Türkiye’yi 12 Mart’a götürdü. 1974 affında yine 68 kuşağının katkılarıyla, bu sefer 78 kuşağı Türkiye’yi 12 Eylül’e taşıdı. Gençlik, kullanıldığını çok sonradan fark etti. 68 kuşağı da, 78 kuşağı da, ilkokul birinci sınıftan itibaren “Atatürk devrimciliği” ile şartlandırılmıştı...

Ancak, “Atatürk devrimcisi” olarak yetiştirilen gençlik, Lenin devrimcisi, Mao devrimcisi olacaktı? Burada asıl anahtar devrim kelimesinin büyüydü. Geçiş sağlayan, bu kelimeydi!

Çünkü yalnız Atatürk’ün yaptıkları değil, 27 Mayıs’ta yapılanlar da “devrim” olarak işlenmişti körpe beyinlere. Ülkenin ABD emperyalizmine teslim edildiği gerçeği ve inancı da, “devrim ninnileri” ile büyümüş gençliği etkilemiş-ti.

Ve komandolar ortaya çıkana kadar, üniversite gençliği şöyle veya böyle devrimciydi. Devrimcilik modaydı. Ancak, komandolar ortaya çıktıktan sonra, devrimciliği veya Ameri-kan aleyhtarlığını ileri götürenler, Sovyet hayranı oldu. Bu gençlerin yanında Brejnev’i eleştirmek bile cesaret işiydi...

Fakat, solun teorisyenleri kır ve şehir gerillası yöntem-lerini benimsediği için “anarşi ve terör” denilen olaylar başladı. Komando kampları ise devletin bilgisi dahilinde kurulmuştu... Mesela, Tercüman gazetesine demeç veren Kayseri-komando kış kampı lideri Hasan Sami Bolak, kamp-ta, boks, judo, yakın dövüş eğitimi verilen gençlerin tam bir askeri disiplin içinde yetiştiğini söylüyordu. Ortada yasadışı bir durum yoktu. Yasadışı kabul edilseydi, bu demeç üzerine soruşturma açılması gerekirdi.

Bamteli!

Solda ilerleyen gençler, Amerikan aleyhtarlığını “Sovyet uşaklığına razı” bir anlayışa taşıyınca, bölündüler... Sov-yetçiler, diğer fraksiyonlara göre, “sosyal faşist” veya “sosyal emperyalist” oldu. Ancak böyle diyenler de Maocu-Çin’ci olmuştu. Tabii, bunda

provokasyonlar da rol oynadı. Enver Hoca'cılar, Fidel Castro'cular türedi. Gençlik, artık kendi kahramanları yerine Che Ghuvera'yı örnek almaya başlaya-caktı.

Türkiye Komünist Partisi ve buna bağlı diğer komünist organizasyonların Sovyetler Birliği tarafından desteklendiği eğitildiği, silahlандığı sonradan KGB belgeleri ile ortaya çıkacaktır. Ancak bütün örgütlerin içinde ABD ve diğer Ba-tılı Avrupa istihbarat örgütlerinin Türkiye'deki anlaşmalı uzantıları vardı.

Yine de bölünme, henüz solu çokertecek nitelikle değil-di.

Komandolar da emperyalizmin her türlüşüne karşı ol-duklarını söylüyorlardı ama, "Sovyet uşaklığı" tahammül edilir gibi değildi... Üstelik, "Sovyetler Birliği komşumuzdu ve daha tehlikeliydi... ABD ise dünyanın öbür ucundaydı... Üstelik, Stalin'in Boğazlar'da üs talebi daha unutulma-mıştı."

Sonradan, "ölkücü gençlik" adını alan komandolar, kış-kırtmalarla, kır ve şehir gerillası taktiklerini benimseyerek terörü başlatan devrimcilerin karşısına çıkarılacaktı... An-cak, gençlik liderlerinin bazıları kavgayı önlemeye çalışıyor, karşı gruplarla diyalog kuruyordu. 6. Filo'ya komandolar da karşıydı. Peki, bu gruplar arasında kesin bir ayırım nasıl sağlanacaktı? İti ite kırdırma politikalarının mimarları, ko-mandoların ve Millî Türk Talebe Birliği'nin "bamteli"ni arıyordu...

5 Ocak 1969'da ODTÜ'de Amerikan Büyükelçisi Robert Kommer'in otomobili yakıldı. Türkiye, ABD'den özür diledi. Otomobil yakan öğrenciler arasında sonradan başka eylem-lerden idam edilecek Yusuf Aslan da vardı.

Osman Bölükbaşı, "ABD'yi kötüleyenlerin Rusya'nın da evliya olmadığını bilmeleri gerekir" diyordu ama, dinleyen kim.

8 Ocak 1969'da komandolar tartışması başladı.

İşçiler polisle çatışyordu. Grevler, lokavtlar başlamıştı.

11 Ocak 1969 tarihli Tercüman'ın başyazısı, "Biz böyle değildik, ne oldu bize?" başlığını taşıyordu...

17 Ocak 1969'da, Ankara'da Amerikalılar'a ait TUSLOG binası bombalanıyordu...

Aynı gün, Taksim'de komandolar "avcı düzeninde" yürü-yüş yapıyordu...

Bu sırada, Meclis'te, darbe tartışmaları başlamıştır...

İhtilali yapıp Meclis'te kalan Millî Birlikçiler rahatsız-dırlar. Tabii senatör Ahmet Yıldız, “Bir tümgeneral, bizim orgenerallere emir veriyor. Bunu düzeltmek lazım” derken Haydar Tunçkanat, “NATO’nun savunma hattı bizim Ama-nos dağlarının batısından geçiyor. Bu mu savunma anla-yışınız?” diye sormaktadır Demirel hükümetine...

Ve 6. Filo Dolmabahçe’de...

10 Şubat’ta beklenen 6. Filo, yani ABD donanmasının Akdeniz Filosu, Dolmabahçe’dedir... Dolmabahçe yasak böl-gedir. Ama, üniversitelerde olaylar çıkmış, öğrenciler, polisle çatışmıştır. İTÜ tatil edilmiştir. 10 Şubat’ta öğrencilerin parolası “Dolmabahçe’ye hücum”dur. ABD bayrakları yakıla-cak, Amerikan askerleri denize atılacaktır.

12 Şubat 1969’da üç devrimci öğrenci, Beyazıt Kule-si’nin gönderine kırmızı bir bez çeker. Halk ve gençlik galeyana gelmiştir. “Moskof düşmanlığı” gibi tarihi bir bilinç taşıyan halk ve gençler, 14 Şubat’ta kuleye Türk bayrağını çeker. “Kızıl bayrak” yakılır. Slogan ise, “ya tam susturaca-ğız, ya kan kusturaca-ğız”dır...

İzmir’de de 6. Filo’yu protesto eden öğrenciler, halkın taşlı sopalı saldırısına maruz kalır. Çünkü halk Moskof düş-manıdır ve 6. Filo’yu protesto edenler çekmiştir olsa olsa kızıl bayrağı...

Artık, hava iyice kızışmıştır, 16 Ocak’ta “beklenen üzü-cü olaylar” nihayet patlak verir. Sağcılar, solcular Taksim’de birbirine girmiştir. 2 ölü, 200’den fazla yaralı vardır... Hastaneler yakınlarını arayanlarla dolmuş, radyo devamlı kan talebinde bulunmaktadır. Gençlik bölünmüştür artık.

12 Mart 1971’den 12 Eylül 1980’e kadar uzanan kardeş kavgası böyle başlamıştır...

Solun “Bağımsız Türkiye” sloganı ile sağın “Milliyetçi Türkiye” sloganları arasında özde bir fark yoktur ama netice hazindir... 6. Filo Semih Balcıoğlu’nun karikatüründe olduğu gibi Türkiye’yi ikiye bölmüştür; Sağcılar ve solcular diye... Artık molotof kokteylleri, tabancalar, otomatik tüfekler ve bombalar konuşacaktır...

Gong

Öyle bir bölünme ki, Tercüman'ın birinci sayfasındaki "GONG" köşesine şöyle yansımıştır:

"Taksim'de toplanmıştık.

Kıbrıs için.

'Ya öleceğiz,

Ya böleceğiz' dedik.

Kıbrıs'ı bölemedik.

Kızdık.

Taksim'de biz bölündük."

Tercüman'ın başyazısında ise, "Bu millet sokakta bulun-madı, fakat sokakta kaybolabilir" deniliyordu. Millet kaybol-madı ama, binlerce genç kayboldu...

Ahmet Kabaklı ise kışkırtıcılık yapan basını suçluyor, "Böyle gazetecilik olmaz" diyordu:

"Taksim'de kim kimi dövdü, devrimci kim, hangisi gerici idi? Kim çember sakallı, kim Kastro sakallıydı? Taraflar, feci halde kışkırtılmıştı. Mesuliyetli bir basın, kardeş kavgasına çanak tutmaz" sözlerine aldırان olmadı...

11 Mart 1969'da Genelkurmay Başkanı Cemal Tural emekliye sevk edilmiş, yerine Memduh Tağmaç getiril-miştir...

14 Mart 1969'da, ABD Büyükelçisi Kommer, ABD aleyhtarlığını yumuşatmak için, "Türkiye'deki 10 bin ABD askerinden bini çekilecek. Bazı tesisler Türkiye'ye verilecek" diyordu ama, artık THKO gibi örgütler vardır sahnede.

Deniz Gezmiş'lerin yakalandığı gün, hükümet 12 Mart Muhtırası'nı yemiştir. Hükümetin İçişleri Bakanı, karşısına getirilen sanığa, devletin gücünden bahsedince, Deniz Gezmiş, "Hükümetinizin istifasından belli" cevabını verir...

Ancak, herkesin gözden kaçırdığı, yüzde 5 enflasyonla ve yüzde 9 kalkınma hızıyla atağa kalkan Türkiye'nin hızı-nın kesilmiş olduğu gerçeğiydi...

Kıbrıs Barış Harekâtı sırasında esen millî birlik rüzgâr-ları terörü susturur. 74 affı ile hapisten çıkan eski liderlerin örgütlemesinin de etkisiyle Türkiye bu defa 12 Eylül'e götürülecektir. Taksim, yine "kanlı pazar"lar yaşayacaktır. Ancak, "müdahale, zemininin olgunlaşması" beklenecek, hatta olaylar kışkırtılacak ve ülke kan gölüne dönecektir... Kalkınma hızı ise bir ara sıfırın altına, yani eksiye ine-cektir... Türkiye, gerileyecektir...

1980 sonrası ise, "12 Eylül fobisi" ve depolitizasyon politikası, televizyon ve basın desteğinde, gençliğin önemli bir bölümünü, bütün millî değerlerden uzaklaştıracaktır.

Ağabeyleri, ablaları veya anne babaları, 1980 sonrası gençliğe "aman kullanılmayın" tavsiyesini verecektir... "Kul-lanılma" endişesi ve terör korkusu, tepkisiz bir toplum mey-dana getirecektir. Üstelik, yıllar sonra, "ulusal sol" slogan-ları ile yeniden başbakanlığa oturacak Bülent Ecevit'in ifadesiyle "Go Home'cular bile Amerikancı" olacaktır... Fa-kat, Ecevit de 57. hükümet döneminde ulusal politikalar yerine Dünya Ticaret Örgütü'nün yan kuruluşu durumuna gelen IMF ve Dünya Bankası'nın, "alacaklı ülkelerin, borçlu ülkelerin malvarlığına el koyması"şeklinde uygulanan özel-leştirme dayatmasına boyun eğecektir. Parti ideolojisi resmen Türk Milliyetçiliği olan iktidarın ikinci partisi MHP de ister istemez bu politikalara ortak olacaktır.

Türkiye, 27 Mayıs'tan sonra ABD ile o kadar karanlık ilişkiler içerisine girmiştir ki, Kennedy döneminde çıkan Küba krizinde, Türkiye topun ağzına itilmiştir. Kennedy, Sovyet lideri Kruşçev'i ancak Küba ve Türkiye'deki füzelerin karşılıklı olarak sökülmesinde anlaşarak ikna edebilmiştir. Küba krizi, savaşla sonuçlanmış olsaydı, Türkiye bombala-nacaktı! U2 krizinin Türkiye ile ilgisinden, o sırada hiç ha-berdar olmayan Türk kamuoyunda ise Kennedy, neredeyse Cemal Gürsel ve İsmet Paşa'dan daha çok sevilmiştir.

Bu dönemde, Anadolu'ya dağılan ve hemen hepsi ajan olan Amerikan barış gönüllüleri, Hristiyanlık propagandası yaptıysa da tutmadı... Vazgeçtiler... Ancak, bu gönüllülerin bir kısmının Kürtçe'yi çok iyi bildikleri, Turgut Sunalp tarafından yıllar sonra açıklanacaktır! Türk çocukları ise ilkokullarda yıllarca Amerikan süttozu ile beslendi! Süt tozunun çeşitli hastalıklara yol açtığı iddiaları örtbas edildi.

55 gizli anlaşma!

Amerika ile 1975'e kadar yapılan 55 gizli anlaşma, ki bunların pek azı Meclis'in onayından geçmiştir; 1975 yılında Hürriyet gazetesinde Mart ayı ortasında yayımlandığı za-man yazı dizisi uyarı üzerine kesilmiştir.

Cüneyt Arcayürek'in "Gizli anlaşmaları yayımlıyoruz" başlıklı yazı dizisinde 55 anlaşma maddeler halinde sıralan-mıştı. Sonraki günlerde de anlaşmaların kapsamı verile-cekti...

Anlaşmalarda, Türkiye'nin askerî haritalarının ABD'ye verilmesi hükümleri vardı. Amerikan etkisi, 2. Dünya Savaşı sonrasında Türk ordusuna girmiş, Amerikan askeri eğitimi aynen alınmış, kıyafet kararnameleleri değiştirilmişti...

"Türk-Amerikan Askerî İlişkileri"ni anlatan Amiral Se-zai Orkunt, "Silâhlanmada standartlaşma, ateşten bir göm-lek giymek demektir" diyordu...

Amerikalılar'ın kanaati ise, "Türkiye'nin ABD'den baş-ka silâh alacak kaynağı yoktur. Er veya geç Kıbrıs mese-lesinde yumuşayacak ve taviz vermeye mecbur kalacaktır" şeklindeydi...

Yine Orkunt'un verdiği bilgilere göre, ABD Dış Yardım-lar 1978 yılı müzakerelerinde "Çeşitli ülkelerde askerî ve siyasî kadrolarda önemli mevkiiler işgal edecek subayların eğitiminin öneminden" bahsedilmişti...

Bu amaçla, Türk Silahlı Kuvvetleri'nin kurmay kadro-sunun tamamı ABD'de eğitilmiştir...

Yardım yap ve denetle!

Orkunt, "Askerî yardım yoluyla ülkelerin iç politika-larını denetim, yaygın bir yöntemdir" diyor ve ekliyordu:

"Sözkonusu ülkelerdeki ABD yanlısı hükümetlerin ken-di içlerinde kuvvetli olmasını sağlamak için de Formoza ve Güney Kore'ye bazı silah ve malzemelerin mahallinde üretimi imkânı sağlanmıştır.

Bu da, bir nevî o ülkelerin savunma sanayilerinin kont-rol altında tutulması demektir.”

Tıpkı Özal’ın F-16 projesinde olduğu gibi...

Nitekim, Türkiye’de üretildiği iddia olunan F-16’ların sayısını 160’a çıkarmak için, ABD Başkanı George Bush ga-ranti verecek, karşılığında “Çekiç-Güç” gibi bir imtiyaz sağ-layabilecektir. En azından, Türk kamuoyunun itirazları bu şekilde susturulmak istenecektir.

Üstelik, F-16’ların bütün önemli malzemesi ABD’den gelecek, Eskişehir’deki fabrika, montaj fabrikası olacaktır. Bu da, Türk kamuoyuna “Kendi uçağımızı yapıyoruz” diye takdim edilecektir. Uçakların asıl iç donanımı ile ilgili tek-noloji ise asla verilmeyecektir. Tabii montaj fabrikası da bir ilerlemedir ama, bağımlı bir ilerleme...

Sovyetler’in dağılma süreci

Sovyetler’in çöküş süreci ile dünya petrollerine ABD hakimiyeti arasında doğrudan bir paralellik vardır ve bunu büyük ölçüde Türkiye sağlamıştır. Çünkü Türkiye, Sovyet-ler’in petrole ulaşan yollarını tıkamıştır. 1955-1960 yılları arasında Sovyetler, Türkiye’yi havadan aşır Ortadoğu’ya askerî yardım teklifi getirmiştir. Buna karşılık, ABD, Eisonhower doktrini ile Sovyetler’e karşı Türkiye ve Pakis-tan’a garanti vermiştir.

İncirlik Üssü’nün Ortadoğu’ya karşı kullanılması böyle-ce kolaylaşmış, Türkiye’deki itirazlar etkisiz kalmıştır.

1964 Haziran’ındaki Johnson mektubu da Türkiye’deki Sovyet yanlısı propagandaya zemin hazırlamış, 6. Filo olay-ları, bilinçaltlarına yerleşen tepkinin dışavurumu olarak yaşanmıştır... Türkiye’yi yeni müdahalelere götüren olaylar zinciri böyle başlamıştır... 1974’teki ambargo da aynı neticeyi getirecektir.

Türk Silâhlı Kuvvetleri ise bu dönemde, Amerika’nın ülkede göze batan askerî varlığının görüntü olarak azal-tılmasını istemiş, nitekim, bir kısım ABD askeri Türkiye’den çekilmiştir.

ABD askerî yardım kurulu başkanları ile, Türk Genel-kurmay Başkanları arasındaki görüşmeler ise hep gizli kalmıştır...

Bu görüşmeler, haftalık toplantılar şeklinde yapılmak-taydı.

Orkunt'un verdiği bilgilere göre, ABD, Pirinçlik (Diyar-bakır) Üssü'ne yerleştirecek “ufuk ötesi radarı” için hava fotoğrafları almak istemiş, ancak Türkiye toprakları üzerin-de bu yetki Türk Hava Kuvvetleri'ne ait olduğu için fotoğ-raflar Türk Hava Kuvvetleri'nce alınmıştır... Orkunt, bu bil-gileri açıkladığı için de, “askerî sırları ifşa etmekle” suçlan-mıştır.

Ancak, Körfez Savaşı'nda ne askeri sır kalmıştır, ne de hava sahası!.. Güneydoğu sınırı ise yol geçen hanına dönmüş, bir İngiliz askeri, Silopi kaymakamını tokatlamış-tır!

27 Mayıs 1960'dan sonra ABD ile yapılan anlaşmaların gizli olmayan temel ilkeleri bir metin halinde toplanmak ve Meclis'ten geçirilmek istenmiş, bu amaçla Dışişleri'nde ve Genelkurmay'da çalışmalar yapılmıştır... Ancak, hükümete tam yetki verilerek, TBMM'nin gizli askeri meselelere müdahalesi önlenmiştir... Tıpkı, Körfez Savaşı'nda ve “Çekiç Güç” meselesinde olduğu gibi...

ABD yalnız yardım yaparak değil, yardım yaptığı ülke-de silah şirketleri vasıtasıyla rüşvetler dağıtarak da bir başka denetim yoluna gitmiştir...

Çünkü, rüşvet verilen insanlara şantaj yaparak, belirli politikaları kabul ettirmek daha da kolaylaşacaktır...

Frank Church, adli senatör, Lockheed rüşvet skandalını ortaya çıkardığı zaman rüşvet verilen ülkelerde kıyametler koptu. Yönetimler devrildi... Soruşturmalar açıldı...

Türkiye'de ise ilk iddialar ortaya atıldığı zaman, Savun-ma Bakanı Ferit Melen, “Ordu Lockheed”ten uçak almadı ki” diyecektir.

Ancak daha sonra Millî Savunma Bakanı “25 Temmuz 1975'te Lockheed lisansı ile İtalya'da Air İtalia firmasınca Türk Hava Kuvvetleri'ne teklif yapılmış, 18 adet F-104-S uçağı, kurulan bir komisyonun yaptığı sözleşme ile alın-mıştır” diyecektir.

15 Şubat 1976'da Lockheed yöneticileri istifa edecektir. Lockheed'in Japonya temsilcisi gözaltına alınacaktır.

16 Şubat 1976'da, Japonya'da 2 eski başbakan, İtalya'da eski bakanlar için soruşturma açılacaktır.

Skandala, İtalya, Japonya, Türkiye, Almanya, Hollan-da, İsveç, Kanada, Nijerya, Güney Afrika, İspanya ve Yuna-nistan da karışacaktır.

Yunanistan'da "Albaylar Cuntası"nın devrik lideri Papadopolos'un karısı Despina'nın da rüşvet aldığı açıklana-caktır.

Türkiye'de ise THY hakkında bir soruşturma açılır!

"Rüşvet aldım diyen varsa ortaya çıksın!"

22 Haziran 1976'da Nutrhrop uçak şirketinin de Tür-kiye'de rüşvet verdiği iddia edilir.

Lockheed'in Türkiye temsilcisi Nezih Dural ise "Ben rüşvet vermedim diyorum. Aldım diyen varsa ortaya çıksın" diye kendini savunuyordu...

İstifa ettirilen bir kişi dışında rüşvet alanlar hâlâ ortaya çıkacak... 12 Eylül'den sonra ortaya atılan yolsuzluk ve rüşvet iddiaları da hâlâ araştırılacak... Irangate denilen, İran'a silâh sağlanması olayında Türkiye üzerinden silâh taşınırken rüşvet alanlar hâlâ ortaya çıkacak. Saddam Hüseyin'in Türkiye'nin başına belâ olabileceği, GAP'a bakışı bilindiği halde, rüşvet alarak kıyamet toplarının İstanbul üzerinden Irak'a ulaşmasında sakınca görmeyenler hâlâ ortaya çıkacak...

Bütün bunların tek tek ortaya çıkarılacağı günü Türk kamuoyu hâlâ bekliyor!

Çünkü o zaman "şahsi menfaatlerini, müstevlilerin siyasi emelleriyle tevhid edenler" ortaya çıkacaktır.

Türkiye'de ne zaman yönetimler millî menfaatleri korumaya kalkışmışsa, "dost ve müttefik" ABD ve Batı dün-yası, o yönetimleri alaşağı etmek için elinden geleni yap-mıştır. Ve bu dönemlerde Türkiye, ortada bırakılmıştır.

Türkiye ile Batı dünyasının menfaatleri, bilhassa Orta-doğu'ya yönelik olarak ve İsrail'in korunması temelinde paralellik arz etmişse, Türk yönetimleri göklere çıkarıl-mıştır...

İsmet Paşa'nın gönül kulakları sağır mıydı?

5 Haziran 1964'te Kıbrıslı Türkler'in lideri Fazıl Küçük, "Kıbrıs'a çıkarma yapmak mukadder ama, çağrım, sağır kulaklara çarpıp cevapsız kalmıştır" diyordu. Gerçi, İsmet İnönü'nün kulakları ağır işitirdi ama, gönül kulakları sağır değildi. Nitekim, müdahale kararını vermekte gecikmedi... O sırada Rumlar Türkler'i katletmektedir.

Ancak, İnönü, Türkiye'de millî birliği sağlama peşin-dedir. Parti liderlerini Kıbrıs meselesini görüşmek için top-lantıya çağırır. Bu sırada ABD Başkanı Johnson, İnönü'ye bir mektup gönderir. Kıbrıs'ta NATO ve ABD silahlarının kullanılamayacağından bahseden Johnson'un mektubu tehdit doludur. Johnson, İnönü'yü ABD'ye davet etmektedir. İnönü, daveti kabul eder ve Johnson'a cevap verir. İnönü'nün halk arasında meşhur cevabı, "Dünya yeniden kurulur, Türkiye de o dünyada yerini alır" şeklindedir.

12 Haziran'da Amerikan donanması Kıbrıs açıkların-dadır...

15 Haziran'da, İnönü, ABD'ye hareketten önce Mec-lis'ten güvenoyu istediğini bildirir.

16 Haziran'da AP, YTP, CKMP ve MP hükümete güven-oyu vermeyeceğini açıklar...

17 Haziran'da İnönü "Güvenoyu vermezseniz vazifeye buyurun" der.

18 Haziran'da Cumhurbaşkanı Gürsel, partileri, kamu-oyuna açık bir mesajla uyarır.

19 Haziran'da İnönü, 6 oy farkla güvenoyu alır. CHP dışından sadece 22 kişi güvenoyu vermiştir. İnönü, "Maksat hasıl olmuştur. ABD'ye gideceğim" der.

İnönü, ABD'ye gider... Johnson'la yaptığı görüşmelerde, Johnson tarafından öne sürülen "Kıbrıs, taksim edilmeli" görüşünü benimser.

Oysa Johnson, İnönü'ye mektubunda, ABD'nin Türki-ye'ye askerî yardım olarak verdiği malzeme ve silahların Kıbrıs'ta kullanılmasına izin vermeyeceklerini söylemişti!

Türkiye'nin müdahalesi durumunda Sovyetler'in de Türkiye'ye müdahale edebileceğini, böyle bir durumda da NATO'nun Türkiye'yi savunma konusunda "düşüneceğini" hatırlatmıştı. ABD, müttefiki olan Türkiye'yi, karşı bloğun başı olan Sovyetler'le tehdit ediyordu.

Yine de 8-9 Ağustos'ta İnönü, Ada'ya Türk uçaklarını göndererek Rum hedeflerini bombalattı. Daha önce çıkarma için Türk donanması Akdeniz'de üç gün dolaşıp geri dönmüştü... Çünkü, çıkarma gemisi yoktu... Amerika'dan çıkarma gemisi istemeyi daha önce akıl eden olmamıştı! Türk Sanayii çoktan montaja kilitlendiği için, yerli üretim de mümkün değildi. Çıkarma harekâtı, şehir hatları vapurla-rıyla yapılacak değildi tabii...

İnönü, daha sonra yeni arayışlar içine girdi... Sovyetler ile ilişkilerin normale dönmesi için Dışişleri Bakanı Feridun Cemal Erkin'i Moskova'ya gönderdi... İnönü koalisyonu 1965'te düşürüldü...

Rockefeller bursu ile ABD'de yüksek ihtisas yapan ve Morrison adlı bir Amerikalı ile de iş ortaklığı bulunan, mason olduğu iddia edilen, bu yüzden "Amerika'nın adamı" denilen Süleyman Demirel de, Geçitkale ve Boğazköy'de Rumlar'ın katliam yapması üzerine Türk jetlerini 1967'de Ada'ya gönderdi. Türk donanması yine Akdeniz'e açıldı... Çıkarma gemileri yine yoktu... Kriz geçtikten sonra Demirel, çıkarma gemisi yapımı için demir-çelik fabrikalarına ve Gölcük Tersanesi'ne emir verdi.

1971'de "haşhaş krizi" yaşandı. ABD'de Türkiye'deki afyon tarlalarının bombalanması isteniyordu... Nihat Erim hükümeti, baskılara boyun eğip afyon üretimine sınır getirdi. Ecevit, bu yasağı kaldırdı... Ecevit'e ulusal bir imaj yakıştırılmaya, bu olayla başlandı.

"Ambargonun garip öyküsü"nde Mehmet Ali Birand, Kıbrıs Barış Harekâtı'ndan itibaren Türkiye'nin, Amerika tarafından nasıl ortada bırakıldığını anlatır...

Artık, çıkarma gemisi vardır ve Kıbrıs'ta anlaşmayla sağlanan düzen bir Rum oyunu ile bozulmuştur... Türk ordusu müdahale eder...

Sonrasını Birand'dan takip edelim:

"15 Ağustos 1974'te Türk ordusu Magosa'ya girdiği sıra-da, Rum lobisinin önde gelenlerinden Brademas, ABD Dışiş-leri Bakanı Kissinger'a 'Türkiye'ye ambargo uygulanmalı' di-yordu...

BM'nin yanındaki otelden dışarı bakıp Rum göstericileri işaret eden Kissinger, Turan Güneş'e, 'Amerika'ya bir milyon göçmen göndermezseniz başım derde girecek' dedi.

Kissinger'ın bu esprisine cevap, 3 ay sonra, Cumhurbaşkanlığı Kararnamesi ile verildi:

- ABD'ye gidecek bir milyon göçmen bulamam ama,
Rus sınırından bir milyon asker veririm..."

Espri bir tarafa ambargo, 5 Şubat 1975'te resmen yü-rürlüğe girmiştir. Türkiye'de bu sırada herkes, hükümet krizi ile uğraşmaktadır yine. Ambargonun kaldırılması çaba-ları, Kissinger'a havale edilmiştir!

24 Temmuz 1975'te Demirel'in başbakan olduğu Türki-ye, ülkedeki bütün ABD üslerine el koyar.

ABD'de Rum lobisi çığırtkanları, "Türkler Kıbrıs'ta, Er-meniler'den sonra ikinci bir katliam yapıyor" demektedir. Sultanahmet Camii'nin bombalanmasını isteyenler de ola-caktır...

Kongrede konuşan Mr. Sikes ise Türk dostluğundan dem vurarak Kıbrıs'a bir Amerikan ordusu gönderilmesini istemekteydi.

Tam bu sırada Türkiye'nin iç durumu Birand'a göre şöyledir:

"Temsilciler Meclisi, ambargo için bastırdığı günlerde Korutürk, parti liderleriyle görüşüyor, Türk gazetelerinde sadece hükümet krizinden söz ediliyordu. Sanki Amerika'da olup bitenler, bizi değil de Afrika'daki bir ülkeyi ilgilen-diriyordu."

Harekât sırasında ise ABD, Türk ordusunun saldırı planlarını Yunanistan'a vermişti.

Ambargo, 1978'de kaldırıldı ama, Türk ekonomisi zaten felç olmuştu.

ABD yardımlarında 7'ye 10 oranı, yani 8 milyonluk Yunanistan'a 7, 50 milyonluk Türkiye'ye 10 birimlik yardım ilkesi hiç değişmedi. Üstelik, yardımların Kıbrıs'ta taviz şartına bağlanması baskısı da hiç değişmedi...

Bundan sonrasını Emin Çölaşan özetliyor:

"Dış borçlar ve faizleri büyümüş, uluslararası kuruluş-ların tavsiyeleri veya baskıları hep 'Devalüasyon yapın, üç-retleri denetim altına alın, yatırımlara bu kadar fazla kay-nak ayırmayın, kalkınma hızınızı düşürün, bize inanın ve güvenin, reçete bizdedir' şeklinde olmuştur."

Türkiye'ye Van Lennep'ten Mc Namara'ya kadar bir sürü adam gelip gider... Hepsî, "Kalkınma hızınızı düşürün, yatırımları azaltın" der.

En son, ABD'ye "Gölge etme, başka ihsan istemez" me-sajını gönderen Ecevit, içerde ve dışarda cendereye sıkışır, halk desteğini de kaybedince, istifa eder...

Demirel ise, "IMF diye bir şey yoktur. Eğer Amerika göz kırparsa IMF verir. Bu işler, IMF'ye değil, ABD'ye bağlıdır" der.

Demirel, ekonominin direksiyonuna Özal'ı getirir... 24 Ocak Kararları alınır. Dolar 47 liradan 70 liraya getirilir...

DPT Müsteşarı Özal, kredi talebinde bulunduğu ABD Hazine Bakanı Miller, "Önce borçlarınızı ödeyin" deyince, "Gerekirse moratoryum ilan ederim. O zaman gelip bizi işgal mi edeceksiniz. Biz Osmanlı'nın borçlarını bile ödedik" cevabını verir.

Dünya Bankası Başkanı Mc Namara, Özal'ın ağzından bir mektup kaleme aldırır. Mektup, Türk ekonomisinin tüm denetiminin bu kuruluşa devredilmesi, her kararın bu kuru-luşa haber verilmesi, yatırımların programdan çıkarılması ve Türkiye'nin bazı sanayi dallarında hiç yatırım yapma-masını öngörüyordu.

Özal, "Bunu imzalayanı ipe gönderirler" der ama tele-fonla Demirel'den yetki alır ve imzayı atar. Nihayet, ABD ik-na olur! 3 milyar dolar borç ertelenir. Ekonomi bu durum-dayken, ülke adeta kan gölüne dönmüştür... Aynı oyun, 2000 yılı Aralık ayında da uygulanacak, önce İstanbul borsa-sından 10 milyar dolar çekilecek, sonra da aynı miktarda sanal kredi vermek için TELEKOM, THY, Şeker Fabrikaları ve TEKEL'in özelleştirilmesi şart koşulacaktır!

"Bizim çocuklar" kimdi

Sonunda Pentagon'dakilerin deyimiyle "Bizim çocuklar" 12 Eylül'ü gerçekleştirir. İhtilalin şartları tamam olmuştur. Artık, herkes "Ne zaman gelecekler?" diye orduyu beklemek-tedir. İhtilal gecesi İstanbul'da 200, Ankara'da 100, Bursa'da 50 civarında bombalı pankart asılmıştır caddelere. Anarşi, 12 Eylül sabahı bıçakla kesilmiş gibi durdurulur! Terörist-lerin kimlikleri, adresleri bellidir. Hepsisi, üçer, beşer yakalanır. Bunların bir kısmı, sonraki yıllarda medyaya yerleşerek liberal kapitalizmin hızlı savunucusu kesilir!

12 Eylül sonrası, Yunanistan'ın NATO'nun askeri kana-dına dönüşüne Türkiye'nin onayı ise Rogers'ın, Evren'e "asker sözü"

vermesi ile gerçekleşir... Yunanistan, kazasız belasız, NATO'ya dönecek ama, Avrupa Topluluğu'nda, ABD Kongresi'nde "Kıbrıs şartı"nı öne sürecektir daima... Üstelik, ABD Başkanı Carter, Evren'den "Kıbrıs'ta üs" isteyecektir. Evren bunu reddedecektir...

Evren'in bu dönemde İslâm ülkeleri ile kurduğu bağlan-tılar ise Körfez krizine kadar olumlu bir yola girecektir...

12 Eylül'le ilgili Mahir Kaynak'ın bir değerlendirmesi ilgi çekicidir. İşte Nazlı Ilıcak'ın sorduğu sorular ve MİT'in eski mensuplarından Mahir Kaynak'ın verdiği cevaplar:

"- 12 Eylül, size göre, Süleyman Demirel'i tasfiye hareketi miydi?

- Demirel ile Batı'nın siyasi ihtilafları vardı.

- Ne gibi?

- Meselâ Türk-Sovyet ilişkileri, Batı'da endişe ile karşılanıyordu. Türkiye'nin ekonomik açıdan bağımsız bir poli-tika izlemesi Batı'yı tedirgin ediyordu. Çünkü, Türkiye'de ekonomik hakimiyet kurmadıkları zaman, siyasi hakimiyet kurmayacaklarını biliyorlardı. Zaten, ondan sonraki model, Türkiye ile Batı'nın içiçe girmesi olayıdır. Demirel'in politi-kası tersineydi.

- Sizin kanaatinizce, Evren ve Özal ile Batı'nın istediği bir iktidar Türkiye'ye gelmiş oldu.

- Evet, öyle olmuştur..."

12 Eylül'den itibaren Türkiye büyük değişimler yaşadı. Televizyonla büyüyen nesiller yavaş yavaş Türkiye'nin kaderine hakim olmaya başladı.

Bu değişim sürecinde, gençlik "terör tehdidi" ile pasifize edildi. Diğer baskı grupları ise hem yönetimleri uydulaş-tırılarak, hem de yasal eylemleri terörize edilerek, baskı grubu olmaktan çıkarıldı. İşçiler, tam 10 yıl Yüksek Hakem Kurulu'nun insafına terkedildi. İşçiye siyaset yasağı konulmuştu İşveren derneklerine ise yasak uygulanmadı. Bu süreçte, en önemli baskı grubu, TUSİAD ve TOBB oldu. Çalışanların hakkını dile getirmek bile zaman zaman bu kuruluşlara düştü!

EKONOMİ POLİTİKALARI

1991 yılında, “Alternatif Politika” başlıklı bir yazımızda “Politize olmuş bir toplum, çarenin köleliğinin devamı olan sendikalaşma değil, şirketleşmede olduğunu görebilmiş bir toplumdur. Politize olmuş bir toplum, çocuklarının borçlu olarak değil, hisse senedi sahibi olarak doğmasını öngörecektir bir yeniden yapılanmayı hedefleyen bir toplumdur” demiştik: Bir başka yazımızda “Ey dünya işçileri birleşin, diyor Karl Marks, bugün yaşasaydı, herhalde, Ey dünya işçileri şirketleşin, derdi...” ifadesini kullanmıştık. İşçilerin, emek, sermaye şirketleri kurması, bir ara Adnan Kahveci vasıtasıyla da Türkiye’de kısmî olarak tartışıldı...

Özelleştirme ise Özal döneminden itibaren, ‘yabancılar blok satış’ şeklinde gerçekleştiği için adeta bir aymazlığa dönüştürüldü. Altın yumurtlayan tavuklar taze para ihtiyacı ve IMF baskısı yüzünden kesiliyordu!

Haziran 1992’de toplanan Üçüncü İzmir İktisat Kongresi için yazdığımız “Önce İrade” başlıklı bir yazıda durumu şöyle özetlemiştik:

“İzmir İktisat Kongresi, ekonomik kalkınma ve refah için mucize formüller üretecek değil... Eğer, uygulanabilir formüller üretilirse, esaslar tespit edilirse, bunların hayata geçirilmesi de siyasi irade ve kararlılığa bağlıdır. Birinci İktisat Kongresi’nin başarılı sonuçlar vermesi bu irade ve kararlılığın eseridir...

Ama ne İkinci Kongre’de, ne de halen devam eden Üçüncü Kongre’de, bu irade ve kararlılığı görebiliyoruz.

Çünkü, ortaya atılan görüşler, çok bulanıktır. Türk halkının ihtiyaçlarına cevap verme noktasından hareket yoktur. Bu görüşlerin hareket noktası, ‘globalleşme, tek pazar, tek para’ düşüncesidir ve bütünüyle ABD’nin ekonomik sistemini yansıtmaktadır..

İş adamlarımızdan bir çoğu da esasen ABD sermayesi ağırlıklı, fakat çok uluslu şirketlerin Türkiye’deki temsilcisi durumunda olduğundan, kendi görüşlerini ortaya koyama-makta, belki de kendi görüşlerini geliştirememektedir...

Bu sebeple ‘nüfus artış hızının düşürülmesi’ gibi ‘yabancı sermayeye hisse senedi pazarlanması’ gibi görüşler ortaya konulmakta, temel bir bakıştan yoksun olanlar da bu görüş-leri hayranlıkla izlemektedir.

Burada, hür teşebbüsün gerekliliğini, özelleştirmenin şart olduğunu anlatacak değiliz. Elbette hür teşebbüsün önündeki engeller kaldırılırken, özelleştirme ile de pazar ekonomisi desteklenmelidir. Ama, hangi ülke, kendi ekono-mik kuruluşlarını yabancı sermayeye sorgusuz-sualsiz pazarlamıştır? Hangi İngiliz şirketinde, hangi Amerikan şir-ketinde, hangi Alman, Fransız, İtalyan, Japon şirketinde bir Türk iş adamının hissesi vardır? Kim, kime göre küresel-leşiyor? ABD, Avrupa ve Japonya-Pasifik merkezli şirketlere göre, Türkiye ve benzeri ülkeler küreselleşiyor. Peki, Türki-ye merkezli bir küreselleşmeyi, niçin düşünemez Türk işada-mı, niçin düşünemez Türk politikacısı?

Sebeup zannedildiği gibi sadece aşağılık kompleksi değil-dir. Sebeup, başından beri Türk işadamlarının, yabancı şir-ketlerin ortağı değil, temsilcisi durumunda olmalarıdır. Uzun vadede, Türk Milleti kaybedecekmiş, kimin umurun-da? Politikacılar da, kendilerini oraya getiren güçler, bu güçler olduğu; çok uluslu şirketlerin temsilcileri olan Türk iş adamlarının desteğiyle iktidar oldukları için bu duruma ses çıkaramazlar! Bugünkü iktidarlar için değil, bütün iktidar-lar için bu böyledir?

Bu fasit daireden çıkmak, siyasi irade ister, kararlılık ister, fedakârlık ister, cesaret ister. Yeni girişimcilere fırsat sağlamak, tekelleri ortadan kaldırmak, vergileri çatır-çatır toplamak ister... Tabii bunu yapabilmek için, iş adamlarını da razı etmek bir yoldur. Ama, razı olmayanı kamuoyunun desteğiyle hizaya getirmek gerekir. Tıpkı Roosevelt gibi.

Türkiye'nin bu noktada ihtiyacı, en az Atatürk ve arka-daşları kadar, en az 1.İktisat Kongresi'ne katılanlar kadar siyasi irade ve kararlılık gösterebilen bir yönetimdir...

Politikacılar, iradelerini ortaya koysunlar önce...

Gerisi gelir, kimse merak etmesin."

Pamuk eller cebe beyler

Aralık 1991'de ise "Pamuk eller cebe beyler" diye çağrı yapmıştık:

“Türkiye’de herkese yetecek kadar ekmek var, diyor Sayın Demirel.

Doğru söze şapka çıkarılır...

Peki, nerededir bu ekmek?

Türkiye bir kişiye on ekmeğin, on kişiye bir ekmeğin düştüğü bir ülkedir. On milyon insan, Danimarka insanı gibi yaşarken, en az on milyon insan da Bangladeş insanı gibi yaşıyor...

Bu tespit de Sayın Demirel’e aittir...

Gelir dağılımında adalet nasıl sağlanacaktır?

Enflasyon zenginleri, bu haksız kazançlarını geniş halk kitlelerine mi dağıtacaktır?

Enflasyon, hırsızlık demek olduğuna göre, hırsızlıkla servet yapmış olanın, bu serveti adaletle kullanması, müm-kün müdür? O halde, sosyal adalet bir devlet meselesi değil midir?

Her ne kadar Özal, artık sosyal devlet kavramının öle-ceğini söylüyor ve toplumların refahının artık bireysel dinamizmden kaynaklandığını öne sürüyorsa da bu görüşün Amerikan kapitalizmine dayandığı açıktır. Sonra, “Sosyal devlet içinde bireysel dinamizm olmaz” diye bir kural da yoktur.

Türkiye’de özelleştirmeyi Özal başlatmıştır ama, serma-yeyi tabana yayma yerine, zaman zaman millî serveti blok olarak yabancılara devretme yolunu seçmiş, yerli kapitalist ile birlikte yabancı kapitalistin de Türkiye pastasındaki pa-yını artırmıştır. Köprü senetleri, Keban senetleri, yine imti-yazlı sınıfın elinde kalmıştır.

Bu tartışmaların bir benzerini ABD 100 yıl önce yaşamıştır. Başkan Theodore Roosevelt, 1890’da holdinglere karşı bayrak açmış, tekellerini kötüye kullananları suçlu ilan ederek haklarında soruşturma başlatmış, Kuzeydo-ğu’daki üç büyük demiryolu şirketinin hisselerini elinde bu-lunduran Northern Securities Co. tekeline mahkûm etmiştir. Hisse senetleri ise halka dağıtılmıştır. Yani, sermayenin ta-bana yayılması teşebbüsünü ABD, 100 yıl önce başlatmıştır.

Theodore Roosevelt’in kuzeni olan Franklin Delano Roosevelt ise ‘yeni bir düzen’ vaad ederek ABD tarihinin en ağır ekonomik bunalımı sırasında başkanlığa seçilmiş ve kongreden, bunalımı çözmek için, olağanüstü yetkiler almış-tır. 12 yıl görevde kalan

Roosevelt'in, Türkçe'ye 'Pamuk eller cebe beyler' diye tercüme edebileceğimiz sözü ünlüdür.

Kimdir pamuk ellerini cebine atacak olanlar. Elbette, ekonomide tekel kuranlar, enflasyon zenginleri pamuk elle-rini cebine atacaktır. Enflasyonun ezdiği işçi, memur, küçük çiftçi ve küçük esnaf-sanatkar atacak değil ya. Onlar zaten ezilmişlerdir.

Roosevelt, bu faaliyetini kamuoyuna dayanarak yapmış-tı. Radyodan yaptığı 'ocakbaşı sohbetleri' ile bütün Amerikan halkını belli hedeflere yöneltti. Sermaye sahiplerinden feda-kârlık istedi ve 2. Dünya Savaşı'nın sonunda, ülkesinin zafe-rini göremeden kısa bir süre önce öldü... Öldüğü zaman, arkasında bir 'süper güç' bırakmıştı...

Tabii şimdi Türkiye 1930'ların ABD'si değildir ve geli-şen dünyada başka alternatiflere de sahiptir ama, Roosevelt öldüğü zaman, ABD, atom bombası yapmış, sanayide-tarımda-bilimde birinci güç olmuştu.

Türkiye'de karizmasının doruğuna ulaşmış olan Demirel, '21 Ekim sabahı yeni bir Türkiye' sloganı ile ikti-dara gelmiş ve önemli meseleleri çözebilecek bir koalisyonun başında kolları sıvamıştır.

Roosevelt'in zamanında 'radyo' vardı, şimdi 'televizyon' var... Demirel de, kamuoyu oluşturmak için televizyonu iyi kullanmaya başlamıştır.

Demirel, geniş halk kitlelerini, hatta nüfusun büyük çoğunluğunu ekran sohbetleriyle arkasına alarak Türki-ye'nin önemli meselelerini çözme şansına sahiptir.

Bu şansı kullanırken, elbette 'tekelci sermaye'yi feda-kârlığa davet etmelidir. Belki, başlangıçta bir-iki çatlak ses çıkabilir. Ama, bu vesilede şu söylenebilir ki, 'Herhalde, Türk işadamı, ABD işadamından daha vatansever olmalıdır. Şimdi yapılacak fedakârlık, yarınlara garantisidir. Bindiği-miz dalı kesemeyiz. Kesen olursa engelleriz. Çünkü, 50 milyar dolarlık dış borç, millî bütünlüğümüzü tehdit ediyor.

Türk işadamı, Ermenistan'ı zengin etme projelerini bir kenara bıraksın da, Türkiye'yi zengin etme projeleri üretsın. Türk işadamı, işçisi aç iken tok gezmesin...

'Yeni bir Türkiye' sadece çalışanların sırtında kurula-maz. 'KİT'leri özelleştirme' ile sermaye tabana yayılmaz.

Sermaye tabana yayılmayınca, ne bireysel dinamizm olur, ne sosyal devlet olur, ne de refah devleti...

Pamuk eller cebe beyler!

Devletin sırtından, halkın sırtından zengin olanlar, devletin başbakanını, memur maaşı aramak durumunda bırakmasın!”

Çürümüş sistemle örnek olmak!

Bu çağrılarımız cevapsız kaldı. Demirel, o sırada daha sonra “işte benim ailem” diyeceği iş adamlarına iş alanı oluşturarak Türkiye’yi kalkındıracağına herkesin inanması-nı istiyordu.

Devlet bütün sistemleri ile çürümüştü. Ayakta olan, sadece milletin genlerine işlemiş olan Türk devlet felsefesi idi. O bile çökertilmek isteniyordu... Bu şartlar altında, bir de çöken Sovyet enkazından arta kalan Türk cumhuriyetlerine örnek olmaktan bahsediliyordu. Özellikle 1992 yılı “örnek olmak” lafları ile harlandı... 1992 yılının ilk günü ortaya koyduğumuz tablo, daha sonra da gittikçe kötüle-şerek devam etti. 1 Ocak 1992’de Tercüman gazetesinde yap-tığımız uyarı ve önerilerimiz şöyleydi:

“Sık sık gündeme getiriliyor, ‘Türk cumhuriyetleri, Türkiye’yi örnek almalı’ deniliyor...

Elbette ki, Türkiye komşuları içinde ekonomide önemli ölçüde yol almış bir ülkedir. Her şeyden önce güçlü bir ordu-su vardır. Ancak, 50 milyar dolar dış borç unutulmamalı.

Enflasyonun yüzde 71 olduğu, faiz soygununun başını alıp gittiği unutulmamalı...

Türkiye’nin en büyük şehrinin yaşanmaz hale geldiği, İstanbul’un mafyalara teslim olduğu unutulmamalı...

İnsan hakları ihlallerinin dillerden düşmediği, adalet-sizliğin, fakirliğin, cehaletin, diz boyu değil, gırtlak boyu ol-duğu unutulmamalı...

Türkiye bütçesinin yarısından fazlasının memur maa-sına ayrıldığı, bu rakamın yarısı kadar bir miktarın, dış borç faizlerine gideceği, kalanın da iç borçları kapatmak için kullanılacağı, yatırımlara para kalmayacağı, Başbakan tara-fından açıklanıyor...

Bütçe 190 trilyon olacak... Geçen yılki gayrı sâfi millî hasıla ise 540 trilyondur.

Millî kültür ile Batı kültürü arasında sendeleyeyen insan-larımız, yurdun dört bir köşesinde ve bu arada büyük şehir-lerde çarpık kentleşmeyi gerçekleştirmiş, bu şehirlerde dev köyler doğmuştur. Düğünlerde davul-zurna ile halay çeken gençler, biraz sonra lambada oynamaktadır... Ana-babalar ile çocuklar arasında yaşanan kültür savaşının sonu, bazen psikiyatri kliniklerinde, bazen terör çetelerinin ağında, bazen uyuşturucu ve alkolün pençesinde alınmaktadır... Cinsel sapıklıklar, sapık fikir akımları paralelinde artış göstermektedir. Basın-yayın organları bu sapıklığın artış hızında önemli ölçüde pay sahibi olmakla birlikte, bu durumun topyekün ekonomik ve sosyal sistemin bir ürünü olduğu da gerçektir...

Vicdan sahiplerine, akıl sahiplerine sesleniyoruz.

Hangi Türk gazetecisi, Türk basınının örnek basın olduğunu söyleyebilir? Hangi Türk televizyoncusu, Türk televizyonların örnek televizyon olduğunu söyleyebilir? Hangi hakim, hangi savcı, hangi avukat, Türk adalet sisteminin örnek bir adalet sistemi olduğunu söyleyebilir? Hangi öğretmen, hangi profesör, Türk eğitim sisteminin örnek olduğunu söyleyebilir? Hangi polis, hangi istihbaratçı Türk polis teşkilatının ve istihbaratının örnek bir polis teşkilatı ve istihbarat teşkilatı olduğunu söyleyebilir? Hangi çiftçi, hangi esnaf, hangi işçi, hangi memur, Türk tarımının, Türk esnafının, Türk çalışma hayatının, Türk memurunun örnek olduğunu söyleyebilir? Hangi din adamı, Türkiye’de din ve vicdan hürriyetinden bahsedebilir? Hangi Türk iş-adamı, aile şirketi olmaktan kurtulamamış şirketlerini, hangi ülkeye örnek gösterebilir? Hangi politikacı Türkiye’nin politik durumunu, müesseselerini hangi ülkeye örnek gösterir?

Türk ordusunu kasten en sona bıraktım. Çünkü, kamuoyu araştırmaları Türk ordusunun güvenilirlikte ön sırada olduğunu gösteriyor. Genelkurmay Başkanı Doğan Güreş ise Türk ordusunun yeniden yapılanacağından söz ediyor. Daha küçük ama, daha çevik bir ordu hedefleniyor. 4.5 milyon nüfuslu İsrail’in 800 bin kişilik ordusu var, 60 milyonluk Türkiye’nin ordusu 350 bine indirilmek isteniyor! Sanki Osmanlı ordusu terhis ediliyor!

Velhasıl, netice olarak, bizim örnek olacağımız, uzman-lık alanlarımız çoktur. Enflasyon hırsızlığında, faiz soygu-nunda,

karşılıksız para basma kalpazanlığında, milletin parasını çar-çur etmekte, yolsuzlukta, rüşvette, iltimasta, torpilde, mafyacılıkta, terörde, çarpık kentleşmede, yalan habercilikte, geciken adalette, polisin başına polis, istihba-ratçının başına istihbaratçı dikme gereğinde, çalışmadan köşeyi dönmede, havadan para kazanmada, alkol tüketimin-de, piyangoculukta, kumarda, aile şirketçiliğinde, kambur-laşan KİT'çilikte, din tüccarlığında, Milliyetçilik-muhafaza-kârlık veya müslümanlık görüntüsü altında tertemiz gençle-rimizi sömürmekte, emaneti ehline değil, hırsızlara teslim etmekte, önüne gelen Romen veya Rus kadını ile para karşı-lığı yatıp ahlâktan bahsetmekte örnek olabiliriz...

Bu listeyi daha fazla uzatmak, malûmunuz mümkün-dür.

Türk kurultayı toplayalım

Demek ki, Türk cumhuriyetlerine örnek olmak derken, şu andaki durumumuzu değil, olmak istediğimizi örnek göstermeliyiz. Daha doğrusu hedef göstermeliyiz...

Evet, ekonomide, teknolojiye bizden geridirler... Belki, ahlaken de, 74 yıllık komünizm tezgâhından geçtikleri için bizimle aşağı-yukarı aynı durumdadırlar. Onların iyileri-kötüleri vardır, bizim de iyilerimiz-kötülerimiz vardır...

Ancak, örnek olmak, biraz iddialı lâf beyler...

Örnek olmak yerine, geliniz bir Türk kurultayı toplaya-lım da, hedef tespit edelim hedef... (Bu yazıdan bir yıl 4 ay kadar sonra Alparslan Türkeş'in girişimi ile 20-21 Mart 1993'te Antalya'da bir Türk kurultayı toplanmıştır...)

Elbette, tedbiri elden bırakmadan, elbette güç dengele-rini akıllıca hesap ederek, ama korkmadan, ama 'akıl için yol birdir' düsturunu unutmadan...

1992'yi zehir etmek de bizim elimizde, 1992'yi gelecek nesillerin hayırla anlatacağı bir yıl haline getirmek de..."

1992'de ve daha sonra bu olumsuz tablo değişmedi... Bir Türk zirvesi yapıldı... Zirve için Türk cumhuriyetleri liderlerinin Ankara'da toplandığı sırada, semada hilal ile yıldızın Türk bayrağında olduğu gibi yan yana gelmesini, "Zirvede Türk yıldızı parlıyor" diye

yorumladık ama, ilişkiler daha da süratlendirilemedi. Üstelik Bosna'da, Azerbay-can'da, Çeçenistan'da gerileme, Türk yıldızının üzerinde sis perdesi oluşturdu. Tansu Çiller döneminde kriz başgösterdi. Yılmaz dönemlerinde yolsuzluk ayyuka çıktı. Refahiyol hükümetinin başbakanı Necmettin Erbakan, yurt dışındaki dövizleri faiz vererek Türkiye'ye getirip bir ferahlama sağ-ladıysa da, irtica odağı haline geldiği için 28 Şubat süreci ile istifa ettirildi. Erbakan, Libya lideri Kaddafi'den azar işiterek de Türkiye'nin itibarına darbe vurmuştu. Yılmaz hükümetinden sonra Ecevit'in başbakanlığındaki 57. hükümet dönemine gelindiğinde, Türkiye'nin borçları, GSMH boyutlarına yaklaştı! Dolayısıyla, alacaklı ülkeler, IMF ve Dünya Bankası'nı kullanarak özelleştirme yoluyla tahsilata başladı. IMF yetkilileri, Türkiye Cumhuriyeti Bakanlar Ku-rulu Salonu'nde basın toplantısı yapar oldu... Hayvancılık, Özal döneminde bitirilmişti, tarımın tamamen bitirilmesi için de IMF politikaları uygulanmaya başlandı. Bu dönemde, özellikle Demirel ve Mesut Yılmaz'ın yakın çevresinin yaptı-ğı yolsuzluklar üzerine gidildi. ANAP'lı olan İçişleri Bakanı Sadettin Tantan, kendi partisine rağmen, Türk Silahlı Kuvvetleri ve MHP'nin desteği ile operasyonların sürmesini sağladı. Enerji Bakanı Cumhur Ersümer ANAP'lı olduğu için, bu bakanlıktaki yolsuzlukları jandarma soruşturdu ve ortaya çıkardı. Konu, "yolsuzlukla mücadelenin düşmesine asker mi, yoksa hükümet mi bastı" çerçevesinde, rejim tartışması haline getirildi. TSK, ANAP Genel Başkanı Mesut Yılmaz tarafından AB karşıtı olarak gösterildi, Yılmaz, asıl büyük yolsuzluğun askeri yönetim olursa gerçekleşeceğini öne sürdü. Genelkurmay, bunu iftira olarak nitelendirdi. Türkiye, ABD, Fransa, İtalya, Yunanistan gibi ülkelerin ve AB'nin Ermeni soykırımı, Rum soykırımı karar tasarıları ile kuşatılmak istenirken, ülkenin durumu buydu... Fransa Cumhurbaşkanı Jack Chirrac'ın sözde Ermeni soykırımını tanıma kararını onayladığı gün TBMM'deki iç tüzük değişik-liği tartışmalarında Fevzi Şihanlioğlu adlı bir milletvekili kalp krizi geçirerek öldü...

Bu dönemde, küreselleşmenin bütün insanlığı köleleş-tirmeyi öngören asıl boyutları ve insanın genetik şifrelerinin çözülmesi yolundaki bilimsel gelişmeler yerine, ayrılıkçı PKK örgütünün başı olan Abdullah Öcalan'ın idam edilip edilmemesi, başörtüsü sorunu, Rahşan Ecevit'in sahibi olduğu af yasası, affın Öcalan'ın idamı ile

bağlantısının bulunup bulunmadığı, devletin açlık grevleri yapılan ceza-evlerine 10 yıl sonra girebilmesi, Almanya eski başbakanı Helmut Schmidt'in "Türkiye'nin doğusunda Kürdistan kurulmalıydı. Türkiye bu nüfus artışı ile AB'ye alınamaz" sözleri, Nazım Hikmet'in itibarının iade edilip edilmemesi, Türklerin sembolünün kurt değil keçi olduğu gibi konular ülkenin gündemini oluşturdu. Diyarbakır Emniyet Müdürü Gaffar Okkan'ın ve 5 polisin öldürülmesi, yolsuzlukla müca-dele programına da darbe vurdu!

Daha sonra da AKP ile birlikte, "Ankara'nın şerrinden Brüksel'in şefaatine sığınmak" politikası başlatıldı. Artık, Avrupa Birliği ne derse emir telekki edilecekti!

“MİLLETİN CEVHERİ DİLDİR”

İnsanların çoğu ana dilleri ile düşünürler... Ana dilleri ile rüya görürler. Ana dilleri ile hayal kurarlar. Ana dilleri ile en güzel şiirleri yazarlar. Eğer ana diliyle yazmamışlarsa anlaşılmazlar. Mevlânâ'nın bugün sadece "Gel, yine gel" diye bilinen şiiriyle tanınması, Yunus'un ise bütün şiirlerinin hâlâ dilden dile dolaşması bunun örneğidir. Mevlânâ'nın "İslâm'a gel" dediği ise unutulmuştur...

Ziya Gökalp'ın çağdaşı Mehmet İzzet, dil konusundaki önemli tespitleri naklediyor:

"Wundt'a göre 'Dilsiz şuur düşünölemeyeceği gibi şuur-suz dil de olamaz...'

Blonçelli'ye göre 'Yeni bir lisan kabul edilirse, milliyet kaybolur...'

Cournejo diyor ki, 'Dil, telaffuzun icap ettirdiği hareketlerin aynılığı dolayısıyla, yüz şekillerini de benzer kılar...'

Milletin cevheri dildir..."

Anlamak, düşünmek demektir...

Dedik ki, “insanlar ana dilleri ile düşünürler...”

Öyle ki, Türkmenistan’da, yani Türkçe’nin asıl kayna-ğının bulunduğu yerlerde “anlamak”, “düşünmek” demektir. Türkmenler, bir cümleyi anlamışlarsa “anladım” yerine, “düşündüm” diyorlar...

“Düşünmek”in kökü “düş”, “düş kurmak” veya “düş görmek”ten geliyor...

Demek ki, bir insanın, kendisine sunulan bilgileri, anlaması için, onu zihninde canlandırması gerekir Bu da ana dilden başkasıyla mükemmelliğe ulaşamıyor.

Yabancı bir dili iyi öğrenebilmenin en önemli şartı da, öğrenilen yeni dilde düşünebilmektir. İngilizce öğrenmek istiyorsanız, kendinizi öğrendiğiniz kelimelerle düşünmeye zorlamalısınız. Şayet o dilde düşünemeseniz, öğrenemez-siniz, konuşamazsınız. Öğrenme sürecindeki insan, rüyala-rını bile öğrenmekte olduğu dilde görüyorsa yolun önemli kısmını aşmış demektir.

Dil demek düşünmek demektir...

Kurân-ı Kerim’de dil meselesi, Allah’ın varlığının delil-lerinden biri olarak gösterilir.

“Onun delillerinden biri de, gökleri ve yeri yaratması, ayrı ayrı dillerinizin ve renklerinizin olmasıdır. İşte şüphesiz bunlarda, bilenler için ibretler vardır.” (Rum Suresi-Ayet 22)

Demek ki, İslam’a göre, Türkçe, Arapça, İngilizce, Farsça, Çince ve Rusça gibi dillerin ayrı ayrı var olması Allah’ın varlık delillerindendir.

İbrahim Suresi, 4. ayette ise “dil”in Allah’ın ayetlerinin anlaşılması bakımından önemi de insanlara bildirilir:

“Biz gönderdiğimiz her peygamberi ancak kavminin dili ile gönderdik ki, onlara apaçık anlatabilsin.”

Kur’ân’ın anlaşılabilmesi hususuna da büyük önem verilmiştir.

“Hidayet yolunu apaçık gösteren kitaba andolsun ki, biz düşünüp anlamanız için onu Arapça bir Kur’ân kıldık. Şüphesiz o, nezdimizdeki ana kitapta mevcut, yüce ve hik-met dolu bir kitaptır.

Haddi aşan bir kavimsiniz diye sizi Kur’ân’la uyarmaktan vaz mı geçelim?” (Zuhruf Suresi)

“Ya Muhammed, Kur’ân-ı biz, senin dilinle indirdik, olur ki, anlar, öğüt alırlar.” (Duhân Suresi)

“Andolsun ki biz, Kur’ân-ı öğüt olsun diye kolaylaştırdık, öğüt alan yok mudur?” (Kamer suresinde defalarca tekrarlanır).

“Ya Muhammed, şehirlerin anası olan Mekke ve çevre-sinde bulunanları, şüphe götürmeyen o kıyamet gününün dehşetinden haber veresin diye sana Arapça okunan bir kitap vahyettik. Mağşerde toplananların bir kısmı cennete, bir kısmı da cehenneme gider. Eğer Allah dileseydi bütün insanları bir tek ümmet yapardı. Fakat o, rahmetine dilediğini sokar. Zalimlerin ise hiçbir dostu ve yardımcısı yoktur.” (Şûra Suresi’nden)

“Bu Kur’ân’ı biz başka bir dilde bir kitap kılsaydık, diyeceklerdi ki, ‘Ayetleri uzun uzun açıklanmalı değil miydi? Bir Arap’a başka bir dille söylenir mi?’ De ki, bu, insanlara doğruluk rehberi ve gönüllere şifadır... İnanmayanların ku-laklarında ağırlık vardır. Kuran onlara göre bir körlüktür. Onlar, uzak bir yerden çağrılanlar gibidir.”

(Fussilet Sure-si’nden)

“Kur’ân Allah katında çok şerefli sayfalarladır. Yüce ve temiz, saygıdeğer kâtiplerin elleriyle yazılmıştır...

(Abese Suresi’nden)”

“Ya Muhammed, O’nu Cebrail, uyarıcılardan olası diye senin kalbine indirdi. Apaçık bir Arap diliyle... O daha önce-kilerin kitabında da zikredilmiştir. İsrailoğulları bilgin-lerinin bunu bilmesi de onlar için bir delil değil miydi? Biz Kurân’ı Arapça bilmeyenlerden birine indirseydik de onlara karşı bunu okusaydı, yine iman etmezlerdi.”

(Şuara Suresi’nden)

“Dini yalnız ona has kılarak, ona yalvarın. Hamd, âlemlerin rabbi olan Allah’adır.” (Mümin Suresi’nden)

“Böyleyken, bunlara ne oluyor ki, öğütten yüz çeviri-yorlar? Ürkümüş yaban eşekleri gibi, aslandan kaçmaktalar. Hayır, onların her biri kendisine ayrı sayfalar verilmesini ister. Hayır, onlar âhiretten korkmuyorlar. Hayır, zannet-tikleri gibi değil. Bu Kurân bir öğüttür.

Dileyen kimse öğüt alır. Allah dilemedikçe, öğüt alamazlar. Koruyucu da odur, bağışlayıcı da...” (Müddesir Suresi’nden)

Kuran ayetleri böyle iken, halk düşünüp anlamasın diye “Türkçe Kuran olmaz diye” çırpınanların, İslâm’a hizmet ettiğini söylemek mümkün müdür?

Kur’ân’ın Arapça indirilmesinin gerekçesi yine Kur’ân’da açıklanıyor: Her peygamber kavminin dili ile gön-derilmiştir ki, onlara apaçık anlatabilsin.

Demek ki, insanlara dini anlatmanın en kolay yolu Kurân’da bildirildiği gibi o insanların dilini kullanmaktır.

Kuran’a göre, Allah, öncelikle “şehirlerin anası olan Mekke ve çevresinde bulunanları”, “Arapça okunan bir ki-tap” ile “Haddi aşan bir kavmi” uyarmıştır; Allah dileseydi, bütün insanları bir tek millet yapardı. Ve bir tek ümmet yapardı...

Dillerin farklılığı “Allah’ın varlık delillerinden” biri olarak gösterildiğine göre, başka milletleri Arap, Fars veya Türk varlığı içinde eritmeyi düşünmek, Allah’ın varlık delillerini ortadan kaldırmaya çalışmak demektir. Kuran Türkçe indirilseydi, bütün Araplar, Türkçe konuşmaya yaz-maya mı zorlanacaktı? Topluca müslüman olsalar, İn-gilizlerin Arapça öğrenerek kendi dillerini bırakmaları mı gerekir? Türk Cumhuriyetleri halklarına İslam’ı yeniden anlatabilmek için, Arapça öğrenmelerini mi beklemek gerekir yoksa Kurân’ı bütün Türk lehçelerine, şivelerine çe-virmek mi daha akıllı bir yol olur? Türkiye Türkleri Kazaklar’a Arapça öğretilene kadar, hristiyanlar, İncil’i, Kazak, Özbek, Kırgız, Türkmen, Azerbaycan, Tatar ve Tacik lehçe ve şivelerine çevirip dağıttılar bile. Türk Diyanet İşleri Başkanlığı ise Türk lehçeleri veya şivelerine Kuran’ı tercü-me ettirecek yerde, “nasılsa hepsi Rusça biliyor” diye, Rusça Kuran bastırarak Türk bölgelerine göndermeye başladı. Demek ki, Diyanet İşleri yetkililerinin, Türkçe’nin birliği konusunda hiçbir düşünceleri yoktur. İslamı Türklere anla-tacağız derken Rusça’ya hizmet etmişlerdir.

Yine ne basiretsizliktir ki, birileri de Türk Cumhuriyet-leri’nde yaşayanlara Arapça öğretmeye kalkışıyor! Elbette ki Arapça’yı İslam bilginlerinin, ana dili gibi öğrenmesi gerekir ama, köylünün, esnafın, Arapça öğrenmesini nasıl bekleye-bilir veya basit kurs Arapçası ile

düşünmelerini nasıl bekleyebilirsiniz? Altay dağlarındaki çoban, Kurân'ı kendi lehçesiyle okuyup anlasa, imanı daha sağlam olmaz mı?

Kurân'ın hiç anlaşılmaması için özel çaba sarf ediyorlar sanki. Herhalde bu sayede, Kurân'dan geçinen, ayetleri işine geldiği gibi yorumlayan, ayetlerin yerini veya kelimelerini değiştirerek uygun gördükleri anlamı verenlerin toplum içindeki rolü artarak devam edecektir!

Kuran okuyanların çoğu anlamından habersiz!

Bir de günlük hayattan örnekler verelim:

Ülkemizde bilindiği gibi Kuran veya mevlit okumakla geçinen insanların vardır. Bunlar, davet edildikleri mevlit törenlerinde Kurân ve mevlit okurlar, karşılığında da “ücret” alırlar.

Okudukları Kur'ân'ı ne kendileri anlar, ne de dinle-yenler...

Bu tür mevlitler genellikle kadınlar arasında daha çok düzenlenir. Hayatı boyunca bu tür mevlitlere gidenler arasında yaptığım küçük bir araştırma, bu toplantılarda Kuran okuyanların, ayetlerin anlamından hiç haberdar ol-madığını ortaya çıkardı.

Kur'ân okumayı bilenler, anlamını bilmiyor! Dinleyenler neyi bilecek?

Kaldı ki, cami imamları arasındaki bile Kuran'ı an-lamını bilerek okuyanların oranı ancak son zamanlarda yükselmiştir. O da ilahiyat fakülteleri ile sağlanmıştı.

Demek ki, bugüne kadar, Türklerin çoğunluğu, dinini doğrudan ve kaynağından değil, hep ikinci, üçüncü elden öğrenmiştir. Sanılıyor ki bu durumun sebebi “Harf devri-mi”dir... Oysa, bugün Arapça alfabeyi bilerek Kurân okuyan-ların, anlamını bilmediği gerçeği göz önünde durmuyor mu? Demek ki mesele, alfabe değil, dil meselesidir...

Yine müslümanların çoğunluğu, namaz sırasında oku-duğu ayetlerin veya duaların bile anlamını bilmiyor. “Kıldığı namazdan gafil olmak”, biraz da bu değil midir?

Hazreti Ali'nin naklettiği bildirilen bir hadis şöyledir:

“Size, gerçek fakihin kim olduğunu haber vereyim mi? Halkı, Allah’ın rahmetinden ümit kesecek kadar dini zorlaştırmayan, günah işlemelerine fırsat verecek kadar da kolay-laştırmayan, Allah’ın azabına uğrayabileceklerine inandı-rabilen, başka şeylere rağbet ederek Kurân’ı terketmeyen kimsedir. Dini bilgisi olmayan kimsenin ibadetinde, anlayışı olmayanın dini bilgisinde ve düşünmeden Kurân okumakta hayır yoktur.”

(İbni Dariş, Hilye, İbni Asâkir, Hayatü’s-Sahabe).

Herkes Arap alfabesini öğrenebilir ama, Arapça öğrene-mez. Buna ne imkan, ne zaman bulabilir. Zaten böyle bir zorunluluk yoktur. Arap alfabesini öğrenmek, Arapça öğren-mek değildir. O halde, Türklerin Kuran’ı anlaması için kendi ana dillerinde okumaları gerekir. Çünkü, Türkçe düşün-mektedirler.

Her gördüğü Arapça yazıyı kutsal bir metin zanneden insanların oluşturduğu bir toplum, bugünkü dünya ile başa çıkabilir mi?

Hemen her Türk’ün evinde, Arapça bir Kuran vardır. Ancak, üzeri işlemeli bir bez çanta içinde, duvarda asılı durur. Okuyan çıksa da, sadece harflerini ve biraz da telaffuzunu bilir. Kimse düşünmez ki, anlamak için okumak yetmez. Dili bilmek gerekir. Hepimiz İngilizce yazıları okuyabiliriz. Çünkü İngilizce’nin alfabesi de latin alfabe-sidir. Ama, İngilizce’de hangi kelimenin, hangi anlama karşılık olduğu bilinmezse, o yazılar anlaşılabilir mi?

Bu konu bu kadar basitleştirerek anlatılmalıdır ki, toplum içinde kimse harfleri okumakla, Arapça okuma ve anlamayı birbirine karıştırmasın. Ve kimse Kurân okudu-ğunu ve sevap işlediğini zannederek bir ömür boyu kendini kandırmasın.

Türk dilinin bozulma süreci

Türk halkının önemli bir bölümü, bu bilgisizlik, cahillik durumuna nasıl geldi?

Meseleyi tabii ki Türklerin Müslüman olduğu dönemden başlatmamız gerekir.

Bu konuda Prof. Osman Turan’ın tespitleri şöyledir:

“Tarihi vesikaları az olan devirler hakkında incelemeler yaparken özel adlardan ne kadar faydalı neticeler çıkarmak imkânına malik bulunduğumuz tarihçilerce malûmdur. Eğer Oğuz boyları

Anadolu'ya gelirken millî ananelerini erkenden kaybetmiş olsalardı, kaynakların kifayetsizliği dolayısıyla, bugün Anadolu'nun Türkleşmesi gibi büyük bir tarihi hadiseyi anlamaktan mahkûm kalacaktık. Anadolu'da yaşa-makta olan Oğuz boylarının adları, bize yalnız bu bölgenin aldığı etnik manzarayı çizmekle kalmaz, aynı zamanda, bu devir Anadolu'sunun beşeri coğrafyasını kabataslak göster-mek hususunda da işimize yarar. İlkçağ Orta Asya Türk Tarihi tetkiklerinde bizim için bazan biricik tarihi vesika mahiyetini gören şahıs ve kavim adlarından ne büyük bir ölçüde faydalandığımızı Türkiyatla uğraşanlar çok iyi bilirler.

İslâm medeniyeti çevresine girerken Türklerin, hâkimi ve müdiri olmalarına rağmen, zaruri tesirlerinden fazla olarak millî hars bakımından bu medeniyet içerisinde bir buhran geçirdikleri şüphesizdir. Türlü tarihi âmillerin neti-cesi olarak doğan bu buhranın, düşünme ve ad alma arasın-da mevcut münasebet dolayısıyla, bir belirtisini de hususi adlarda görmek mümkündür.

Artık Selçuk İmparatorluğu'nun kuruluşunda rastla-dığımız İnal, Bilge, Tekin Alp, Kutlu, Buğa, Kutalmış, Gün-doğdu, İlbastı, İlaldı, İltutmuş, Kızıl, Mengüverdi, Tanrı-verdi, Göl Tekin, Tuğ Tekin, Kara Tekin, Satuk, Saltuk, Böy-rek, Pars, Gökbörü, Göктаş, Yağmur gibi Türkçe adlar, yerlerini yeni din kurucularının mensup olduğu kavmin adlarına bırakmakla kalmadı, İslâmî zihniyetle hiçbir alâka-sı olmayan İran'ın efsanevi millî adlarının, Oğuz çocuklarına atalarının adlarını unutturacak kadar seçildiği millî tarihin bir vakiasıdır. Keyhüsrev, Keykubad, Keykavus gibi yabancı adları almakta hiçbir meşru mazeret ileri sürülemeyeceği gibi Arap adlarının Türk adlarına tercihini dini bir icap saymağa da imkân yoktur. İslâmiyet İranlıların millî adla-rını kaldırmadığı gibi müslüman Arapların cahiliye adlarını terkettiklerine dair bir hareketin başgösterdiği de görül-memiştir. Halbuki bizim millî adlarımız, aydınların çevre-lerinden kovularak ancak dar bir ölçüde kütleler arasında tutunabilmek imkânını bulmuştur. Arslan, Yaşar, Dursun, Durmuş, Durak, Demir gibi isimler birer kırıntı halinde yaşayabilmiştir. Bununla beraber bu İslâmi devri ve bunun çerçevesine göre alınan İslâm adlarını mazur görecektikler bulabildiğimiz halde, tarihi hiçbir zaruret olmadan bu-günkü milliyetçi devirde, alınan adları, makul bir sebeple izah etmek imkânından mahrumuz!

Türkiye’de milliyet fikirlerinin uyanması dolayısıyla, millî adlara karşı duyulmaya başlanılan ilgi ve sevgi netice-sinde Orhan, Yavuz, Gültekin gibi mahdut isimler bugünkü adlar arasında yer almış bulunuyor. Soyadları sahasında da millî bir gaye gütmek lüzumunu anlayan inkılap Türkiyesi, dedelerimizin adları ile bizim adlarımız arasındaki tezdadı, soyadı kanunu ile kaldırmağa karar verdi. Millî adların bizi atalarımıza yaklaştırdığı kadar yabancı adların bizi aslımız-dan uzaklaştırdığına şüphe yoktur. Diğer hars unsurları arasında bir milletin kendi dilinden, kendi tefekküründen doğan adların ehemmiyeti küçümsenemez. Bugün, müşterek Yunan-Latin-Hristiyan din birliğinin ve bunların üstünde bir Hint-Avrupa dil yakınlığının mevcudiyetine rağmen Lâ-tin, Cermen ve Slav milletlerine mensup olanları taşıdıkları adlarla ayırt etmek mümkün olduğu halde Samilerle dil, Hint-Avrupalılarla dil ve hars ile bariz surette ayrılmış bulunan Türkler’in kendilerine mahsus adlarla belirmeme-lerinde hiçbir sebep yoktur.”

Arap ismi almakla müslüman olunmaz!

Demek ki Arap-Fars isimlerini almakla Müslüman olunmaz. Araplar, Müslüman olurken, cahiliye döneminden kalan, ama Arap dilinin örnekleri olan isimlerini terk etme-dilerse, Türkler neden kendi isimlerini terketti? Üstelik, Türk Milleti, Araplar gibi ne kızlarını diri-diri toprağa gömüyor ne de kayın analarıyla evleniyordu? Türkler’de sapıklık yoktu. Türk töresi, birkaç özellik dışında islâma uygundu.

İslâm, Türkler’e indirilmiş olsaydı, Araplar veya diğer müslümanlar, Türk adlarını mı almalıydı?

Kaşgarlı Mahmut, “Divan-ı Lügatit Türk” adlı eserinde Türkçe’nin Arapça’ya üstünlüğünü anlatmıştır yüzyıllar ön-ce... Araplaşma ve Farslaşmayı önleyememekle birlikte, hiç değilse geciktirmiştir. Ve, eserini, bir hadis rivayeti ile süsle-miştir: “Türkler’in dilini öğreniniz. Çünkü onların uzun saltanatı vardır...”

Alparslan’ın çağdaşı olan Kaşgarlı Mahmud, bu eserini Abbasi halifesine sunmuştu. Ancak, Kaşgarlı’dan daha etkili olan kişi ise ondan yüzyıl sonra Türkistan’da faaliyet göste-ren, günümüze kadar etkisini sürdüren Ahmet Yesevi’dir.

12. yüzyılda Türkler, kitleler halinde Müslüman olmaya devam ediyordu... Ancak, Araplar, İslâmiyeti araç olarak kullanarak kendi dil

ve kültürlerini de İslâmı birlikte yay-gınlaştırıyordu. Üstelik, bu kültüre, İslâm öncesi cahiliye hurafeleri de, sonraki hurafeler de ilave edilmişti. Müslü-man olan Farıslar da Türkler'e İslam diye kendi kültürlerini aşılıyordu.

Türkler'in yazılı edebiyat geleneği, yok denecek kadar azdı. Sözlü edebiyat ise çok gelişmişti. Türk Milleti, kültür kodlarını, ozanlar, kamlar vasıtasıyla nesilden nesile aktarı-yor, geliştiriyordu. Türkler'in çoğu kendi alfabesini de bilmiyordu. Göktürk alfabesi unutulmaya yüz tutmuştu. Okuma-yazma bilmeyen kitlelere Arap alfabesini öğretmek de zaten mümkün değildi. Devamlı hareket halinde olan, Asya'nın bozkırlarından Anadolu yaylasına gelen, Rumeli'ye geçen, Macaristan'a kadar ilerleyen Türk bahadırlarının tamamının Arapça'yı ve dolayısıyla Kurân'ı öğrenmeleri mümkün değildi.

Ahmet Yesevi, bu asırda yetişen en büyük din bilgin-lerinden biriydi. Yesi şehrinde, Türkler'e Türkler'in anılaya-cağı şekilde saf bir Türkçe ile ve hece vezni ile hitap etmeye başladı.. "Hikmet" denilen şiirlerinde Kurân hükümlerini anlatıyordu.

Yesevi bir taraftan da, ilim adamı yetiştiriyordu. Hacı Bektaş-ı Veli ve Şahı Nakşibendi Yesevi okuluna mensup-turlar. Taptuk Emre ve Yunus da aynı okulun Anadolu'daki uzantılarıdır. Türkler'in tamamen Araplaşması veya Fars-laşmasını engelleyen en önemli gelişme bu idi. Yesevi ve onun okulunda yetişen öğrencileri, sonraki nesilleri de etki-lediler.

Uzun süre alfabe olarak Arap harflerini, fakat dil olarak Türkçe'yi kullanan Türkler, bu şekilde islâmiyeti bir Arap dini veya Fars dini olarak değil, bütün insanlığın dini olarak algıladı ve Viyana önlerine kadar bu bilinçle gitti. Oğuz boy-ları arasında da Kurân Türkçe'ye çevrilmişti ve bu tercüme yüzyıllarca Türkmenler'in elinde meşale olmuştu. Osmanlı döneminde Kuran'ı ilk olarak Türkçeye tercüme ettiren ise 2. Murat'tır.

Ahmet Yesevi, bugün de "Hazreti Türkistan" olarak anılmakta ve Türk dünyasında birleştirici görev yapmak-tadır. Yesevi'nin çağından yüzyıllar sonra, dönemin Başba-kanlık Başdanışmanı Namık Kemal Zeybek'in gayretleriyle 1993 yılı Ahmet Yesevi yılı ilan edilmiştir. Türkistan'daki Ahmet Yesevi ve Arslan Baba külliyelerinin onarımını da Türkiye üstlenmiştir.

Ahmet Yesevi ile ilgili Taha Akyol'un değerlendirmesi de, yine Türk dilinin yaşaması açısından ilgi çekicidir. İşte Taha Akyol'un sözleri:

“Orta-Asya’da, İran’ın önündeki en önemli engellerden biri, Orta Asya Türkleri’nin dini geleneğinin farklı olmasıdır. Ne kadar “ateist” eğitim de verilmiş olsa, bu gelenek ilahilerle, halk kültürüyle yaşıyor. Nitekim ben, hem Kerimov’dan, hem Nazarbayev’den bu ilahileri dinledim. Ahmet Yesevi’nin ilahileri...”

Mevlânâ ise Farsça kullanmıştı. Anadolu Selçuklu-ları’nda Keykubat, Keyhüsrev, Gıyasettin gibi Fars isimleri kullanıldı. Karamanoğlu Mehmet Bey bu yüzden Türkçe’den başka dil kullanmayı yasak etti.

Ancak, Karamanoğlu Mehmet Bey’in bu önlemi de uzun sürmedi. Hilafeti aldıktan sonra, Yavuz’un Tebriz ve Kahi-re’den getirdiği iki bin bilim adamı, Farsça ve Arapça kullanmaya devam etti. Arapça’nın bilim dili, Farsça’nın edebiyat dili olmasının sebebi de budur. Osmanlıca diye, Türkçe’nin Arap-Fars gramerli bir dil haline getirilmesi de böyle başladı ve cumhuriyete kadar sürdü. Millî edebiyat-çılar, Mehmet Emin, Ömer Seyfettin gibi dönemin genç kalemleri, durumu fark etmeseler Türkçe’nin perişanlığı daha da sürecekti...

Ancak, “Yaşayan Türkçe” kampanyası sırasında da bazı gereksiz kelimeler ve Arap-Fars gramer kuralları korunmak istendi. Türk Dil Kurumu’nun, Türk Dünyası’ndan alarak Türkiye’de canlandırmak istediği bütün kelimelere karşı çı-kıldı. Karşılıklı ideolojik etkiler yüzünden sağlıklı bir çıkış yolu bulunamadı.

Osmanlı döneminde Fransızca hayranlığı ile başlayan dildeki tahribat, bu defa İngilizce hayranlığı ile devam etti. Devlet adamlarının, yazarların zaman zaman İngilizce bil-diklerini göstermek için, Türkçe cümlelerin arasına İngilizce kelimeler yerleştirmek kompleksleri ile de destek bulan ve basının, radyo ve televizyonların sorumsuz bir tutum içine girmeleri yüzünden hız kazanan dil tahribatı halen sürmek-tedir. Öyle ki, yüksek öğretim kurumu başkanlığına getiril-miş bir kişi, “Türkçe’den bilim dili olmaz” diyebildi!

Bugün Türk dili, İngilizcenin tehdidi altındadır. Anlaşılmıştır ki, “uydurukçuluk” diye küçümsenen Türk Dil Kurumu’nun çalışmaları bazı abartmalar dışında doğruyd.

Mehmet Emin'e göre, "Türk dili, bağımsızlık ve egemenliğini, İstanbul'un Türk Milleti'nden ayrı, karışık, bencil, amaçsız, gündelik özel çıkarlarından, maddi ve kaba zevkle-rinden başka bir şey düşünmeyen ve kendilerini bir tür soylular sanan asalak bir sosyal topluluğa dayanarak kuramazdı. Böylece Türk halkına dayandı..."

Türk dünyası ile ilgili olarak ise 1906'da Gaspıralı İsmail'in kabul ettirdiği teklif halen geçerlidir...

Gaspıralı'nın kabul ettirdiği teklif şudur:

"Bütün Türkler'in aslı, nesli birdir. Zaman ve coğrafya farkları yüzünden, şive ve adetlerimizde de farklılıklar orta-ya çıkmıştır. Bu farklılık, birbirimizi anlayamayacak derece-ye ulaşmıştır. Bundan sonra okullarımızı, bir olan dilimize hizmet edecek hale getirmek lazımdır. 4 yıllık ilkokullarda 3 yıl yerel şive ile öğretim yapılmalı, son yılında genel Türk dili ile yazılmış kitaplar okutulmalıdır. Böylelikle yavaş ya-vaş çeşitli Türk şive lehçeleri birleşmiş olur..."

Gaspıralı'nın teklifi, geçerliliğini korumaktadır. Çünkü, Türk Milleti'nin, "varlığının bir yerde toplanması" için dil birliği şarttır.

Ahmet Vefik Paşa'nın Lehçe-i Osmani'de belirttiğine göre; "Tataristan ve Türkistan'ı bir zaman Doğu Denizi'nden Macaristan'a kadar kavrayan dile hâlâ 'Guz dili' deniliyor. Onun yenisi Türkmen dili, İran ve Suriye'yi kaplayıp Anadolu'ya inmiş, zaman içerisinde Osmanlı lehçesini oluş-turmuştur. Fergana'dan Hindistan'a kadar yayılıp Afga-nistan diline karışmıştır. Eski bölümlerden Kıpçak dili, Hive'den başlayarak Sibirya ve Kırgız, Yunan, Bulgar, Kazan bölgelerini çepeçevre kuşatmıştır. Uygur dili, Çin yörelerinden Kaşgar'a kadar yayılıp, oradan 700 yıllarında Cengizogulları Türklük ve İslâmiyet halkasına katıldıkların-da Çağatay'ca dili olarak doğmuştur. 800 yılında daha da yayılmıştır..."

Kazakistan'da Kazak Türkçesi'nin, Türkmenistan'da "Türkmen ağzı"nın resmi dil olarak kabul edilmesi olumlu gelişmelerdir. Azerbaycan için zaten büyük problem yoktur. Kırgızistan, Özbekistan ve hatta Tacikistan'ın da katılma-sıyla birlikte, bu ülkelerde ilkokullarda önce yerel şiveleriyle, son iki yıl da Türkiye Türkçesi ile yazılmış kitaplar oku-tulursa dil birliği sağlanacaktır. Tabii ortak alfabe şarttır ve şu an için Latin harfli Türk alfabesi, dil birliğini sağlamakta en geçerli vasıta-dır. Eğer TRT-Avrasya televizyonu, ortak bir televizyon haline gelirse, dil hamlesi Türkçe müzikle, ede-biyatla

desteklenirse, bütün Türkler'in aynı dili konuşup yazarak anlaşması, düşünmesi ve bu düşünceler üzerine ye-ni düşünceler bina etmesi iştenden bile değildir.

Bu konuda, Türk Dünyası Araştırmaları Vakfı Başkanı Turan Yazgan'ın çalışmaları, bir plan dahilinde yeteri kadar desteklenmiş olsaydı, bu mesele büyük ölçüde halledilmiş olurdu. Bunun yerine, ABD destekli olduğu inkar edilmeyen bir cemaatin Türk Dünyası'nda örgütlenmesi, ABD'nin Türkiye'de kurduğu misyoner okulları uygulamasına benze-mektedir.

“Dünyada dinden kaynaklanmayan hiçbir hukuk sis-temi yoktur” demiştik. Peki, dilden ve dinden kaynaklan-mayan bilim var mıdır?

Dil” olmadan bilim yapılamaz. Peki “dil”in kaynağı ne-dir? İnsanların ayrı ayrı dillere sahip olmasının sebebi nedir?

Kurân'da, insanların ayrı ayrı dillerinin ve renklerinin bulunmasının, Allah'ın varlık delillerinden olarak gösteril-diğini belirtmiştik. Bugünkü bilim, dilin kaynağını çöze-miştir. Bazıları, araştırmalarının kilitlendiğini görünce Tan-rı ile karşılaşmaktan şikâyet etmiştir.

Dillerin özne-nesne-yüklem sıralaması bakımından farklılıklar içermesinin sebebine de inilememiştir. Dil olmadan aklın gelişmesi, akıl olmadan dinin kavranabilmesi mümkün değildir. Hacı Bektaş Veli, Makalat'ta, “aklı olma-yanın imanı olmaz; imanı olmayanın aklı olmaz” demiştir.

Sağır-dilsiz bir insan, ancak belirli bir eğitimden sonra “dil”in ne demek olduğunu kavrayabilir. Dili kavrayamazsa dini de kavrayamaz. Dili kavrayamazsa geri zekâlı veya deli muamelesi görür. Halbuki, görme yeteneği yardımıyla dil eğitimi ve öğretiminden geçirilse, normal insana yakın bir duruma gelebilir. Demek ki aklın da imanın da anahtarı-şifresi dildir... Diğer taraftan ruhsal sağır-dilsizlik ve ruhsal körlük meseleleri de vardır ki, bilim bu sırları da çöze-memiştir. Ruh gerçeği de çözülememiştir.

Müslümanlar, dil konusunda, “Allah, Adem'e bütün isimleri öğretti. Sonra eşyayı meleklerle gösterip, eğer doğrulardansanız bunların isimlerini bana haber veriniz buyurdu” ayetine iman ederler.

Kimileri de “Din ile bilimi birlikte düşünmek mümkün değildir” derler. Gerekçe olarak da “İslâmiyet'in ve Hıris-tiyanlığın tebliğinden

çok önce yaşamış Eflatun ve başka felsefecilerin kitaplarında da, bugünkü bilimin verilerini destekleyebilecek görüşler vardır” derler.

Halbuki, Eflatun’dan önce de dinler vardı. Hz. Musa vardı, Hz. İbrahim vardı, Hz. Süleyman vardı, Hz. Nuh vardı...

Eflatun şöyle diyor:

“Ölümsüz olan ruh, bir bedenle birleşmeden önce ideaları seyretmiştir. Ruh ile idealar arasındaki bu ilk bağ, önceden kurulmamış olsaydı, hiçbir bilgi edinemezdik. Yani bilmek, hatırlamaktır.”

Yine Eflatun’cu matematiğe göre, matematik, insan zihninin gelişigüzel bir icadı değildir. Matematik insandan bağımsız olarak vardır. İnsan ise onu keşfeder.

Eflatun’a göre, insanın keşfettiği “öz”ler,, hem duyulan dünyadan, hem de bilgiye yönelen insan zihninden bağımsız gerçekliklerdir. İnsanlar, onu keşfetmese de vardırırlar ve hükümlerini sürdürürler.

Güzel bedenlere duyulan aşk da, o aşkın kaynağında bulunan ve tek gerçek aşk duyulabilen “kendinde güzel”e ulaştırır.

Eflatun budur.

Zaten Kurân’da istenen de “akıl” yoludur, ilim yoludur...

Ama, İslâm bilginleri, akıl yolunu kullanarak bilgiye ulaştıkları çağlarda, ana kaynak olarak Kurân’a başvur-makla birlikte, yine Fussilet Suresi’ndeki “Gerek ufuklarda, gerek kendi canlarında ayetlerimizi öyle göstereceğiz ki, Kurân’ın hak olduğu kendileri için de apaçık meydana çıkacaktır” ayetleri gereği, rasathaneler kurarak astrono-miyi, insan vücudunu inceleyerek anatomi ve tıbbı, cebiri, geometriyi, bütün matematiği insanlığın istifadesine sunmuşlardır.

Onlar, yeryüzünde, gökyüzünde, insan vücudunda, bit-kilerde, hayvanlarda, suda, havada, toprakta, ateşte Allah’ın ayetlerini aramış ve bulmuşlardır...

“Bu Kur’ân, âlemler için öğütten ibarettir. Göklerde ve yerde nice ayetler vardır ki, onların yanından yüz çevirerek geçerler...” şeklindeki ayetler, müslümanları araştırmaya-geliştirmeye ve sürekli ilmî keşfetmeye yöneltmelidir.

Hız. Muhammed de, beşikten mezara kadar ilim öğrenilmesini öngörüyor.

Ama, göklerdeki ve yerdeki ayetleri anlamak için, sade-ce nakil ilimleri yetmiyor. Akla dayalı ilimler geliştirilmeli ki, Allah'ın gökler ve yerler için tespit ettiği, kâinatın temel kanunları, temel ayetleri, insanlık tarafından keşfedile-bilsin. İşte bunun için, “Hayatta en hakiki mürşit ilimdir...”

Işık hızı 1400 yıl önceki Kurân'da vardır. İnsanların uzaya çıkacağı Kurân'da vardır. Zaman kavramının farklı boyutları Kurân'da vardır. Gezegenler, güneş sistemi, yörüngeler, galaksiler, dünyanın ve gezegenlerin kendi etra-fında dönüşü, biçimleri ve daha sayılamayacak kadar bilgi Kurân'da vardır.

Ancak bunlar vardır diye, her bilimsel gerçeğin Ku-ran'da var olduğunu iddia etmek, Kuran'ın verdiği mesaja da aykırıdır. Her şey Kuran'da izah edilmiş olsaydı, araştırma-lara ne gerek kalırdı?

Cengiz Han'ın torunu Hülagü Han, Bağdat'ı zaptet-tiginde, Nasireddin Tusi adlı bir Türk bilgini ile tanıştı ve büyük bir rasathane kurmasını istedi. Nasireddin Tusi, o çağda güneş tutulmasının resmini çizecek kadar önemli bir bilgindi...

Daha önce Şakiroğulları adlı üç Türk, Galile'den 800 yıl önce dünyanın yuvarlak olduğunu ispatlamış ve yer kürenin çevresini bugünkü ölçülere yakın olarak bulmuştu.

Büyük Türk bilgini Biruni de, 1030 yılında dünyanın yuvarlak olduğunu yazmıştı.

Bu bilginlerin temel kaynağı Kur'ân felsefesi ve Allah'ın gökyüzüne ve yeryüzüne, insanların canlarına yazdığı “delil”ler idi.

Uluğ Bey, Ali Kuşçu, İbni Sina ve Biruni gibi bilim adamları böyle bir zemin üzerinde çalıştı. Ve onların ilmi, İslâm'da içtihat kapılarının kapanması, Allah'ın Kurân'daki ve kâinattaki ayetlerinin araştırılmaması, sadece nakil ile yetinilmesi yüzünden sükût edince, Batı dünyası bu ilmi aldı ve kendine mal etti. Ve bu ilmin üzerine günümüzdeki ilmi bina etti.

Şimdi, kaybedilmiş, yitirilmiş bir “mümin malı” olan ilmi geri almanın zamanıdır.

Dehanın özü dildir

Osmanlı'da ilmin sükût etmesinin başlıca sebeplerinden biri “dil”in bozulmasıdır. Osmanlıca o hale gelmişti ki, o günün aydınları için de anlaşılmazdı Halk, bu dili konuş-madı, öğrenmedi, anlamadı. Anlamayınca, düşünce durdu, yeni dahiler yetişmedi. Aklın şifresi olan “dil” yok edilmişti. Türkçe, dolayısıyla Türk aklı yok edilmişti. İlim dili, Arapça idi. Halk nasıl aydınlanacak ve gelişmeleri nasıl takip edecekti? Milyonlarcası alfabe ve dil değişimi yüzünden cahil durumuna düşen insanlar arasından, yüzde kaç oranında dahi çıkabilirdi? Buna rağmen, Türk varlığı devam ediyorsa, bunun sebebi, Türk dehası demek olan Türkçe'nin, bütün bu olumsuzluklara rağmen halk arasında, saz ve sözle yaşatılmasıdır. Türk dehası, bu dönemde tarihin en büyük şair-lerini yetiştirmiştir. Karacaoğlan, Türkçe'nin en büyük şairidir, Fuzuli ise Osmanlıca'nın... Karacaoğlan, doğal dilin temsilcisiydi, onun için yaşıyor. Fuzuli'nin büyüklüğünün farkına ise sadece Osmanlıca bilenler varabiliyor. Bu, Türk dehası adına büyük bir kayıp değil midir?

Foullie'ye göre, “Her büyük milletin bir dehası vardır. Onun birliğini ve kuvvetini teşkil eden de budur. Bu deha çökerse, yıkılırsa millet mahvolacak gibi gözükür; bu deha kendini bulur ve canlanırsa millet de kendini toplar ve ilerler...”

İşte o deha dildir, dilde kodlanmıştır ve Türkler'in deha-sı da Türkçe'dir.

Türkçe, Türk dünyasının ortak dili haline getirildiği an, Türklüğün yeni medeniyeti, ufuklardan bir güneş gibi doğa-caktır. Türklüğün Yeni Dünya Düzeni kurulmaya, “Güneş Ülkesi” gerçek olmaya başlanacaktır. Medeniyette önderlik yeniden Türkler'e geçecektir.

Elbette yabancı diller de öğrenilmelidir. Ancak bir millet kendi dilinden koparsa, dehasını kaybeder. Bu yüz-den, sömürge haline getirilen ülkelerde, sömürenlerin dilin-de eğitim-öğretim yaptırılır. Şu da bir gerçektir ki, bir milletin felsefesini anlamak dilini öğrenmekle mümkündür. Zaten, Türkler'in uzun süren medeniyet hamlelerinin ardın-da biraz da, aydınların, yabancı dilleri çok iyi bilmesi vardır. Fakat yabancı diller, hiçbir zaman Türkçe'nin yerini almamalıdır. Türkler'in birkaç yabancı dil bilmesini teşvik etmek gerekebilir. Fakat, ana dil ihmal edilmemelidir. Ana dilini iyi bilmeyenler, yabancı

dilleri de öğrenemez. Tıpkı bugünkü nesiller gibi... (Tabii, tek sebep bu değildir, öğretim kalitesinin düşük olması başlı başına yeterli bir sebeptir.)

Diğer taraftan “Allah’ın ayetlerini” araştırırken, gökyü-zünde, yeryüzünde ve insan vücudunda veya patlıcanda, petekte Arapça harflerle yazılar arayanlar bilmelidir ki, Allah’ın dili Arapça değildir. Allah’ın ayetleri, kâinatın şifreleridir, kâinatın programıdır. Yeryüzü ve gökyüzü ile ilgili, insan vücudu ile ilgili ayetlerdir. Genlerin yapısı, atomun yapısı, enerji kanunları hep Allah’ın ayetlerindendir. Bu ayetleri okumasını bilen, dünyaya da hükmeder.

“Alemler için öğütten ibaret” olan ve “Allah’ın kolaylaş-tırdığı” Kurân’ı biz zorlaştırmayalım. Göklerdeki ve yerdeki nice ayetlerin (delillerin) yanından yüz çevirerek geçme-yelim.

Bu delilleri keşfetmek için, bilim adamı olmak gereki-yor. Batı dünyası, işte bu kanunları keşfettiği için bilgi çağını yakaladı. Türkler de, evrenin sırlarını okuyabilirse Batı’yı yakalayabilir ve öne geçebilir.

Gökyüzünde ve yeryüzünde, insan vücudunda veya diğer nesnelerde Allah’ın ayetlerini Arapça yazı ile arayan-lar, hurufatçıdır ve ancak hurufatta keramet ararlar. Halbu-ki, kelimanın özü anlamak ve düşündürmektir.

İslâmlaşmak ise, kesinlikle “Araplaşmak-Farslaşmak” değildir.

Türkçe’ye en büyük darbelerden birini, 1530 yılında “Müyessiretü’l Ulum” adlı kitabı ile Bergamalı Kadri Efendi vurmuştur. Ondan önce de, Kadri Efendi gibileri Türkçe’nin kurallarını Arapça’ya uydurarak açıklamış, Türkçe kelime-leri Arapça kelimelere göre sınıflandırmışlardır. Bu durum 1851’lere kadar sürecek, Ahmet Cevdet Paşa, Türk dilinin kendi kurallarını tespit etmeye çalışacaktı. Yakın tarihte ise Tahsin Banguoğlu, Tahir Nejat Gencan ve Muharrem Ergin, “Türk Dilbilgisi”ni ortaya koymaya çalıştılar. Türkçe’yi ken-di temeline oturtmaya gayret ettiler.

1409 yılında Süleyman Çelebi ise bugün de geçerliliğini koruyan “Mevlid”i yazmıştı... Dini şiir-müzik alanında son önemli eserdi bu.

Göktürk-Uygur alfabelerinden sonra Türkler, Arapça dilini değil, Arap alfabetesini almıştı. Dindar olmak, zaman içinde Araplaşmak,

hatta Farslaşmak sanıldığı için Türk dili perişan oldu... Arapça-Farsça, Türkçe'ye hakim oldu.

Türk-İslâm medeniyetinin ortadan kalkmasında, daha doğrusu üstünlüğü kaybetmesinde bilimden önce rol oyna-yan olay şüphesiz “dil”in bozulmasıdır.

Dil bozulunca, milletin dini anlayışları ilim metodları da bozulur...

Dil bozulunca, milletin birliği beraberliği de bozulur.

Dil bozulunca, “millî deha” bozulur...

Türkçülük hareketlerinin, Ahmet Cevdet Paşa'nın dil mücadelesinden ve Türkçüler'in, Türk dilinin kaybolmaya yüz tuttuğunu anlayıp tertemiz Türkçe ile eserler vermesinden sonra başlayabilmesi tesadüf değildir. Türk Ocağı'nı kuranların öncelikle Türk diline ağırlık vermeleri tesadüf değildir. Tabii Türkiye Cumhuriyeti'ni kuranların da.

Aslında, nasıl İslâm ülkelerinde bir Arapça taassubu varsa, Arapça kullanmak dindarlık sanılmışsa, Hristiyan ül-kelerde de yüzyıllarca Latince taassubu hakim olmuş, Latin-ce kullanmak dindarlık sanılmıştır.

Çünkü Latince'yi yalnız din adamları anlıyordu. Arap olmayan İslâm toplumlarında da Arapça'yı yalnız din adam-ları anlıyordu. Böylece, tıpkı bugün eczacılık-tıp terimlerini sadece doktorlar ve eczacıların anlayabildiği gibi, dini terim-leri de sadece din adamları anlıyordu. Bu şekilde bir ruhban sınıfı doğuyor ve geçimlerini bu dili iyi bilmek vasıtasıyla sağladıkları gibi toplum içinde kendilerine üstün bir mevki ediniyorlardı. Halk, dinini bunlardan öğreniyordu. Doğru-dan, dinin temeli olan kitaptan değil...

Batı'da Luther'in etkisiyle aydınlar, halkın anlaya-bileceği bir di kullanılmasını istiyordu. Ancak bütün girişim-ler sonuçsuz kaldı. Fransız devrimi sırasında 1790 anayasa-sını benimseyen kilisede Fransızca ayin denemesi cemaatin tepkisine yol açmıştı. Dini törenlerde kullanılan Latince metinlerin basit çevirisine bile güven duyulmuyordu. 20. yüzyılın sonuna doğru Batı'da böyle bir mesele kalmadı.

Cumhuriyet döneminde Türkiye’de hutbenin Türkçe okunması sağlanarak, vatandaşların kendi dilinde aydınla-tılması gerçekleşti. Ancak okullarda uzun süre din eğitimi verilmedi.

Kurân-ı Kerim konusunda ise bilimsel düzeyde bir olgunluğa ulaşmak için Arapça bilmek ön şarttır. Ancak, dini hükümleri sadece din bilgini sıfatını taşıyanlar biliyor-sa, o memlekette dini tefekkür yok denecek kadar az sayılır. Tıpkı, ABD’nin eski başkanlarından Herbert Hoover’in “Ka-nunları, sadece yargıçlar biliyorsa, o memlekette hukuk yok-tur” dediği gibi. Dini tefekkür olması için de, her Türk’ün veya başka milletten müslümanın inandığı kitabı okuyup anlaması şarttır. Arap harflerini öğrenerek tefekkür yapıla-maz. Bunun için Arapça dilini öğrenmek gerekir. Fakat, bütün halkın Arapça’yı öğrenmesi beklenemeyeceğine göre, Türkçe tercümesini okumak gerekir.

Konu, islâmın altın çağında tartışılmıştır. Fakat tartış-mayı başlatan İmam-ı Azam Ebu Hanife, hapsilere atılmış, kırbaçlanmış ve bu uğurda ölmüştür.

İmam-ı Azam, her milletin kendi dilinde ibadet edebile-ceğini savunmuş, ancak kabileci Arap yönetimi tarafından zindana atılmıştı. Bugün, çoğunluğu Ebu Hanife mezhebin-den olan Türkler, bu meseleyi hiç tartışmamaktadır... Demek ki, o dönemdeki bilim adamlarının cesareti bugün-künden daha fazlaydı. İslâmiyet’in bütün dünyaya daha hızlı yayılması için, bizce ilk olarak tartışılması gereken mesele dil meselesidir. (Bu satırların yazılmasından yıllar sonra, konu Türkiye’nin gündemine getirilmiştir)

Yaşar Nuri Öztürk, “Allah ile iskât ve ötesi” başlıklı ya-zısında, konu ile ilgili olabileceğini sandığımız bir bölümde şöyle diyor:

“Düşünmeyi, eleştirmeyi ‘nasıl ve niçin’i kurcalamayı emreden bir kitabın iman çocukları, düşünmekten tiksindir duruma getirilmişlerdir. ‘İçimize, Allah’ın varlığı hakkında kuşkular düşüyor’ diyen sahabelerine ‘Bu kuşkular, imanın ta kendisidir’ diye cevap vererek insanoğlunun önünde henüz eşiğine gelemediğimiz bir oluş ve eriş ufku açan Son Peygamber’in ‘ümme’ti, yalan ve hurafeyi dine egemen kılan-lar tarafından tabulara teslim edilmiş bulunuyor. Bugün bizler, islâm’ın altın devri olan ilk üç yüzyılın tartışmaya açtığı meselelerin en çok yüzde onunu gündeme getire-biliyoruz. Yaratıcı

düşünce bir asfiksi yaşıyor. Bilim ve düşünce adına eskilerin ‘olduğu gibi’ tekrarı alkışlanıyor.

Dünya ile birlikte yepyeni bir sürece girmiş bulunu-yoruz. İskâtın namert tezgâhına yenik düşmemiş ‘iman ve ışık kadroları’ oluşturmak borcundayız. Bunun biricik yolu ise ‘bilgi ve şuur seferberliği’dir. Şikâyetçi olduğunuz iskât türü ne olursa olsun, bu seferberlikte başvurulacak ilk bilgi-lenme, islâmı gerçek yapısıyla öğrenmektir. Günahkâr ol-mak, din meselesinde söz sahibi olmaya engel değildir. Dinin sahibi Allah’tır ve hepimiz onun kullarıyız. Din, günahı olmayanların özel mesleği değildir. Allah’ın tüm kullarını kucaklayan rahmet kurumudur. Dinde eksiklerinizi bir tür ‘kozmetik bukağı’ gibi kullanarak sizi dilsiz-düşüncesiz yap-maya kalkan cehennem körükçülerine, ‘Allah’ın rahmetinden ümit keserek kendinize zulmetmeyin’ (Zümer, 53) diyen kitabın tavrıyla karşı çıkın. Ve gelin, dini, ana kaynağı Kurân’ın; uygarlığı da yaratıcı kaynağı akıl ve bilginin ışığında yeniden keşfedelim.”

MEDENİYET YARIŞINDA SONUÇLARI SEBEP ZANNETMEK...

Buraya kadar, geçmişten geleceği doğru bir zaman tüne-line girdik... Türklüğün Yeni Dünya Düzeni için, Güneş Ülkesi için somut tekliflerimize ve sistemimize geçmeden ön-ce, Türk Milleti’nin medeniyet yarışında üstünlüğü Batı top-lumlarına neden kaptırdığını maddeler halinde özetleyelim;

1- Türk dilinin bozulması: Müslüman olmak, Araplaş-mak

Farslaşmak veya Arap adı, Fars adı almak sanıldığı için islâmiyetin gerçek boyutları halk tarafından kavrana-madı. Türk dili Arapça ve Farsça’ya boyun eğdiği için, Türk aklı, Türk düşüncesi ve Türk dehası yerinde saydı, gelişmedi.

2- Türk kültürünün bozulması: Dildeki bozulma ile bir-likte millî kültür zayıfladı. Hatta Arap-Fars etkisiyle baskı altına alındı. Türk

kültürü terk edildi. Millî kültür bozulunca, diğer milletlerin geliştirdiği medeniyetin daya-nakları kavranamadı.

3- Bilimin bozulması: İslâmda içtihat kapılarının Arap-Fars taassubu ile kapanması, bu taassubun, nakilciler vası-tasıyla Türkler'e de sıçraması yüzünden, akla dayalı bilimler tamamen terk edildi. Sadece “nakil”e yer verildi. Nakiller de Arap-Fars güdümündeydi. 1514’de Tebriz’den, 1517’de Kahi-re’den getirilen toplam 2 bin kadar sözde bilim adamı, Türk dilinde, töresinde ve bilim hayatında bozulmayı hızlandırdı.

4- Kabilecilik ve Türk nüfusunun erimesi: Türk nüfu-sunun yüzyıllar süren savaşlarda, mezhep kavgalarında eri-mesi, buna karşılık savaşlara katılmayan Araplar’ın ve gay-rımüslim unsurların nüfuslarının artması, Osmanlı ülke-sinde Türkler’i yer yer azınlığa düşürdü. Osmanlı kabileciği ve Türkmenler’in kağanlık iddiasında bulunması korkusu yüzünden yönetim kademeleri dönme-devşirmelere teslim edildi. Bunların bir kısmı devlete ihanet etti. İhanet eden Ermeniler’in sürülmesi, Rumlar’ın Balkan Türkleri ile değiş-tirilmesi ve nüfus artışının desteklenmesi ile Türkiye derin bir nefes aldı.

5- Ruhban sınıfı doğması: Dilde, dinde ve bilimde başla-yan gerileme ve bozulma ile birlikte, taassup ve içtihat kapılarının kapanması yüzünden bir ruhban sınıfının doğ-ması ve bunların meslekî çıkarlarını korumak için her yenili-ği “küfür” diye göstermeleri.

6- Taklitçilik ve aşağılık kompleksi: Gerileme başlayın-ca, yükselen Batı dünyasının “Düvel-i Muazzama” diye abar-tılması, dönme-devşirme zihniyetinin de etkisiyle “taklitten başka yol yok” inancının doğması, çağdaşlaşmanın Avrupalı-laşmak sanılması.

7- Batı’nın yükselişi: Bütün bunlarla eş zamanlı olarak, Batı dünyasını oluşturan milletlerin, öncelikle millî dillerini güçlendirmeleri, bu sayede millî dehalarını yükseltmeleri, ruhban sınıfının taassubundan kurtulmaları, Çin, Türk ve Arap medeniyetlerini yakın takibe alarak, Luther vasıtasıyla islâmdan da yararlanıp eski Yunan ve Roma’yı da unutma-dan, hepsinin bir karışımı olan bugünkü medeniyetin teme-lini “rönesans” ve “reform” hareketleri ile başlatmaları. Fatih’in İstanbul’u fethinin bu hareketleri hızlandırması.

8- Sonuçları sebep zannetmek: Ticaret yollarının değişmesi, keşifler ve icatlar veya kapitülasyonlar gibi olay-lar yukarıdaki sebeplerin sonuçları olmuştur. Türkler ise sonuçları sebep zannetti.. Halbuki dilde geliştiği için dinde ve bilimde de gelişen Batı dünyası Amerika'yı işgal etti, Ümit Burnu'nu, Macellan Boğazı'nı geçti, kutuplara gitti, uzayın fethine çıktı, bilgi teknolojisini kurdu, genetik bili-mini geliştirmeye başladı. Barutu, topu, tüfeği, matematiği, astronomiyi ve tıbbı Türkler'den aldılar ama geliştirdiler. Ekonomik sistemi de Selçuklu ve Osmanlı örneklerinden faydalanarak dönüştürdüler.

Araplar, Farslar ve nihayet Türkler, derin bir taassup içine, eski Yunan skolastiğine saplanıp kaldılar. "Atın kaç dişi var" tartışması yapıp bahçede otlayan atın dişlerini say-madılar. "Aristo der ki" mantığı hakim oldu. Aristo'nun yerini "Batılı literatür" aldı...

Bilgi Batı'ya geçince, önce servet, sonra şiddet ve güç Batı'ya geçti... Üstelik Amerika Birleşik Devletleri adıyla, Osmanlı'ya da özenilerek bir süper güç meydana getirildi.

Türkiye Cumhuriyeti'ni kuranlar, bütün bunların far-kındaydı. Zaten Türkiye Cumhuriyeti'nin her şeye rağmen Türk ve İslâm ülkeleri arasında yükselen bir yıldız gibi gör-nmesinin sebebi de bu bilinçtir.

Cumhuriyetin temelleri doğru atılmıştır. Zaman içinde bu temel doğrultudan sapmalar olmuştur. Hatalar da buna eklenince, çürüyen hücreler, topluma ve devlete hakim olmuştur...

İKİNCİ BÖLÜM

GÜNEŞ ÜLKESİ; TÜRK'LÜĞÜN YENİ
DÜNYA DÜZENİ

ŞİMDİKİ KIZIL ELMA TÜRK LÜĞÜN YENİ DÜNYA DÜZENİ'DİR

İslâmiyet öncesinde Türk kağanları, kendilerinin Tanrı tarafından dünyaya düzen vermeye gönderildiğine inanır-lardı. İslâmıla birlikte bu anlayış hiç değişmeden devam etti. Osmanlı sultanları da, bu anlayışı islâma göre düzenleyerek, kendileri için “Allah’ın halifesi, yeryüzünde Allah’ın gölgesi” tabirlerini kullanmışlardır.

Aynı anlayışı, Türkiye Cumhuriyeti’nin kurucusu Ata-türk’te de görmek mümkündür. Atatürk, Kaşgarlı Mah-mud’un sözlerini tekrarlıyor, “Tanrı, Türk’ü insanlık şerirle-rinden, şakilerinden kurtulsun diye yarattı” diyordu. “Bir Türk dünyaya bedeldir”in anlamı da budur.

Türk’ün dünyaya düzen vermeye başladığı dönemler, milletlerin bir hercümerç, bir düzensizlik içine girdiği dönemlerdir. İçinde bulunduğumuz tarihi dönemde de dünya bir düzensizlik içindedir.

“Yeni Dünya Düzeni” adı altında Osmanlı’nın “Nizam-ı Alem” ülküsünü kendisine mal eden Amerika Birleşik Devletleri ise, dünya üzerinde adaleti hakim kılmaktan uzaktır. Çünkü, bu milletin felsefesi adalet üzerine değil, güçlü olanın zayıf ezdiği, “altta kalanın canı çıksın” felsefesi üzerine kurulmuştur. Kendi ekonomik yapılarının temeli de budur. Kızılderili katliamı ve Afrika’dan avlanan siyah köle-ler üzerine bina edilmiş bir ekonomik-siyasi yapının, daha uzun süre devam edeceğini kimse iddia edemez. ABD, 21. asır başında gerçi gücünün doruk noktasına ulaşmıştır ama, Körfez Savaşı, Somali ve Bosna olayları göstermiştir ki, bu güç de artık inişe geçmiştir. Avrupa Birliği veya Şanghay Beşlisi’nin veya Rusya-Çin-Hindistan üçgeninin de yeni bir medeniyet düzeni oluşturmak için gerekli sosyal psikolojiye sahip olması mümkün değildir.

ABD bugün Osmanlı’nın III. Selim dönemine benzer bir dönemi yaşamaktadır. Clinton fermanları, Bush ıslahatları, ABD’nin ömrünü biraz daha uzatır, o kadar. ABD’nin çöküşü de kaçınılmazdır.

Türk milleti, kendisini ABD’nin kaderine göre düzenle-meyecektir şüphesiz... Ancak, meydana gelebilecek olaylar hakkında öngörüde bulunmak zorundayız.

Diğer taraftan büyük Türkçü Nihal Atsız'ın dediği gibi “Büyüme istemeyen bir millet, küçülmeye mahkûmdur. Bir millet büyüme ve iş yapabilmek için kendisinin büyük millet olduğu inancını duymalıdır.”

Türkiye Cumhuriyeti'nin, kuruluşu ile birlikte, Türk Milleti'nin kara talihi sona ermiştir. Dündar Taşer'in dediği gibi artık Türk'ün kabarma dönemi başlamıştır. Bu, bir tarihi süreçtir.

Yeni dünya düzeninin “Ankara merkezli” olması kuv-vetle muhtemeldir.

Bu kanaatimizin bir sebebi de, halen dünya üzerinde bulunan milletler arasında Türk Milleti'nden saf, Türk Milleti'nden temiz ve Türk Milleti'nden adil bir milletin bulunmamasıdır.

Ve Türk Milleti, esaret zincirlerini koparmakta, duvar-lar yıkılmakta, imparatorluklar dağılmakta, Türk Birleşik Devletleri'nin oluşturacağı yeni Türk medeniyeti ufuklarda, uzanıp ulaşılabilir bir mesafede durmaktadır.

Ufuklarda böyle bir müjdenin bulunması, “alperen” ru-hunu “bilge eren” ruhu ile tamamlayarak bu parlak geleceğe hazırlanmayı gerektirmektedir.

Diğer taraftan, Türkiye Cumhuriyeti'nin kuruluşu ile taze bir başlangıç yapan Türk Milleti, yeni asrın başında, idari, ekonomik, siyasi ve kültürel alanlarda tam bir “kaos” yaşamaktadır. Dokularda çürüme vardır.

Ancak, bu kaosun sona erdirilmesi de an meselesidir. Ve sanıldığı gibi gerçekleşmesi çok zor bir hayal değildir.

Çünkü çürüyen dokular, kendi kendini imha etmekle birlikte, aynı dokuların yerlerini taze hücreler almakta, milletin genlerinde mevcut bulunan güç, nesilden nesile daha etkin bir oranda ve daha belirgin bir şekilde meydana çıkmaktadır.

Bayrak açılmıştır. Arif Nihat Asya'nın dediği gibi artık bu bayrak rüzgâr beklemektedir. İlk esecek sert rüzgârlarda ay-yıldızlı bayrağın altında tıpkı Bilge Kağan'ın ordusu gibi, tıpkı Alparslan'ın ordusu gibi, Fatih'in, Atatürk'ün ordusu gibi toplanmak mümkündür.

Fakat bu defa Uluğ Bey'den, Ali Kuşçu'dan, Farabi'den, El Biruni'den, Şakiroğulları'ndan, İbn-i Sina'dan da büyük alimler, Sinan'dan büyük sanatkârlar, Yunus'tan, Karaca-oğlan'dan,

Dadaloğlu'ndan da büyük şairler yetiştirmek gerekir. Yeni Piri Reis'lerin artık uzayın haritasını çizmesi gerekir.

Türklüğün Yeni Dünya Düzeni'ni kurarken, millî ve dini idealleri, insanlık idealleriyle yeniden bir hedefte buluş-turduktan sonra, bütün insanlığa barış ve adaleti, huzur getirmek gerekir.

Peki, Türk insanı, Türk Birleşik Devletleri'ne, Türklü-ğün Yeni Dünya Düzeni'ne, Güneş Ülkesi'ne kendisini nasıl hazırlamalıdır? Hangi düşünce ve davranışları benimse-melidir? Maddeler halinde tespit edelim:

1- YENİ KIZILELMANIN MİLLETİN KALBİNDE YER BULMASI

Atatürk'ün “Türk kültürünü çağdaş medeniyetin üstüne çıkarma” ülküsü yerinde tespit edilmiş bir ülkü olmakla birlikte, bu ülkünün halka heyecan verecek, kitleleri peşin-den sürükleyecek sembolleri yoktur. Kusur, Atatürk'e değil, onunla birlikte olan ve ondan sonra gelen fikir adamlarına aittir. Çünkü, bu hedefin ayrıntılarını tespit etmemişler, bu yüzden Türk gençleri yıllar sonra yabancı ideolojiler peşinde aşağılık kompleksi içine sürüklenmişlerdir.

Üstelik Atatürk'ün bu hedefi faşizmle özdeşleştiril-miştir.

Şimdi anlaşılmıştır ki, çağdaş medeniyetin ön safına geçme ülküsü, tıpkı Osmanlı'nın “Nizam-ı Alem” davası gibi bir formüle ihtiyaç duymaktadır. Biz, buna “Türklüğün Yeni Dünya Düzeni” veya kısaca “Güneş Ülkesi” diyoruz.

Dünyaya düzen verme iddiası olmayan bir milletin, ken-disine çeki-düzen vermesi beklenemez... Dünyaya düzen ver-mek gibi yüksek bir iddia, toplumu birbirine düşmekten alıkoyabilir ve önce kendisine çeki-düzen vermeye zorla-yabilir. Yoksa, “milletler mezarlığı”nda kaybolup gitmek de vardır. Bu yokoluştan kurtulmak, böyle yüksek bir gayenin çekim gücüyle gerçekleşebilir. Bugün, Adriyatik'ten Çin De-nizi'ne kadar Türk milletinin içinde bulunduğu durum, böyle büyük ve ortak bir iddia ve ülküden mahrum oluşundan kay-naklanmaktadır.

Gerek siyasi, gerek coğrafi dağınıklığın sebebi hedef-sizliktir. Hedefin, daha Türkiye'deki Türk milliyetçilerinin gönlünde dilinde ve

elinde bulunması yetmez. Hedef, mille-tin çoğunluğu tarafından benimsenmedikçe, bir siyasi parti-nin görüşü olarak kalır.

Diğer taraftan, millî, dinî ve insanî ülküler birbiriyle kaynaştırılmadığı sürece, o ülküleri grup grup yaşayan, an-cak birbiriyle bağdaştıramayan millet fertleri “milliyetçilik-islâmcılık-çağdaşlık” gibi kamplara bölünmekten kurtula-maz...

“Cilik-cılık” eklerinden yukarıdaki üç kavram kurtarıldığı zaman “Türk-İslâm-Çağdaş” formülüne yeniden ulaşılır. Tıpkı Ziya Gökalp’ın ulaştığı gibi...

Türkiye’de millî idealler sadece kendilerine “Türk milli-yetçisi” diyenlerin idealleri olmaktan; İslâmî idealler kendi-lerine “İslâmcı” diyenlerin idealleri olmaktan; çağdaş ide-aller de kendilerine “ilerici veya solcu” diyenlerin idealleri olmaktan kurtarılmalıdır... Peki, bunu kimler yapacak?

Elbette bunu, kendilerine Türk milliyetçisi diyen, İslâmcı diyen ve çağdaş diyenler yapacaktır...

Bu üç ana grubun önde gelen fikir adamları “bir ortak bileşen” de buluşmalıdır. Buluşmaya mecburdur. Aslında kendilerini Türk kimliği dışında görenlerin sayısı veya oranı o kadar küçüktür ki, çıkardıkları yaygaraya ve gürültüye hayret etmemek mümkün değildir.

Bugün kendilerine sadece müslüman diyenler vardır!

Kendisini islâm dışında gören Türk milliyetçisi ise he-men hemen yok gibidir. Ama kendilerini hem Türk’ün hem islâmın dışında gören çağdaşlar vardır...

Halbuki, müslüman olmak, Türk olmaya engel değildir. Türk olmak da müslüman olmaya engel değildir. Müslüman-Türk veya Türk-Müslüman olmak da çağdaş olmaya engel değildir...

Bu kimlik meselesini çözmeden Türkiye’yi çağdaş mede-niyetin en ön safına geçirmek bir yana, iç çekişmelerin bitmesi bile söz konusu olamaz. Ve Cumhuriyet tarihi bu boğuşmayla geçtiği içindir ki, 70 yılda çağdaş medeniyet seviyesi yakalanamadı.

Bir müslüman, çağı yakalamak zorundadır. Çağı yakalayamıyorsa, iyi bir müslüman değildir. Allah’ın emirlerini gerektiği gibi yerine getiremiyordur.

Bir Türk, çağı yakalamak zorundadır. Çağı yakalayamıyorsa, iyi bir Türk değildir. Millî görevlerini yerine ge-tiremiyordur.

Bir insan çağı yakalamak zorundadır. Yakalayamıyorsa, iyi bir insan değildir. İnsanî görevlerini yerine getiremi-yordur...

Bu demektir ki, Türk milliyetçileri milliyetçiliğin gerek-lerini, islâmcılar, islâmın gereklerini, çağdaşlar, çağın gerek-lerini yerine getirememiştir...

Halbuki Türklük, müslümanlık ve çağdaşlık, birbirine aykırı olmak şöyle dursun, birbirini tamamlayan kavram-lardır. Müslüman ve çağdaş olmak İngiliz olmaya da, Arap olmaya da aykırı değildir. İslâm, zaten çağlar üstüdür. Türkler'in müslüman olmadan önce de "töre" dediği hukuk sistemi, islâma uygundur. İnsan hakları, sosyal adalet, fırsat eşitliği gibi kavramlar Türk töresinin de, islâmın da temelidir...

Ama ortak bileşeni tespit etmeden kucaklaşmak müm-kün değildir. İşte ortak bileşen "Türklüğün Yeni Dünya Dü-zeni" veya "Güneş Ülkesi" gibi bir hedef olabilir. Hem Tür-kiye'de, hem bütün Türk dünyasında, hem islâm ülkelerinde, hem de bütün dünyada, eşitlik, açıklık ve adalete dayalı bir sosyal düzeni, insan haklarını, barışı, kardeşliği kurmayı hedefleyen bir ortak bileşen...

Türkler, böyle bir ideolojiye sahip olmazlarsa, ABD'nin, "Nizam-ı Alem" davasını "Yeni Dünya Düzeni" adıyla kendi-sine mal etmesine ve bu davayı küreselleşme adı altında neredeyse dini inanca dönüştürmesine nasıl direnebilir?

Türkler, böyle bir ideolojiye sahip olmazlarsa, İran'ın devrim ihracına, Suudi'nin vehhabiliğine nasıl direnebilir?

Peki, Türklüğün Yeni Dünya Düzeni veya Güneş Ülke-si'nin sembolleri ne olacaktır?

Bu sembolü tespit edebilmek için de tarihten ışık almak gerekir... Türkler'in ve bütün insanlığın kabul edebileceği bir sembol... Bu sembol, Ahmet Yesevi'nin taşıdığı "çerağ"dır... Hacı Bektaş-ı Veli ile günümüze kadar devam eden bu çerağ, islami açıdan Allah'ın nurunu, eski Türk inançları açısından Gökta'nrı'nın güneş vasıtasıyla verdiği hayatı temsil etmektedir. Türkler, bugün için bilim olan o ışığı bulabilmeyi hayatlarının temel felsefesi olarak düşünecektir.

Yıldızları hedef almak

Türkler bu meşaleyi taşıırken, kimseyi din değiştirmeye zorlamayacaktır... Fakat o meşale, bütün dünyada, eşitliği, açıklığı ve adaleti, kısacası huzuru sağlamayı temsil edecek-tir.

Yine bu çerçevede, dünyaya düzen vermek için artık yakın göklere de hakim olmak gerekiyor. Bu sebeple, müslü-manlar için Allah'ın nurunu temsil eden bu “meşale”, müs-lüman olmayan Türk halkları ve diğer milletler için, Güneş Ülkesi'ni temsil edebilir...

Kızılalma bir hayaldir ama “Türk Birliği” artık hayal olmaktan çıkmış, gerçekleşme yolundadır. Dolayısıyla yeni kızılalma, Türk birliği ile birlikte, eşitlik açıklık ve adaleti de temsil eden bilim meşalesini, bütün dünyaya taşımaktır. Bu meşaleyi taşıırken, askeri fetihler yapmak gerekmiyor... Söz konusu olan insanlığın gönlünü fethetmektir. Bu fetih, “ay”ın, “güneş”in ve “yıldızlar”ın fethiyle tamamlanacaktır. Fetihlerde kullanılacak ışık, bilimden başka bir şey değildir.

2- AKIL - İMAN VE DİL

Hacı Bektaş-ı Veli, “İman bir hazinedir. Allah'ın lanetle-diği İblis, bir hırsızdır. Akıl ise hazinedardır. Hazinedar ol-masa, hırsız hazineyi ne yapar?” diye sorar...

İman ancak akıl ile mümkündür. Aklı olmayanın imanı olmaz. Bu yüzden “Hayatta en hakiki mürşit ilim”dir...

Akıl dediğimiz şey, insanda “bütün isimler”in yeniden öğrenilmesi veya hatırlanması ile gerçek yerini buluyorsa, yine Kuran ayetlerine göre, insanların farklı dillerde ve renklerde yaradılışları Allah'ın varlık delilleriyse, akılı korumak için dili korumak, “Türk Han'a öğretilen isimleri” korumak gerekir...

Hacı Bektaş-ı Veli'nin kabulüne göre “Allah, Adem'i altmış türlü topraktan yarattı. Eğer bir topraktan yarat-saydı, bütün insanlar

aynı suret ve vasıf üzere olurlar, birini diğ erinden ayırt etmek mümkün olmazdı.”

Her milletin kendi dilini koruması,Türkler’in de, dilde Türkçü olması şarttır. Bu mecburiyet, İslam açısından aynı zamanda bir ibadettir. Dil, “Allah’ın varlık delili” ise onu korumak, müslümanlar için dini bir görevdir.

Yine aynı sebeplerle, bütün Türk Dünyası’nın, Gaspıralı İsmail’in “Dilde, fikirde, işte birlik” sloganının gereğini yerine getirmesi gerekir.

Herhalde Yahya Kemal’in de “*Dili bir, dini bir, imanı bir insan yıg ını / Görüyor varlığının bir yerde toplandığını*” dediğı de budur...

Bu vesileyle belirtelim ki, Arap harfleri ne kadar kutsal-sa, Latin harfleri de o kadar kutsaldır veya değildir. “Her şeye kadir olan Allah”ın, insanların kullandığı yazı huru-fatlarına ihtiyacı olduğu düşünülebilir mi? Önemli olan, yeryüzünde, gökyüzünde ve insan vücudundaki ayetlerin, yani bilimsel şifrelerin bulunmasıdır.

Konfüçyüs’ün dediğı gibi, “Kelimelerin kuvvetini anlamadan, insanların kuvvetini anlayamazsınız.”

Türk dilinin kuvveti anlaşıldığı gün, Türk dünyasının kuvveti de anlaşılmış olur. Türk demek, zaten kuvvet demektir...

Dilde Türkçülük herkesten önce yazarların, sanatçıların işidir. Bu sebeple dildeki kirlenmeyi önleyecek olan da onlar-dır.

Türk dilinin yapısını, telaffuzunu bozma özgürlüğü yok-tur. Hiçbir millet, kendi dilinin ve telaffuzunun katledil-mesine izin vermez.

Latin harflerine geçmekte olan Türk cumhuriyetlerinin Türkiye Türkçesi’ni öğrenmeleri ve bir ortak Türkçe geliş-tirilmesi sağlanmalıdır.

Türk dil kurultayı, devamlı toplanmalı ve bu konuda en sağlıklı kararları almalıdır. Bütün Türk dünyası için dil bilimci yetiştirecek bir “Türk Dili Akademisi”nin derhal kurulması veya Atatürk Dil-Tarih Yüksek Kurumu’nun dil bölümünün böyle bir yapıya dönüştürülmesi sağlanmalıdır.

Türk dili konusunda araştırma yapan bilim adamları, kamu ve özel sektördeki ekonomik kuruluşlar tarafından desteklenmelidir.

Sanatçılar ise Türk Dili'ne büyük dikkat göstermeli ve maharetlerini, dilde birlik için kullanmalıdır.

3- NÜFUS

Türkler'in medeniyet yarışında en ön safa geçtiği dönemler, hep nüfuslarının çok olduğu dönemlerdir. 12. asır Süryani tarihçisi Mihail'in, "Yeryüzü, Türkler'i taşımaya yetmiyordu" diye ifade ettiği nüfus yoğunluğu, Türkler'in kudret kaynağıydı...

Atatürk'ün, Cumhuriyet döneminin başlangıcında uygunladığı politikalar da Türk nüfusunu artırmaya yöneliktir. Atatürk, kudretin önemli bir kaynağının nüfus olduğunu çok iyi biliyordu... "10 yılda 15 milyon genç yarattık her yaştan" ifadesi de bu politikayı anlatıyordu. Atatürk, Oğuz Han'ın "Halkımız çok olsun" felsefesini biliyordu...

Bugünkü ABD'yi ABD yapan da "nüfus"tur ve ABD'de nüfus artışı, yönetim tarafından desteklenmektedir.

ABD'nin eski başkanlarından George Bush, seçim vaat-leri arasında, "Her çocukta vergi muafiyetini 500 dolara çıkartmak"tan söz ediyordu...

O seçimi kazanan Clinton'ın vaatleri arasında da çocuk başına vergi indirimi matrahını yükseltmek vardı. Nitekim Clinton, bu vaatlerinin gereğini yaptı.

Avrupa'da nüfusun azalması ise, "aile" kurumunun ve kavramının sarsılması ve eşcinselliğin artması ile doğru orantılıdır. Bu yüzden, Avrupa'da nüfus donmuştur. Avrupa bir yaşlılar ülkesi olmuştur. Avrupa panik içinde çare aramaktadır...

Birleşmiş Milletler'de etkili olan bu ülkeler, Dünya Nüfus Fonu aracılığı ile, Latin Amerika'da, Asya'da ve Afrika'da nüfus artış hızını frenlemeye çalışmaktadırlar.

Türkiye ise, genç nüfusuyla Avrupa için bir potansiyel tehdit oluşturmaktadır; Türk Dünyası'nın bütün azametiyle ortaya çıkması da bu korkuyu artırmıştır.

Bütün hesaplar, Türkler'in de "yaşlı nüfus" haline getirilmesi üzerinedir... Hesaplar, bu kadarla da kalmıyor...

ABD'nin 1950'li ve 1960'lı yıllarda, hatta 70'li yıllarda gıda yardımı olarak Türkiye'ye gönderdiği buğday ve süt tozunun, ne gibi hastalıklara yol açtığı araştırılmış değildir! Sakat doğumlar hep akraba evliliğine bağlanıyor... Bir araştırmada ise süt tozunun Türkiye'deki çocuklar üzerinde denendikten sonra, Amerika Birleşik Devletleri'nde tartışıl-dığı ve Amerikan çocuklarına verilmediği belirtilmektedir.

Yakın tarihe kadar insan nüfusunun geometrik dizi ile, gıda üretiminin ise aritmetik dizi ile arttığı söyleniyor, bu sebeple nüfus artış hızının frenlenmesi gerektiği iddia edili-yordu...

Hatta, bugün bile nüfus artış hızı ile kalkınma hızı arasında denge kurmaktan bahsedenler, yine aynı teoriden yola çıkıyorlar. Halbuki, bugün bilhassa “genetik mühen-disliğine dayalı tarım”ın geliştirilmesi ile bütün bu endişeler sona ermiştir. Ama, henüz, bu gelişmeden haberdar olmayanlar veya kamuoyunun haberdar olmadığı varsayı-mıyla demagoji yapanlar aynı teraneyi sürdürmeye devam ediyorlar.

Şimdi artık anlaşılmıştır ki, genetik mühendisliği ve çevrenin, bilhassa su kaynaklarının, denizlerin, okyanus-ların akıllı kullanımı ile dünya, bugünkü nüfusunun belki yüz katını besleyebilecek kapasitededir. Durum böyle olun-ca, nüfus planlamacılarının bütün teorileri iflas etmektedir.

Üstelik, emeğin yerini teknoloji almakta, insanlara çok daha farklı alanlarda uğraş verme fırsatları açılmaktadır.

“Türkiye'nin nüfus ihraç edeceği boş kıtalar yoktur” yani “işgal edilecek bir Amerika kıtası yoktur” noktasından hareket edenler ise Türkiye'nin bugünkü mevcut teknolojisi ile bile 500 milyon insanı besleyebilecek kapasitede olduğu-nu unuttur görünmektedir.

Kaldı ki, genlerine işlemiş “hareket” güdüsü ile yerinde duramayan bir millet olan Türkler'in, illa da, bir ülkeyi, bir kıtayı fiilen işgal etmesi gerekmiyor...

Türkiye, bütün dünyaya yetişmiş kaliteli insan gücü arzutmeye başlamıştır. Bugün, Türk mühendisinin, doktoru-nun, spor adamının, müteşebbisinin, işçisinin, esnafının va-sıfsız olduğunu kimse söyleyemez.

Hatta, bugün yurt dışında başarıyla çalışan Türkler'in “üstün vasıflı” olduğunu rahatlıkla söyleyebiliriz.

Üstelik, Türk cumhuriyetlerinin de yetişmiş insan gücüne ihtiyacı vardır. Türkiye, Türk Dünyası için insan gücü yetiştirmek zorundadır. Ve Türk Dünyası, büyük bir coğrafya demektir...

“Rüzgâr gibi Atayurdu” başlıklı bir gezi yazımızda da Prof. Dr. Turan Yazgan’dan naklen ifade ettiğimiz gibi, “Özbekistan’daki Türk anaları dünyada en fazla ölü çocuk doğuran analardır. Dünyada iki soy var, nükleer deneme-lerin hedefi olan; biri Türkler, diğeri Kızılderililer... Kaza-kistan’daki Türk analarının bir kısmı ise, nükleer denemeler yüzünden daha 50 yıl sakat çocuk doğurmaya mahkûmdur. Çin’deki nükleer denemeler de Uygur Türkleri’nin yoğun olduğu Doğu Türkistan bölgesinde yapılmaktadır.”

MHP tarafından 24 Aralık 1992’de TBMM Başkan-lığı’na sunulan bir meclis araştırma önergesinde şöyle denil-mektedir:

“Başta, Urumçi, Kaşgar,Hotan olmak üzere Doğu Tür-kistan’ın birçok şehir, kasaba ve köylerinde hamile kadın-ların karınlarına rivanor enjekte edilerek, anne karnındaki bebekler doğmadan öldürülmekte ve bu ölü bebekler vakum-la alınmaktadır. Bu esnada birçok genç anne ya kan kaybın-dan, ya da doğum esnasında enfeksiyondan ölmektedir.”

Dünya üzerinde Türk nüfusuna yönelik, nükleer, biyo-lojik, kimyasal, tıbbi, sosyal, siyasal, kültürel bu kadar yoğun saldırı varken, Türkiye’de Türk nüfusuna yönelik nüfus planlamasının başını, Türkiye’nin en büyük işadami-nın ve holdinginin çekmesi nasıl izah edilebilir?

Demek ki, asıl Meclis araştırması bu faaliyetler için yapılmalıdır. Çünkü bu işadaminın tavsiye ettiği ve Pazar-lamasını yaptığı, doğum kontrol metodlarının Doğu Türkis-tan’da yapılanlardan hiçbir farkı yoktur.

Türkler’e karşı nüfus planlamasının ardında, önce Sovyetler Birliği vardı. Şimdilerde Çin, buna devam ediyor. ABD ve Avrupa Topluluğu, Türkiye’yi nüfus planlamasına teşvik ediyor. Uygulamayı da Türkiye’nin en büyük işadami yapıyor. Bu tür holdinglere Türk halkının en pasif cevabı, onların ürettiği mal ve hizmetleri kabul etmemektedir.

Bir millet, kudret sahibi olmak istiyorsa, nüfusunu artırmak zorundadır. Kalkınma ve gelişme planları, artan nüfusa göre yapılır. Mevcut nüfus artış hızına göre altyapı, kalkınma hızı öngörülür.

Türkiye’de nüfus planlamasını teşvik eden güçleri şöyle sıralayabiliriz:

- 1- Uluslararası medyayı yönetenler,
- 2- Birleşmiş Milletler Nüfus Fonu,
- 3- Dünya Sağlık Örgütü,
- 4- Avrupa Birliği organları,
- 5- ABD ve Avrupalı politikacılar,
- 6-İlaç tekelleri,
- 7- Yukarıdaki kurum ve şahıslarla işbirliği yapan bazı yerli politikacılar, bazı işadamları, sözde fikir adamları, yerli televizyoncular ve sinemacıların bir kısmı,
- 8- Uluslararası dernekler, kulüpler.

Tezat ise ilk 6 maddede sayılan güçlerin, Batılı ülkeler-de nüfus artış hızını desteklemeye çalışmasıdır.

Ayrıca, Türkiye’de nüfus planlamacılarına samimiyetle inananlara şu soruyu sormak gerekir:

Yarın, korkunç bir savaş başlamayacağına, bir radyasyon bulutunun kitleleri yok etmeyeceğine veya büyük dep-remeler olmayacağına dair elinizde bir teminat mı var? Nükleer bir savaşı siz mi önleyeceksiniz?

Türkiye’de nüfus planlaması çeşitli vasıtalarla yürütö-löyor.

En önemlisi “aile”yi insan bilincinde yok etmeye yönelik televizyon, sinema filmleri, sanat adına yapılan kepezeliklerdir. Bu tür programlar, aile bilincini yok etmekle kalmı-yor, eşcinsel, transseksüel veya buna benzer sapık ilişkilerin artmasını sağlıyor. Bu şekilde “çağdaş bir Lut kavmi” mey-dana getirilmek isteniyor. Nüfus artışı kendiliğinden düşö-yor.

İkincisi, ilaç tekellerinin, prezervatif şirketlerinin, kâr hevesleridir. Yeni geliştirilen rahim içi aletlerin üreticileri de aynı yollara sapmaktadır. İlaç tekelleri, ürünlerini, Türki-ye gibi ülkelerde nüfus planlaması yapan uluslararası kuruluşlara satmakta ve karlarını yapmaktadır.

Doğum kontrol haplarının, doğurganlığa zarar verdiği, hormonal dengeyi bozduğu ve psikolojik hastalıklara yol aç-tığı bilinmektedir.

Bürokraside bulunan ve “rüşvet”le semiren bir yığın çıkar düşününü de bunlara eklerseniz, tablo aşağı-yukarı tamamlanır. Demek ki, bugün en yoğun savaş “nüfus” savaşdır ve vasıtaları, televizyon, sinema, ilaç ve bunlara bağlı diğer ürünlerdir. Nüfus savaş açılan ülkeden elde edi-len nüfus casusları ise vatana ihanet suçunu işlemekte, ancak bu durum kavranamadığı için kendi ülkelerinde en çok itibar gören insanlar arasında yer almaktadır...

Hap savaşları

Demek ki, insanlık düşmanları için bir milleti klasik veya nükleer savaşla yok etmeye gerek yoktur. Televizyonla uyuşturup, doğum kontrol hapları veya prezervatiflerle bir milletin gücünü yok edebiliyorlar. Medya savaşları ve hap savaşları bunun için yeterlidir.

Şimdi, Türk aleminin en büyük düşmanlarından biri nüfus planlamasıdır. Görüldüğü yerde ezilmelidir.

Bu savaşı sürdüren nüfus ajanları işadımıysa, mutlaka küresel şirketlerin Türkiye’deki temsilcisidir.

Bunlar, sözde politikacı, sanatçı veya fikir adamıysa, mutlaka bilinç altlarında “Türk varlığına karşı” bir aşağılık kompleksi içindedir.

Esasen, bir kadının 10 çocuk doğurup perişan hale gelmesi tabii ki istenmez ve önerilmez. Ama, Atatürk’e göre, “ana-baba”dan oluşan bir Türk çiftinin, ölümleri halinde kendi yerlerine iki çocuk bırakması yeterli değildir. Türk ailesi en az 3 çocuklu olmalıdır...

Artış olması için en az 3 çocuk şarttır, 4, 5, 6 çocuk normal kabul edilebilir. Ayrıca aile planlamasının doğal yolları vardır... Nesil kasapları ise, Türk kadını kısırlaştırıyor.

Güneydoğu’da nüfus artış hızının çok yüksek olmasının sebebi ise “çok evlilik” ve “feodal yapı”nın devam etmesidir. Bunlara etnik psikoloji de eklenebilir. Bir de erken evlilikler...

Tabii ki, “4 karılı-40 çocuklu bir aile” istenmez. Ama Türk Milleti gerekirse bu yola da başvurarak nüfusunu artırmak durumunda kalabilir!

Kadınlarla erkeklerin sayıca eşit olduğu toplumlarda, bazı erkeklerin 4 kadınla evlenebilmesi, adaletsizliktir. Bu durum, ahlaksızlık ve gayrimeşru ilişkileri teşvik eder.

Bizce, Güneydoğu’da yapılması gereken, feodal yapının devlet gücüyle sona erdirilmesi, çok evliliğin etkili bir denetimle ortadan kaldırılması ve başlık parasının kadını bir mal seviyesine düşüren konumdan çıkarılmasıdır. Hiçbir mazeret, bu ilkeliliğin sürdürülmesi için sebep olamaz.

İslâm’da evlenecek kıza, erkek tarafından verilmesi gereken mehir, evlenen kızın sosyal güvencesiydi. Mehirin kıza değil, kız babasına verilmesi suretiyle bu gelenek bozulmuş, adeta bir “kız pazarı” oluşturmuştur. Eski Türkler’de “kalın” olarak anılan para da, yeni evliler için harcanırdı. Bu gelenek de bozulmuştur. Diyanet İşleri Başkanlığı’nın, hutbe ve vaazlarla bu sorunu ortadan kaldırması mümkündür.

Söylemek istediğimiz, Türkiye’nin genel nüfus artış oranının normal olduğudur. Ama, bazı bölgelerde aşırı nüfus patlamasını meydana getiren sebepleri ortadan kaldırır-sanız, oradaki artış oranı normale inebilir. Kadınların gene-tik yapısını bozarak, kısırlaştırarak, haplar vererek veya rahimlerine alet yerleştirerek yapılan nüfus planlaması insanlık dışıdır.

Yine feodal yapının ortadan kaldırılması, çok evliliğin etkin bir denetimle sona erdirilmesi, başlık parasının yeni evliler için kullanılacak ahlaki çizgiye getirilmesi ve erken evliliğin önlenmesi gerekmektedir.

Özetlersek, Türklüğün Yeni Dünya Düzeni’nde, en önemli kudret kaynağı nüfustur. Türk nüfusunun artış hızı normaldir. Kalkınma planları bu artışa göre düzenlen-melidir. Anormal nüfus artışları frenlenebilir. Milletin gene-tik yapısını bozacak ilaç dağıtanlar idamla cezalandırıl-malıdır. Eşcinselliği ve sapıklığı telkin eden yayınlar orta-dan kaldırılmalı, yayın tekellerini bu amaçla kullananlara da aynı ceza verilmelidir. İşledikleri suç, “insanlığa karşı suç”tur. Doğum kontrolünün doğal yolları vardır ve zaten birçok evli çift bu yolları kullanmaktadır. Nüfus planlaması veya propagandası yapanların milletlerarası kurumlarla ilişkileri ve soy-sop durumları araştırılmalı ve sergilenme-lidir. Türklüğün Yeni Dünya Düzeni’nin gerçekleşmesini öngördüğümüz 21’inci asırda, tıpkı 12’nci ve 16’ncı

yüzyıl-larda olduğu gibi, dünya Türkler'i taşımaya yetmemelidir. Türklüğün Yeni Dünya Düzeni'nin teminatı, eğitilmiş, güçlü bir nüfustur.

4- AHLÂK, DİL VE SANAT BİRLİKTE DÜŞÜNÜLMELİ

Türk-İslâm ahlâkını yeniden ve eskisinden daha da güçlü bir şekilde yerleştirebilmek için Türklüğün Yeni Dün-ya Düzeni'ne, Güneş Ülkesi'ne gönül veren insanların, önce-likle bu ahlâkı kendi vicdanlarında ve davranışlarında yaşa-ması ve hepsinin birer meşale gibi olması gerekir.

Müslüman Türkler için, Kurân ahlâkı ile ahlâklanmak ve İslâm örfe de büyük önem verdiği için, Türk töresinin ilkeleriyle donanmak şarttır. Müslüman olmayan Çuvaşlar, Sakalar, Altay Türkleri ve Gagauzlarla ancak bu temelde buluşmak mümkündür.

“Kurân ahlâkı ile ahlâklanmak” elbette ki, Kurân'ı okumak, “düşünüp anlamakla” mümkün olabilir. Bu sebeple, bütün Türk Dünyası'nın Kurân'ı kendi ağızları, şiveleri ve lehçelerindeki çevirilerle okumaları sağlanmalıdır...

Bu amaçla, Diyanet İşleri Başkanlığı, öncelikle bir ter-cüme kurulu oluşturmali, Türk Dünyası'nda her şive ve lehçede İncil çevirilerinin elden ele gezdiğini görerek, bir seferberlik başlatmalıdır. Kuran'ı Rusça'ya çevirip dağıtmak da önemlidir ama öncelik Türk şive ve lehçelerinde olmalıydı! Bu seferberliği bütün Türk Milleti'nin destekleyeceği kesindir. Bununla birlikte, Türk ülküsüne gönül vermiş gençlere yönelik anlaşılmaz tutum derhal terk edilmeli, bu gençler acil olarak kurslardan geçirilip Türk dünyasına sistemli olarak gönderilmelidir.

Bu konuda Türkiye gazetesinde Prof. Dr. Nevzat Yalçıntaş'ın teklif ettiği “Barış gönüllüleri benzeri bir teşkilât” derhal kurulmalı ve bu teşkilatta yoğun olarak Türk ülküsüne gönül veren gençlere görev verilmelidir. Nü-fus planlamasının bırakacak olan işadamları da bu türde or-ganizasyonlara maddi katkıda bulunmalıdır! (Biz bu satır-ları yazdığımızda, Fethullah Gülen okulları henüz kurul-mamıştı. Sonradan, hem Türk Cumhuriyetleri ve Rusya'daki Türk bölgelerinde, hem de islam ülkelerinin neredeyse tama-mında açılan Fethullah

Gülen okulları, bizim önerdiğimiz projenin, Anglo-Sakson kültürüne hizmet eden bir modelidir. Okulların öğretim dili İngilizce'dir ve Osmanlı döneminde Türkiye'de kurulan Amerikan kolejlerinden ilke olarak bir farkları yoktur. Zaten Türkiye'deki Fethullah Gülen okullarının veya diğer kolejlerin rolü de Amerikan kolejlerinden farklı değildir.)

Yeni nesillerin ahlak ve kişiliğinin oluşmasında, özellik-le müzik ve sinemanın rolü büyüktür. Bunun için, sanat-çılar, Barış Manço'nun "Halil İbrahim Sofrası" gibi eserler vermeli ve bu tür eserlerin bütün dünyada dinlenmesi için ne gerekiyorsa yapmalıdır. Bu sanatçılar, bütün sektörler ve halk tarafından desteklenmelidir. Türk Dünyası'nda çok beğenilen İbrahim Tatlıses ve Sezen Aksu gibi sanatçılara devlet desteği ile özel çalışmalar yaptırılmalı, bu kasetler veya cd'ler, bütün Türk dünyasında dağıtılmalıdır. "Türk pop müziği" adıyla bilhassa 1990'dan sonra patlama yapan hareketli müziğin, Türk halk ezgilerinden daha fazla yararlanmak suretiyle meydana getirdiği veya getireceği yeni sentez, Türk Dünyası'nda daha fazla birleştirici görev yapacaktır.

Ahmet Yesevi hikmetleri, Mevlid gibidir ve Türk dünya-sında birleştirici değere sahiptir... Taşkent'te, Andican'da bu hikmetleri makamla okumasını bilen insanlar vardır ve bu kişiler, kayıt için Türkiye'ye getirilmelidir.

Yine bütün Türk coğrafyasından derlemeler yapmak için, Kültür Bakanlığı bünyesinde bir birim oluşturulmalı, bu görevliler hızlı bir eğitimden sonra bu ülkelere gönderilmelidir.

Ahlâkı, dil, müzik sinema ve medyadan ayrı düşünmek mümkün değildir. Bu yüzden Güneş Ülkesi'ne gönül veren bütün insanlar, müzikle ve diğer sanat dallarıyla yakından ilgilenmeli ve eserler vermelidir. Bu eserler, eskinin tekra-rından ziyade, yeni üretime dönük olmalı, çağın insanına hitap edebilmelidir. Tabii ki eskileri kaldırıp atmadan. Yeniden bir Türk sineması oluşturabilmek için, sadece Kül-tür Bakanlığı değil, devletin bütün birimleri kaynak ayırma-lıdır.

Türk kültürünün zengin mirası, bütün insanlık için yeni sanat, edebiyat, fikir, bilim, siyaset ve ekonomi ekolleri kurmak için yeterli bir başlangıç noktasıdır. Bu kültür mirası, en büyük hazinedir... Ama,

dünya milletlerinin kül-tür ve medeniyet hamlelerini de takip etmek gerekir.

5- HIZ KAVRAMINA GÖRE DONANMAK; ÇAĞIN ATLARINI İCAT ETMEK...

Türkler, tarihin birçok döneminde hız ve hareket kavramlarının önemini iyi bellemiştir. Bu kavrayışta, şüphesiz, Türkler'in "bilgi"ye ve "bilge"ye verdiği önem esas temeli oluşturur...

"At"ı ehilleştirme bilgisini Türkler elde etmişti. At, o çağların hız vasıtasıydı. Ebulgazi Bahadır Han'a göre, ilk tekerleği, dolayısıyla ilk arabayı, Kanklı Bey adlı bir Türk beyi, Oğuz Han'ın savaşları sırasında, atlar ganimetleri taşı-maya yetmeyince icad etmiştir. Kağnı kelimesi oradan kal-madır. "At"ı ve "araba"yı savaş aleti olarak kullanan ilk mil-let de Türkler idi. Bugün bile dünyanın en iyi atları, Türk-menistan'da yetiştirilir.

"At" ile hız kazanan, irakları yakın eden Türk milleti, "araba"yı da "ev" gibi kullanarak; topluca hareket etme yete-neğine ulaşmıştı. Bu üstünlük asırlarca ve binlerce yıl devam etti. Türkler, dilde, dinde ve töredeki bozulma ile birlikte "bilgi"yi kaybedince "yeni at"lar keşfetmekten uzak kaldı. Hezarfen Ahmet Çelebi, Boğaz'ı uçarak geçen Türk olarak tarihe geçti ama, ilk uçak yapımı Türkler'e kismet olmadı.

Çünkü dindeki bozulma, pozitif ilimlerle uğraşmayı artık gavur işi olarak görüyordu. Aslında bozulan, din değil mesleki menfaatlerini düşünen sözde ulema idi. Dini kavrayış bozulmuştu. Dolayısıyla bilgi bozulmuştu. Bilgi bo-zulunca, asrın "sürat ve hareket" kavramları Türk ülkelerine girmez olmuştu. Matbaa, bilginin herkese hızla yaygınlaş-tırılmasını sağlıyordu, Türkler bu icattan 300 yıl sonra yararlanmaya başladı! Sadece matbaadaki gecikme bile, bir milleti mahvetmeye yetebilirdi.. Nitekim, Türkler'in Ankara ve çevresine sıkışmasında, bu gecikmenin rolü inkar edile-mez.

Sibernetik

Türkler, yükseliş dönemlerinde sibernetiği kurmuş ve geliştirmişti. İslâmiyet’le birlikte yetişen Türk bilim adam-ları, bütün bilimleri öğrenebiliyor ve yeni bir keşifte bulun-mak için, bir başka bilim adamının uzmanlığına fazla ihtiyaç duymuyordu. Bu durum, Türkler’in yeni araçlar icat etme-sinde kendini gösteriyordu. Nitekim, ilk robotlar Abbasi dö-neminde icad edilmiş ve kullanılmıştı. Bir devlet adamı olan Fatih’in, aynı zamanda üstün bir mühendis olması ve havan toplarının gelişmesine katkıda bulunması bu sayede gerçek-leşmişti.

Lagari Hasan Çelebi’nin füze denemelerini de belirtmek gerekir. Ali Ağa’nın roketleri bugün Frankfurt’taki tarih mü-zesinde sergilenmektedir.

İlk denizaltıyı keşfeden de Türkler’di. 1 Ekim 1720’de III. Ahmed’in çocuklarının sünnet düğününde, denizden çıkan timsah şeklindeki denizaltı da bunlardan biriydi. De-nizaltının mimarı Tersanebaşı İbrahim Bey idi.

Bugün dünya, yeniden sibernetiğin önemini kavra-mıştır. Bu konuda, en ileride bulunan Amerikan ve Japon bilim adamları, bu sayede sanayide, tarımda otomasyona geçtiler. Bugün, fizikçiler, elektronikçiler, mekanikçiler ve bu gibi dallarda çalışan bilim adamları, biraraya gelerek sibernetiği yeniden yerleştirdiler. Matematikçilerin, biyolog-ların, genetikçilerin, fizyologların, psikologların, nörofizyo-logların, sosyologların, iktisatçıların da yukarıdaki bilim adamlarına katılması ve birlikte çalışması ile sürdürülen çalışmalar, sonunda “elektronik beyin”i ortaya çıkardı. Elek-tronik beyin vasıtasıyla da diğer bütün bilim dallarında yeni ufuklar açıldı ve bugünkü başdöndürücü hıza ulaşıldı. Uzayın keşfine çıkıldı. Ve yeryüzünün, okyanusların derin-liklerine inildi. Atom böyle parçalandı. Nükleer enerji böyle bulundu. Genetik bilimindeki ilerleme böyle sağlandı. Bu-günkü bilgi çağına ve enformasyon çağına böyle ulaşıldı. An-cak, ABD ve Japonya, tabii ki, bu bilimin temel sırlarını saklamaktadır. Bilgi casusluğu ve bilgi savaşları, medyaya pek az yansımaktadır. Patentlerin gizli olmadığından bahse-den araştırmacılar, internetin neden önce ABD ordusu için kullanılırken, daha sonra bütün dünyaya kontrollü olarak yaygınlaştırıldığını ve Bill Gates’in nasıl dünyanın en zengin adamı haline getirildiğini de izah etmelidir. Kendi isminizi isim hakkı olarak satın alırken bile ABD ekonomisine güç kazandırmakta olmanız, hangi programdan

kaynaklanıyor? Sibernetiğe göre yetişen bilim adamları, çoğunlukla bu iki ülkeye hizmet etmektedir. Tabii ikinci Dünya Savaşı sırasında kaçırılan Alman bilim adamlarının da bu bilimin gelişmesinde büyük payı vardır. Alman bilim adamlarının temel kaynağı, Türk bilim adamlarıydı. Harezmi, İbni Sina, Şakiroğulları, Uluğ Bey, Ali Kuşçu, Nasreddin Tusi ve Cabiri gibi bilim adamları esasen kendi çağlarında sibernetiği uygulamıştı. Sadece meşhur oldukları alanlarda değil, çağın bütün bilimlerinde uzmandılar. Felsefede temel kaynakları Kurân olmakla birlikte, eski Çin ve Yunan filozoflarının bilgilerinden de faydalanmışlardı. Çünkü siberetik her çağın bilimidir. Kâbe'yi inşa eden ellerde de sibernetiğin tezahürü vardı.

O bilim adamları, Kuran'da açıklandığı gibi, "Allah'ın yeryüzü ve gökyüzü için, insan vücudu için, can için, diğer bütün varlıklar için tespit ettiği ayetleri"; doğa kanunlarını aradılar... "Pozitif bilim" yöntemlerini kullandılar, deneyler yaptılar, teleskoplar icad ettiler, sıfırı buldular, tıpta ve astronomide harikalar yarattılar, müzikle tedaviyi gerçek-leştirdiler. Öyle ki, Türkler, müzikle tedavi ederken Avrupa-lılar, akıl hastalarını öldürüyordu. "Mikrop"un varlığını keşfeden de Ak Şemsettin idi.

Müzik ve medeniyet ilişkisi...

"Türk dilindeki bozulma, Türkler'deki dini anlayışı, bilimsel kavrayışı da bozdu. Tebriz'den ve Kahire'den Ya-vuz'un getirdiği 2 bin sözde bilim adamı da, bu bozulmayı hızlandırdı. İctihat kapılarının kapanmış olması da bilim hayatını dondurdur" demiştik.

Bilgi elden çıkınca, asrın "Sürat ve hareket" kavramları da kaybedildi. "Yavaş"lık sadece bilim hayatına değil, Türk insanının yürüyüşüne bile yansdı. Ağır-aksak, akıl hasta-larını tedavi için kullanılan, "huzur verici", bir diğer deyişle "tembellik verici" bir müzik de bu tabloyu tamamlayınca Türkler'in hızı ve dinamizmi kesildi. Bilgiye bakış müziği, müziğe bakış da bilgiyi etkiledi. "Rehavet" topluma egemen oldu. Batı dünyası ise bilimdeki hız ile birlikte müziğini de hızlandırdı, müzikle birlikte her alanda tempoyu hızlandırdı, ritmi hızlandırdı... Burada belirtmeliyiz ki, müzikteki ritim ile insan vücudundaki nabız ritmi-kalp atışları ritmi arasında yakın bir bağlantı vardır. En ideal müzik de, kalp ritmini yakalayan müziktir.

İnsanlar bu ritm ile birlikte yaşama sevincini hisseder. Önceki bölümlerde belirttiğimiz, “Anadolu köylerinde klasik Batı müziği konserleri” ve “Gacıır-gucur viyolensel ile radyodan müzik ziyafeti” gibi garip uygulamalar böyle bir farkedışten kaynaklanıyordu. Atatürk ve İnönü, müziğin medeniyetteki önemini kavra-mışlar, ancak uygulamada hata yapmışlardı. Hızlandırılacak olan, Türk müziğinin ritmiydi. Fakat, doğrudan Batı müziği transfer edilince, halk benimsemedi. Bugün bile Klasik Batı Müziği’ni, çoğunluk işkence olarak kabul ediyor, dışlıyor. Ama, buna karşılık pop müziğinin ritmi, esasen hızlı olan Türk Halk Müziği’nin ritmi ile çabucak kaynaşabiliyor. Fakat Türk Sanat Müziği gibi doruk noktasına ulaşmış bir müzik, Klasik Batı Müziği ile buluşamıyor.

Yine Türkiye’de halk müziğinin türlerine bakacak olur-sak, bunlar arasında da bir tempo ve ritm farkı olduğunu görürüz. Bazı bölgelerdeki insanlar, hızlı konuşur, hızlı türkü söyler, hızlı oynar, hızlı yürür, hızlı çalışır, hızlı karar verir. Çünkü müzikleri hızlıdır. “Müzik mi hızdan kaynak-lanarak ivme kazanıyor, yoksa, hızlı olmak mı hızlı bir müzik üretimine yol açıyor, toprağın, suyun, iklimin bunda ne etkisi vardır?” diye tartışılabilir, ancak, şunu söylemek gerekir ki, müziğin medeniyet içindeki rolü, sanıldığından çok büyüktür.

Türkiye radyoları, yakın tarihe kadar, “oyun havaları” ile açılırdı. Elbette TRT, bunu bilinçli yapıyordu. Ama, son zamanlarda, “hüzzam” makamında şarkılarla açılıyor radyo-lar! Herhalde bu uygulama da bilinçli olarak gerçekleşt-irilmektedir!

“Her sabah Beethoven’in Türk Marşı’nı da dinleseniz, müzik tek başına medeniyet üretemez, Sovyetler her sabah bu türde müzikler yayınladı, büyüdü, fakat neden çöktü?” denilebilir ama, Amerikalılar’ın Country müziği, zencilerin getirdiği müzik, sonra caz, Elvis Presley ekölü, Rock and Roll, Pop müzik, Rep müzik, Heavy Metal akımı, İngiltere’de Beatles grubu, John Lennon, bugün yine ABD’de Michael Jackson ve Madonna’yı ve bunların dünya gençleri üzerin-deki etkilerini hatırlayacak olursak, müziğe ve müzik hareketlerinin medeniyetle ilgisine neden bu kadar önem ver-memiz gerektiği kendiliğinden anlaşılır.

Kesin olan şu ki, medeniyet ile müzik atbaşı gidiyor, birisi geride kalırsa diğerini de yanına çekiyor. Birisi öne ge-çerse, diğerini de ardından sürüklüyor.

Müziğin de, dini kaynaklı olduğu kesindir. Müziğin dini, dinin de müziği etkilediği kesindir.

Tasavvuf müziğindeki ney ve kudumün verdiği miskin-lik ile bu miskinliğin, Türk medeniyetini nasıl etkilediği de göz önüne getirilmelidir.

Türkler, teori doğruysa, atom çekirdeği etrafındaki elek-tronların dönüş hızını, dolayısıyla dünyanın kendi eksenini ve güneş etrafındaki dönüşü ile elektronların dönüşünü muka-yese etmek, dolayısıyla dönüşümü yakalamak, ses hızını, ışık hızını aşmak zorundadır.

Ahmet Yesevi'nin "Hak'kı bulduktan sonra dönebi-lirsiniz" diye ruhsat verdiği "Semah"taki yüksek hızdan, Fars kültürü etkisindeki Mevlânâ'nın "Sema" hızına gerile-mesiyle başlayan ve "vur patlasın-çal oynasın" diyerek Arap müziğine dalıp "Arabesk'e varış ile sonuçlanan Türk müzi-ğindeki inişler-çıkışlar, Türk medeniyetindeki inişler-çıkışlar ile doğru orantılıdır.

Türk müziğinin ve Türk medeniyetinin elektro kardi-yografilerindeki değişim doğru orantılıdır, üstüste konulur-sa şekillerin aynı olduğu görülür...

Müslüman milletler, Hz. Süleyman'ın emrine verilen, "rüzgâr aracı'nın hızını, Hz. Muhammed'in Mekke'den Ku-düs'e gidiş hızıyla, Mirac'a çıkış hızını bile gereğince araştırıp değerlendirememiştir.

İşte Atatürk, bu sürat ve hareket kavramını çok iyi bili-yor, "Bizce zaman ölçüsü, geçmiş asırların gevşetici zihni-yetine göre değil, asrımızın sürat ve hareket mevhumuna göre düşünülmektedir. Geçen zamana nispetle daha çok çalı-sacağız. Daha az zamanda daha büyük işler başaracağız. Bunda da muvaffak olacağımıza asla şüphem yoktur" diyor-du. Onun için yurdu demir ağlarla örmek istiyor, onun için silah fabrikaları, hatta uçak fabrikası kuruyordu.

Onun için, "Türk Milleti'nin yürümekte olduğu terakki ve medeniyet yolunda, elinde ve kafasında tuttuğu meşale, müspet ilimdir" diyordu...

Hızlılar ve Yavaşlar...

Alvin Toffler'ın şu tespitine bakınız:

“Bundan böyle dünya, Kuzey Güney diye değil, hızlılar ve yavaşlar diye ayrılacaktır.

İlkel organizmaların yavaş işleyen sinir sistemleri vardır. Daha gelişmiş olan insan sinir sistemi, sinyalleri çok daha hızlı iletmektedir. Aynı şey ilkel ve ileri ekonomiler için de geçerlidir. Tarihi açıdan baktığımızda, gücün her zaman YAVAS'tan HIZLI'ya doğru kaydığını görürüz. İster canlılardan, ister uluslardan söz ediyor olalım.”

Toffler'ın tespitlerine göre, “Yeni servet yapma sistemi, birbiriyle anında ilişki kurabilen, büyük ve artan miktar-larda veri, enformasyon ve bilgi değiş-tokuşu yapabilen, üs-telik giderek genişleyen bankalar, üretim merkezleri ve laboratuvarların küresel ağından oluşmaktadır...”

Tabii Toffler'ın açıkça söylemediği, bu ağın ABD'nin yönlendirmesinde Washington merkezli olduğudur. Türk-ler'in yapması gereken, bu küresel ağ, henüz tam manasıyla oluşmadan, o ağın en önemli merkezlerinden birisi haline gelmektir.

Tabii ideal olan, küresel ağ Türkiye merkezli oluştura-bilmektir.

Toffler, “Yarının hızlı ekonomisi budur. Bu hızlanan, dinamik, yeni servet makinesi, ekonomik ilerlemenin kayna-ğıdır. Böyle olunca, büyük güçlerin de kaynağıdır. Ondan yoksun kalmak, geleceğin dışında kalmak demektir. Yine de, bugünün az gelişmiş ülkelerini bekleyen kader budur” diyor.

Biz de, diyoruz ki; Türkiye, bu küresel ağın merkezi de-ğilse de, coğrafi olarak en azından kalbidir. Türklüğün küre-sel sisteminde, Türklüğün Yeni Dünya Düzeninde veya Gü-neş Ülkesi'nde, küresel sistemin beyni de Türkiye olacaktır.

Toffler'ın söyledikleri ışığında Türkiye'ye bakacak olur-sak, matbaada yüzyıllar süren gecikmeye karşılık, bugün için bilgi ve haberleşme teknolojisi kullanımında, çok büyük bir gecikmeden söz edilemez.

Bir milleti, diğer milletlerin önüne geçiren unsurlardan en önemlisi hız ise hız vasıtalarını bilgi ile emrine alan arayı kapatabilir.

Türkler, tarih boyunca atlarla kanatlanmıştı. Sonra, astronomi ile, tıp ile, matematik ile sibernetik ile kanat-landılar. Şimdi, her ne kadar bilgi teknolojisini Türkler üretmiyorsa da mevcut bilgi ağını geliştirerek, ABD ve Japonya'nın hızını yakalamak mümkün olabilir. Daha iyisini geliştirmek, daha mükemmel bir ağ oluşturmak ve bu ağ içinde her noktanın birbiriyle, ara merkezlerle, genel bilgi bankası merkezleriyle ilişki kurmasını sağlamak suretiyle bu hızı yakalamak mümkündür. Toffler'ın belirttiği gibi, "Kapatılması gereken uçurum, enformasyon ve elektronik uçurumdur. Bu uçurum Kuzey'le Güney arasında değil, yavaşlarla hızlılar arasındadır."

Üçüncü bin yılın başına kadar, Türkiye'nin haberleşme ve ulaşım bakımından kat ettiği mesafe önemlidir. Ve bu mesafenin kat edilmesi, hızlı millet olma yolunda küçümse-nemeyecek adımlardır. Ancak harcanan millî gelirle, çok da-ha iyisi yapılabilirdi. Çok daha büyük hız kazanılabilirdi.

Türkiye'de meydana gelen hızlanma ile müzikte ve in-sanlardaki "risk alma" kabiliyetinde hızlanma arasında büyük paralellik olduğu açıktır.

Demek ki, temel önceliklerden biri, hız kavramının öne-mini kavramaktır. Bu hıza ulaştıktan sonra müzikten ekonomiye kadar her alanda hızlanmak, zihniyet devrimini başarmak mümkündür.

6- BİLGİ TOPLUMU OLMAK

"Şok", "Üçüncü Dalga" ve "Yeni Güçler-Yeni Şoklar" kitaplarının yazarı Alvin Toffler, medeniyet tarihini üç ana bölüme ayırıyor: Tarım toplumu, sanayi toplumu ve bilgi toplumu...

Toffler ikinci dalga medeniyetinin can çektiğini ve üçüncü dalgaya girilmekte olduğunu belirtiyor.

Bütün dünya tarihini incelemiş gibi görünen Toffler eğer, Selçuklu medeniyetini ve 1700'lere kadar Osmanlı me-deniyetini incelemiş olsaydı, o dönemin şartlarında Türk Milleti'nin her üç dalgayı birbiriyle uyum içine sokup bilgi toplumuna da ulaştığını görürdü. Tabii, her medeni hamleyi kendi tarihi dönemi içinde değerlendirmek gerekir. Bugün ABD ve Japonya'nın ulaştığı bilgi dalgası ile Selçuklular'ın ulaştığı bilgi dalgası kıyaslanamaz.

Selçuklular döneminde hem tarımda hem sanayide hem de bilgide büyük hamleler içine girilmiş, sibernetik vasıtasıyla üçüncü dalga başla-tılmıştı.

Bugünkü medeniyet ise sibernetiğe yeniden ulaşmak için Von Braun gibi bir bilim adamının yetişmesini beklemek zorunda kaldı. 1940'lı yıllarda başlayan bu hamle halen sürüyor.

Abbasi, Selçuklu ve Osmanlı dönemlerinde yetişen bil-ginlerin çoğunluğu, sibernetiği uygulamıştı. Bütün bilimlerin bileşkesi demek olan sibernetik, tarihin her döneminde sahibini öne geçirmiştir. Bugün için ABD ve Japonya'nın ön-de bulunması, bu iki ülkenin daima önde olacağını göster-mez.

Toffler, ABD merkezli bir küresel ağ öngörmekte, dün-yaya Washington merkezli olarak bakmaktadır.

Bu sebeple, “Kapalı-Kale Avrupa” fikrinin, kısacası Av-rupa Birleşik Devletleri'nin, dünya barışına bir ölüm tehdidi olduğunu söylemekte ve ABD'nin 21'inci yüzyılın başlan-gıcını egemenliği altına alabilmek için bir ittifaka girme-sinden söz etmekte, “Ama kiminle?” diye de sormaktadır...

ABD-Avrupa, ABD-Japonya ittifaklarından söz açmak-ta, Washington'ın vereceği kararın, gezegenin tamamının geleceğini biçimlendireceğinden dem vurmaktadır. Sonra da, aslında yanlış bir soruyu cevaplandırmakta olduğunu, çünkü mega şirketler, suç örgütleri, dinler ve benzeri “küresel gladyatörler”in daha şimdiden millî devletlerle fiilî bir güç paylaşımı içinde olduklarını, büyük milletlerin bölünebi-leceğini, islâmiyetin Orta Asya cumhuriyetlerini birbirine yapıştırabileceğini, Ukrayna ile Beyaz Rusya'nın İslâm kültürüne ve dirilen Ortodoks inancına dayalı dev bir kütle içinde eriyebileceğini, Uzakdoğu'da Çin'in de bölünebilece-ğini, fakat bir “Konfüçyüs Ekonomik Topluluğu” doğa-bileceğini anlattıktan sonra, aslında hepimizin yeni bir uygarlık yaratmaya hazırlanırken sıfır noktasında bulundu-ğumuzu bildirerek ayağını yere basmaktadır.

Toffler, öngörülerini, “Asıl önemli olan, toplumlar, ya-rınla çarpışmaya doğru ilerlerken, şiddet servet ve bilgi arasındaki ilişkilerdeki gizli değişimdir. İşte güç değişim çağının tehlikeli, heyecan verici sırrı budur” cümleleriyle bitirmektedir...

Bizim öngörümüze göre, 21'inci yüzyılda ayakta kalan milletler veya devletler, Türkler'le işbirliği yapan milletler ve devletler

olacaktır. Atatürk'ün “Türk Birliği'ni görü-yorum” dediği gibi biz de Türklüğün Yeni Dünya Düzeni'ni, Güneş Ülkesi'ni görüyoruz. Hayal kurmuyoruz. Sadece zaman tüneline biraz ileriye gittik, o kadar.

Türkiye ve diğer devletler açısından, şiddet, servet ve bilgi arasındaki güç değişimine önceki bölümlerde değindi-ğimiz için, burada bu tespiti yapan kişinin Toffler olmadı-ğını, dünya tarihinde insanlığa hükmeden milletlerin ve devlet adamlarının, liderlerin bu işin sırrına vakıf olduğunu söyleyelim.

Yakın tarihte Remzi Oğuz Arık, “İnsanları üç şekilde birarada tutabilirsiniz. Korku ile, menfaat ile veya fikir ve his birliği ile” diyordu. Burada korku, şiddetin yani doğru-dan kaba kuvvetin, menfaat servetin, fikir ve his birliği de bilginin karşılığıdır.

Bu üç unsurun, gücü elinde bulundurmak için şart oldu-ğunu, şiddet, servet ve bilgi arasındaki ilişkilerde meydana gelen gizli değişimin insanlık tarihinin bir özeti olduğunu kabul edelim...

Kutadgu Bilig'de Yusuf Has Hacıp'in belirttiği gibi, “Tanrı, beğlik işini kime verirse, ona işi ile mütenasip akıl ve gönül verir. Tanrı, kimi beğ olarak yaratmak isterse ona, önce mütenasip tavır ve hareketle akıl verir.”

Beğlik, hükümdarlık veya başkanlık işini milletlerarası hükümlanlığa veya küresel ağına merkeze olmaya dönük olarak düşünürsek, aynı sonuca ulaşırız... “Allah, hükmet-meyi hangi millete verirse, o millete ona göre bilgi, servet ve şiddet, yani kudret verir. O millete, ona göre tavır ve hareketle akıl verir.”

Ne zaman “Bilgi”ye ve “Bilge”ye önem verilmemişse, Türk Milleti gerilemiş, dağılmış, hatta yok olmaya yüz tutmuştur. “Adı gibi kendi de Bilge olan” Bilge Kağan, insanoğlunun üstüne ataları Bumin Kağan ile İstemi Kağan'ın hükümdar olduğunu söylerken, onları Türk Milleti'nin ilini (devletini) ve töresini (hukukunu) düzenledi-ğini, “bilgi”li ve “cesur” kağanlar yönetiminde Göktürkler'in yükseldiğini “bilgi”siz ve kötü kağanlar yönetiminde ise yurdundan bile olduğunu bildirir...

Yusuf Has Hacıp Kutadgu Bilig'de, dört esastan bahse-der: “Kanun ve adalet, mutluluk, akıl ve ilim, hayatın sonu akıbet”

Selçuklu döneminin de bir keşifler ve icatlar dönemi olduğunu, Osmanlı'nın da “bilgi”yle yola çıkarak, şiddetin ve yardımıyla

“servet”i ele geçirdiğini ve kudrete ulaştığını incelemiştik. Bugün bu önceliğin herkes farkındadır ama, araştırma ve geliştirmeye gerek kamu sektörü olarak, gerek-se özel sektör olarak Türkiye’nin ayırdığı fon, hâlâ komik düzeydedir.

Türkiye’nin 9. Cumhurbaşkanı Süleyman Demirel, ge-çen 2 bin yıl içinde insanlık için ne kadar bilim ve teknoloji üretilmişse, önümüzdeki 10 yılda, o kadar bilim ve teknolo-jinin üretileceğini ifade etmiştir. Demirel, genetik, elektro-nik ve nükleer teknoloji çalışmalarının Türkiye’ye de yansı-dığını belirtmiştir.

Ancak, ne ilk Türk bilgisayar üretilmiştir, ne uzaya Atatürk adlı bir araç gönderilmiştir, ne nükleer teknolojide bir atılım yapılmıştır, ne de genetikte, örnek olarak tarım üretimini yüz katına çıkaracak formüller bulunmuştur.

Bütün bunlar için, “İlimler Akademisi” tarzı çalışmalar yapmak bir yol olmakla birlikte, artık sibernetiğe göre çalı-şan bilim adamları yetiştirmek gerekmektedir. Türk bilim adamlarının, İslam felsefesini bilmeleri de şarttır.

1400 yıldır insanlığa hitap eden ve hiç eskimeyen, her gün yeni buluşlara daha fazla insanı kendine bağlayan Kurân, ülkemizde hâlâ bir öcü gibi gösterilmektedir. Türk çocukları, Kurân’ı resmi okullarda Türkçe’sinden düşünüp-anlayarak okuyamamaktadır. Bizce Kurân, içinde bulunan sır onu bir defa okuyana, bir bilim adamı mantığı kazandır-maktadır. Çünkü, Kurân baştan sona kadar, insanı sorgula-ma yapmaya zorlamaktadır? Bugünkü en büyük sıkıntı ise, yetişen nesillerin hâlâ sorgulama yapmayı bilmemesidir. Anlamını bilmeden, düşünmeden okumak suretiyle Kur-ân’dan faydalanmak mümkün değildir

Bu yüzden bütün ilk ve orta dereceli okullarda, Türkçe Kurân dersi konulmalıdır. Böylelikle, Kurân kursu ve imam-hatip tartışmaları da ortadan kalkacak, halk rejimle barışa-caktır.

İmam-hatip liseleri ve ilahiyat fakülteleri de sadece din adamı veya dini bilimler için eleman yetiştirecektir. Hatta bunların bir kısmının sibernetik alanındaki çalışmalar için, ilimler akademisine alınması da mümkün olacaktır.

Türk milleti, islâmdan koparak hiçbir yere varamaz. Türk Milleti, ancak islâmı birlikte, Güneş Ülkesi’ni kurabi-lir. Kurân’ın

kavranmasına engel olan, İslâm'ın bugüne kadar Asr'ın idrakine söyletilememiş olmasıdır. .

Kurân'ı okuyup düşünmeyenler, Kurân'a karşı “uzaktan çağrılanlar gibi” olmaz mı? İçinde bulunduğu topluma karşı, sağırlaşmaz mı, dilsizleşmez mi, körleşmez mi?

“Bilgi”yi yeniden kavramak, düşünmeyi öğrenmekle başlar. Kendi milletinin dinini, düşünce tarihini bilmeyen insanlar, göklerin ve yeryüzünün, denizlerin, suyun, hava-nın, insan vücudunun sırlarını kavrayabilir mi?

21'inci yüzyılda “Ankara merkezli bir küresel ağ” kurabilmek, bilgi toplumu olabilmeye bağlıdır. Bunun için yeniden ilim mantığını kazanmak, araştırma ve geliştirmeye yönelmek, enformasyon ağını yerleştirebilmek, hızlı millet olmak, Türk dlini, Türk aklını ve Türk inancını, Türk nüfusunu güçlendirmek, fikri hür, vicdanı hür nesiller halinde, Türk devlet felsefesi gereğince adil bir devlet sistemi yerleştirmek, enerji kaynaklarını ele geçirmek veya yenilerini keşfetmek, akla hayale gelmeyen silahlar üret-mek, dinde, mezhepte ve tarikatta ayrılıklara son vermek, eşitlik, açıklık, barış ve adaleti, huzuru, insan haklarını, sosyal refahı hem Türkiye’de, hem bütün dünyada kurmak gerekmektedir. Bunun için, kendisini aydın kabul eden her-kesin, aynı hedefe yönelmesi şarttır.

7- HÜRRİYET

Mehmet İzzet, “Milliyet nazariyeleri ve Millet Hayatı” adlı eserinde diyor ki; “İnkâr edilemez ki, ferdi iradenin hürriyetine sahip olmadığı yerde milliyetten, millî siyasetten ve millî hukuktan bahsedilemez...”

Gerçekten de, eğer insan kendi iradesini bazen kendi rızasıyla, bazen de hiç farkına varmadan ipotek altına koyuyorsa ve bu türde insanlar, mevcut oldukları ülkede sayıca çoğalıyorsa, orada hürriyetten söz edilebilir mi? Kendi hürriyetinin değerinin farkında olmayan insanlar milliyeti ve millî siyaseti, millî hukuku kavrayabilir mi? Veya, bu türdeki insanlar millî siyaset, millî hukuk, millî sanat ve kültür üretebilir mi?

“Ölmeden önce ölme” sırrına ererek, kendi bedenine dışarıdan bakabilen insanlar, kendi vicdanlarında ve fiilen yaşadıkları bireysel hürriyet sayesinde bu sonuca ulaşmıştır.

Ölmeden önce ölmüş insan, dört duvar arasında da hürdür; ona prangalar işlemez... Çünkü o, bedenininin dışın-dan bedenine bakabiliyor, bedenine yön verebiliyor. Ama ne bedenine mahkûm oluyor, ne de başka bedenlere. Bedenine depo edilmiş gücü kullanıyor...

Dolayısıyla kula kulluk etmiyor... Bedeninin isteklerine kulluk etmiyor... İradesiyle bedenini yönetiyor... Ona bu hürriyeti sağlayan inancıdır. Ancak, onun inancı, bazı insanların tekelinde kalmış ve hurafelerle donatılmış bir pranga değildir! Onun inancı Kurân’daki sorgulamacı düşün-me yöntemleriyle de kuvvetlendiği için, kendi iradesini, kendi eline almıştır.

İnsanın gerçekten ferdi iradeye kavuşabilmesi ancak bu bilince ulaşması ile başlar. Yine Mehmet İzzet’in dediği gibi, “Bugün iman ediyoruz ki, hakiki kuvvet, kuvvetleri kullan-masını bilen insandadır; beşeri hürriyetin, millî hürriyetin gerçekleşmesi kuvvete bağlıdır. Dün ise, o kuvvete tamamen ilgisiz idik. Çünkü, olumsuz ve subjektif bir hürriyet, ruhun hariçle olan bağlarını kesmesinden ibaret olan bir azadlık ile yetiniyorduk.”

Demek ki, bedenın dışına çıkıp bedene bakmak tek başı-na bir anlam ifade etmiyor. O bedeni kullanmak gerekiyor. Ama, bedene hakim iradeyle...

“Ancak, hürriyetimizi tabiat aleyhine dönerek değil, bel-ki tabiat vasıtasıyla, tabiattan bağımsız olarak kurmayı araştırdığımızı göz önünde bulundurursak, bugün ‘millî’ de-nilen tabii organizasyonlara önem vermemizi açıklayabi-liriz...”

Mehmet İzzet’in bu açıklamasının devamı olarak; millî düşüncenin kuvvet olduğunu kuvvet olmadan hürriyet olamayacağını, hürriyet olmadan da, iradenin hür olamaya-cağını, hür olmayan bir iradenin ise ancak “köle” olabilece-ğini kavrayabiliriz...

Millî iradenin kuvvet olduğunu unutmuş Türk toplum-ları, 70 yıl Sovyet vatanperverliğine nasıl hizmet etti veya ettirildi?

Oysa, ne Sovyetlikle alâkaları vardı, ne de Ruslukla? Fakat, Sovyet boyunduruğuna giren diğer milletler de, “Daha şumüllü bir

ideal” ile kendi millî vatanlarını, kendi millî benliklerini Rus vatanına, Rus millî benliğine terk etmişlerdi. Millî benliklerinin yeniden filizlenmesi ise, yine dil sayesinde... Demek ki, dil millî iradenin olduğu kadar, ferdi iradenin de teminatıdır.

Nitekim, bugün Avrupa Topluluğu ideali de, çeşitli milletleri, daha şumullü bir vatanperverlikte eritmenin for-müllerini aramaktadır. Bizce, bu ideal gerçekleşirse, içle-rinde en güçlü millî iradeye, en güçlü dile sahip olan milletin tahakkümü altına gireceklerdir.

Ancak, Türk Birliği ideali böyle değildir. Çünkü Türk-ler’in yaşadığı ülkeler zaten Türk ülkeleridir. Vatan, büyük ve müebbet bir ülkedir. Adı da TURAN’dır.

Bilge Kağan’ın “Doğu’da gün doğusuna, güneyde gün ortasına, batıda gün batısına, kuzeyde gece ortasına kadar ülkelerde yaşayan bütün milletleri kendisine bağlaması, bunca milleti düzene sokması” da böyle bir vatanperverliğin sonucudur...

Kapsayıcı, kuşatıcı milliyetçilik olmazsa, başka milletle-rin boyunduruğu altına girmek kaçınılmaz olur... Kudretin kaynağı nüfustur ama, aynı hedefe yönelmiş bir nüfus... Ve tabii kaliteli bir nüfus...

Demek ki, Türk boyları, Kazaklar, Kırgızlar, Özbekler, Türkmenler, Azerbaycan Türkleri, İran, Irak, Suriye Türk-menleri, Balkanlar’daki, Kafkaslar’daki çeşitli Türk boyları, Tatar Türkleri, Doğu Türkeli Türkleri, Yakut Türkleri ve da-ha sayamadıklarımız, kuşatıcı bir millî irade oluşturamaz-larsa, ferdi irade de oluşturamazlar... Veya, önce kendi vic-danlarında “hürriyet”in önemini kavrayamazlarsa, dün Rus, İran, Arap, Çin, Bulgar, Yunan, İngiliz, Fransız, Alman tahakkümü altına girdikleri gibi, yarın da girerler...

Prens Sabahaddin, Türkler’e ötedenberi cemaatçılığı terk ve fertçiliği kabul etmeyi tavsiye ediyordu. Çünkü ce-maatçılığa bağlı kalan milletlerin eninde sonunda fertçiliği tatbik edenlere mağlup olacaklarını kabul ediyordu...

Ziya Gökalp ise, bu meseleye, “Birimiz hepimiz için, hepimiz birimiz için” formülünü getirdi... Bu şekilde, hem ferdiyetçi, hem toplumcu olunabileceğini göstermek istedi.

Cumhuriyet yönetimi, “Fikri hür, vicdanı hür” nesiller yetiştirmek istediye de, bunu gerçekleştiremedi. Veya kısmen gerçekleştirebildi. Yoksa bugün, biz de ferdi iradede söz edemez, bu satırları yazamazdık.

21’inci yüzyıla girerken, gençliğimizin önemli bir kısmı “72 cemaat”e bölündü. Bunların gerçek işlevi ise birbirlerini etkisiz kılmaktan başka bir şey olmadı...

Oysa, bütün cemaatlerin üzerinde olan ve hem ferdi hürriyetin, hem millî hürriyetin teminatı olan islâm, parçalanmayı, değil, birleşmeyi öngörüyordu... Ancak, cema-at menfaatleri, millî menfaatlerin üzerinde tutulunca millî irade zayıfladı... Millî iradenin zayıfladığı yerde ferdi irade de zayıflayacağından bugünkü tablo ortaya çıktı...

Çözüm, Allah’ın nur meşalesinin, peygamberimizden Arslan Baba’ya, Arslan Baba’dan Ahmet Yesevi’ye, ondan Hacı Bektaş-ı Veli’ye ve sonrakilere taşındığı ve meşalenin Allah’ın sonsuz ve kuşatıcı ilmini temsil ettiği unutulmadan yürünecek yoldadır... Çözüm, Allah’ın sonsuz ve kuşatıcı ilmini öğrenmeye çalışmaktır. Çözüm, bütün insanlığa, anla-dıkları dille hitap etmekte olduğuna göre, bizim çözümümüz, kendi dilimize, kendi milliyetimize de sarılmaktır... Ve kendi Kızılelma’mıza...

Yoksa, bugün olduğu gibi insanlarımız cemaatçılık ya-parak, birbirlerini sıfırlarlar... İnsanlarımız iradelerini ipo-tek altına koyarak ve Allah’a giden tek yol zannederek, dini yalnız kendilerine hasrederler... Kendi cemaatleri dışında kalanlara soğuk bakarlar... Yalnız kendi cemaatlerinden olanlara iş verirler, zekat verirler. Sonrası koskocaman bir hiçtir. Kıskaçlıklar, yeni bölünmeler, unufak olmalar... Peki Ahmet Yesevi böyle mi yaptı? Şah-ı Nakşibendi böyle mi yaptı? Hacı Bektaş-ı Veli böyle mi yaptı? Eğer böyle yapsa-lardı Anadolu vatan olur muydu? Gül Baba, Macaristan’a kadar gidebilir miydi? Karaca Ahmed, İstanbul’u fetihten ön-ce fethedebilir miydi? Sarı Saltuk, Balkanlar’ı fetihten önce fethedebilir miydi?

Demek ki, gidilen yol, insana, ferdi iradenin hürriyetine sahip olmasını da öğretmelidir... Ferdi irade, bir başka ira-denin tahakkümü altına, bizzat insanın kendisi tarafından konulursa, orada millî irade de kalmaz... Millî irade kalma-yınca devlet kalmaz... Devlet kalmayınca, Bosna’da müslü-manların ırzına geçtikleri gibi, birileri gelir 72

parçaya bölünmüş diğer müslümanların hepsinin ırzına geçer. Aynı facianın, Türkler'in başına gelmesi istenmiyorsa ortak bir idealde birleşmekten başka çare yoktur.

İslâm dini, ferdin de kurtuluşunu öngörür, toplumun da...

Ama müslümanlar, islâmı ferdin hürriyetini ortadan kaldırmak için kullanırsa, millî hürriyeti de dini hürriyeti de ortadan kaldırmış olur... Çünkü, dini hürriyetin teminatı, dün olduğu gibi bugün de "Kutsal Türk Devleti"dir...

8- BASIN - MEDYA YENİDEN YAPILANMALI

Türkiye'ye matbaanın 1494'te Yahudiler tarafından 1567'de Ermeniler tarafından 1627'de Rumlar tarafından ge-tirilmesi, Türkler'in ise ancak 1727 yılında bu faaliyete girişmesi, bizce basının bugünkü durumunu da etkilemiştir.

Tabii Atatürk ile birlikte çok şey değişmiştir ama, gazetecilik mesleğini bugün de etkileyenler arasında, bu gecikme büyük rol oynamıştır...

Bilhassa Kurtuluş Savaşı yıllarında, İstanbul basınının oynadığı rol unutulamaz. Nasıl, unutulsun ki, İstanbul bası-nında Kurtuluş Savaşı, "Celali İsyanı" olarak nitelendi-rilmiştir. Mandacılığın babaları İstanbul basınından çık-mıştır.

80 yıl sonra ise basın, ekonomik anlamda tahakküm altındadır.

Çünkü Türkiye'nin en büyük işadamları millilik niteliğinden uzaktır. Küresel şirketlerin ortağı değil, temsil-cisi durumundadırlar. Basının da bu şirketlere hizmet ettiği kesindir. Dışarıdan ekonomik güdümle birlikte, siyasi gü-düm, kültürel güdüm, nüfus planlaması güdümü alan işadamları ya doğrudan veya dolaylı olarak gazete sahipliğiyile ya da ilan-reklam tahakkümüyle basını teslim almış durumdadır. Basının "modern hurafeler" ile uğraşmasının sebebi budur. Bazı işadamlarının milliyeti yoktur. Ay-yıldız sadece pasapotlarındadır...

Halbuki dünyanın en büyük televizyon istasyonu olan CNN, Amerikan rüyasının propagandası ile meşguldür. Kör-fez Savaşı'nda bunu hep birlikte yaşadık... Türkiye'de ise devlet televizyonu bile

millî olamamıştır. Bunun yerine CNN-TURK gibi şirketlerin önü açılmıştır...

Türkiye’de medyanın da yeniden yapılanması gerekli-dir.

Yeniden yapılanmanın temel felsefesi, kesinlikle, “Türk tarafından, Türk’e göre, Türk için” olmalıdır! Yüreğinde Türklük heyecanı duymayan işadamları veya gazete-televizyon istasyonu sahipleriyle, Türkiye bir arpa boyu yol giderse, iki arpa boyu yol kaybeder...

Ne acıdır ki, dünya işadamları arasında önemli bir yere sahip olan Kıbrıslı Asil Nadir’i biraz da, Türkiye’deki rakip-lerinin baskısı yıkmıştır. Çünkü Asil Nadir yıkılmasaydı, Türkiye’de bazılarının imparatorluğu sona erecekti. Asil Nadir yıkılmasaydı, kimse, “KKTC ekonomisi geri kaldı” diye sahibinin sesini çıkaramayacaktı. Nadir, kendi şirketini merkez kabul ederek, diğer Amerikan-Japon şirketlerini yutuyordu ve bu güçle Kıbrıs davasını da destekliyordu. Telefonla idare edilen Özal, bu yüzden Nadir’e sahip çıkmadı. Çünkü Özal, Kıbrıs’ta taviz peşindeydi. (Nadir, son-raki yıllarda ise AB ve ABD baskılarına boyun eğecektir.)

Dürüst gazeteciler, işte böyle bir cadı kazanı içinde görev yapmaktadırlar. Bu bakımdan, dünyanın en zor işini yapmaktadırlar. Kendi statülerini korumaları da ancak bu tür ilişkileri gözönüne almaları ile mümkündür. Dolayısıyla, birçok önemli gazeteci, şöhret prangasına mahkûm olmuştur. Basın çalışanları, sistemin içinde küçük dişli gibidir. Basının, son zamanlarda birbiriyle kapışması ise ekonomik hayatta beliren yeni güç dengelerinin kavgasıdır aynı zamanda... Ekonomik hayat çeşitlendikçe, halk ekono-minin içine girdikçe, kavgalar çoğalacaktır. Yeni dengeler kurulacaktır. İşte, basının yeniden yapılanması da bu çeşit-lilik sayesinde mümkün olacaktır.

Artık Türk insanı ekonomiye de ağırlığını koyuyor... Yeni bir işadamları nesli yetişiyor. Bu nesil, millilik niteliğini ön plana çıkardıkça, basının dış tahakküm altına girmesinin önüne geçilebilir. Bir de, tabandan tavana doğru kurulacak ekonomik yapılanmalarla, yeni basın organları oluşturmak mümkündür.

Türklüğün Yeni Dünya Düzeni’nde, Türk basını, Türk televizyonları, Türk sineması, Türk sanatçısı, Türk fikir adamı

dünyaya yön verecektir... Bunun yolu, ekonomide yeniden yapılanmayı gerçekleştirmekten geçer...

Basını tahakküm altında olan bir ülkenin insanların bireysel hürriyetten bahsetmesi mümkün değildir... Ekono-misi tahakküm altında olan bir ülkenin de bireysel hürri-yetten bahsetmesi mümkün değildir...

Ferdi hürriyet olmayınca, millî hürriyet, dini hürriyet de sakat olur.

Kendisi tahakküm altında olan basın, politikacılar ve bürokratları da tahakküm altına alır... Dördüncü güç değil, birinci güç olur... İsmet Bozdağ'ın dediği gibi toplum, "BASIN İSTİBDADI" altına düşer... Artık, böyle bir basın, "Kendi gerçeklerinin üstünlüğüne inanır ve öteki gerçeklerin önüne çıkarak, hüsnüniyet kayası üzerine istibdatlarının zindanını kurar!"

Gazeteciler, basını sermaye baskısından kurtaracak formüller üretmelidir. İnternet yayıncılığı ile bu baskının önüne geçilebilir. Basın, parayı verenin düdüğü çaldığı konumdan kurtarıldığı gün, gerçek hürriyetine kavuşacaktır. Sermaye tahakkümü altında, basın hürriyetinden bahsetmek komiktir...

Matbaa, dağıtım şirketi, uydu gibi basın-yayın araçlarının halka açık millî şirketler haline dönüştürülmesi ve bu imkânlardan, belirli şartları yerine getiren herkesin faydalanması, gazetecilik mesleğinden gelenlerin şirketleri-ne öncelik tanınması gibi düşünceler geliştirilebilir. Bugün-kü gibi tekelleşme ise basın hürriyetinin en büyük düşma-nıdır...

Basının durumu, ekonomiden ayrı düşünölemeyeceği için, halkın kendi satınalma gücünü birleştirerek, basın araçlarının mülkiyetine sahip olması gerekmektedir. Ser-maye tabana yayıldığı an, basın üzerindeki vahşi kapitalist baskı da kalkacaktır. Çare, ekonomik sistemdedir...

9- ENERJİ

Enerji, iş yapabilme yeteneğinin ölçüsü sayıldığına ve günümüzde maddenin en küçük parçası olan atom çekirde-ğinin

parçalanıp enerjiye dönüştürüldüğü bilindiğine göre, medeniyetin temeli de enerjidir...

Tarih boyunca, enerji kaynaklarına hükmeden, dünyaya da hükmetmiştir. Bugün de durum farklı değildir. En yakın ve çarpıcı örneği Körfez Savaşı'dır... Sovyetler'i yıkan da enerji kaynaklarına hakim olamayıdır... ABD'yi ABD ya-pan, enerji kaynaklarına hükmetmesidir. Japonya ve Alman-ya'nın ABD'yi yakalayamamasının sebebi, enerji kaynak-larına sahip olamayışlarıdır... Ancak, koalisyon ülkeleri de-nilen ABD, İngiltere ve Fransa'nın Körfez petrolü için canla-rını dişlerine takmalarının sebebi de güçlerini devam ettire-bilme düşüncesidir...

Bugün ve yakın gelecek için, petrol enerjisinin önemi değişmeyecektir... Ancak, petrolün yerini yavaş yavaş doğal-gaz almaktadır... Nükleer enerji, güneş enerjisi kullanıl-maktadır...

Türkiye'nin, petrol enerjisine sahip olduğu, hatta Güneydoğu'daki olayların arkasında bu varlığın bulunduğu iddiaları ortadadır... Diğer taraftan, Azerbaycan, Türkme-nistan, Kazakistan gibi Türk ülkeleri petrol ve doğalgaz açısı-ndan büyük enerji kaynaklarına sahiptir...

Nitekim, şimdi ülkeler arasında kopan fırtına, Orta Asya steplerinde, Turan ülkelerinde esmektedir. Turan ülke-lerinin enerjisi, 21'inci yüzyılın süper gücünün kim olacağını da belirleyecektir. Tabii, enerji kaynaklarına sahip olmak yetmiyor. O enerjiyi açığa çıkarabilmek, depolayabilmek, da-ğıtımını yapabilmek ve kullanabilmek gerekmektedir... Bu bakımdan doğalgaz-petrol boru hatlarının geçeceği ülke veya ülkeler de önem kazanmaktadır...

Yine, güneş enerjisi, nükleer enerji dışında henüz keşfe-dilmeyen veya keşfedilse bile yeterli teknoloji geliştirilmediği için kullanılamayan enerji türleri vardır. Aslında bütün kainatın enerjiden ibaret olduğu bilinmekte, şimdilik sadece yoğun enerji kaynakları kullanılmaktadır. Turan ülkelerinin bu yoğun enerji kaynaklarına sahip olması, onları akıllı kullanabildikleri takdirde, Türklüğün Yeni Dünya Düze-ni'nin de temeli olacaktır.

Ancak, bu enerji kaynakları yokmuş gibi, yeni enerji kaynakları keşfetmek bugün petrol, doğalgaz, güneş enerjisi ve nükleer enerji kullanırken, yarın su, ve havanın nasıl enerji kaynağına dönüştürüleceğini araştırmak gerekir.

10- BESLENME

Dünyaya düzen veren millet, her zaman dünyanın en iyi beslenen milleti olmuş veya en iyi beslenen millet, dünyaya düzen vermiştir!

Türkler, protein ağırlıklı beslenen bir millettir.. Öyle ki, Göktürkler av eti dışında başka bir yiyeceklerle beslenmeyi fakirlik belirtisi sayardı. Bugün sakatat denilen iç organları yemezlerdi. Oğuz Kağan 24 torununa, devleti ve ülkeyi teslim ederken, hayvanın nasıl ve kimler tarafından kesilip parçalanacağını, hangi parçayı kimin alacağını bile belirlemiştir... Kısacası Oğuzlar'ın en büyük destanının temeli et üzerinedir...

Oğuz Kağan Destanı, Dede Korkut Destanları, dağ gibi et yığıldığından, göl gibi kırmızı sağıldığından söz eder sık-sık... Türkler, et yiyerek, hem de av etlerine ağırlık vererek, millî dehalarını yükseltiyordu. Fatih Sultan Mehmet Han, bir vakfiyenamesinde, İstanbul'daki hastalar için Balkan-lar'a özel avcılar gönderilmesini, hastaların av eti ile beslenmesini istemiştir...

Ancak, bugün Türk Milleti "ot"a mahkum edilmiştir... Otlar hormonla yetiştirildiğinden, hayvanlar da bu hormon-lu bitkilerle beslenmekte, dolayısıyla, proteinin protein de-ğeri kalmamaktadır. Diğer taraftan, kolesterolü yükselten sanki sadece kırmızı etmiş gibi, millet adeta et yememeye teşvik edilmektedir!

Et yiyemeyen bir millet, ne kendisine düzen verebilir, ne de dünyaya...

Tabii et yiyen bir millet olmak için, ekonomiye, tarıma, hayvancılığa önem vermekle birlikte, bütün kudret kaynak-larını geliştirmek gerekmektedir...

Özal döneminde Türkiye'de hayvancılığın adeta bitiril-mesi manidardır! Türkiye'de Türk nüfusuna yönelik nüfus planlamasını yürüten güçler, Türkiye'deki hayvancılığı da yok etmek istemiştir. Türkiye, canlı hayvan veya hormonlu et ithal etmek durumunda kalmıştır.

Ülkenin sorumluluğunu taşıyanların, genetik bilimin-den de faydalanarak Türkiye'de hayvancılık potansiyelini bugünün en az yüz

katına ulaştırması gerekmektedir. Tabii bu çerçevede balıkçılık da önem kazanmaktadır...

Kurân'da, "Bildircın ve kudret helvası"ndan bahsedil-mekte ve insanların soğana, sarmısağa, mercimeğe özlemle-rinin, bayağı bir tercih olduğu bildirilmektedir...

Mehmet İzzet'in sözünü burada da tekrarlayalım:

"Hakiki kuvvet, kuvvetleri kullanmasını bilen insanda-dır; beşeri hürriyetin, millî hürriyetin gerçekleşmesi kuvvete bağlıdır."

Birey olarak insanın kuvvet özü "et"tir. Medeniyetin kuvvet özü ise enerji kaynaklarıdır.

11- ADALET DUYGUSUNUN YERLEŞMESİ

Türkler'in kurduğu bütün devletlerin temeli "adalet" idi. Türk Devleti'nin, Türk ülkesinin sınırları içerisinde bulunan bütün kavim, din ve mezhep mensupları arasında hoşgörü ve adalet esastı. Tabii adaletin teminatı da kudretti...

Türkler "il" ve "töre"ye önem vererek, töreyi ilin; huku-ku devletin teminatı sayarak, "ilk hukuk koyucu millet" olma şerefini kazanmıştır.

Türk töresini, Türk yasalarını ilk koyan kişi, Oğuz Han döneminde ve oğlu Gün Han döneminde yaşayan "İrkıl Ata"dır... Tabii İrkıl Ata'nın bu töreyi koyarken, hangi kaynaklardan faydalandığını ortaya koymak mümkün olma-sa da din temeline dayandığını kesinlikle söyleyebiliriz... Türk töresinin İslâm'la da büyük uyum sağlaması, bu görüşü doğrular... Cengiz Han yasalarının da aynı özelliğe sahip ol-duğu bilinmektedir...

Bugün, "hukukun üstünlüğü" dediğimiz sosyal bakış, Türkler'de Oğuz Han döneminden beri vardır. Hukukun adı "töre" idi. Töre, her şeyden hatta devletten bile üstün tutu-lurdu.

"İl (devlet) giderse töre (hukuk) kalır" diyen Türkler, ancak törenin yaşatılmasıyla devletin ayakta tutulabileceği veya yeni bir devlet kurulabileceğinin bilincindeydi...

"İnsanoğlunun üstüne hükümdar olan Türk kağanları", öncelikle milletin ilini ve töresini düzenlemiştir... "Bilgili ve cesur kağanlar,

bilgili ve cesur buyruklar, doğruluktan ayrıl-mayan beyler ve milletin yardımıyla...”

Türk Devleti’nin ilini ve töresini üstte mavi gök çökme-dikçe, altta yer delinmedikçe kimsenin bozamayacağı kitabe-lere dikilmiştir... Türkler, töreyi düzenledikten sonra da, onu geliştirmiş, Bilge Kağan’ın taşlara kazıdığı gibi, yeni töre kazanmıştır...

Babası İlteriş Kağan, yediyüz erle “Türk töresini unut-muş milleti yeniden canlandırıp yetiştirmiş”tir...

Karabalgasun Kitabesi’nde ise Alp Kutluk Uluğ Bilge Kağan’ın “Dünya düzeni için kanunlar yaptığından, devlet için planlar kurduğundan, zamanında kurduğu nizam ve planların sayısız olduğundan” sözedilir... Aynı kitabede, “Yurt bir bütündür. Kanun ve nizamlar parlak olmalıdır” ifadesi mevcuttur...

Töre bozulursa, töreyi yeniden canlandırmak için her türlü çareye başvurulduğu, diğer dinlerden de faydalanıldığı görülmektedir... Uygurların, törenin bozulduğunu görünce, dört budist rahibi memlekete getirerek din eğitimi yaptır-dıkları, yedi kitabı bilen bu öğretmenlerin bilgilerinin deniz kadar derin, dağ kadar yüksek olduğu bildirilmektedir... İşte Türkler’in müslüman oluşunda da töreyi canlandırma arayışının büyük payı vardır... Hatta, Türkler’in müslüman olu-şunda, islâmın Türk milletinin töre arayışına cevap verme-sinin rolü kesindir...

Kurân’da, “Şüphesiz Allah, emanetleri ehline vermenizi, insanlar arasında hükmettiğinizde adaletle hükmetmenizi emreder...” deniliyor. (Nisa-58)

Türk-İslam töresi

Türkler yeni dinin hükümlerini töre olarak kabul ederek ve eski törelerden İslâm’a uygun olanlarını da yaşa-tarak temeli adalet olan devletler kurdular... Büyük Selçuklu, Anadolu Selçuklu ve Osmanlı medeniyetleri birbiri ardına yükseldi. Osmanlı’nın son dönemindeki yeni hukuk arayışları ve Atatürk’ün kabul ettirdiği töreler de Türk Mil-leti’ni ve devletini “adalet” temeline oturtma çabalarıdır.

Türk Milleti’nin, dünyaya düzen veren millet olma konumundan düşüşünü incelerken çeşitli sebepler ortaya koyduk. Bu arada sık-sık

İslâm'da içtihat kapılarının kapan-dığından söz ettik. Bu kapanışın özellikle Arap-Fars kabile-ciliğinden kaynaklandığını sergiledik... Ama, şunu da söyle-mek gerekir ki, Osmanlı da kabilecilik yaptığından dolayı adalet temelinden uzaklaşmıştır. Oğuz Han neslinden bir bilge kişinin devlete başkan olma hakkı varken, bu hak, dön-me-devşirme vezirlerin yardımıyla ortadan kaldırılmış, bu yüzden Türk Devleti zaman zaman cariyelikten gelen Rus kadınların elinde kalabilmiştir! Hatta, 7 yaşındaki çocukla-rın; aklî dengesi bozuk kişilerin bile devlet başkanı olabildiği görülmüştür. Halbuki, bu durum, eski Türk töresine de islâ-ma da aykırıydı ve adaletsizliğin temelini teşkil ediyordu...

İçtihat kapılarının kapanması ile islâm düşüncesi ve bilimi de bozulduğu için, Arap-Fars taassubu ve şekilciliği Osmanlı'ya da hakim olmuş, “töre” donmuştu. Hukuk donmuş; adalet donmuştu...

Osmanlı bu sebeple, Atatürk'ün doğduğu yıllardan önce Batılı kanunları tercüme ederek, yürürlüğe koymaya mecbur kalmıştı.

Devlet “adalet” ayağından yoksun kaldığı için, çözüm üretecek asıl kütle, dönme-devşirme sadrazamlar tarafından katlediliyordu. İsyancılar birbirini kovalıyor, ama devlet sert tedbirler aldıkça, çöküş hızlanıyordu...

Atatürk, “Asıl temeli kendi içimizden çıkarmak zorun-dayız” diyordu ama, mevcut hukuk, ilim ve teknolojinin gerisinde kalmıştı. Batılı kanunları aynen veya çok az değiş-tirerek kabul etmesinin sebebi buydu... Çünkü, mevcut hu-kukun yerine yeni bir devlet kurulurken, bir anda hukuk geliştirecek “İrkıl Ata”lar yoktu...

Yeni yorum, yeni töre

Şimdi hukuk devletini yeniden yerli yerine oturtabil-mek, hukukun doğal kaynağı olan etik ögeyi; dini, örf ve adetleri ilim mantığıyla yorumlamaya bağlıdır. Türklüğün Yeni Dünya Düzeni, “Türk töresi ve islamla ters düşmeyen” yeni bir hukuk sistemi geliştirmekle gerçekleşebilir.

Çünkü şimdiki hukuk da teknolojinin ilmin gerisinde kalmıştır. Batılı hukuklar da yeni dünyaya ayak uydura-mıyor. Esasen, anayasa,

ceza kanunu medeni kanun gibi tö-reler, her çağda değişmek durumundadır.

“Devlet” de, devamlı gelişim içindedir. Kurân’da devlet teşkilâtı ile ilgili düzenleme yoktur. Ceza kanunu, medeni kanun ve miras hukuku ile ilgili bazı genel hükümler verilmiştir... Hukuk mantığı olan herkes bilir ki, Kurân’da bil-dirilen genel hükümlerin çoğu, evrensel hukukun da genel ilkeleridir.

Batı hukuklarının dayanağı olan Roma hukukunun da temeli dindir. İslâm hukuku ile Roma hukukunu kıyaslar-sanız, pek çok özelliğin aynı olduğunu görürsünüz... Bugün-kü Batı hukuku da yalnız Roma hukukundan değil bütün hukuk felsefelerinden faydalanmıştır. İnsan Hakları Evren-sel Beyannamesi, Hz Muhammed’in veda hutbesinden alın-mıştır...

Demek ki, insanların dini temellere dayalı olarak geliştirdiği hukuk düzenlerinin Allah’ın hükmettiği ile hükmetmemek anlamına gelmediğini anlamak ve bu iddiada olanlara anlatmak gerekir.

İslâm, hukukun genel ilkelerini ortaya koymuştur. Hu-kukun genel ilkeleri bütün dünyada aynıdır. Yürürlükteki hukukun, yani “kanunlar” dediğimiz ve her milletin kendi dilinde ortaya koyduğu “normlar bütünü”nün, hukukun genel ilkelerine aykırı olmaması esastır.

Batı’dan alınan kanunlar kabul edilirken, yapılan küçük değişikliklerle, örfe uymayan aykırılıklar kısmen gi-derilmiştir. Aykırılıkları gidermek için hangi bilim adamı araştırma yaptı da yürürlükteki hukuku toptan reddedenler oluyor.

Anayasadan örnekler verelim. Türkiye Cumhuriyeti Anayasası’nın hangi maddesi Kur’ân’a aykırıdır?

Kurân’ı, Türkiye Cumhuriyeti Anayasası’nı ve Türkiye Cumhuriyeti Kanunları’nı bilenler, bu kanunlarda islama aykırılık bulmakta güçlük çeker...

Adaletsizlik kanunlardan çok, toplum vicdanının kabul-lerindedir. Adaletsizlik, rüşveti alan kadar, rüşveti veren olduğu gerçeğinin gözardı edilmesindendir. Bir de, insanlar lâıyk oldukları şekilde yönetilirler...

Halk emaneti ehline vermezse, insanlar sadece kendi kişisel çıkarlarını düşünerek oy kullanırsa, o ülkede adaletle hükmedilir mi?

Mevcut siyasi partilerin oluşturduğu düzen, insanları partizanlığa zorluyor. Seçmen, kendi oyunu hisse senedi zan-nediyor. Seçimi kazanan partinin seçmeni, oyunu veya siyasi faaliyetini paraya, mevkiye dönüştürmenin çaresini arıyor. Hak etmediği makamlara talip oluyor veya yakınlarına çıkar sağlıyor...

Milletvekilleri seçmenlerini, bakanlar, başbakanlar ve hatta cumhurbaşkanları, yakınlarını kayırıyor.

Herkes, kendisinin kayrılmasını istiyor! “Bana adaletle muamele edin” diyen ne kadar az insan var!

Demek ki, her şey toplumun kendi vicdanında adaletli olmasıyla başlar... Adil insanlardan oluşan bir çekirdek grup yetişir de, o grup bütün milleti peşinden sürüklerse, ancak o zaman Türklüğün Yeni Dünya Düzeni’ne yürüyüş başla-yabilir...

Demek ki, her işten önce, “iyiliği emreden, kötülüğü defeden” bir nesil, bir insanlık ordusu yetiştirmek gerek-mek-tedir! Ve bu orduyu devletin başından, muhtarına kadar iş-başına getirmek...

Milliyetçiliğin, müslümanlığın veya çağdaşlığın ölçütü, adalet duygusudur.

Nasıl bir adalet?

Wundt diyor ki; “Fichte’nin, ‘nasıl bir insan olduğumuzu anlamak için, nasıl bir felsefeye sahip olduğumuza bakma-lıyız’ düşüncesi, bilhassa milletler için tatbik edilmelidir.”

Türk halkı, bugün nasıl bir felsefeye sahip olduğunu düşünmelidir. “Köşe dönmek”, “Devletin malı deniz, yeme-yen domuz...”, “Bir tekme de sen vur” hatta bir kavga görüldüğünde, “Vur, vur, vur” gibi bozulmuş, kokuşmuş bir felsefenin çağımıza sirayet ettiğini, rüşvet alanın değil, almayanın “tehlikeli” kabul edildiğini, rüşvet değildir diye selam almamak bir yana, selam verenden bile rüşvet istendiğini herkes kabul edecektir. Bu bir genelleme değildir ama, istisna da değildir. Fuzuli, “Selam verdim. Rüşvet değildir diye almadılar” diyordu. Bugün ise “Selam verdik, rüşvet istediler” denilebilir.

Ülkenin ve devletin imkânları, kısacası pasta bölüşü-lürken, partizanlık, mezhepçilik, etnik kökencilik, tarikat-çılık, hemşericilik, akrabacılık yapılmadığını da kimse söyle-yemez...

Bizim partimiz bize kredi vermelidir, bizim mezhebi-mizden olan devlet memuru bizimkileri devlet dairesine dol-durmalıdır, bizim tarikatımız bürokrasiye hakim olmalıdır, bizim hemşerimiz, bizim akrabamız kayırılmalıdır? Peki bu adalet midir?

İrk olarak kendisini toplumun genelinden farklı gören küçük grupların “ırkçılık” yaptığı da açıktır. TRT’de ırkçılık, MİT’te ırkçılık! Peki, bu adalet midir? Adalet Bakanlığı’nda ırkçılık, mezhepçilik yapmak adalet midir? Fertlerin ve dolayısıyla milletin vicdanında yer eden bu adaletsizliklerin temeli nedir?

Bizce, milletin “Türk-İslâm töresini” unutmaması veya yeni nesillerin bu töreden habersiz yetişmesi, Osmanlı döneminde tarikatların ve üniversitelerin, sonuç olarak bilimin yozlaş-ması ile hız bulmuştur... Şimdi ise tarikatlar, üniversiteler siyasi çıkarlara alet olmaktadır.

Halbuki, Türk-İslâm medeniyetinin doğuşunda Yesevi Ocağı’na mensup 99 bin müridin görevi Allah’ın bilim meşalesini taşıyacak insan yetiştirmekti. Tarikat kolları arasında birbirine aykırılık yoktu. Çünkü hepsinin meşalesi “Allah’ın sonsuz ve kuşatıcı ilmi’ydi...

“İnsan” yetiştirmenin, imanı tahkik etmenin, millî ahlâ-kı ve, töreyi yeniden oluşturmanın tek çaresi, “Allah’ın son-suz ve kuşatıcı ilmi”ne göre insan yetiştirmektir.

Bunun başlangıç yolu, 7’den 70’e herkesin Kurân’ı Türkçe düşünüp-anlamalarını sağlamaktır... Kaynak doğru-dan Kurân’dır. Formülü, Mehmet Akif ne güzel bulmuştur:

“Doğrudan doğruya Kur’ân’dan alıp ilhamı

Asr’ın idrakine söyletmeliyiz İslâm’ı...”

Şeriat evi Kur’ân’dır... Pir Sultan Abdal’ın deyişiyle,

“Şeriat evinde yetip bitmeyen

Tarikata girse Müslüman mı olur?”

Bugün, Kurân okumadan mevlevi dergâhına giren binlerce hristiyan var... İşte Kurân’ı bilmeden tarikata giren müslümanların durumu, o hristiyanlardan farklı değildir... Bir boşluğu doldurmak içindir...

Kurân'ı bilmeden tarikata giren insan, kendi gemisini kurtarmak için girmektedir; Allah rızası için değil. İşte bu sebeple adalet duygusunu bilincine yerleştirmeyen insan, adaleti kendi nefesine hakim kılmayan, kendi tarikatının veya kendi tarikatının desteklediği partinin ve kendi tarikatının bağlı olduğu mezhebin hizipçiliğini yapar? Fırkacılık bu değil midir? Aslında islâmın, islâmcıya değil, Kuran ahlakı ile ahlaklanmış müslümana ihtiyacı var; Türk'ün de Türkçü'ye değil, Türk gibi kuvvetli, Türk gibi adil, cesur ve bilge Türk'e ihtiyacı var. Çağın da çağdaşçıya değil, çağın idrakini kavrayan ve o idrak seviyesine hitap edebilen insanlara ihtiyacı var...

Adalet, kendini bile kayırmamaktır

Müslüman, Kuran ahlakı ile ahlaklanmış olsa, kendi etnik kökeni, tarikatı, mezhebi, partisi, hemşerisi, akrabası, anne-babası, kardeşleri veya çocukları bir yana, kendisini bile kayıramaz... Adalet kendini bile kayırmamaktır.

Müslüman toplumların manevi kurtuluşu, Kuran'daki ahlak anlayışını kabul etmelerine ve yaşamalarına bağlıdır:

“Ey iman edenler! Haktan yana olup, adaleti sapasağ-lam ayakta tutun, Allah için şahidler olun. İsterse kendi-nizin veya ana-babanızın ya da yakınlarınızın aleyhine olsun, isterse onlar zengin veya fakir bulunsun. Allah onları korumada herhalde sizden öndedir. Artık hak ve adalette hevese uymayın. Eğer dilinizi büker veya yüz çevirirseniz, Allah yaptıklarınızdan haberdardır.” (Nisa-135)

İşte Kurân'ı hakkıyla okuyan, düşünen ve anlayan bir insan bu ayete göre yaşarsa emaneti ehline verir, insanlar arasında hükmederse adaletle hükmeder. O insan çoğalırsa, millet, töresini yeniden düzenlemiş olur.

Artık yasaları adaletle uygulamak kolaylaşır. Çünkü, uygulayacak insanlar, değil ana-babasını, kendisini bile kayırmayacaktır...

Hukuk devleti, kendini bile kayırmayacak adalet anlayışına sahip “İnsanlık ordusu” ile güçleşir...

Tarikatçılık, mezhepçilik, particilik, hemşericilik, kabi-lecilik yani toptan “fırkacılık” yapılırsa, bugünkü gibi de-mokrazi yozlaşır, yönetemeyen demokrasi olur.

Şahsi çıkar için, ailenin çıkarı için, partinin çıkarı için, tarikatın, mezhebin çıkarı için oy verenler ise firavunlar seçmiş olur.

Kendini bile kayırmayacak adalet anlayışına ulaşmış insanın Türkiye’de çoğalması, Türklüğün Yeni Dünya Düze-ni’nin kurulmaya başlanması demektir...

Ancak o zaman adalet, devletin temeli olur. Temeli ada-let olan devlet ise yeni dünya düzenini kurar... İnsanlar, milletler, ülkeler o devleti, “bize de düzen ver” diye çağırır. Tıpkı Osmanlı’yı vaktiyle çağırdıkları gibi...

Artık, devletin organları, ekonomik sistem de bu anlayışa bağlı insanların eleinde tıkr tıkr işler. “Küresel ağ”ın merkezi Ankara olur...

12- DEVLET

Türkiye Cumhuriyeti Anayasası’nın başlangıç bölümün-de bulunan “Kutsal Türk Devleti” ifadesi Oğuz Han’dan gü-nümüze Türk tarihinin şifresidir...

Hunlar’ın, Göktürkler’in, Karahanlılar’ın, Selçuklu-lar’ın, Cengizhan soyunun, Batı Hunları’nın, Uygurlar’ın, Altınordu’nun, Timuroğulları’nın ve, Osmanlılar’ın temel felsefesi “Kutsal Türk Devleti”dir. Çünkü devletin teminatı “törenin üstünlüğü”dür, “hukukun üstünlüğü”dür. Töre veya hukukun kaynağı ise dünya tarihinin her döneminde din-dir...

Kutsal Türk Devleti’nin “kut”u Tanrı’dan, gelmektedir... (Türkler, İslâm öncesinde de ilahlara değil, tek bir Köktan-rı’ya inanırdı.)

Türk devlet felsefesi, Oğuz Kağan Destanı’nda, Dede Korkut Destanlarında, Manas Destanı’nda hissedilir. Orhun Abideleri, Karabalsagun Abideleri ve bütün Türk tarihi bu felsefeyle yön bulmuştur. Herhalde, Türk devlet felsefesini en iyi anlatan eser de Yusuf Has Hacıp’in Kutadgu Bilig’idir...

Yakın tarihte ise, Prof. Dr. Osman Turan'ın, "Türk Cihan Hakimiyeti Mefkûresi Tarihi" eseri ve günümüzde Mehmet Niyazi Özdemir'in "Türk Devlet Felsefesi" adlı eseri, hem bugünkü nesiller için, hem de gelecek nesiller için başucu kitapları olma niteliğindedir.

Bu kaynaklardan çıkardığımız sonuç şudur ki, devleti devlet, milleti millet, ülkeyi ülke yapan, imparatorluk yapan ve cihan devleti yapan, o devletin başkanıdır. Devlet başkanına bu "kut"u veren de Tanrı'dır.

Devletin devlet olmasını sağlayan "töre"yi; bugünkü anlamda "hukuk"u üstün kılan devlet başkanıdır. Hukuk ne kadar mükemmel olursa olsun onu uygulayacak, geliş-tirilmesi için çabalayacak, milletin yetiştirilmesi, korunması ve yükselmesi için ilimden ışık alacak olan devlet başka-nıdır...

Türk tarihinde, her başarılı devlet başkanının yanında veya arkasında ise mutlaka bir bilge kişi veya bir bilge vezir vardır.

Oğuz Han'ın bilge kişisi Irkıl Ata'dır. Oğlu Gün Han'ın da bilge kişisi Irkıl Ata'dır. İltiş Kağan'ın bilgesi Vezir Tonyukuk'tur. Oğulları Bilge Kağan ve Kül Tigin'in bilgesi de vezir Tonyukuk'tur. Osman Bey'in bilgesi Şeyh Ede-balı'dır. Fatih'in bilgesi Ak Şemsettin'dir. Yavuz'un bilgesi Zenbilli Ali Efendi'dir. Bugün, dünyada yeniden yaygın kanaat haline gelmeye başlayan "Bir insan dünya demektir" felsefesi ne kadar yerindedir.

Bir insan, eğer kendi nefsini ıslah edebilmişse, o insan bütün dünyayı, bütün insanlığı etkilemiyor mu, etkilemedi mi?

Peygamberler çoğunlukla hem peygamber, hem devlet başkanı değil miydi? Ve peygamberler bütün dünyayı etkile-medi mi? Başlangıçta, tek başlarına değiller miydi? Ve za-ten, Kuran'a göre, insan yeryüzünde Allah'ın halifesi değil midir?

Müslüman milletlere devlet başkanı olacak insanlar, kendilerine 25 yıl içinde bir cihan devleti oluşturan Hazreti Muhammed ve halifelerini örnek alacak olursa; Türkiye, bunlarla birlikte, Türk töresini çağın ilmiyle yeniden yorum-layacak olursa, yetmez mi?

Günümüzü, islâm ile birlikte başlayan dönemle kıyas-larsak, henüz bir Ahmet Yesevi yoktur... Ahmet Yesevi olmadığı için 99 bin alp-eren, bilge-eren de yoktur. 99 bin alp-eren, bilge-eren olsaydı, Türkiye ve Türk dünyası, islam dünyası bugünkü durumda mı olurdu?

Bu sebeple, Türk'ün ilini ve töresini yeniden düzenle-yecek, az milleti çoğaltacak, açları doyuracak çıplakları giydirecek devlet adamları yetiştirmek adalet anlayışını gözden geçirmekle başlar.

“Ben varım” diyenler bilmelidir ki, “ben” diye işe başla-yanlar, daha yolun başında bile değildir.

Gerçi bütün Türk çocukları birer Arslan Baba, birer Ahmet Yesevi, birer Bilge Kağan, birer Tonyukuk, birer Kül Tigin olmaya uygun yaratılıştadır... Her Türk çocuğu, kendi-sini en az Oğuz Han, Irkıl Ata, Dede Korkut, İlteriş Kağan, İlbilge Katun, Bilge Kağan, Tonyukuk, Kül Tigin, Atilla, Cengiz, Timur, Alparslan, Kılıçarslan, Arslan Baba, Ahmet Yesevi, Şah-ı Nakşibendi, Hacı Bektaş-ı Veli, Şeyh Edebali, Osman Bey, Ak Şemsettin, Uluğ Bey, Ali Kuşçu, El Birunî, İbnî Sina, Nasireddin Tusi, Şakiroğulları, Fatih, Yavuz, Kanunî, Mimar Sinan, Yunus, Karacaoğlan, Dadaloğlu ve Atatürk değerinde görür ve değerlendirirse, bunlar kadar Türk, bunlar kadar mümin, bunlar kadar bilge olmaya gayret etmelidir.

Türk çocuğu, elinde “Allah'ın sonsuz ve kuşatıcı ilmi”ni temsil eden bir meşale varken, bütün insanlığı o meşaleyle aydınlatmanın, bütün insanlığın barış ve adalet içinde yaşamasını temin etmenin yollarını bulmalıdır.

Bu yüzden Türkiye'nin cumhurbaşkanı olacak kişinin de Oğuz Han neslinden bir bilge kişi olması gerekir.

Türk çocuğu, ölmeden önce ölme sırrına ermek için gayret sarfettikçe, ilini ve töresini yeniden toparlayıp, güneşi tuğ, gökyüzünü çadır olarak görmeye başlayacaktır.

13- DEVLETİN ORGANLARI VE KURULTAY SİSTEMİ

Türk Devleti, bugün Türk devlet felsefesine yöre yönetilememektedir... Bunun bir sebebi, Türkiye Cumhuriyeti kurulurken, devleti kuran kadronun bu felsefe hakkında yeterli bilgi sahibi olmamasıdır. Çünkü, yetiştikleri ortam Osmanlı'nın Fransız ihtilâlinde etkilendiği bir ortamdı ve Türk devlet felsefesinin kaynakları yeterince araştırı-lamamıştı... Durum böyle olduğu halde, Mustafa Kemal, Türk dilinin ve Türk tarihinin araştırılmasını sağlıyor,

elde edilen bilgileri süzerek Türk Devleti'ne yön vermeye çalışıyordu. Ama, bir taraftan da “Batı”nın yoğun baskısı hissediliyordu...

Bugünkü nesiller, Türk devlet felsefesini daha iyi biliyor. Bu şartları hazırlayan kişi ise Atatürk'tür...

Demokrasi, sadece bir yönetim şekli olarak değil, kafanın içindeki demokrasi olarak düşünülürse, Türkler'in tarih boyunca demokrat ruha sahip olduğunu, “hak ve adalet” kavramını özümsemiş olduğunu ve bu kavramların bütün dün-yada hakim olması için çalıştığını görürüz.

Ve büyük kurultayı ile, küçük kurultayı ile, sayım kurultayı ile, töreyi tespit kurultayı ile, buyruklar kurulu ile daimi seçim sistemi ile “kengeş” toplantıları ile, devlet başkanının, büyük kurultay tarafından tasdik veya red edilmesi ile; gerçek demokrasiyi Türkler'in gerçekleştirdiğini, rahatlıkla iddia edebiliriz...

Bugün, dünyanın en iyi yönetilen ülkesi olan ABD'nin 200 yıldır, Türk devlet sistemine benzer bir sistemle yönetildiğini de söyleyebiliriz. Ancak ABD, Kızılderili katliamı ve zenci köle avı üzerine kurulmuştur.

Bugün, Özbek Türkleri'nin ve Türkmenler'in kengeş dediği düğün-dernek toy gibi küçük toplantılar Türk demokrasisinin çekirdeğini oluştururdu. Gençler için kengeş olduğu gibi, yaşlılar için kengeş de vardı... Kadınlar için, çocuklar için kengeş vardı. Bir de kengeşe hepsinin katıldığı olurdu. Bir yerleşim biriminin lideri ise birleşik kengeşte ortaya çıkardı. Küçük kengeş liderleri, büyük kengeşlerde bir araya gelir, içlerinden bilgisi ile temayüz eden kişiyi lider tayin ederlerdi. Bilgiyi tamamlayan unsur, cesaret, kahra-manlık, adil olma gibi niteliklerdi.

Büyük kurultay

Yerleşim birimlerinin liderleri, Türk Devleti'nin başken-tinde her yıl Mayıs ayında toplanan büyük kurultaya katılırdı. Büyük kurultay, devlet başkanı seçilmemişse, devlet başkanını seçer, başkan ölmüş de veliaht tayin edilmişse o kişiyi tasdik eder veya reddederdi. Red kararı verilmesi sık-ça meydana gelir, “kut”u toplayamadığına

inanılan başkan, derhal indirilirdi. Büyük kurultay töreye yeni hükümler getirirdi.

Büyük kurultaya gelmemek, devlete isyan etmek de-mekti ve derhal üzerlerine ordu sevk edilirdi.

Devlet Başkanı'nın Oğuz Han neslinden olması gere-kirdi... (ABD'de bugün devlet başkanının İrlanda kanı taşıması gelenektir. Hem de 200 yıllık bir gelenek. Türk Milleti'ni ise binlerce yıldır Oğuz Han nesli yönetiyor.)

Büyük kurultay, başkanı seçtikten veya onayladıktan sonra, üyeler kendi yerleşim birimlerine dönerdi. Ancak başkentte, büyük kurultay üyeleri arasından bir kurul kalırdı ki, bu da küçük kurultayı oluştururdu.

Küçük kurultay ve hükümet

Küçük kurultay üyeleri, başkanın devamlı denetçisi durumundaydı. Küçük kurultay, büyük kurultayda karar veril-mesi beklenemeyecek töreleri tespit ederdi... Olağanüstü bir durum olursa, büyük kurultay olağanüstü toplantıya çağrı-lırdı.

Devlet başkanı, beraber çalışacağı ikinci kişiyi kendisi seçerdi... Başbuyruk denilen bu kişi, bugünkü anlamda başbakandı. Başbakanın, küçük kurultay üyeleri arasından seçilmesi şart değildi. Başbuyruk, Büyük kurultay üyeleri arasından da seçilebilirdi. Ancak, seçildikten veya atandık-tan sonra, küçük kurultayın doğal üyesi olurdu.

Başbuyruk, birlikte çalışacağı buyruklar kurulu üye-le-rini kendisi seçerdi... Bunların küçük kurultay içinden seçil-mesi şart değildi. Büyük kurultay üyesi olmak yeterliydi. Atandıktan sonra buyruklar da küçük kurultayın doğal üyesi olurdu.

Başbuyruk, icra yetkisine sahipti. Devlet başkanı, başbuyrukun yetkilerine müdahale edemez, görevden alarak yerine başkasını getirebilirdi. Böylece hükümet de kendili-ğinden değişmiş olurdu.

Başbuyruk, devlet başkanının görüşlerini uygulamak zorunda değildi. Meselâ Bilge Kağan, şehirlerin etrafının surlarla çevrilmesini istemiş, budizm ve taoizm felsefesinin Türkler tarafından kabul edilebileceğini bildirmişti. Tonyu-kuk ise surlara hapsedilmenin, Türk milletini yok edeceğini, budizm ve taoizm felsefelerinin Türkler'i

uyuşturacağını, miskinleştireceğini belirterek, konuyu küçük kurultaya gö-türmüş, neticede bundan vazgeçilmişti... Ama Başbuyruk Tonyukuk yine görevde kalmıştı. Bilge Kağan Tonyukuk'a hak vermişti.

Başkomutan devlet başkanıydı ama, bu yetkiyi bugün-kü gibi genelkurmay başkanı vasıtasıyla kullanırdı. Proto-kolde, Devlet başkanından sonra başbuyruk, üçüncü sırada da başkomutan bulunurdu. Bugün de küçük kurultay başkanı olan TBMM Başkanı'nın eklenmesiyle aynı protokol devam etmektedir. Bizce devam etmelidir.

Başbakan, başbakan ve genelkurmay başkanından son-ra da devlet bakanları, hükümet sözcüsü, dışişleri, içişleri bakanları, adalet, maliye ve eğitim bakanları ve elçiler protokolü oluşurdu.

Devşirmecilik hilesi...

Osmanlı Devleti'nde başlangıçta Türk devlet felsefesi uygulanmakla birlikte Çandarlı Halil Paşa'nın idam edilme-sinden sonra, Divan (hükümet) dönme devşirmelerin daha çok alındığı enderun okulundan yetişenlerce oluşturuldu. Başka milletlerin çocuklarını küçük yaşta toplayıp, müs-lüman ederek devlet yönetimi için yetiştirmek politikası, sonuç itibarıyla devleti yıkmıştır. Çünkü, bunlar gerçekten müslüman olarak yetişseler bile, kendi milliyetlerine hizmet aşkı ile dolu olmaları kaçınılmazdı. Bir insandan kendi milliyetini unutmamasını nasıl bekleyebilirsiniz?

Nitekim, Hırvat paşalar, Rum paşalar, Sırp paşalar, Anadolu'da bol-bol Türkmen kesmişlerdir! Devşirme yönetici kullanmanın bir sebebi de, Osmanlı kabileciliği-ydi. Osman-lılar Oğuz Han soyundandı ama, hanlık, kağanlık veya sultanlıkta Osmanlı kabilesinin ne kadar hakkı varsa, bütün Türk boylarının da o kadar hakkı vardı. Ancak, büyük kurul-tay geleneği terk edildiği için hanlık Osmanlı sülalesinin ebedi hakkı olarak kabul ettirildi. Adaletsizlik başlayınca isyan eden Türkmen kitleleri, dönme-devşirmelerin yöneti-mindeki Türk Ordusu tarafından yok edildi. Bu iç kavgalar, devletin yıkımında büyük rol oynadı.

Dönme-devşirmelerin politikası, devlet içinde Türk'ü Türk'e kırdırarak intikam almaktır. Bu politika, 1970-1980 arasında, adaletsiz düzene isyan eden Türk gençlerinin ko-münistleştirilmesi, kır ve şehir gerillası yöntemleriyle dev-rime yönlendirilmesi ve bunların karşısına ülkücülerin çıkarılması suretiyle ve "iti ite kırdırma" adıyla devam etti. Ölen gençler hep Türk'tü Solcusu da Türk, sağcısı da Türk'tü. Onları birbirine kırdıranlar ise çoğunlukla Türk değildi!

1980 sonrasında ise, PKK adıyla bir örgüt geliştirildi ve millet bölünmek istendi. Bu oyun tutmayınca, sünni-alevi ayrımı denendi. Ancak, aleviler bu oyuna gelmeyeceklerini haykırınca, bu defa laik-islâmcı ayrımı gündeme getirildi. Gençlik yine birbirine düşürülmek istendi.

Sebepler yine aynıydı. Oyunu tezgâhlayanların bir kısmı dışarıda ise de, asıl tezgâhçılar içeride idi ve meşgul edilen, oyalanan, yok edilmek istenen Türk gençliği idi.

Devşirmeciliğin etkisi bugün eskisine oranla daha tehlikeli bir şekilde sürmektedir. Osmanlı döneminde kimin devşirme olduğu biliniyordu, bugün ise devletin özellikle ekonomik karar mekanizmalarında, üniversitelerde, medya-da yer alan kişilerin, devşirmelikten de öteye doğrudan dışa-rıdan emir alan konumda olmaları her alanda çöküntüye sebep olmakta, bu tür insanların gerçek kimlikleri halk tarafından bilinmemektedir. Dolayısıyla devlet kendi içinden kemirilmektedir.

Sistemin temeli örgütlü millet...

Sistemi sağlıklı bir şekilde yeniden yapılandırabilmek, Türk İstiklâl ve Cumhuriyeti'ni korumak, yükseltmek ve Türklüğün Yeni Dünya Düzeni yoluna çıkabilmek için, öncelikle Türkiye içinde bir büyük kurultay oluşturacak, küçük kurultayı seçecek ve töreyi yeniden tespit edecek, Türk devlet felsefesini bütünüyle hakim kılabilecek bir "töreyi tespit kurultayı" toplamak; bunun için de Kengeş örnek alınarak, bütün Türkiye'de sokak-sokak, mahalle-mahalle, köy-köy, kasaba-kasaba, ilçe-ilçe, il-il örgütlenmeye dayalı ve bütün il liderlerini Ankara'da bir araya getirecek bir yapı-lanmaya gitmek gerekir. Particilikle değil, bütün milletçe. Bu hareketi kimler

gerçekleştirirse ülkenin kaderine hakim olacak ve millet iradesini parlamentoya yansıtacaktır.

Cumhurbaşkanları ile başbakanlar, başbakanlarla genelkurmay başkanları, başbakanlarla cumhuriyet savcılarının yetki yüzünden birbirine girdiği Türkiye’de başka bir siyasi yapılanma şansı yoktur. Esasen ABD’nin yaptığı da budur. Çünkü, ABD’de genel seçim demek, Temsilciler Meclisi üyelerini seçecek temsilcileri seçmek demektir. Baş-kan yardımcısını, başkomutanı, başyargıcı ABD başkanı ata-maktadır. Türk Devlet Felsefesi’nin farkı, valilerin de devlet başkanı ve başbakan tarafından birlikte atanması ve başkan yardımcısı yerine başbakan, bulunmasıdır...

Senato, Türk geleneğinde yoktur. Bunun yerine başkan ve başbuylukun yanında, bilge kişilere danışma organı olarak yer verilmekteydi. Yine aynısı yapılabilir. Ayrıca Türk sistemi “eyalet”e değil, “il”e dayanır. İl valisi, devlet başkanı ve başbakan adına yetkilidir.

14- KURULTAY SİSTEMİNİN UYGULANMASI

Atatürk, Anadolu ve Rumeli Müdafaa-i Hukuk gruplarını Erzurum ve Sivas kongrelerinde birleştirdi ve Ankara’da Türkiye Büyük Millet Meclisi’ni kurdu.

Müdafaa-i Hukuk gruplarının her biri birer kengeş idi. Türkiye Büyük Millet Meclisi ise tarihteki gibi başkanını seçti. Başkan da başbakanı atadı. Bakanları önce Meclis seçti, sonraları başkan ve başbakanı birlikte atadı...

İşte kurtuluş da böyle bir millî kurultay ile gerçekleşti. Türk devlet felsefesinde bugünkü gibi partililik, hizipçilik yoktur. Ancak, yeni töreleri kabul ettirmek kolay değildi. Türkiye Cumhuriyeti savaştan yeni çıkmıştı. Atatürk, projelerini kabul ettirebilmek için, “behemahal, bazı kafalar kesilecektir” gibi ifadeler kullanmak zorunda kalıyordu. İleriş Kağan gibi Türk töresini yeniden tespit etmek, az milleti çoğaltmak, çıplak milleti giydirmek, fakir milleti zengin etmek istiyordu. Ancak Meclis’te hâlâ Osmanlılar vardı, isyanlar oluyordu.

Bu yüzden Müdafaa-i Hukuk grubunu, Cumhuriyet Halk Partisi’ne dönüştürdü ve Türk töresini yeniden oluşturmak için bu

partinin öncülük etmesini istedi. Aydın-lar, savaşlarda erimişti. Bir banka memuru olan Celal Bayar'dan daha iyi bir ekonomist yoktu. Bayar, bu kadar bilgi ile, önce iktisat bakanı, sonra başbakan ve son olarak cumhurbaşkanı olacaktı.

1946 ve 1950 denemesiyle çok partili hayata geçildi. 1946'da Atsız'ın deyimiyle “demokratik tepişmeler” başladı. Particilik, mezhepçilik ve din haline geldi! 10 yılda bir ihtilaller gelmeye başladı. Çünkü, kurultay sistemi terk edilmişti. Devletin kuruluşunda çimento olan Cumhuriyet Halk Partisi, kurultay geleneklerini devam ettirdi. Meselâ tüzük kurultayı, töre kurultayı gibidir. Büyük kurultay, küçük kurultay, olağanüstü kurultay gibi gelenekler devam etti. Ama bunlar parti için değildi ki! Bunlar bütün milletin yapması gereken toplantılardı. Diğer partiler de benzer yolları denedi. Fakat, partiler devlet içinde devlet haline geldi. Partizanlık, kabileciliğe döndü. Sermaye sahipleri, kendi tayin ettikleri delegelere, kendilerini seçtiren, parayı bastıran Ankara'ya gider oldu... Türkiye Büyük Millet Meclisi'nde, devletin küçük kurultayında, kendi atadıkları dele-gelere kendilerini seçtiren insanlar çoğunluk oldu. Eh, böyle bir kurultaydan da ona göre hükümetler çıktı. Tabii, yolsuzluklar, hırsızlıklar ayyuka çıkmaya başladı.

Halbuki, millet kendi bölgesinde, kendi kengeşini topla-sa, kendi içlerinden birini lider seçse, her 10 bin kişilik yerle-şim bölgesi birer lider seçse ve 4 bin kişi seçilip Ankara'ya gönderilse, bu 4 bin kişi büyük kurultayı oluştursa ve önce devlet başkanını seçse, 4 bin kişi yine kendi içinden 400 kişi-yi küçük kurultaya seçse, daha demokrat bir seçim olmaz mı? Bu şekilde toplanarak ve devlet başkanını seçerek, ilk büyük kurultay, “töreyi tespit kurultayı” görevini de yapsa, Türk-İslâm tarihini ve Batı'daki ilerlemeleri süzgeçten geçirerek yeni bir anayasa oluştursa, rejim tartışmaları sona ermez mi?

Büyük kurultay yılda bir defa toplansa, diğer töreleri ise küçük kurultay “Ana töre”ye uygun olarak çıkarsa, devlet başkanı, büyük kurultay veya küçük kurultay üyeleri ara-sından veya ilim adamları ve bürokratlar arasından, Oğuz Han neslinden bir kişiyi başbakan atasa, başbakan da hükümetini aynı şekilde kurup göreve başlasa daha sağlıklı bir sistem oluşmaz mı?

15- DAİMİ SEÇİM SİSTEMİ

Halk, kengeş diye tabir olunan 10 biner kişilik dernek-ler halinde, önce 10 kişinin, sonra 100 kişinin, sonra 1000 kişinin ve sonra 10 bin kişinin başkanını seçecektir. Türk devlet felsefesinin gereği budur. Teşkilâtlı millet budur... Türkler böyle bir millettir. Şimdi herkes, partililik, mezhep-çilik, tarikatçılık oynuyor. Diğer taraftan 10 kişinin başkanı, 100 kişinin başkanı, 1000 kişinin başkanı, 10 bin kişinin başkanı her an değişebilir. Çünkü seçim yapmak çok kolaydır. Buralarda seçim sistemi basit çoğunluk sistemidir. Halk kendi dernek liderini, yani büyük kurultay temsilcisini her an değiştirebilir. Ancak, küçük kurultaya seçilip 400 kişi arasına girenler, artık 4 yılda bir değişir. Boşalan yere ise o milletvekilinin yerine büyük kurultay temsilcileri arasından yedek üye alınır. Her üye için aynısı tekrarlanır. İl, ilçe, belde başkanlığı seçimlerinde de aynı yöntem uygulanır. Daimi olan ve boşalan makamın, anında doldurulduğu bir seçim sistemi sözkonusudur. 4 yılda bir yapılacak büyük kurultay seçimleri öncesi, il, ilçe ve beldelerde her an seçim yapılabilecek, fakat 4 yılda bir genel seçimle hem büyük kurultay üyeleri; hem il genel meclisi, hem belediye meclisi üyeleri seçilmiş olacak. Büyük kurultay, küçük kurultayı ve devlet başkanını seçecek, o da başbakanı, genelkurmay başkanını ve başyargıcı atayacak. Devlet başkanı, başbakanı görevden alabilecek, ancak görevde olduğu sürece, başbakanın yetki alanına müdahale etmeyecek. Başkan, “devlet”i toparlayamazsa büyük kurultayın olağanüstü toplanmasıyla ve üçte iki çoğunluk oyla indirilecek.

Anayasa Mahkemesi üyeleri ise hukukçular kurultayı ile seçilecek. Kurultaya katılmayan hukukçu, meslekten ih-raç edilecek. Avukatlar, savcılık ve hakimlik yapabilecek. Bunun gibi her mesleğin kendi kurultayı olacak.

16- SİYASİ PARTİLER NE OLACAK?

Kurultay sistemi içinde siyasi partiler ne olacak?

Siyasi partilerin, birer kayırma, rüşvet, yolsuzluk ve hırsızlık şebekesine dönüştüğü herkesin malumudur. Yol-suzluk ve hırsızlık yapmayan ise mutlaka kayırmada bulu-nuyor.

Bunun çaresi 4 bin seçim çevresinde yapılacak 10'ar bin kişilik seçimlerdir. 10 bin kişinin lideri olacak şahıs, biner kişinin başkanı olan 10 başkanın da başkanı olacaktır... Kayırmaya, torpile girdiği an düşürülecektir. Çünkü, başkanlık için yüzde 51'i bulana kadar oylama yapılacaktır. Yani, seçilen 10 bin kişinin başkanı, bölgesindeki bütün hal-kın, bu arada birkaç partinin birden başkanı olacaktır.

Particilik sadece seçim sırasında ağırlıklı olarak gün-deme gelecek, genel seçim bitince, herkes bütün milletin temsilcisi olacağından, partiler arası tepişmeler unutulacaktır...

Bu sistem, dar bölge sistemi değildir. Bu sistem demok-rasi diye uygulandığı sanılan, ama hırsızları öne çıkaran, liyakat sahibi insanları aşağıya bastıran bir sistem de değildir. Bu sistem, kurultay sistemidir ve Türk töresinin gereğidir. ABD, Türk'ün kurultay sistemini kısmen uyguluyor da Türkiye veya diğer Türk devletleri niçin uygulamazın? Eski Yunan ve Roma sisteminin sonuçları bütün dünyada ortada...

10 bin kişilik bölgede halkın yüzde 50+1'inin oyunu alamayan partilerin adayları, büyük kurultaya gidemeyecek, ilk 4 bin içine giremeyecektir. Zaten, 10 bin kişinin yüzde 50+1 oya layık gördüğü kişilerden başkası Ankara'ya gide-memelidir. 10 bin kişilik bir seçim çevresinde hiçbir aday yüzde 50+1 oy alamazsa, en çok oy alan son iki aday ara-sında yeniden seçim yapılacaktır.

Kurultay sisteminin özü şöyledir: 40 milyon seçmen, 10'ar bin kişilik 4 bin seçim çevresi, 4 bin büyük kurultay delegesi, 400 temsilci ve onların seçeceği devlet başkanı, devlet başkanının seçeceği başbakan, genelkurmay başkanı ve başyargıç...

17- EKONOMİDE MODEL: İNSAN VÜCUDU MEKANİZMASI

Devletin ve ekonomik yapının siyasi cephesini inceledik-ten sonra fiili yüzüne bakalım.

Tarih boyunca güçlü ve adil devlet kurabilen milletler, aynı zamanda güçlü bir ekonomik mekanizma kurmuşlardır. Peki, bu mekanizmanın sırrı nedir?

Ekonomik mekanizmalarda örnek alınan yapı nedir? Bu yapılar nasıl oluşturulmuştur?

İncelediğimiz bütün kaynaklardan çıkardığımız sonuç şudur ki, ekonomide başarılı olmuş milletlerin kurduğu mekanizmalar insan vücuduna benzemektedir.

Selçuklu medeniyetini, haberleşme teşkilatları, sanayi merkezleri, sanayi dağılımları, kervansarayları, medreseleri, ilk devlet sigortası, ilk anonim şirketleri, ilk bankaları, tarım sistemi ve ilk jüri sistemiyle birlikte gözümüzün önüne getirelim... Selçuklu'nun ve daha sonra Osmanlı'nın ekonomik sistemi tıpkı bir insan vücudu gibidir.

Günümüzde ise, ekonomide insan vücudu sistemini en iyi tahlil eden ve uygulamaya çalışan ülke ABD'dir. Sistemi uygulayan beyinler ise ekonomik kurmaylar ve ilim adamlarıdır.

ABD'nin ekonomik kurmayları, kendi ülkelerinde, insan vücuduna benzeyen bir ekonomik yapılanma kurmuştur. Bu yapılanma ile büyümüşler ve dünyada bir ekonomik vücut meydana getirmişlerdir. ABD'nin şimdiki hedefi ise, bütün dünyayı tek bir ekonomik vücut kabul etmekle birlikte, henüz ulaşamadıkları yerlere de ulaşarak sistemi tamamlama-maktır. Buna da entegrasyon diyorlar. Bütün dünya ekonomileri ABD beyinli ve ABD yürekli bir ekonomik vücuda entegre olacaktır. Kimileri karaciğer, kimileri, kalın bağırsak, kimileri ayak takımı, kimileri el-kol vesaire olacaktır. Böylece "tek pazar" meydana gelecek, bütün dünya "beyin"nin istediği ve emrettiği şekilde hareket edecektir.

Ayak takımı ülkeler, niteliksiz insan gücü yetiştirir ve köleliğe mahkûmdur. Sanayileşmiş ülkelerin zehirli varillerini bırakacağı, tehlikeli atık üreten sanayi kuruluşlarını nakledeceği ülkelerdir bunlar!

Kimyasal madde üreten bir Amerikan fabrikasındaki patlama Hintli işçileri öldürecektir, Amerikalıları değil... Zehirli variller Karadeniz'e atılacaktır. Atıklar Türkiye'ye gönderilecek, Avrupa'nın pisliği Tuna yoluyla Karadeniz'e boşaltılacaktır...

Bu ülkelerde de, şahsi menfaatlerini, ABD ve benzeri ülkelerle birleştiren insanlık düşmanları, kendi vatandaşlarına zulmedecekler, onları ölümle burun buruna yaşamaya mecbur edeceklerdir...

Tabii bütün bunlar, bugüne kadar olanlar... ABD'nin tek merkezli tek pazarlı bir dünya modeline, Japonya ve Almanya gibi, Çin gibi Türkiye gibi ülkelerin de alter-natifleri vardır ve olmalıdır. En azından bu ülkeler ya bölgesel güç durumundadır veya dünya devletidir.

Peki, ABD böyle bir sistemi hedef alıyor da, Türkiye neden almasın? Neden Türkiye, Washington-New York merkezli bir ekonomiye tabi olsun? Neden Ankara-İstanbul merkezli bir ekonomik vücut kurulmasın? Üstelik, dünyanın coğrafi kalbi de Türkiye'dir, tarihi beyni de...

Şimdi bu sistemin nasıl kurulabileceğini inceleyelim:

Türk halkının, "kurultay yapısı"na dayalı demokrasi içinde ve yine mesleki kurultaylara dayalı sosyal gruplar halinde, aynı hedefe yöneldiğini kabul ederek, sistemimizi tıpkı insan vücudu gibi kurmaya başlayalım...

Ankara beyinli ve İstanbul yürekli bir ekonomik mekanizmadır bu... Sonra, Ankara, Almatı, Taşkent, Aşka-bat, Bişkek, Bakı, Lefkoşa beyinleri, tek bir beyin haline getirilebilir.

Ekonomik iskelet

Ekonomik iskelet, önce ülke toprakları, daha sonra Türk Dünyası toprakları ve bütün dünyadır.

Yine ekonomik iskeletin kasları vasıflı ve yoğun bir Türk nüfusedir... Türk nüfusuna, bütün Türk dünyası nüfu-su dahildir. Nitelikli insan gücü ekonomik mekanizmaya hizmet edecektir.

Vücudun diğer unsurları da altyapı ve üretim araçlarıdır. Tarım arazileri, fabrikalar, hizmet birimleri, enerji santralleri, madenler, karayolları, yerüstünde, yeral-tında ne varsa, hayvanlar ve böcekler de dahil olmak üzere hepsi vücudun diğer kısımlarını oluşturur...

Bütün yerleşim merkezleri ve bu arada 4 bin yeni tarım-sanayi-bilgi kenti de bu yapıya dahil edilmelidir.

Ekonomik iskeleti böylece ortaya koyabiliriz. Öncelikle Türkiye'den, sonra Türk dünyasından ve entegre olacak diğer ülkelerden söz ediyoruz...

Ekonomik iskeletin mülkiyet hakkı, özelleştirme ile büyük ölçüde millet sektörüne bırakılacaktır...

Solunum sistemi

Ekonominin oksijeni “bilgi”dir. Oksijen üreten merkez-ler ise eğitim-öğretim kurumları ve bilhassa üniversitelerdir. Dolayısıyla fikir-bilgi adamları, araştırmacılar, yazarlar, sanatçılar, edebiyatçılar oksijen üretecektir. Oksijen üretilmesi, güçlü ve yaygın bir eğitim-öğretim teşkilâtına bağlı olmakla birlikte, bireysel hürriyet sağlanmadan bilgi üretilmez. Bireysel hürriyet ise fikirler daha doğmadan yok edil-diği veya fikir adamlarına önem verilmediği zaman yok olur. Bireysel hürriyet, parti taassubu ile, tarikat-mezhep taassubu ile veya ideolojik taassup ile yok edildiği zaman, solunum sistemi çalışmaz, ekonomik ve siyasi yapı hava alamaz.. Sistemde burun tıkanıklığı başlar, üst solunum yollarında, akciğerlerde, yürekte ve beyinde arazlar başgösterir... Fikir-bilim adamlarının, sanatçıların, hür iradeleriyle eserler üretmediği veya üretmelerine imkân sağlanmadığı zaman, deriden yapılan teneffüs de sona erer. Bütün göze-nekler kapanır. Fikir-bilgi adamlarının dışlanması, sanatçıların hor görülmesi, edebiyatçıların aç gezmesi halinde vücut yatağa düşer. Ekonomi, devlet, ülke yatağa düşer... Yatak-taki hastayı tedavi için artık dışarıdan reçete aranır, doktor getirilir... Dünya Bankası gelir, IMF gelir, konsorsiyum gelir, iç-borç gelir, dış-borç gelir. Sonunda iflas gelir...

Demek ki, vücudu hastalıktan korumak veya hastaysa ayağa kaldırmak için ilk yapılacak iş “bilgi”ye, “bilgi üretimi”ne “bilim adamlarına”, “sanat ve edebiyat adam-ları”na tam bir fikir hürriyeti ortamı sağlayacak yapıyı kur-maktır. Amerikan kültürünün kitlesi olmak yerine kendisi olabilen ve kendi kitle kültürünü oluşturabilen bir yapıya ulaşmak, “büyük kurultay”ın, “ekonomik kurultay”ın ve yeniden yapılanacak “basın-yayın”ın, diğer kültür kurum-larının, eğitim ve kültür bakanlıklarının görevi olacaktır. Eğitim ana karnından başlayacak, ölüme kadar sürecektir.

Bu çerçevede Türk dilini, Türk sanatını, Türk edebiyatını korumak, güçlendirmek şarttır. İkinci çözüm, solunum yollarını felç eden televizyon kanallarının kokusu-nu ortadan kaldırmak için töre koymak, yani hukuk yapmaktır. Çünkü, bu kanallar, beyine karbondioksit gön-dermekte, bütün vücudun; bütün ülkenin ve milletin haya-tını tehlikeye atmaktadır.

Aynı çerçevede, protein ile beslenmeye ağırlık verilmeli, bunun için hayvancılık, balıkçılık, arıcılık, tavukçuluk, geliş-tirilmeli, av hayvanlarının yeniden üretilmesi ve ormanlara bırakılması yolları

denenmelidir. Bazı orman bölgeleri millî park haline getirilmeli, orman köylüleri av hayvanı yetiştir-meye yönlendirilmelidir.

Çevrecilik ekonomik solunum konusunda büyük önem taşımaktadır... Bu yüzden, bilhassa dışarıdan atık getirip Türkiye topraklarına veya denizlerine bırakanlar anında yargılanmalı ve milliyetine bakılmaksızın en ağır cezaya çarptırılmalıdır. Yurt içinde, çevreyi korumaya özen göster-meyen bütün işadamlarına, “insanlık düşmanı” muamelesi yapılmalı ve yeni töreler konulmalıdır. Ceza, idamdır. Pislikler temizlenmeden, ne ekonomik sistem nefes alır, ne de insanlar. Hava kirliliği meydana gelen şehirlerde de köktenci çözümlere gidilmelidir. Böylece sağlam bir ekono-mik vücut oluşturulmalı ki, solunum yapılabilsin ve eko-nominin beynine de, insanların beynine de oksijen gitsin; bilgi gitsin.

Sindirim sistemi

Ekonomik sindirim sisteminde, üretilen bütün mal ve hizmetler, bilgi üretimi hizmeti de dahil olmak üzere gıda maddelerini oluşturur. Üretilen enerji ise ekonomik sindi-rim sisteminin suyudur. Doğalgaz, petrol, kömür, hidrolik, nükleer ve güneş enerjisi dediğimiz enerjiler, ekonomik vücudun hayat suyudur. Enerji olmazsa ekonomi olmaz... Türkiye’nin ve Türk dünyasının enerji kaynakları, Türk Dünyası’na da diğer ekonomileri bu vücuda entegre etmeye de yeter... Doğalgaz-petrol boruları, altın-uranyum maden-leri ve bunların oluşturacağı dolaşım sistemleri Türkiye ve Türk dünyasını, yeryüzündeki ekonomik vücudun merkezi yapmaya yeter de artar bile...

Gerek Türkiye ve diğer Türk cumhuriyetleri kendi iç bünyelerinde, gerekse bir bütün olarak, ağız, gırtlak, yutak, oniki parmak bağırsağı, mide, pankreas, kalın bağırsak, ince bağırsak, karaciğer, safra kesesi, apandist görevlerini hangi bölgeler, hangi iller yapacak, atıklar ne olacak gibi stratejik planlar yapmalıdır.

Çünkü, Selçuklu ve Osmanlı tarihini inceleyen herkes görecektir ki, her ilin bir uzmanlık alanı vardır ve ülke ekonomisine kendi ürünüyle entegre olmuştur. Ülke çapında bir büyük iş bölümü vardır. Kervanlar çalışmakta, Türk ürünleri Avrupa’ya açılmakta, Avrupalılar, Türk ürünlerinin sırlarını öğrenmek için Türkiye’ye casuslar göndermek-tedir...

İşte bu planlama sonucu meydana çıkacak üretim birimleri, sanayi siteleri, modern atelyeler, takım tezgâhları sanayi, ülkenin sindirim sistemine devamlı mamul madde üretecek, su olarak da enerji kaynaklarını kullanacaktır...

Dolaşım sistemi

Ekonominin kanı paradır. Merkez Bankası ekonominin kalbidir. Kan kalbe, sağ kulakçıktan girip, sağ karıncıktan çıkar... Küçük bir dolaşım yapar. Sonra, akciğerlerde temizlenip sol kulakçığa gelir ve sol karıncığa iner. Akciğerlerde zekatla temizlenmiş kan, bu arada kalpte devlet adına yüzde 20 KDV kesilmesiyle beşte bir oranında vergisi de alınmış olarak artık tertemiz bir şekilde bütün vücudu, atar damarlarla; faizsiz kredilerle dolaşabilir... Artık vücut 18 yaşında bir delikanlının vücudu gibidir; gençtir, atıl-gandır, zindedir. tenya barındırmaz; girişimciler, cesaretle yatırım yapar.

Kalp görevi yapan merkez bankası, kanı kendi sinir sistemi vasıtasıyla ekonomik kurultayların ışığında ve bü-yük kurultay emrettiği için, atardamarlara; millet sektö-rüne ait bankalara pompalayacaktır. Bu bankalar ve bankaların kredi verdiği gerçek şahıslar veya irili-ufaklı şirketler ise kılcal damarları oluşturacaktır. Böylelikle, eko-nomik vücutta kan gitmeyen hiçbir nokta kalmayacaktır.

Bu sayede, bölgesel rahatsızlıklar, geri kalmış bölge, ileri gitmiş bölge ayrımı kalmayacaktır. Atardamarlar, 4 bin yeni kente para pompalayacak, böylece bütün vücuda kan gelecek, can gelecektir...

Ekonomik vücutun ürettiği mal ve hizmetlerin işe yaramaz kısımları borsalarda elenir. Bazen Gomel-Zigna şirketinin ürettiği makina yağı karıştırılmış zeytinyağı gibi ürünler, tortulaşarak apandisite girer ve büyük sancıya sebep olur. Ameliyat şarttır. Yalnız bu tür ameliyatlar 18 yıl sürer de Gomel-Zigna davasında olduğu gibi 18 yıl sonra zamanaşımından düşerse, piyasayı daha büyük sahtekârlar kaplar. Artık adalet sisteminde ameliyat gerekir...

Gerek yerli, gerek yabancı borsalar, piyasalar, inceba-ğırsaklar gibi işine yarayanı arar-bulur-seçer ve piyasaya sürer... Bu arada, karaciğer, devreye girerek, hisse senedi, tahvil üretmeye başlar. Üretilen mal ve hizmetler kan haline gelmeye başlamıştır. Bu sırada uygun salgi bezleri ile; fitre ve zekat ile nispeten kanı temizlemek mümkündür. İhtiyat akçesi olarak bir kısım glikozu da karaciğer tutar. Aşırı glikoz, yani “tatlı kâr”lar ekonomik vücutta da şeker hastalığı yapar. Sonra o ekonomik vucudu dializ makinesi bile kurtaramaz. Vücut, kirlenmiş glikozu atmakta zorlanır.

Artık Merkez Bankası’na ve ona bağlı bankalara giden damarlar girmiştir devreye. Bankaların taşra şubeleri kılcal damarlar gibidir. Toplardamarlar, mal ve hizmetlerin karşı-lığını bazen kredi olarak peşin verir. Hastalık orada başlar. Toplardamarlar kan emmeye başlamıştır. Resmen vampirlik yapmaktadırlar... Daha fazla kan diye; faiz diye tuttur-dukları için, bütün çarklar geçici olarak hızlanır. Bu arada ne suya dikkat edilir, ne de gıdaya... Mide abur-cubur doldurulur. Kalınbağırsaklar aşırı çalıştığı için kabızlığa yol açar... Bu arada bağırsak parazitleri, hatta tenyalar türe-miştir... Daha fazla kan isteyen toplardamarlar bu defa kansız kalır... Çünkü kanı, tenyalar emmektedir... Arada, sırada büyük tenyaların, küçük tenyaları yuttuğu da olur... Bağırsaklarda mafya savaşları olur... Buralarda silahlar konuşur, rüşvet konuşur, torpil konuşur. Artık adalet de iş-lemmez. Çünkü adaletin de karnı açıtır. Hakimler “vicdan-larıyla cüzdanları arasına” sıkışmıştır. Bütün kanı tenyalar emmektedir. Vücut oksijen de alamamaktadır. Çünkü, artık tenyaların sözü, beynin sözünden geçerlidir.

Bu sırada umulmadık şeyler olur. Aniden daha büyük silahlar patlar. 10 yılda bir, kontrol edilmekte olan tenyalar dışında, bütün tenyalar temizlenir... ortalık sülman olur... Her şeye sıfırtan başlama şansı doğar... Beyin, oksijen almaya başlar. Fikir-bilgi adamları, yeni inciler döktürür.

Güneş Ülkesi’ndeki dolaşımda ise akciğerlere gelen kan; yani para burada derin bir nefes alır ve karbondioksitini zekatla atar... Zekat zorunludur. Karbondioksit, gece karan-lığında özümseyenlerin işine yarar. Gece karbondioksit alanlar, gündüz oksijen vermeye başlar...

İşte sermaye tabana böyle yayılır. İşte bu şekilde, devlet gaz, tuz, bez, ayakkabı satmaz, altyapıyı tamamlamaya yö-nelir, eğitim, sağlık ve kültüre ağırlık verir. Millet büyü-dükçe devlet küçülmez; devlet de büyür...

Merkez Bankası Başkanı ise IMF tarafından değil, eko-nomik kurultaylarda belirlenir.

Sinir sistemi

Ekonomik vücudun sinir sistemi de tıpkı insan vücudu gibidir. Devlet başkanının ve hükümetin görevi sinir siste-mini idare etmektir. Beyin görevi onların, beyincik görevi ise ekonomik kurmaylarıdır... Ekonomik kurultay temsilcileri, mesleki ve sosyal örgütlerle birlikte omurilik görevini yapar. Bankalar, bilgi bankalar, üniversiteler, basın-yayın organ-ları, ulaştırma ve haberleşme hizmetleri, kişisel telefonlar, ekranlı telefonlar, uydular, titreşimler, elektro manyetik dalgalar ise ekonomik sinir sistemini oluşturur. Bilgi bankaları ve merkezi patent büroları ile anında bilgisayarla bağlantı kurabilir. Töresi tespit edilmiş televizyonlar, sine-madan, müziğe ve edebiyata kadar Türk gençlerinin ürettiği eserler ile, bilgiye yönelten bir kültür oluşturabilir. Sinir, sistemi, haberleri getirici götürücü bir işlev taşıyacaktır. Tıpkı, insan vücudunun sinir sistemi gibi.

Hakkari’de bir vatandaşın en küçük meselesi, dağba-şında da olsa, anında Ankara’ya ulaşabilecektir. Türkiye’nin parmak ucuna dokunulduğu an, bütün millet bunu hisse-decek ve topyekün tepki gösterecektir. Çünkü müdahale, bütün millete ve ülkeye ve devlete yapılmaktadır.

5 duyu organı olarak da gazeteciler televizyoncular gö-rev yapacak, istihbarat görevleri ise gizli teknolojileri de kullanabilen, muhakeme yeteneği yüksek görevlilerin işi olacaktır...

Alvin Toffler’ın belirttiği “değerlendirme mesleği” Türki-ye’de de ağırlık kazanacak, düşünmeyi bilen beyinler hem ülkeye hizmet edecek, hem de refaha ulaşacaktır.

Ekonomik vücudun hayatı eğlencedir, turizmdir, spor-dur, kültür ve sanat etkinlikleridir. Bütün bu faaliyetlerle dinamizm kazanacak insanlar, ekonomik vücuda daha iyi hizmet edecektir. İnsanlar, spor,

eğlence, kültür ve sanat faaliyetlerine katılacak, sadece seyirci olmayacaktır.

Ekonomik ruh

Ekonomik vücudun ruhu ahlâktır. Ahlâk eğitimle verilir. Ahlâkın temeli, töre ve dindir. Türkiye Türkleri için dinin temeli Kuran'dır. Kuran'a göre, ahlakın temeli adalet duygusudur. Adaletin temeli kendini bile kayırmamaktır. Devletin başından başlar ahlâk. Ve oy verirken başlar. Kendini bile kayırmadan, namuslu biçimde oy vererek...

Ekonomik yapılanmanın hedefi, önce ülke ekonomisini, sonra Türk Dünyası ekonomisini, Karadeniz ülkelerini, Bal-kanlar'ı, Doğu Avrupa'yı, Ortadoğu'yu birbirine entegre etmek... İşte, Türklüğün Yeni Dünya Düzeni... İşte Güneş Ülkesi...

Bu şekilde, gittikçe genişleyen halkalar içine giren bütün uluslar zenginleşecek, barış ve huzur içinde yaşayacaktır. Ekonomik adaletle birlikte, siyasi adalet anlayışı da bu coğrafyaya hakim kılınacağı için, adalet meşalesi Anka-ra'ya taşınacak, Türklüğün Yeni Dünya Düzeni hüküm sürmeye başlayacaktır.

Servet, millet sektörü ile tabana yayılacak, bilgi kentleri ve ekonomik kurultay yapılanması ile ekonomik enerji kılcal damarlara kadar ulaşacak, mülkiyet zekâtın devlet tarafın-dan toplanması suretiyle sınırlandırılmış olacak, böylece "servetin zenginler arasında dönüş dolaşan bir devlet olması" engellenecek ve elde edilen servet, girişimcilere, fakir vatandaşlara, evlenecek gençlere, öğrencilere dağıtılacak, toplumsal dengeler korunacaktır...

Hazreti Ebubekir döneminin sonuna kadar zekâtın devlet tarafından toplandığı biliniyor. İslâm ülkelerinin geri kalış sebeplerinden biri de, zekâtın devlet tarafından toplan-masından vazgeçilmesidir.

Karşılıklı bağımlılık, entegrasyon, küreselleşme diye or-taya çıkan ve Türkiye'de de propagandistler bulan ABD ve Batı Avrupa ülkelerine, ancak temeli adalet olan ekonomik ve sosyal bir düzenle karşılık verilebilir. Bütün mesele, buna karar verebilmek, buna cesaret edebilmektir. İşte o zaman aç millet doyurulur, çıplak millet giydirilir,

millet zengin edilir, azalan millet çoğaltılır, Türkiye'nin etrafındaki bunca millet düzene sokulur; başlılara baş eğdirilir, dizlilere diz çöktürülür. Türk gençlerinin görevi budur.

Millet sektörü ve bilgi kentleri

Büyük Selçuklu, Anadolu Selçuklu ve Osmanlı medeniyetlerinin geliştirdiği millet sektörü ve tarım kentleri modeli, ABD, İngiltere ve Almanya'da uygulanmıştır.

Ancak Türkiye'de,devlet sektörü ve özel sektör arasın-da, geniş kitlelerin ekonomiye katılmalarını ve toplumsal dinamizmi gerçekleştirmelerini sağlamak için millet sektö-rünün geliştirilmesi düşüncesinden KİT'leri yabancılara blok olarak satıp altın yumurtlayan tavukları kesmekle taze para ihtiyacını gidermek noktasına gelindi. Bu operasyon, küre-selleşme adlı yeni sistemin kölesi olmaktan başka bir şey değildir.

Türkiye'de milllet sektörü yoktur. Ayrıca, anonim şirket diye bilinen şirketlerin bir-iki tanesi hariç, kalanı aile şirketleridir ve halka açılma oranları yüzde 5-15 arasında-dır.

Diğer taraftan kamu kurumu niteliğindeki meslek ku-ruluşları, üreten değil, tüketen durumdadır. İşçi sendikaları, memur, işveren, köylü, esnaf ve serbest meslek mensupları sendika veya kurumları, tıpkı kurultay sisteminde olduğu gibi bütün yurdu kapsayan bir yapılanmaya gitmelidir. Türk işçi kurultayının başkanını, bütün işçi kengeşlerinin seçtiği işçi kurultayı delegeleri belirlemelidir. İşçi kurultayında, bütün sendikalardan seçilmiş delegeler bulunmalıdır. İşçi sendikaları ise işçi kurultayının siyasi partileri rolünü üst-lenebilir.

İşveren kurultayı için de aynı yapılanma söz konusu-dur. İşveren kurultayında işveren dernekleri temsil edilecek, fakat sadece bir derneğin Türk ekonomisi adına kararlar alması önlenecektir.

Bütün meslek mensupları bu şekilde kurultaylar vasıta-sıyla, güçlerini birleştirecek ve yatırımlara yönelecektir. Bu şekilde, bütün vatandaşlar bir sosyal kuruma kayıtlı olmak zorunda bulunacak, herkes sigortalanacaktır. Bir meslek kurumuna kayıtlı olmayan kişi, vatandaş bile sayılmayacağı için, buna mecbur kalacaktır. Çiftçi, çiftçi

kurultayında tem-sil edilmek için, mecburen kendi kurumuna üye olacaktır. Üye olmayan kişinin ürettiği mal işlem görmeyeceğinden buna mecbur kalacaktır. Üye olurken sigortası da yapılır-caktır.

Bu yapılanmalardan sonra, işçiler işçi bankası, memur-lar memur bankası, köylüler köylü bankası, esnaf da esnaf bankası kurabilecek, kendi mensuplarına kredi verebilecek, veya doğrudan ticari şirketler kurarak bu şirketlere kendi üyelerini ortak edebilecektir. Bu uygulama, Almanya'nın İkinci Dünya Savaşı'ndan sonraki kalkınma sırrıdır.

Bu sayede, ticaret ve sanayi bir azınlığın değil, milletin tamamının faaliyeti haline gelecek, milletin her ferdi ekono-mik sistemle bütünleşecektir...

İllerdeki yapılar, merkezi yönetimlerine tabii olmakla birlikte, ildeki sosyal kurum, kendi kararlarını alıp uygula-mada serbest olacak, kendi üyelerinden topladığı veya kes-tiği aidatla veya yine onlara arz ettiği hisse senetleriyle yatırım yapabilecektir. Dolayısıyla yatırımlarda bürokratik kilitlenme söz konusu olmayacaktır.

İsteyen, mesleğiyle ilgili dernek de kurabilecek, kendi bölgesindeki meslek kurumuna hakim olmak için demokra-tik mücadele verebilecektir. Demokratik mücadelelerin sağ-lıklı gerçekleşmesi için, her sosyal kurum, kendi kuralını kendisi tespit edecek ve bunların tümü Ankara'da her yıl toplanacak büyük kurultayın onayından geçecektir.

Millî kurultayın dışında, Ankara'da çok sayıda kurul-taylar toplanacaktır. Hukukçular kurultayı, bütün hakim, savcı ve avukatların üye olması ile oluşacaktır. Hukukçular kurultayı, kanunların anayasaya uygunluğunu kontrol ede-cek olan anayasa mahkemesi üyelerini de seçecektir. Kurul-taya mazeretsiz katılmayan üye, meslekten ihraç edilecek-tir..

Bütün sosyal kurultayların birleşmesinden oluşan kurultay ise tıpkı "İzmir İktisat Kongresi" gibi bir araya gelecek ve "ekonomi kurultayı" adıyla toplanacaktır. Ekono-mi kurultayı büyük kurultay içinde temsil edilebilecek, TBMM'ye üye verebilecektir. Bir kişi, hem ekonomik kurul-tay veya kurultayların, hem de büyük kurultayın, küçük kurultayın veya kendi derneğinin üyesi olabilecektir. Zaten herkes, kendi oturduğu 10 bin kişilik seçim çevresinin derne-ğine 18 yaşından itibaren üye olacaktır. Gençlik kurultay-ları, spor

kurultayları, çocuk kurultayları da daimi bir teşki-latlanma içinde olacaktır.

Köylerin kalkınması için tarım kentleri projesi halen geçerliliğini korumaktadır. Ancak bu proje ile şehirde ne varsa, köyde de o olabilir... Ve köylü kültürü-şehirli kültürü farkı ortadan kalkabilir...

Tarım kentlerinin özü, mezraların veya dağınık köyler içinde birinin merkez seçilerek yatırımların o merkeze yapılması şeklindedir...

10 köy veya 20 mezraya bir merkez düşünülürse, toplam 4 bin yeni kent oluşacak demektir ki, Türk Milleti'ni, tarımda da bilgi çağına ulaştıracak, sanayileşmeyi, çevreyi kirletmeden ve belirli bir alana kümelenmeden sağlayacak olan proje budur.

4 bin yeni kent Türkiye'nin gücünü geometrik olarak artıracaktır.

Sanayi toplumu ve bilgi toplumu aşamaları bu şekilde çabucak gerçekleştirilebilir. Mevcut kentlere yığılma ve yozlaşma önlenir. "İç göç"ün çözümü de budur... Emeğin değer bulması, sermayenin tabana yayılması bu proje ile gerçekleşebilir. 4 bin yeni kent, hem sanayileşmenin, hem bilgi toplumunun roketleri olacaktır.

18- MADEM Kİ TÜRKLER VAR GÜNEŞ ÜLKE NEDEN VÜCUT BULMASIN?

"Türklüğün Yeni Dünya Düzeni" ile ilgili bir konferans verirken, genç bir dinleyici, "Bu anlattıklarınızın bir kısmı hayal, ütopya değil mi?" diye sordu... Cevabım şöyle oldu: "Evet, ütopya... Ama ütopyanın olması değil, olmaması bü-yük bir eksikliktir. Hatta diyebilirim ki, bugün, Türkiye'nin en büyük sıkıntılarından biri de insanların ortak bir hedef-lerinin, bir kızılmalarının olmamasıdır. Bizler, dünyaya düzen verecek bir millet olma idealini, yeniden kazanırsak, ancak o zaman kendimize de çeki düzen verebiliriz."

Güneşi tuğ, gökyüzünü çadır olarak gören Oğuz Han'dan ve binlerce Türk liderinden sonra, yakın tarihte, bilhassa Atatürk, aynı hedefi, Türk Milleti'ne yeniden kazandırmak istemiştir.

Bakınız ne diyor Atatürk 10. Yıl Nutku'nda: "Türk Milleti'nin yürümekte olduğu terakki ve medeniyet yolunda; elinde ve kafasında tuttuğu meşale, müsbet ilimdir. Şunu da önemle belirtmeliyim ki,

yüksek bir insan toplumu olan Türk Milleti'nin tarihi bir özelliği de güzel sanatları sevmek ve onda yükselmektir. Bunun içindir ki, milletimizin yüksek karakterini, yorulmaz çalışkanlığını, doğuştan zekâsını, millî birlik duygusunu, her zaman ve her türlü vasıta ve tedbirlerle besleyerek geliştirmek millî ülkümüzdür...

Türk Milleti'ne çok yaraşan bu ülkü, onu bütün beşe-riyette gerçek huzurun temini yolunda, kendisine düşen medeni vazifeyi yapmakla başarıya ulaştıracaktır."

İşte Atatürk'te de Türk milletinin tarihi ülküsü: Beşeri-yette gerçek huzuru temin etmek...

Dünyaya düzen vermek ülküsü, Türk milletini kendisi-ne karşı da medeni vazifesini yapmaya mecbur eder ve de-vamlı uyanık tutar.

Türklüğün Yeni Dünya Düzeni'ne veya Güneş Ülkesi'ne, millî dinî ve insanî idealleri birbiriyle bağdaştırarak, Ankara merkezli ekonomik entegrasyonun beyni ve kalbi olup Türk Milleti'ni düşmansız kılarak, kendini bile kayırmayacak bir ahlak ve adalet ölçüsüne ulaşıp ferdi hürriyeti geliştirerek, parti, mezhep ve tarikat ayrılıklarından kurtulup iktidar kavgalarını en aza indirerek, "Türk-islâm-çağdaş" formülü ve kızıllema meşalesi ile ulaşılabilir.

Hem merkeziyetçi, hem de yerel yönetimlere önem ve-ren üniter devlet yapısı içinde, bütün kavimlere, dinlere, mezheplere hoşgörü ve adalet düşüncesiyle yaklaşmak, Türk devlet felsefesinden yola çıkarak 10 kişilik, 100 kişilik, 1000 kişilik ve 10 bin kişilik teşkilâtlanma ile büyük kurultaya giden Türk demokrasisini yerleştirmek, zekâtın devlet tara-fından toplanması ile servetin zenginler arasında dönüp dolaşan bir devlet olmaktan çıkarılmasını gerçekleştirmek; bunları yaparken Paris Şartı'nın yerine bir Ankara Şartı hazırlamak, Kopenhag kriterlerinin yerine İstanbul kriter-leri oluşturmak, Birleşmiş Milletler'in yapısını demokratik-leştirerek bütün insanlığa yön vermek mümkündür.

Türk boyları ve devletleri de ancak aynı felsefeyle birlik olabilir. Güneş ülkesinin meşalesi, sadece Türkiye Türkleri değil, bütün Türk dünyası gençliğinin elindedir.

Peyami Safa, Yalnızız romanında hayal ettiği ülkeye Si-merenya adını verir. İtalyan din adamı ve filozof Canpenella ise Civitas Solis kitabında özlemini duyduğu ülkeyi anlatır. Canpenella, henüz hapisteyken Cardinal Berulle'ye yazdığı mektupta, şöyle der:

"İçinde yaşadığım şafaksız gecenin bir sabaha ermesini istemiyorum. Böyle bir sabahın sonu yine gecedir. Çünkü zindanın dışında istibdat var ve istibdat hür fikirlere ancak gece vaat eder. Ben bir güneş ülkenin hasretini çekiyorum. Bu ülkede gece olmasın ve insanlar, karanlık mefhumunu orada tanımasın! Güneş ülkeyi, yer yüzünde bulmak müm-kün mü? Fikir hürriyetine, vicdan hürriyetine, lisan hürri-yetine ilişmeyen Türklerin mevcudiyeti- hiç olmazsa yarın-bana böyle bir ülkenin olacağını zannettiriyor. Madem ki; düşüncüyü zindana koymayan, hakikat sevgisini zincire vur-mayan bir millet, o cesur ve adil Türkler var, üzerinde haki-katin, adaletin ve hürriyetin hüküm sürdüğü bir güneş ülke neden vücut bulmasın?"

Atatürk de "Bu memleket, dünyanın beklemediği, asla ümit etmediği bir müstesna mevcudiyetin yüksek tecellisine sahne oldu. Bu sahne, en az 7 bin senelik bir Türk beşiğidir. Beşik, tabiatın rüzgarlarıyla sallandı; beşiğin içindeki çocuk tabiatın yağmurlarıyla yıkandı. O çocuk, tabiatın şimşekle-rinden, yıldırımlarından, kasırgalarından evvela korkar gibi oldu; sonra onlara alıştı; onları tabiatın babası tanıdı; onların oğlu oldu. Bir gün, o tabiat çocuğu, tabiat oldu; şim-şek, yıldırım, güneş oldu; Türk oldu... Türk budur... Yıldırım-dır, kasırgadır, dünyayı aydınlatan bir güneştir..." diyor...

Her Türk gencinin, dünyayı aydınlatan birer güneş olması dileğiyle...

KAYNAKLAR

- 1- Kur'ân-ı Kerim**
Türkiye Diyanet Vakfı - Ankara 1993
- 2- Türk Cihan Hakimiyeti Mefküresi Tarihi**
Prof. Dr. Osman TURAN
Nakışlar Yayınevi - İstanbul 1978
- 3- Türkçülüğün Esasları**
Ziya GÖKALP - Kültür Bakanlığı

- 4- **Türkleşmek, İslâmlaşmak, Murasırlaşmak**
Ziya GÖKALP - Kültür Bakanlığı
- 5- **Eski Türk Kitabeleri**
Mustafa GÖKMEN- Nakışlar Yayınevi 1980
- 6- **Türkçülüğün Tarihi / Yusuf AKÇURAOĞLU**
- 7- **Nutuk / Kemal ATATÜRK**
Atatürk Kültür, Dil ve Tarih Yüksek Kurumu
Atatürk Araştırma Merkezi - 1991
- 8- **İslâm'a Göre Milliyetçilik**
Zekeriya BEYAZ -Sancak Yayınları - 1980
- 9- **Türk Milliyetçiliği Fikir Sistemi**
Ayhan TUĞCUGİL - Töre Devlet Yayınları 1978
- 10- **Türk Milliyetçiliğinin Meseleleri**
İbrahim KAFESOĞLU
- 11- **Şecere-i terakime (Türklerin Soykütüğü)**
Ebulgazi Bahadır Han-(Praof. Dr. Muharrem ERGİN)
- 12- **Bozkurtlar (1-2) / Nihat ATSIZ İstanbul 1992**
- 13- **Türkiye Tarihi /Yılmaz ÖZTUNA**
- 14- **Osmanlı'nın Yükselişi ve Çöküşü**
Necdet SEVİNÇ -İstanbul 1991
- 15- **Harikalar Ansiklopedisi / Refik ÖZDEK**
- 16- **Kervansaraylar / Oktay ASLANAPA**
- 17- **Türkiye İktisat Tarihi / Aydın YALÇIN**
- 18- **Asya'nın Yükselişi ve Düşüşü**
Fernand GRENNARD - İstanbul 1970
- 19- **İstanbul'da 500 yıllık Sağlık Hayatımız**
Bedii ŞEHİSUVAROĞLU - İstanbul 1953
- 20- **Mezhepler ve Tarikatlar Tarihi**
Enver Behnan ŞAPOLYO
- 21- **Türk Üniversite Geleneği ve Ötesi / Mustafa USLU**
- 22- **İslâm'ın Bugünkü Meseleleri**
Prof. Dr. Erol GÜNGÖR
- 23- **Yeniçeriler / Reşat Ekrem KOÇU - İstanbul 1964**
- 24- **Atatürk ve Türk Milliyetçiliği**
Prof. Dr. Hikmet TANYU

- 25- **İman Gücü / Abdülkadir DONUK**
- 26- **Turan'ın Kuzey Yıldızı: Tataristan**
Dr. Erol Cihan - Ortadoğu Gazetesi, 1992 Aralık
- 27- **Paşaların Kavgası / İsmet BOZDAĞ**
Emre Yayınları - İstanbul 1992
- 28- **Paşaların Hesaplaşması / İSMET BOZDAĞ**
Emre Yayınları - İstanbul 1992
- 29- **Türk Asrına Girerken / Ahmed Şafak**
Kamer Yayınları - İstanbul 1992
- 30- **Cumhuriyet İdeolojisi ve Türk Basını**
Hayati TÜFEKÇİOĞLU
İ.Ü. Sosyoloji Bölümü Yayınları - İstanbul 1988
- 31- **Türk Toplum Bilimcileri / Emre KONGAR**
Remzi Kitabevi - İstanbul 1982
- 32- **Türkiye Neden Böyle / Ali YÖRÜK**
- 33- **Sistemin İntikamı / Ferruh SEZGİN**
- 34- **Fikir Akımları ve Emperyalizm / Tahsin ÜNAL**
- 35- **Şok / Alvin TOFFLER**
- 36- **Üçüncü Dalga / Alvin TOFFLER İstanbul 1981**
- 37- **Yeni Güçler, Yeni Şoklar / Alvin TOFFLER**
- 38- **Makaleler (1-2-3-4) / Nihal ATSIZ – Baysan - 1992**
- 39- **Basın İstibdadı / İsmet Bozdağ**
Emre Yayınları - İstanbul 1992
- 40- **Büyük KAVGA / İlhan DARENDELİOĞLU**
Oymak Yayınları - İstanbul 1976
- 41- **Mesele / Dünder TAŞER/ Burçak Ltd. Şti. Bursa**
- 42- **Dünder Taşer'in Büyük Türkiye'si**
Kutluğ Yayınları - İstanbul 1977
- 43- **Tekke ve Zaviyelerin İslâm Düşüncesindeki Yeri**
ve İlgası / Prof. Dr. Abdurrahman GÜZEL
- 44- **Türkiye'de Manevi Buhran**
Prof. Dr. Osman TURAN
Nakışlar Yayınevi - İstanbul 1978
- 45- **Osmanlılardan Önce Anadolu'da Türkler**
Claude Cahen - E Yayınları 1979

- 46- **İslâm Kahramanları (1-2) / Sâdık Dâna**
Erkam Yayınları - İstanbul 1990
- 47- **Milliyet Nazariyeleri ve Millet Hayatı,**
Mehmet İZZET
- 48- **Divan-ı Lügati Türk**
Kaşgarlı Mahmut - Ankara 1940-41
- 49- **Divan-ı Hikmet'ten Seçmeler**
Prof. Dr. Kemal ERASLAN
- 50- **Makalat**
Hacı Bektaş-ı Veli / Prof. Dr. Esad COŞAN
Seha Neşriyat - Ankara 1971
- 51- **Tasavvufun Ruhu ve Tarikatlar**
Yaşar Nuri ÖZTÜRK
- 52- **İdeal ve İdeoloji / Remzi Oğuz ARIK**
- 53- **Türk-İslâm Ülküsü / Seyyid Ahmed Arvasî**
- 54- **Dokuz Işık - Alparslan Türkeş**
Burçak Ltd. Şti. -Bursa 1993
- 55- **Kudadgu Bilig /Yusuf Has Hacip**
(Reşit Rahmeti Arat) Ankara 1959
- 56- **Türk Devlet Felsefesi**
Mehmet Niyazi ÖZDEMİR
- 57- **Sosyal Demokrasi Gündemi**
Asaf Savaş Akat - Armoni Yayınları İstanbul 1991
- 58- **TBMM Zabıtlarından Doğu ve Güneydoğu Meselesi**
Nurettin GÜLMEZ - Hamle Yayınları - İstanbul 1992
- 59- **Önce Vatandan Önce Amerika'ya**
Arslan Bulut -Tercüman - İstanbul -Temmuz 1991
- 60- **Gelin Canlar Bir Olalım (Yaşayan Alevilik)**
Arslan Bulut -Tercüman -İstanbul Mayıs 1992
- 61- **Tarihte Türkler İçin Söylenen Büyük Sözler, Tan**
M. Turhan, Boğaziçi Yayınları

ARSLAN BULUT KİMDİR?

1959 Trabzon-Maçka doğumlu olan Arslan Bulut, ilk-orta-lise öğrenimini İstanbul, Erzurum ve Antakya'da tamamladı. İstanbul Üniversitesi Hukuk Fakültesi'ne girdiği 1979 yılında gazeteciliğe başladı. 4 yıl boyunca Son Havadis gazetesi gece yazı işleri sorumlusu olarak çalışan Bulut, avukatlık stajını tamamladıktan sonra da gazeteciliğe devam etti. Vatani görevini askeri hakim olarak yapan Bulut, Tercüman gazetesinde yazı işleri müdürü oldu, Kıbrıs gazetesinin kuruluş yılında Lef-koşa'da bulundu, dönüşte Tercüman gazetesinde görevine devam etti. Ortadoğu gazetesinde yayın koordinatörlüğü ve genel yayın yönetmenliği, Akşam gazetesinde yayın danışmanlığında bulunduktan sonra, Sağduyu gazetesinde yayın yönetmenliği, Kurultay gazetesinde yayın koordinatörlüğü, Yeniçağ gazetesinde yayın danışmanlığı yapan Bulut, günlük yazılarına ve araştırmalarına Tercüman'da başladı ve diğer gazetelerde de bu çalışmalarını sürdürdü.

Bulut, 1989 yılında Basın Yayın Genel Müdürlüğü'nün basın bursu ile ABD'ye gitti. Türk Cumhuriyetleri ve Rusya Federasyonu'nda uzun süreli

gezilere katıldı ve gezi yazıları kaleme aldı. 1993 yılında yayınlanan "Türklüğün Yeni Dünya Düzeni" kitabı milliyetçi çevrelerde büyük ilgi ile karşılandı. Türkiye merkezli bir bölgesel ve süper güç oluşturu-labileceğini savunan ve bunun temel ilkelerini ortaya koyan Bulut, bu çerçevede Türkiye, Almanya ve Avusturya'nın çeşitli kentlerinde kon-feranslar verdi. Kitabında ekonominin ve devletin yeniden yapılanması konusunda önerilerine ve tezlerine yer veren Bulut, Türk-Amerikan ilişkilerini inceleyerek başladığı araştırmalarına, Türk Dünyası, Alevi-lik, Nüfus Planlaması, Milliyetçilik, MHP, Gladio, Küreselleşme, Bü-yük Orta Doğu Projesi, Atatürk, İstanbul Senaryoları ve NATO gibi ko-nularda devam etti. Bulut, yazılarının büyük bölümünde milli güven-lik, terör ve uluslararası ekonomik düzen konularındaki tespitlerini işledi.

Bütün çalışmalarında dil ve kavram sorunlarına ağırlık veren Bulut, 6 okta bir arada bulunan milliyetçilik ve devrimciliğin, 1970'li yıllarda düşman kavramlar haline getirilmesi, böylece Türk gençliğinin birbiri-ne düşürülmesi gibi süreçler üzerinde durdu ve "Aydınlar Kurultayı" gibi toplantılarla kirlenmiş kavramların mevcut bilinçlerde temizlen-mesi gerektiğini savundu; bu düşünceyle Türkçü-Devrimci Diyaloğu adlı eserini hazırladı. Bu eserin adını Attila İlhan verdi. Bir Türk ku-rultayı toplanmasını, "Türkiye-KKTC Bağımsız Devletler Topluluğu" ve "Türk Birleşik Devletleri" modellerini ve "sıfır enflasyon"u Türki-ye'de ilk olarak öneren ve gündeme getiren Bulut, çözüm-cü yaklaşım-ları ile dikkat çekti. Bulut, 2002 yılında yayınlanan "Atatürk'ün Yol Haritası" eserinden sonra, Küreselleşme, Büyük Ortadoğu Projesi, NATO ve Avrasyacılık üzerindeki çalışmalarını, "Küresel Haçlı Seferi" eserinde topladı. Karadeniz'deki Rumlaştırma Operasyonu'nu "Çift Başlı Yılan" adlı kitabında inceleyen Bulut, Türk Dünyası'ndaki gezi yazılarını da resimli olarak yayına hazırlıyor.